

VLÁDA TEMNOTY
NASTÁVÁ!

TEMNÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

Temná krev

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Elly Blakeová
Temná krev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kniha byla zakoupena na serveru alza.cz.

Kupující: Jana Simanova

Adresa: Strasnicka 1138/4, 10200 Praha, cz

ID 1707-20659418136396830573-203148-6244

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího.

Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice.

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

TEMNÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

*Pro Erika a Marka,
ty nejlepší bratry na světě*

ČÁST I

PRVNÍ KAPITOLA

Byl ztracený a zachránit jsem ho mohla jedině já.

Mou dlaň naplnil oheň a ozářil ostré onyxové hroty neko-
nečného zakrouceného tunelu. Následovaly mě stíny a jejich
obrysy na stěnách působily groteskně, jako by se radovaly, že ko-
nečně dostaly svou kořist. Poskakovaly a brutální radost z lovu
schválně ještě prodlužovaly. Cítila jsem se vyčerpaně, zakopla
jsem o kámen a pořezala si rameno o ostrou hranu. Po roztrže-
ném rukávu mi stékala krev.

Necítila jsem bolest, jenom tíseň. Křičela jsem Arcusovo jmé-
no, dokud jsem neztratila hlas. Vítr se mi vysmíval.

Dorazila jsem na rozcestí a váhala. Kdybych se vydala špat-
ným směrem, ztratila bych ho. A něco mi říkalo, že by to bylo
navždy.

„Ruby!“

Následovala jsem ozvěnu. Ze tmy se stala skutečná věc, která
polyká světlo. Plamínek v mé dlani zhasínal ve hvízdajícím ván-
ku, tak jsem zpomalila krok. Kdyby můj oheň vyhasnul, zůstala
bych stínům na pospas. Cítila jsem na jazyku jejich hlad a okolo
mě se zavírala dusivá tma jako voda. Topila jsem se v temnotě.

„Ruby!“

Už jsem je cítila, jak kolem mě ovíjejí tisíce chapadel a škrtí mě. Ječela jsem a prala se s nimi.

V uších, v hrudi a v krvi mi zvonil Eurusův smích a mysl mi úplně zatemnil strach. Bůh východního větru by mě dokázal zabít jediným slovem.

Čerpala jsem sílu ze zoufalství. Vykopla jsem a zasáhla něco tvrdého.

Stvoření zakňučelo. Stíny mě obklopily a sevřely mi ramena. Napráhla jsem pěst a...

„Ruby! Sakra, probud' se!“

Na tváři mě zaštipala facka. Když se stejného zacházení dočkala i druhá tvář, opřela jsem se do útočníka oběma rukama a v dlaních se mi rozhořel oheň.

„Na mojí lodi tohle vůbec nezkoušej!“ Zápěstí mi stiskly teplé ruce. „Žádný oheň, ty potřebš ženská! Všechny nás zabiješ!“

Na pozadí svítily lucerny a já zaostřila na vzteklé oči – rozšířené černé zorničky s medově zlatým okrajem.

Nepatřily mstivému bohu, ale rozlícenému princovi.

„Kaii?“

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že tunely nebyly skutečné a Eurusův hlas i hladové stíny byly jen v mojí hlavě. Chtěla jsem se rozpomenout na podrobnosti, ale zbytek noční můry se rozplýval jako mlha. Vybavovala jsem si už jen stíny a hrozný strach.

Když se objevil Kai, nijak to moje obavy nerozptýlilo. Hrozivě vraštil obočí a jeho měděné a zlaté vlasy byly po spánku rozčuchané. Naklonil se ke mně a jeho tichý vztek vymazal pavučiny, které zbývaly z mého snu.

„Co sis u všech čertů myslela, že děláš? Napřed se vrháš přes palubu a teď mi hroziš ohněm na dřevěné lodi?“ Trásl mi zápěs-

tími, dokud plamínky v mých dlaních nezaschly, a na tváři jsem cítila jeho horký dech. „Kdybych si měl vybrat, volím tu první možnost. Pak aspoň zabiješ jenom sebe!“

Já se snažila skočit přes palubu? Otrásla jsem se při představě, jak se mi nad hlavou zavírá hladina ledové vody. Kdyby mě Kai nezachytil...

Zjevně jsem zase byla náměsíčná a už to začínalo být opravdu nebezpečné. Nechtělo se mi to ale přiznávat, když mě zasypával výtčkami. Měla jsem v povaze se bránit.

„Přestaň na mě křičet!“ Snažila jsem se mu vykroutit ze sevření, ale on mi jen zabořil palce a prsty do zápěstí jako vrtačky. Svižně, ale pořádně jsem ho nakopla do holeně. „Nech mě!“

Kai sprostě zanađával v sudesijštině a ucukl, ale stále mě držel za zápěstí. „Pro jednu noc už jsi mi udělala dost modřin, nemyslíš, princezno?“

To už jsem se s ním předtím prala ze spaní? Prohlédla jsem si, kde má všude rány nebo modřiny, a pak jsem si uvědomila, že na něj zírám. Jeho odhalený hrudník stoupal a klesal prudkými nádechy a ve světle luceren se do nejmenších detailů rýsovaly jeho svaly.

„Nemohl sis aspoň vzít košili?“ vyjela jsem na něj a odvrátila oči.

„Máš štěstí, že jsem se obtěžoval aspoň s kalhotami.“ Konečně pustil moje zápěstí a pozoroval mě, jestli znovu nezaútočím, než pokračoval. „Spal jsem jako zabítý. Kdybych ztrácel čas oblékáním, teď bys plavala v Širém moři. Nebo bys klesala ke dnu a rybičky by ti okusovaly prstíky na nohou.“

„Tak to se omlouvám, že ti tak komplikuji život.“ Zkřížila jsem ruce přes zmačkanou noční košilku a zlobila se víc na sebe než na něj. Kdy přestanu být náměsíčná? Cítila jsem se úplně bezmocná a neschopná se ovládat.

Kai začal rozrušeně a beze slov popocházet tam a zpátky a já se otočila, chytila se zábradlí a dívala se dolů na sotva viditelné vlny. Doufala jsem, že svět začne brzy znova dávat smysl.

Sice už jsem si nevybavovala výjevy ze svého snu, ale stále mě tížil pocit tísně a ztráty. V uších mi pořád zvonil Eurususův smích.

Ta vzpomínka byla děsivě jasná a vyrazela mi z ní husí kůže po celém těle. Otřásla jsem se a zahřívala si paže. Snažila jsem se něčím rozptýlit.

Nade mnou se tyčily stožáry a bílé plachty, nebe bylo jasné, černé a poseté diamanty. Za obzorem vykukovaly kousíčky růžové, které naznačovaly, že se blíží svítání. Všimla jsem si, že na mě několik členů posádky zírá, jako by čekali, co šíleného udělám dál. Vlna nadzvedla loď a prkna zaskřípala, což si moje provinilá mysl vyložila jako odsudek mého nerozumného chování.

„Všichni se můžete vrátit na svá stanoviště,“ otočila jsem se na námořníky. Nepotřebovala jsem jejich nervózní pohledy, už jsem se cítila dostatečně špatně.

„Kapitán jsem tady já,“ obořil se na mě Kai a znovu se ke mně přiblížil. „Já jim budu říkat, že se mají vrátit na stanoviště.“ Pokývnul bradou směrem k posádce. „Vraťte se na místa!“

Noční hlídka se rozešla.

Kai se opřel o zábradlí vedle mě a promluvil o něco hlubším, ale o nic méně našťvaným hlasem. „Takhle to dál nepůjde.“

„Minule jsem ti říkala, že mě máš na noc zavřít za mříže v kajutě.“

„To by tě tak zastavilo. Vždyť bys mohla prostě spálit dveře!“

Rozhodila jsem ruce. „Nevím, co chceš, abych dělala, Kaii!“

„Už jsi byla celé týdny v pořádku. Proč jsi teď posledních několik nocí najednou začala znovu chodit ve spánku po palubě?“

„Kdybych to tak věděla.“ Od té doby, co jsem zničila Sudin

trůn a zavřela si v srdci ohnivého Minaxe, jsem častěji měla živé sny plné tunelů, stínů a uzavřených prostorů, ale náměsíčná jsem začala být až poslední týden. Posádka moje noční procházky hlásila kapitánovi – Kaiovi – a on mě budil a vodil zpátky do postele.

„Kdybys mi dovolila postavit ti ke dveřím stráž...“ začal.

„Ne! Pak by se Arcus dozvěděl, že je něco v nepořádku. Akorát zareaguje přemrštěně a ty to víš.“

Arcus měl svých vlastních starostí dost. Musel znovu vystavět království, když teď skončila ničivá vláda jeho bratra, ale nemohl se na to soustředit, dokud nezabráníme Eurusovi, aby otevřel Bránu světla, ať už se nacházela kdekoli.

Kdyby se nám to nepovedlo, z podzemního vězení Obscurum, jež vytvořila bohyně Cirrus, by se vyhrnuli Minaxové. Svět by potom zahltili smrtelníci, které jako loutky ovládají krvelačné stíny.

Nemysli na to, snažila jsem se soustředit na svůj další úkol: předat bratrovi Mléčovi knihu *Stvoření trůnů*, v níž se pravděpodobně nacházel návod, jak najít Bránu světla – pokud se mu povede přeložit úryvky, jimž jsme nerozuměli.

Kai si opřel hlavu a zavřel oči, pod kterými měl černé kruhy. Jeho obličej měl stále ostřejší rysy. Vypadal vyčerpaně.

Svraštila jsem obličej. „Hele, vážně mě mrzí, že kvůli mně pořád vstáváš uprostřed noci.“

Otevřel oči a podíval se na blednoucí nebe. „Už jsme stejně jenom pár dní od pevniny, kde tvoje noční můry budou zatěžovat někoho jiného.“ Věnoval mi náznak křivého úsměvu, který zmizel, když sklopil oči. „No...“ odkašlal si. „Možná by sis měla zavázat tu...“ ukázal na můj hrudník místo vysvětlování, „... trochu pečlivěji.“

Pohlédla jsem dolů. Měla jsem na sobě košilku s dlouhými

rukávy a sukni až po kotníky, ale rozvázala se mi mašle od límce, takže se vytvořil nebezpečně hluboký výstřih, který z jeho pohledu možná přesahoval meze.

„Jejda,“ odpověděla jsem a snažila se narychlo zavázat košiku. Přemýšlela jsem, jestli je moje ležérní oblečení důvodem, proč na mě námořníci tak dlouho civěli.

Za normálních okolností bych Kaiovi poskytla k jeho názorům na moje oblečení návod na použití. Jenže tentokrát to nebyla kritika sklonu nosit halenu a kamaše raději než šaty. Svůj vztah jsme museli držet v klidnějších vodách přátelství, kam jsme jej poslali, když jsme odjeli ze Sudesie.

Když se mi povedlo obnovit svou cudnost, napřímila jsem hlavu, ale v tu chvíli se Kai už otočil a svižnými kroky se blížil ke své kajutě.

„Dobrou noc, Ruby,“ zavolal na mě přes rameno. „Doufám, že dnes už nebudeš provádět nic dalšího.“

„Spát už nebudu,“ odpověděla jsem. Ve skutečnosti jsem neměla v plánu spát až do konce cesty. Jediným lékem na noční můry bylo jasné nebe. Až se budu příště chystat skočit do hlubokého moře, Kai by nemusel být po ruce, aby mě zachránil.

Obzor se teď barvil do oranžova, hvězdy pohasínaly a nastával rozbřesk. Za několik minut budou stíny pryč.

„Až na ten, který nosím v srdci,“ zašeptala jsem. Strach, který jsem cítila předtím, se vrátil stejně náhle jako nečekaná bouřka.

Když jsem se otáčela od zábradlí, přísahala bych, že jsem ve větru slyšela smích.

DRUHÁ KAPITOLA

Z vraního hnízda zaznělo: „Pevnina na obzoru!“ Mraziví námořníci se nahrnuli k zábradlí a naskákali do lanoví, nadšení, že po dlouhých měsících vidí svůj domov.

V žilách mi obíhalo napjaté teplo, které rozechřívalo mosazné zábradlí pod mýma rukama. Cesta nás stála mnoho času a nemohli jsme během ní dělat nic moc jiného než číst a plánovat. Brzy jsme měli zjistit, zda kniha obsahuje tajemství, jež jsme potřebovali odhalit.

Dalších několik hodin se neslo ve znamení shonu. Tempesijská část posádky pracovala se smíchem a za zpěvu, zatímco Sudesijci si nedůvěřivě prohlíželi šedé útesy. Tohle království v bílém plášti pod cínově šedým nebem pro ně bylo místem, kde za předchozího ledového krále zemřelo mnoho jejich lidí. K tomu, aby se tu cítili bezpečně, nestačila jenom smrt toho panovníka a pár krátkých měsíců.

Moje myšlenky byly podobně rozpolcené.

Tropická Sudesie plná zářivých barev byla pro moje Ohnivé já jako vřelé objetí. Zasněžené vrcholky a ledová mlha Tempesie pro mě však byly lákavé tím, že jsem je tak důvěrně znala.

Místní lidé ale dovedli být ještě chladnější než severní část

země. Až na pár výjimek jsem s Mrazivými nechtěla mít nic společného.

„Tváříš se nesmírně vážně,“ prohlásila moje hlavní výjimka. Na uchu mě zašimral dech studený jako polární vítr. „Že by ses netešila na zimu na severu?“

Opřela jsem se o něj zády a odpověděla mu stejně kyselým tónem: „Spíš mě děsí, že musím trávit další zimu mezi Mrazivými.“ Mávla jsem směrem k pevnině. „A tady jich je plné království.“

Arcus se zachechtal a položil mi velké ruce na ramena. „Slyšel jsem, že máš mimořádný talent na zacházení s Mrazivými, hlavně s jejich králem.“

Uhladil mi vlasy a na krku mi přistál chladný polibek, který mě příjemně rozechvěl po celém těle, od hlavy až k patě. Otočila jsem se na něj s úsměvem a zachytila záblesk jasně modrých očí, než se naše rty jemně setkaly a mě naplnila další vlna vzrušení.

Odtáhla jsem se a zašeptala: „Jejich král zjevně chce zacházet hlavně se mnou.“

V hrudi mu zahřmělo smíchy a já se zakřenila.

Jeho prsty spočinuly na mém krku a rty se posunuly k mému spánku. „Nesmiš mu to vyčítat. Jsi příjemná na dotek.“

Vychutnávala jsem si jeho čistou vůni, jeho sílu a stálost, přivinula se k němu a přitáhla si jeho ruce kolem sebe. Poprvé od té noční mýry jsem se cítila v bezpečí.

Opřel si bradu o mou hlavu a zhluboka se nadechl. „Krásně voníš,“ zašeptal tiše. „Mohl bych tě tady nasávat celý den.“

Opřela jsem si tvář o jeho hrudník. „Ty voníš jako máta. Jestlipak chutnáš taky tak dobře?“

„Dobrá, paní Plamenná, změňme téma, nebo se nám celá posádka bude červenat, až si tě zlomím v pase a zulíbám tě snad až k smrti.“

Věděla jsem, že to chce udělat, stejně dobře jako to, že to neudělá. I když mě občas políbil na palubě, dělal to jen opatrně. I když jsme byli spolu sami, nikdy to nezašlo o moc dál. Každý večer se se mnou rozloučil u dveří kajuty jen polibkem.

„Sliby, chyby.“

Tiše zavrčel a hořely mu oči. „Nech toho. Radši mi řekni, o čem jsi doopravdy přemýšlela.“

Ohlédla jsem se přes rameno na šedé skály. „Kromě toho, co je zjevné? Přemýšlím, co najdeme, až dojedeme do hlavního města. Ledový dvůr byl bez dohledu skoro tři měsíce...“

Chvilí mlčel a pak pokrčil rameny. „Ať se dělo cokoli, poradíme si s tím.“

Podívala jsem se na něj, protože jsem nevěřila, že je vážně tak klidný, jak zněl. „Není to proti zásadám Mrazivých, podle kterých máte pečlivě plánovat pro jakýkoli případ?“

U koutků očí se mu objevily jemné vrásky. „To je sice Mrazivá zásada, ale znám jednu Ohnivou, která mě naučila žít v současnosti. Právě teď to znamená, že si chci vychutnat posledních pár hodin klidu na téhle lodi.“

Jako na povel začali všichni Mraziví zpívat nemravnou námořnickou odrhovačku, kterou vždycky vyřvávali, když se blížila pevnina, aby oslavili, že budou mít volno.

Pozvedla jsem jedno obočí. „Klidu?“

„Relativního klidu.“ Jeho oči roztály jako led. „Beru, co je.“

Natáhla jsem se k jeho čelu a odhrnula mu pramínek vlasů a on mému dotyku zlehka vyšel vstříc. Nastavila jsem mu vyživavě tvář.

Naše rty o sebe sotva zavadily, když nás vyrušil Kaiův hlas. „To je od vás hezké, že chcete na závěr udělat ještě jedno divadlo pro posádku.“

Arcus kolem mě sevřel paže a přitáhl si mě k sobě blíž. Vždy-

ky se choval, jako by se mě Ohnivý kníže chystal při nejbližší příležitosti ukrást.

Kai se opřel o zábradlí se svou obvyklou ledabylou elegancí. Jeho vínový dublet a ohnivé vlasy, teď ještě vyšisované z týdnu na slunci, byly jediné barevné prvky na šedivém pozadí.

„Podle mě je dost zima na to, aby byla omluvitelná jistá míra tulení,“ odpověděl, jako by velkoryse uděloval nějaké povolení. „Mrazivý ale není úplně logická volba, pokud hledáš teplo, Ruby.“

V očích se mu zračil obvyklý příslib smyslnosti, ale Arcus mu odpovídal jen ledovým pohledem.

„Dávej si pozor, knížátko.“

„I Ohnivá princezna občas potřebuje trochu tepla,“ dobíral si ho Kai s lenivým úsměvem.

Arcusovi se vzdouvaly nozdry. „Potřebuješ snad něco?“

„Brzy přistaneme,“ pokynul Kai bradou směrem k pobřeží. „Jen se chci ujistit, že se naše plány nezměnily.“

„Jsou stále stejné,“ přitakala jsem. „Odneseme knihu k bratru Mlčovi. On najde a přeloží pokyny, jak najít Bránu světla. Pak se tam vydáme a postaráme se, aby zůstala zavřená a neutekl z ní jediný Minax. Jednoduché.“

„Ano, to zní velice jednoduše,“ obrátil oči v sloup. „Doufám, že se s tou knihou nepleteš.“

„Vím to,“ odpověděla jsem s větší jistotou, než jsem cítila.

Ohniví mistři, kteří nás doprovázeli, přeložili *Stvoření trůnů* ze starosudesijštiny, ale nenašli žádnou zmínku o umístění Brány. Také nás ale upozornili, že kniha obsahovala části ve staré vencijsčině – v mrtvém jazyce, který byl údajně kořenem tempe-sijštiny i sudesijštiny, ale nikdo jej nedokázal přeložit. Byla jsem si jistá, že bratr Mléc to zvládne.

„Musíme se na to dívat realisticky,“ namítl Kai. „V té knize

možná nejsou úplně jasné pokyny, takže třeba budeme muset pátrat.“ Odkáslal si. „Nechci vyvolat další hádku, ale musíme probrat, jak získáme dostatek lodí na průzkum. Dal jsi jasné najevo, že potřebuješ souhlas od ledového dvora, když chceš vyslat námořnictvo.“

Arcus měl v očích varování. „Takové jsou naše zákony, ano.“

„A aby dvůr souhlasil, musí být přesvědčen, že jsme v ohrožení. Proto jim musíme dokázat, že Minaxové opravdu existují.“

„Nebudeš využívat Ruby jako důkaz,“ přimhouřil Arcus oči.

„Nepotřebuji od tebe povolení,“ dodala jsem tiše.

Otočil se ke mně a promluvil hlasem, který zněl zároveň velitelsky a jako by mě prosil, ať jsem rozumná. „Co když nad tou obludou ztratíš vládu a ona si najde jiného hostitele a začne šířit zlobu a ničení jako ledový Minax? Nebo co když přestaneš ovládat sebe a někomu ublížíš? V každém případě je to příliš nebezpečné.“

Zatnula jsem zuby. „Všímám si, že obě možnosti stojí na tom, že já ztratím kontrolu.“

Kai se narovnal a v očích měl pronikavý pohled. „Kdyby ho jen nechala částečně ovládnout několik důležitých členů tvého dvora, jenom aby viděli, jak je mocný...“

„Ne,“ prohlásil Arcus okamžitě a důrazně. Ten návrh tím zastavil, jako by to byl útok.

„Daří se mi ho ovládat celou cestu,“ připomněla jsem mu s narůstajícím vztekem.

„Nebo se rozhodl, že zůstane klidný, aby tě ukoľébal a tys měla pocit, že je všechno v pořádku.“

Tahle možnost už mě taky napadla, ale to nepotřeboval vědět. „Tvoje důvěra mi vysloveně lichotí.“

„To není nedůvěra, jen opatrnost. Popíráš snad, že bych mohl mít pravdu?“

Kaiovi se hýbala čelist, jako by skřípal zuby. „Poslouchej mě, ty tvrdohlavý...“ Stiskl rty. „Musí to vidět, aby tomu uvěřili.“

Arcus ze mě spustil ruku a využil získanou výšku, aby se vytáhl nad Kaie. „Ne.“

Kai si stál za svým a vydával vlny žáru. „Jak tedy hodláš přesvědčit svůj dvůr?“

„Jsem jejich král. Nemusím je přesvědčovat.“

Povzddechla jsem si a vmáčkla se mezi ně. „Víš, že to není tak jednoduché. Kvůli tvoji vazbě na mě lidé ztratili důvěru. A tvoje nové spojenectví s Ohnivými také spoustu lidí nepotěší.“

Arcus se nadechl a sebejistě promluvil. „Jsi korunnní princeznou Sudesie, dědičkou ohnivého trůnu. A tady kníže je oficiální vyslanec královny. Tyhle věci mají svůj význam. Pochopí, že jsem vybudoval důvěru s naším nepřítelem.“

Kai si našťavaně odfrknul a Arcus vysvětlil: „Neříkám, že jsi nepřítel. Jen popisuji, jak se na to dívá dvůr. Když jsme teď podepsali smlouvu s Ohnivou královnou, dvořané mi věnují plnou pozornost.“

„Nepokusil se tě tvůj vlastní dvůr nechat zavraždit? Dvakrát!“

„Kaii!“ Zavrtěla jsem na něj hlavou. Nebylo fér teď vytahovat nejtěživější vzpomínku Arcusova života. První pokus o atentát zahrnoval oheň a zůstaly mu z něj jizvy z popálenin.

„Já myslel, že tady jen opakujeme nepříjemné pravdy,“ opáčil Kai nelítostně.

„O tomhle mluvit nebudeš,“ zavrčela jsem na něj vztekle.

Arcus mě vzal za ruce a stiskl je. „To je v pořádku, Ruby.“ Dál už hovořil směrem ke Kaiovi. „Jsem přesvědčený, že za oběma útoky stála Modrá legie. Musíme je vypátrat a odhalit.“

„Jsem rád, že alespoň tohle konečně uznáváš,“ odpověděl Kai. Podíval se směrem k posádce, která připravovala plachty k přistání. „Mám ještě něco na práci.“ Odkráčel směrem k mezipalubě.

Postavila jsem se vedle Arcuse a sledovala, jak svírá zábradlí tak pevně, až mu bělají klouby. Zpod jeho dlaní se šířil mráz a rozpouštěl se, když se přiblížil k mé ruce. To bylo znamení, že ztrácí kontrolu nad svými emocemi. Ztěžka vydechl. „Všechny instinkty mi říkají, že bych tě měl poslat někam do bezpečí a všechno to vyřešit sám.“

„I kdybys to dokázal ,vyřešit‘ beze mě, což nedokážeš, nenechala bych se odstrčit. Kai i já jsme tví spojenci. Naše návrhy stojí za to, abys je opravdu promyslel.“

Otočil se ke mně se svraštěným obočím. „Já tě přece poslouchám. Všechno, co říkáš, беру vážně.“

„A co Kai? Toho taky posloucháš?“

Jeho obličej zamrzl. „Ne, pokud nemusím.“

„To je ale problém. Aspoň věř, že Kai je na tvou straně, a chovej se podle toho. Už mě nebaví dívat se na to, jak se neustále vzájemně provokujete, dokud se nepoperete.“

Zacukal mu jeden koutek. „To je to tak očividné?“

„Je to očividně zbytečné a já si nepřejí, aby se ani jeden z vás zranil. Ani on, protože ho mám ráda jako vlastního bratra, ani...“

Arcus roztrpčeně zabručel. „Viděl jsem, jak se líbáte, pamatuješ? Není jako bratr.“

„Dobře. Tak jako dobrého kamaráda, ze kterého nikdy nebude nic víc, protože už šíleně... patřím k někomu jinému.“

Slovo milovat se mi přičilo. Měla jsem dojem, že kdybych ten pocit vyjádřila, pokoušela bych tím bohy. Jako by měl přijít sám Tempus a odtáhnout mi Arcuse někam pryč, kdybych to řekla nahlas.

„Takže jeho máš ráda,“ pokračoval Arcus tichým hlasem, „a ke mně patříš.“

„Tak jsem to nemyslela. Nebuď tak vztahovačný. Řekla jsem ti jasně, jak se cítím. Kai to vidí. Vidí to i celá loď. Proč ne ty?“

Jeho rty se zkrřivily a oči mu zářily barvou zimního moře. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu žárlivý, ale často mám chuť ho hodit přes palubu.“

„On ale flirtuje s každou, nejen se mnou.“

Chvíli uvažoval a pak připustil: „To je asi pravda. Už se mu nebudu snažit rozbít ten jeho pohledný ciferníček, když se tě snaží okouzlovat.“

„Nebudeš nikoho mlátit, nebo se budeš muset zodpovídat mně.“

Jemně se mu zvedl jeden koutek. „V tom případě je mi tvoje přání rozkazem.“

„Tak se mi líbíš.“

Tiše se zasmál a přitáhl si mě do pevného objetí. „No jistě.“

Uvolnila jsem se v jeho náruči a nastavila obličej větru. Blížili jsme se k pobřeží, obzor zakryla pevnina a okolo nás ječeli racci jako umučené duše. Odteď se čas zrychlí a musíme se už soustředit jen na to, abychom co nejdříve porazili Euruse.

Měla jsem pocit, jako by se otočily přesýpací hodiny a zrnka písku nám začala odměřovat minuty.

TŘETÍ KAPITOLA

Na přední palubě se ke mně přidala Doreena. Její sukně se vlnila společně s pohyby lodi a na sobě měla tlustý kabát, ale držela si ruce okolo těla. Usmála jsem se na pozdrav a nenápadně jí vyslala trochu tepla, aby se zahřála. Co jsem ji znala, neprojevila žádné známky daru ohně ani ledu, takže zima musela být pro její útlou postavu nesnesitelná. Odjakživa mi připomínala nějaké lesní stvoření. Vážné hnědé oči, oříškové hnědé vlasy, malý nos a špičatá brada dohromady vytvářely obrázek plaché srnky.

Kriticky si prohlédla moje šaty. „Vypadáte dnes velmi dobře, madam. Chci říct, Vaše Výsosti.“

„Díky, Doreeno, ale už jsem ti říkala, ať mě neoslovuješ titulem,“ pokárala jsem ji. „Pro tebe jsem Ruby a můžeš mi i tykat.“

Skutečnost, že jsem princezna, mi pořád nějak neseseděla. Asi jako kdybych si obula drahé pantoflíčky, které mě tlačí. Většinu času jsem se na to snažila nemyslet, ale věděla jsem, že se z toho brzy stane nezbytná maska. Titul mi totiž propůjčoval důvěryhodnost před všemi Mrazivými šlechtici, které potkám na hradě. Doufala jsem, že moje nová totožnost členky sudesijské královské rodiny je příměje, aby brali naši snahu obnovit vztahy mezi královstvími vážně.

Uhladila jsem si sametový živůtek šatů. Abych se připravila na příjezd, převlékla jsem se z námořnického do malinově červené róby s dlouhými rukávy a rudým páskem ve stejném odstínu jako stuhy, kterými byl protkaný živůtek a lem. Perlové náušnice ladily k perlovému náhrdelníku s rubínovým přívěskem. Tyhle šaty patřily k výbavě, kterou mi věnovala královna Nalani při odjezdu ze Sudesie.

Opíraly jsme se o zábradlí a Doreena neustále těkala očima směrem k mezipalubě, kde stál u kormidla Ohnivý kníže a zručně naváděl loď směrem k přístavu. Pečlivě jsem předstírala, že nevidím, že na něj zírám už několik týdnů. Z několika drobností v jeho chování – mimořádně jasná pobavená jiskra v oku a mírné chvění rtů – jsem měla dojem, že si uvědomuje, jak se na něj dívá, a libuje si v tom, ačkoli se k ní choval zdvořile a s odstupem. Byla z něj celá pryč a já ji to nemohla zazlívát. Byl mimořádně pohledný.

Zastínila jsem si oči dlaní a znovu si začala prohlížet přístav. Tevros byl obvykle velice rušný, plný obchodních a rybářských lodí, v přístavišti bylo vždy plno námořníků s krabicemi a sudy plnými nákladu. Tentokrát tu však bylo podezřele pusto a v kotvištích se pohupovalo jen pár opuštěných veslic.

„Něco tady nehraje,“ vyslovila jsem svou obavu. „Jako by to tu skoro opustili.“

Doreena odtrhla oči od Kaie a otočila hlavu směrem ke břehu. Ukázala na vlajkové stožáry, jež se tyčily nad několika domy. „Ty vlajky taky nesedí.“

Namísto královského znaku s bílým šípem se na modrém pozadí objevila bílá pěst svírající úlomek ledu.

Pohlédla na mě. „Co to znamená?“

„Nevím.“ Měla jsem svoje podezření, ale doufala jsem, že se pletu.

Nebyly jsme jediné, kdo si všiml, že je něco jinak. Tempesijští námořníci, kteří byli v přístavu jako doma, si mezi sebou šeptali. Už žádný shon a dupání, výkřiky ani nadšený zpěv.

Po několika minutách se na schůdcích od kajuty objevil Arcus a zamířil k nám. Vteřina stačila na to, aby ztuhnul a jeho hlas zněl jako hrom. „Co to má u Tempuse znamenat?“ Doreena se přikrčila a nenápadně utekla. Králův hněv na ni byl patrně příliš, ačkoli se její strach zakládal spíš na vzpomínkách na bývalého krále než na tom současném.

„Ty vlajky,“ ukázala jsem. „Co mají...“

Zanadával. „Když jsme vyšetřovali útok v plesové síni, našli jsme zprávy s tímhle symbolem.“ Při pohledu na břeh vraštil čelo. „Modrá legie se odvažuje takhle otevřeně přiznávat svou velezradu. Nechám jejich prapory strhnout a všechny jejich spiklence vyhnat ze země, i kdyby to bylo to poslední, co kdy udělám.“

„Nejspíš v posledních měsících sehnali podporovatele,“ podotkla jsem tiše, „když jsou tak nestydatí.“

Přikývl a stále jsem z něj cítila napětí, ale jeho výraz už byl neurčitý a na pohled působil klidně. Jeho vztek zamrzl a teď byl tím pádem i nejnebezpečnější. Přestože se nezlobil na mě, otřásla jsem se.

Tohle si nejspíš bral osobně. Nejenže se Modrá legie snažila obnovit dřívější způsob života, kdy Ohniví stáli mimo zákon nebo je přímo zabijeli, ale také to byla veřejná facka přímo do jeho tváře a prohlášení o vzdoru a rebelii.

„Když nezastavíme Euruse, na tomhle už nebude záležet,“ poznamenala jsem a oběma nám tím připomněla, že i pokud se vyrovnáme s hrozbou zde na místě, čeká na nás ještě větší nebezpečí v budoucnu.

Když Kai navedl loď do kotviště v téměř prázdném přístavu, spustila se kotva a vytáhl přístavní můstek. S Arcusem jsme vystoupili a s námi také Ohniví mistři a skupina Mrazivých vojáků. Kai zůstal pozadu, aby připravil loď k vyplutí, kdyby vyvstala ta potřeba.

U pasu jsem měla krátký meč skrytý pod dlouhým pláštěm. Arcusův plášť byl podobný, ale stáhl si kápi a skryl tak obličej ve stínu.

V přístavišti se shromáždil dav lidí. Pohybovali se pomalu vpřed jako hejno zvědavých racků. Když jsme se přiblížili, zápach tolika těl pohromadě, společně s pachem mrtvých ryb, hniloby a odpadků, byl ukrutný.

Někteří z nich určitě poznávali svého krále. Lapali po dechu a šeptali si, potom se klaněli nebo si klekali. Arcus pomalu otáčel hlavou a prohlížel si to shromáždění, kde si bezesporu všiml stejných věcí: všichni byli vyhublí až na kost a měli zničené oblečení. Mnoho z nich se viditelně trásl, takže bylo jasné, že nejsou Mraziví, nebo mají oslabené či zanedbatelné nadání.

Nesli si různé pytle a tašky a na loď koukali s vyčerpáním a touhou v očích, jako by to byla jejich poslední naděje.

Arcus zavolal: „Kdo to tady řídí?“

Několik rukou ukázalo k nízké kamenné budově mezi hlavní ulicí a přístavištěm. Na střeše vlála standarda Modré legie. U dveří postávali dva vojáci v plné zbroji. Na rozdíl od lidí v davu vypadali upraveně a dobře živeně.

Dav se roztoustil a Arcus prošel směrem k domu, ale cestou vždycky trpělivě počkal, když někdo potřeboval pomoci vstát z kleku. Jedna mladá žena, která byla zjevně v pokročilé fázi těhotenství, zůstala stát. Když jsem procházela kolem ní, zvedla skloněnou hlavu a trásla se po celém těle.

Bez přemýšlení jsem si rozvázala plášť a dala jí ho. Její ruka se

sama od sebe sevřela kolem látky. Povzbudivě jsem na ni kývla a ona si s úlevou přehodila plášť přes ramena.

Když jsem odcházela, popadla mě za rukáv. „Přijímáte na lodi cestující?“ zeptala se a pustila mě, když jsem se k ní otočila. Naděje v jejích hnědých očích byla taková, že jsem si přála, abych jí mohla dát odpověď, jakou si přála.

„Bohužel ne.“ Davem se šířil šepot a zklamané povzdechy jako vlnky ve vodě. Někteří z přihlížejících poraženě odcházeli. „Vy se všichni snažíte dostat pryč?“

Přikývla. „Žádná loď nevyplula už přes týden. Máme našetřené peníze, ale jídlo a ubytování jsou drahé. Čím déle čekáme, tím méně nám zbývá na lístky na loď.“

„Kam jedete?“

Pokrčila rameny. „Kamkoli.“

Prisadil si jeden starý muž. „Kamkoli, kde bude tepleji než tady!“

Z davu se ozval chabý smích a tiché souhlasy.

Zamračila jsem se na Arcuse, který se otočil a čekal na mě. Když uviděl, jak se tvářím, vrátil se ke mně dlouhými kroky. Zeptala jsem se té ženy: „Proč chcete odjet?“

Její oči nesměle přeskočily na Arcuse, než mi šeptem odpověděla. „Je to Exodus čistoty.“

Zmateně jsem svraštila čelo a Arcus se zatvářil stejně jako já. „Zimní čistka,“ vysvětlila, jako by nám to teď mělo být jasné.

Když jsem zavrtěla hlavou, dodala: „Řekli nám, že kdo není dost silný, aby vydržel tu zimu, má odjet z království. Byl to královský dekret.“

„Královský dekret?“ zopakoval Arcus prudce. „Tak to si nemyslím.“

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo,“ vyhrkla a začala se klanět s jednou rukou na břicho.

Dotkla jsem se jejího ramene a poslala jí vlnu tepla. „To nemusíš. My se jen snažíme pochopit, co se děje.“

Mluvila tak tichým hlasem, že jsme se k ní s Arcusem museli naklonit, abychom ji slyšeli. „Zima je nesmírně krutá. Kdo není Mrazivý, ten tohle počasí nevydrží. A navíc máme nedostatek dřeva na topení. Nezbyvá nám nic než odjet, pokud chceme přežít.“

„Kdo tomu říká Zimní čistka?“ zeptal se Arcus a snažil se nezít tak přísně, ačkoli jsem cítila, jak skrývá vztek.

„Víc se dozvíte tady na úradě,“ ukázala na budovu se standardou Modré legie. „Nechci říct nic nevhodného.“ Oči jí přeskočily ze strážní u dveří k dalším v přístavišti.

„Děkujeme za informace,“ řekla jsem jí a byla jsem více než kdy dříve přesvědčená, že je tady něco velice špatně.

„Vlastně,“ odvázala si plášť. „Tohle asi budete chtít zpátky.“

„Nech si to,“ usmála jsem se na ni a šla za Arcusem, který se znovu vydal směrem k budově.

Oba strážníci se napřímili, když jsme se přiblížili, a tvářili se nepřátelsky.

„Stát!“ zvolal starší a zavalitější z nich.

„Ustup,“ odpověděl Arcus klidně. „Kdo ti velí?“

Odpověď zazněla kamenným hlasem, jako by ji dával už mnohokrát. „Toto je úřad ctihodného lorda Grimcota z provincie Agrifor, nejvyššího dohláze na Exodus čistoty. Nepřijímá návštěvy bez předem sjednané schůzky.“ Strážný nás sjel pohledem od hlavy až k patě a jeho hlas zněl o něco uvolněněji. „Můžete si domluvit schůzku přes tajemníka Jarobse. Možná vám dá už začátek příštího týdne.“

„Pro mě udělá výjimku,“ opáčil Arcus s lehkým náznakem ironie.

„To pochybuju,“ řekl zavalitý strážník a zálibně si při tom pro-

hlížel mou postavu. „Vidím, že nejste zdejší, ale z toho si nic nedělejte,“ zvedl dlaně s uklidňujícím výrazem. „Obchodu s ostatními královstvími se nikdo nebude bránit. Pokud jste ze Safty, Korálových ostrovů nebo i ze Sudesie, v našem přístavu vás rádi přivítáme a naši kupci s námi budou čestně obchodovat. Ale čestně! Žádné to sudesijské švindlování. Přece si nechcete zahradit cestu k dalšímu obchodu, jakmile ho navážete.“

„To vážně ne,“ přitakala jsem a zadusila v sobě vztek. „Nechtěla bych se muset držet dál od vašeho krásného pobřeží.“ Rozhlédla jsem se a viděla špinavé ulice plné sněhové břečky a hromady odpadků v každém rohu. Když jsem se znovu podívala do jeho očí, stále se zářivě usmíval. Ironie mu jednoduše unikala.

Arcus zachovával důstojné ticho.

Druhý, vyšší strážný se na mě ušklíbl. „Pokud hledáš práci, můžeš se podívat k Malované paní.“ Kývnul bradou do ulice po pravé straně. „Madam tam zaměstnává holky, jako jsi ty, a není ani moc vybíravá ohledně toho, odkud pochází. Je příjemné si občas dopřát trochu rozmanitosti.“

Pozvedl obočí a podíval se na Arcuse, jako by čekal, že bude souhlasit. Arcus si ale namísto toho stáhl kápi. „Myslím, že žijete v omylu.“ Jeho ledový výraz patrně oba zarazil, ale na tváři se jim nezračilo pochopení.

„My vás nechtěli urazit,“ řekl ten starší. „Ale jako laskavost vám poradím, ať si na tuhleto moc nezvykáte.“ Kývnul směrem ke mně. „Mraziví nebudou smět vstupovat do vztahů s ne-Mrazivými. Pokud tedy chtějí zůstat v Tempesii.“

„To se pletete.“ Arcus vycenil zuby v děsivém úsměvu, výhružném a napjatém. „Opravdu nebezpečný omyl. Ustupte.“

Zavalitý strážný znovu zakroutil hlavou a teď už nevypadal srdečně, ale bojovně. „Už jsem vám říkal, ať jdete za Jarobsem.“

Za lordem Grimcotem vás pustí tak příští týden, možná ale za dva nebo za tři...”

Než dokončil větu, měl ústa plná ledu, a během několika vteřin se celé jeho tělo obalilo tlustou vrstvou. Vedle něj stál jeho kolega zamrzlý na místě s vytřeštěnýma očima. Arcus držel ruce ve vzduchu, každou z nich mířil na jednoho ze strážných a špičky prstů měl pokryté jinovatkou.

Ulevilo se mi, že nemusím oprašovat svoje šermířské umění, a usmála jsem se na něj. „Dobrá práce.“

Znovu si nasadil kápi. „Dvě ruce. Dva strážní. Jednoduché.“ Prošel kolem jejich zmrzlých těl a otevřel dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Dohlížitel seděl u mahagonového stolu plného úhledně roze-
stavěných kalamářů, per a pergamenových svitků. Do místnosti
vnikalo světlo tlumené sněhem na malém okně a z koše na oheň
plného uhlí se linulo teplo.

Když jsme vešli, zvedl hlavu, zamrkal a překvapeně svažtil
obočí. Vlastně měl na čele jen jedno dlouhé obočí, tlusté, tmavé
chlupy srůstaly uprostřed.

Zírala jsem na něj. Určitě jsem žádného lorda Grimcota ni-
kdy nepotkala, ale přesto vypadal povědomě. Kulatý obličej,
malá očička jako dvě kuličky rybízu v bochánku těsta...

„Kdo vás sem pustil?“ vyštěknul a na královsky modrém, sa-
metovém klobouku se mu třepalo pírko. „Nepřijímám návštěvy
bez předem domluvené schůzky.“

Zastavila jsem se uprostřed kroku, zmrzlá stejně jako strážce.

„Bratře Bído?“ vydechla jsem ohromeně.

Vykulil oči a klepaly se mu sanice, jak naprázdno otevíral
a zavíral ústa. Jeho čirý vztek mi potvrdil jeho totožnost tak, jak
by to nedokázalo nic jiného.

„Ty!“ Zkroutily se mu rty. „Ta Ohnivá špína.“

Tahle dobře známá urážka mi pomohla se probrat ze šoku.

Napřímila jsem ramena a došla až k židli na druhé straně jeho stolu. Hlavou mi prolétly vzpomínky – jak se ke mně blíží jeho pěst a já bezmocně ležím na podlaze v opatství Forwind, jeho obvinění, že jsem způsobila nebezpečný požár. Jak řekl královským vojákům, že mě tam najdou, což vedlo k tomu, že mě zadrželi a zemřelo několik mnichů. Za to jsem ho nesnášela – a podle toho, jak vražedně se teď tvářil, to byl vzájemný pocit.

V klidu jsem se usadila a položila si ruce do klína. „Dlouho jsme se neviděli. Měl jsi hodně práce?“

„Strážel!“ zakřičel.

„Ti nepřijdou,“ oznámil mu Arcus a postavil se za moji židli – vysoká postava v kápi, která vydává vlny mrazu. „Myslím, že se princezně Ruby budeš chtít omluvit za tuhle poznámku. Teď.“

„Princezně?“ bratr Bída přivřel oči do malých škvírek. „Jen to, že ses hezky oblékla, z tebe nedělá princeznu. Pod nimi jsi pořád špinavá Ohnivá holka z vesnice.“

Okázale jsem si otřela tvář. „Ty pořád prskáš, když mluvíš. Zapomněla jsem na tenhle okouzlující zvyk.“

Zatímco jsem hovořila, Arcus si stáhl kápi.

Oči bratra Bída vystřelily vzhůru a na krku bylo vidět, jak nervózně polyká. „Arcusi!“

Bývalý mnich si jej jistě pamatoval jako mladíka, který žil v opatství. Arcusova skutečná totožnost zůstala tajemstvím pro všechny kromě pár důvěryhodných jedinců. Příběh o tom, jak se zjizvený král vrátil na svůj trůn, se už ale určitě rozšířil po celém království. Bratr Bída si to zjevně spojil během několika vteřin, což bylo patrné z divadélka, které nám předvedl. Na tváři se mu vystřídal zděšení, vztek a nakonec nucený výraz podřízenosti se zatnutými zuby.

Odsunul se na židli od stolu, postavil se a pak se uklonil tak

hluboko, jak jen mohl přes svůj tlustý, krásně zdobený kožený pásek okolo kulatého břicha, a pak se s těžkým polknutím znovu narovnal. „Odpusťte, Vaše Veličenstvo. Já nevěděl... nečekal jsem, že mě poctíte svou přítomností v mém... *ehm...* tichém městě. Jak vám mohu pomoci?“

Arcusova mrazivá netrpělivost ochladila vzduch v místnosti. „Očekávám vaši omluvu princezně.“

Bratr Bída ta slova procedil přes zaťaté zuby. „Omlouvám se... *princezno.*“

„Tvoje omluva byla přesně tak zdvořilá, jak jsem očekávala,“ odpověděla jsem klidně. „A já ji přijímám se stejným nadšením, s jakým byla pronesena.“

Věnoval mi vražedný pohled. Usmála jsem se a zvedla z jeho stolu jeden svitek a plně jsem si u toho uvědomovala, že mu nebezpečně zrudl obličej. „Obilí je tady opravdu drahé,“ pohlédla jsem na něj. „Možná jsi bídný,“ při tomhle náhodném použití jeho jména jsem se na něj usmála, „vyjednávač, takže nedostáváš rozumnou cenu. S radostí tě zasvětim do umění vyjednávat. Prý na to mám nadání.“

Jeho obličej dál červenal. „Ne. Děkuji.“ Zdvořilá slova mu na jazyk dorazila až dodatečně, musel si je vytáhnout až z paty a celou cestu s nimi zápolil.

Cítila jsem za sebou Arcusovu netrpělivost, ačkoli se ani nepohnul, aby mi zabránil vzít další svitek, rozlomit pečeť a prohlédnout si jeho obsah. Dopis od lorda Grimcota jeho rezníkoví, kde si stěžuje na nekvalitní řezy masa. Prohlédla jsem si jeho pečeť. Byl na ní půlkruh a okolo něj se šířily linky.

„Co to je?“ zeptala jsem se a zamávala na něj pečeti. „Zapadající slunce?“

Jeho oči se rozšířily. „Odlož to! To je moje osobní korespondence!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle je pro tebe moc veselé. Co takhle bouřkový mrak? Myslím, že to by bylo přiléhavější. Nebo louže.“

Arcus si zběžně prohlédl pečeť a poznamenal: „Nevybavuji si, že bych měl mezi šlechtici lorda Grimcota.“

„Já...“ odkašlal si. „To je nový titul, který udělil král Malak mému otci za jeho věrné služby.“

„To znamená, že tvůj otec věnoval mému bratrovi dostatek peněz na jeho válku proti Safře. Kde máš pozemky?“

„Na Ariských pláních,“ přiznal toporně.

„Samozřejmě,“ zašeptala jsem.

Král Malak zabral pozemky v nezávisle smýšlejících jižních provinciích – v části Tempesie s nejvyšším počtem Ohnivých – a rozdělil je mezi jisté šlechtice jako odměnu za jejich příspěvky na podporu jeho války. Nebylo žádným tajemstvím, že se jim Arcus chystal část toho území znovu odebrat a vrátit ho zemědělcům, kteří ho už obdělávali celé generace. Tohle byla jedna z údajných křivd, které poháněly Modrou legii.

„Takže tvůj slib chudoby pro tebe nic neznamená,“ podotkla jsem a dobře se bavila tím, jak se mu vzdouvají nozdry. Bylo tak jednoduché ho popichovat. „To je ještě více patrné, když se podíváš z okna na tu stovku nebo i víc lidí, co mrznou tady v přístavu. Když připlula naše loď, viděli v ní poslední naději.“

„Nemám vliv na to, kolik lidí se rozhodne odjet od našich břehů, nebo kolik lodí s nimi odpluje. Nastala Zimní čistka a já se nebudu bránit vůli bohů. Já jsem jen služebníkem.“

„Myslím, že se řídíš jen svou vlastní vůlí. Odjakživa jsi byl posedlý čistotou Mrazivých.“

„Zůstanou jen ti nejsilnější.“ Jeho oči se posunuly k Arcusovi. „Proti tomu by snad žádný skutečný Mrazivý neměl námitky.“

„Za to se tady vydáváš?“ udeřila jsem na něj. „Za skutečného

Mrazivého? Když jsem tě naposled viděla, neměl jsi v podstatě žádný dar.“

Napřímil se. „Vždy jsem byl přesvědčen, že známkou skutečného Mrazivého je jeho charakter.“

„Dovol?“ zasmála jsem se při myšlence, že má cokoli, co se jen blíží charakteru. „Aha, takže proto tedy venku mrzne tolik lidí? Protože nemají *charakter*?“ Zvýšila jsem na něj hlas. „Myslím, že to bude spíš tím, že nemají tvoje známosti, majetek a nejsou tak mazaní. Drancuješ jim půdu, aby sis naplnil pokladnu, peníze utrácíš za jídlo a drahé oblečení a obyčejné lidi necháváš hladovět! Důkaz je v těchto účtenkách a účetních knihách.“ Popadla jsem hrst svitků a mrštila jsem je po něm. Zásáhly ho do hrudníku a rozsypaly se všude okolo. „Popíráš to?“

„Já jim nic nedlužím, zatracená ženská!“ Rozletěly se kolem něj kapičky slin a se syčením přistály na mé rozžhavené kůži. „Tobě rozhodně nedlužím ani vysvětlení. Jsi jen povýšená buřička, která byla dost hezká, aby přilákala ošklivého, zjizveného krále!“

Ta slova se mi rozléhala v hlavě. Jedna věc byla, že uráží mě, *ale mluvit takhle o Arcusovi...*

„Jsem tak ráda, žeš mi dal důvod tohle udělat,“ zachraptěla jsem a zvedla dlaně plné ohně. „I tvoje kosti se rozpadnou na popel.“

„Ruby, počkej,“ namítl Arcus za mnou.

Sotva jsem ho vnímala. Rovnou měrou ve mně narůstal vztek a oheň a v srdci se mi rozlévala radost.

Minax se probudil a byl připravený se přiživit na zabíjení.

Dovol si to. Tahle odporná kreatura si zasloužila zemřít.

„Počkej, Ruby. *Podívej se!*“ Arcus chytil moje zápěstí a otočil ho tak, abych na ně viděla. Měla jsem zápy jako dehet. „Nemůžeme riskovat, že tě ovládne!“

Mně je to jedno. Oheň se stáčel v měděných vláknech a zlatých obloucích a přeléval se mezi mými dlaněmi omamnými pohyby.

Minax mě šeptem povzbuzoval.

Spal ho. Spal mu kosti. Usmaž ho na ohni.

Bratr Bída zvedl dlaně a zašeptal: „Prosím.“

Chlad z Arcusových prstů na mém zápěstí pronikl skrz opar vzteku víc než prosby o milost. Spustila jsem ruce, ale stále byly úplně rozžhavené.

Arcus se pohnul vpřed, opřel se o okraj stolu a po celé naleštěné desce se rozšířil mráz. Promluvil k vystrašenému dohlížiteli.

„Odstoupíš ze svého místa. V tichosti půjdeš s mými vojáky a počkáš si na výsledch. Vytrhám tuhle velezradu z kořenů. A až tě ani nenapadne, že bych zapomněl, co jsi udělal princezně v opatství Forwind. Žes to byl ty, kdo upozornil vojáky na její přítomnost.“

Oči bratra Bídy spočinuly znovu na mně. Když jsem se nepokusila zaútočit, narovnal se a odpověděl Arcusovi rozechvělým hlasem. „Sahá to mnohem hlouběji, než si myslíš. Tvoje moc není taková, jaká bývala před tvým odjezdem. Pokud neslíbíš věrnost Modré legii, ocitneš se brzy ve vlastním žaláři.“

„Jak se *odvažuješ*,“ zasyčela jsem a můj oheň se okamžitě znovu rozhořel.

Poraženě zvedl dlaně. „To mělo být jen varování. Já jsem jenom jedna ploška na řezaném drahokamu Modré legie. Když mě zničíte, rozpoutáte vztek ostatních částí. Nemůžete bojovat s boží mocí.“

„Boží moc?“ Arcus si odfrknul. „Tvoje jednání nemá nic společného s Forsem, jenom s tvou vlastní ctižádostí.“

Důrazně zavrtěl hlavou. „My jsme jen služebníci. On nás za naši věrnost odmění.“

„Ven, než si to rozmyslím a popravím tě ještě dnes, což si určitě zasloužíš. Měl bys vědět, že tě zachránila jen moje starost o bezpečí princezny.“

Bratr Bída konečně vypadal přesvědčeně. Rozklepaně obešel stůl a vyběhl ke dveřím. Když uviděl zmrzlé strážce, klopýtl a padl na kolena. Sametový klobouk s peříčkem se odkutálel do špinavé sněhové břečky. Když se zvedal na nohy, věnoval nám poslední nenávislný pohled. „Těším se na den, kdy okusíte pomstu Modré legie.“

Arcus nasál vzduch a vydal se za ním. Popadl ho za límec kabátku a zatřásl s ním celou jeho vahou, jako by byl neposlušné štěně, a pak ho odhodil do závěje. Po jediném slově od krále Mraziví vojáci obklopili dohlázeatele a odvedli ho pryč.

Jakmile jsem vyšla z budovy, Arcus se otočil, popadl mě za ruce a podíval se na moje zápěstí. Jeho dech se zklidnil, až když viděl, že je moje krev znovu červená.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, teď už je mi dobře.“

Bylo to tak. Minax už se uklidnil, ale rozplynulo se i moje spokojené rozpoložení. Arcus měl možná pravdu, že jsem nad tím stvořením neměla vlastně až takovou kontrolu, jen se rozhodlo, že se nebude prosazovat. Po páteři mi přeběhl mráz, který nijak nesouvisel s ledovým větrem. Musím si dávat velký pozor na emoce.

Naštěstí když jsem viděla, jak Arcus povoluje opratě svému vzteku, můj vlastní mírně polevil. Skoro se mi chtělo se smát, když jsem si vzpomněla, jak se bratr Bída řítí do sněhu a klobouk mu letí z hlavy.

„Mohl jsi ho nechat popravit,“ podotkla jsem s pohledem na Arcuse.

„Mrtvý muž mi neodpoví na otázky.“

Dobrý postřeh. „Tak ho musíš držet v cele, jinak poběží za zbytkem Modré ligy a upozorní je, že tu jsi.“

„Oni na to stejně brzy přijdou, že je ta jejich směšná hra u konce. Má štěstí, že jsem o tebe měl strach, jinak bych jen počkal, až s ním skončuješ, a poslal bych jeho ohořelou mrtvolu do hlavního města jako varování.“

„To bys vážně udělal?“ Znělo to na jeho poměry nezvykle drsně, ale vlastně jsem nikdy neviděla, jak ho někdo zatlačil přes hranu.

Zastavil se a věnoval mi odměřený pohled. „Ty bys s tím ne-souhlasila?“

Ani jsem se nad tím nemusela zamyslet. „V jeho případě? Rozhodně souhlasila.“

„To jsem si myslel.“ Pozorně se mi zblízka zahleděl do očí – skoro jako by něco hledal – a pak se ke mně naklonil. Zvedla jsem k němu bradu, ale v tu chvíli jsme si oba uvědomili, že na nás visí desítky očí. Otočil se k zástupům lidí, kteří se třásli zimou. „Máme tady spoustu práce, než odjedeme. Tito lidé potřebují jídlo, střechu nad hlavou a teplo.“

Když jsem si všimla skupinky Ohnivých mistrů, kteří postávali poblíž nás, v hlavě se mi zrodil nápad. „Myslím, že vím, jak je můžeme zahřát.“

PÁTÁ KAPITOLA

V průběhu několika dalších dní jsme zřídili zahřívací stanoviště a ubytovnu v místním hostinci a v několika velkých domech, kde Ohniví mistři vytvářeli teplo vlastním tělem.

Já se ujala ošetrovny. Kdokoli věděl něco málo o léčitelství, se přidal, a to včetně Doreeny, která mě svými znalostmi překvapila. Využívali jsme zásoby z místní apatyky – se svolením majitelky, již jsem ujistila, že jí všechny bylinky a tinktury proplatíme.

Hlavním problémem byla u místních hlavně podvýživa, protože Modrá legie si od ne-Mrazivých účtovala přemrštěné ceny za jídlo. Přitom jsme zjistili, že si bratr Bída přivlastnil přepychové sídlo jednoho místního obchodníka, kde byly stodoly plné obilí, sušeného masa, sýru, kořenové zeleniny a různých zimních zásob. On se cpal, zatímco uprchlíci téměř umírali hladu.

Arcusovi vojáci a Kaiovi námořníci pozatýkali síly Modré legie a s mírnými úpravami proměnili jejich kasárny na dočasné vězení. Ukázalo se, že na tom není vlastně nic těžkého, protože většina z nich se jen tak potloukala po hospodách nebo u Malované paní.

Arcusova volba nové dohlížitelky padla na Eilynn, zkušenou

kapitánku tempesijského námořnictva. Věděl, že jí nebude dělat potíže udržet si pořádek ve městě ani až odjedeme.

Někteří majitelé domů měli námitky, když jsme jejich pokoje chtěli přidělit uprchlíkům, ale překvapivý počet jich s námi spolupracoval. Ukázalo se, že myšlenky Modré legie nevyznává zdaleka každý. Celá řada místních, a to včetně obchodníků a bohatších lidí, projevila úlevu, že lord Grimcot už odešel a jejich král se vrátil, protože věci teď budou zase při starém.

Zpočátku se mě a Ohnivých mistrů pacienti v ošetrovně nejspíš trochu báli. Mnozí z vysídlených pocházeli ze severních provincií, kde nikdy neviděli jediného Ohnivého, a slyšeli o nás jen to nejhorší: „Nevěř Ohnivému, jinak se spálíš!“

Ale teplo, jídlo a přístřeší je zahrály skrz naskrz a já si začala všimat, že si získáváme jejich důvěru. Byla to první dobrá známka toho, že se nám může povést setřít rozdíly mezi našimi královstvími.

Už za tři dny se město proměnilo, všude se objevily přístřešky, slamníky a příkrývky pro všechny.

Čtvrtý den ta mladá žena, které jsem věnovala svůj plášť, Anda, porodila krásnou holčičku. Pojmenovala ji Gyda po své matce. Gyda měla černé vlasy, tmavé oči a nejkrásnější růžovou pusinku, jakou jsem kdy viděla.

Fascinovaně jsem ji sledovala, jak se kojí u svojí maminky, přisává se a spokojeně papá. Anda ji hladila po hlavičce a usmívala se. Když se miminko nakrmilo, v poklidu usnulo.

„Chcete si ji pochovat?“ podávala mi Anda roztomilý uzlíček.

Přikývla jsem, ale napřed jsem se soustředila na to, abych se trochu ochladila a dostala Minaxe pevně pod kontrolu, než jsem k ní natáhla ruce. Sevřelo se mi srdce, když mi Anda položila zavinuté dětátko do náruče. Bylo tak drobné a křehké, až mě zachvátila naléhavá potřeba je ochraňovat.

Žádné dítě by nemělo trpět zimou kvůli nějaké bezcitné posedlosti čistotou, pomyslela jsem si, když jsem chovala tu maličkou, ale drahocennou bytost v náruči. Když království válčí, když se bohové mstí, nejvíc ze všech trpí nevinní lidé.

Eurus byl připravený rozervat náš svět a nezáleželo mu na smrtelnících, jež při tom zničí. Moje odhodlání s ním bojovat veškerou silou se ještě upevnilo, i kdybych za to měla položit život.

„Není Mrazivá,“ litovala Anda, když se dívala na svou malou dcerku v mé náruči.

„To já taky ne,“ namítla jsem vesele a dál jsem cukrovala na její miminko. Pohladila jsem malou pěstičku špičkou prstu. Měla kůži hebkou jako samet. Otevřela dlaň a překvapivě silně mi sevřela prst.

Potěšeně jsem se zasmála. „Má ruku jako klepítko!“

„A čelisti má ještě silnější.“

Zahihňala jsem se při pohledu na její rozpačitý výraz. „Je dokonalá. Bude mít dostatek lásky – a to je jediné, na čem záleží.“

„To je pravda.“

Na ošetřovně bylo kromě chrápání několika pacientů konečně ticho. Plesový sál usedlosti se stal dokonalým útočištěm pro naše nemocné, kde nás hřálo teplo krbu a díky měkkému světlu to tam působilo útulně i navzdory velkým rozměrům místnosti.

Ošetřili jsme všechna zranění a všem pacientům jsme dali bylinky na bolest. Ze všech našich léčitelů a dobrovolníků už jsme zbývaly jen my dvě s Doreenou. Sbíraly jsme zašpiněné povlečení a uklízely zásoby.

Když bylo hotovo, Doreena si drhla ruce louhovým mýdlem v kyblíku s vodou z rozpuštěného sněhu, kterou jsem ohřála na mytí. „Jsem ráda, že už je dnešek za námi. Myslím, že jsem si ani jednou nesedla.“

„Dlouhý den,“ souhlasila jsem. Srolovala jsem čistý obvaz a uložila ho do košíčku, kde byl léčitelům po ruce.

„Pokud už mě nepotřebujete, madam, půjdu si lehnout.“
Osušila si ruce čistým hadříkem, a když se narovнала, masírovala si bedra.

Spaly jsme společně v jednom z pokojů v přízemí usedlosti. Byly tam dvě postele, ale já tu svou využívala jen málokdy. Byla jsem sice unavená, ale v noci jsem nemohla spát. Byla jsem roztěkaná a cítila jsem příliš velkou úzkost, a tak jsem si přes den vždy jen krátce zdřímla. Kromě toho, že jsem se bála, že přijde nějaká noční můra a já budu náměsíčně chodit po ošetřovně a děsit pacienty, mě přibližoval k panice každý den, kdy jsme nehledali Bránu světla.

„Přijdu,“ odpověděla jsem. „Jen se chci podívat, jestli máme dost povlečení na zítřek.“

Unaveně se na mě usmála. „Dobrou noc.“

O hodinu později jsem skládala čisté hadříky a stavěla je do úhledného sloupečku, když vtom zaskřípaly dveře a já zbystřila.

Když jsem poznala Arcusovu siluetu, ještě než ho osvitilo světlo z krbu, uklidnila jsem se. „Už je určitě po půlnoci. Neměl bys spát?“

„Chystal jsem se do postele, ale rozhodl jsem se, že se cestou podívám, jestli tu ještě nejsi. Jsem rád, že jsem se zastavil.“ Bez jediného dalšího slova mi vzal z ruky poskládanou látku, odložil ji stranou a vzal mě do náruče.

Prekvapeně jsem vyjekla a ruce mi samy od sebe přistály kolem jeho krku. „Co to děláš?“

„Kradu si tě.“

„Nech toho, zloději,“ zašeptala jsem.

Ve tmě se bíle zaleskly jeho zuby. „Jen si беру, co mi patří.“

Naplnilo mě příjemné chvění. Mému tělu zjevně nevadilo, že

si je přivlastňuje. Když mě jeho silné paže tak jistě držely, uklidňovalo mě to.

Já to ale stejně nedokázala nechat být. „Co ti patří?“

„A ne?“ Zvedl mě a vášnivě mě políbil.

Ten polibek byl majetnický, ale mně to rozžhavilo kůži, jakkoli mi ta myšlenka přišla nesprávná. Naklonila jsem se k němu a vrátila mu další polibek a setrvala rty na jeho o trochu déle. „Jen pokud ty taky patříš mně.“

Když jsem se od něj odtáhla, byl úplně bez dechu, ale asi ne proto, že bral schody po dvou. „S radostí souhlasím s tvými podmínkami.“

„Můj pokoj je dole,“ podotkla jsem.

„Ale můj ne.“

Otevřel dveře na konci dlouhé chodby. Byl to malý a stroze zařízený pokoj, kde stál jen prádelník, umyvadlo a jeho zavazadlo. Zjevně to byla místnost pro sluhu.

„Ty sis nevzal lordovu komnatu?“

„Vejdou se tam dvě celé rodiny. Pro mě tohle stačí.“

Položil mě na postel, rozepnul si opasek s mečem a odložil ho na podlahu, kde na něj dosáhl. Pak si sundal koženou vestu.

Já se mezitím svlékla do košilky a zalezla si pod peřinu, než se ke mně připojil.

„Jsi pořád oblečený,“ upozornila jsem ho.

„Jsem tak unavený, že bych mohl spát v plné zbroji. Pojď sem.“ Otočil se na bok, objal mě jednou rukou kolem pasu a přitáhl si mě k sobě. Ležela jsem zády k jeho břichu a položila jsem si ruku na jeho paži. Můj žár nás brzy oba obklopil v útulné kukle pod peřinou. Vzdychnul a políbil mě na temeno hlavy. Naplnila mě spokojenost. Možná dokonce usnu.

„Proč sis mě sem přinesl?“ zeptala jsem se. „Ne že bych si stěžovala.“

„Protože se mi stýskalo,“ zabručel ospale. „A říkal jsem si, že ti možná taky chybím.“

Měl pravdu.

Vrtěla jsem se pod jeho rukou, dokud se mi nepodařilo otočit se čelem k němu. Chtěla jsem na něj vidět. Zlehka se mu zvedly koutky úst, když jsem si položila ruku na jeho rameno, ale oči už neotevřel. Jeho dech se prohloubil a rysy jeho obličeje se uvolnily, takže vypadal mladší a zranitelnější. Přemohla mě potřeba ho chránit – skoro jako když jsem držela malou Gydu – a postavit se mezi něj a jakékoli nebezpečí, jež by ho mohlo ohrozit.

Bylo ironické, že to největší nebezpečí jsem si nosila v srdci.

„Kdy pojedeme do Forsie?“ zeptala jsem se a slyšela ve svém hlase náznak zoufalství. Zrnka písku v přesýpacích hodinách padala a my ztráceli čas tím, že jsme tu zůstávali, abychom pomohli lidem v Tevrosu. Eurus už zatím mohl být u Brány světla.

Arcus otevřel oči a mžoural na mě. „Chtěl jsem ti říct, že jsem dostal zprávu od bratra Mléče. Je v opatství.“

„Proč je tam?“ Naposledy jsme slyšeli, že je v hlavním městě.

Zívnuł a rozespale mumlal. „To zjistíme, až tam dojedeme. Ještě ale nemůžeme vyrazit. Z Collthorpu na východě přišla žádost o pomoc. Snaží se tam převzít vládu Modrá legie. Musím se tam ukázat se silnou jednotkou, abych jim předvedl, že jsem zpátky. Bude to jen na pár dní.“

Naplnil mě pocit vzteku a marnosti. „Musím dát bratru Mléčovi *Stvoření trůnů*.“ Čím dříve se na knihu podívá, tím dříve najdeme Bránu světla.

Arcus mi neodpověděl. Jeho dech se znovu zpomalil na jemné tempo spánku.

Ležela jsem vedle něj, zaháněla spánek a bála se snů.

*Svoboda! Pode mnou utíkala země a jiskřivý sních za mnou zůstával
bez poskvrny. Nevrhala jsem žádný stín.*

Sama jsem byla stínem.

*Černá pláž ustoupila moři zakrytému ledem, táhlo se po celé dlou-
hé míle. Pak přišly šedé břehy, ostré útesy, zasněžené hory a pláně.*

Zima na nás nemohla.

Nemohlo na nás vůbec nic.

Cestovali jsme jako obláček kouře, který se šířil po nebi.

Byly nás tisíce a byli jsme hladoví.

*Pak se dostavil palčivý náraz pochopení. Cítili jsme to, po čem
jsme tolik prahli:*

Smrtníci.

*Přitažlivost jejich myslí a radost jejich temných pocitů. Strach, ne-
návisť, zoufalství, vynikající chuť zármutku.*

Neodolatelní, volají nás vůní své krve a tepem svých srdcí.

Prudce jsme zamířili dolů.

*Tiše jako soumrak jsme se vsákli skrz křehkou kůži a naplnili ná-
doby svou temnou přítomností.*

*Svou hostitelku jsem si vybrala pečlivě, přitáhl mě k ní pohyb sil-
ných citů v jejím stálém srdci. Smrtnice držela v náruči svoje mlá-
dě. Cítila jsem krev zrození a věděla, že její mysl bude ještě měkká
a půjde snadno ohýbat. Mým darem bylo umění kazit.*

*Bude se mi bránit vším, co v sobě má. Bude chránit svoje mládě
posledním zbytečkem své vůle.*

Pak se mi vyčerpaně oddá. Povedu její ruku svírající nůž.

Svého potomka bude svírat v náruči a zoufale jej oplakávat.

Rozkoš.

A až ji zlomím, půjdu za dalším, za dalším a ještě za dalším...

*Vzbudila jsem se s výkřikem a v uších mi znovu zvonil Eurususův
smích.*

„Ne!“ strhla jsem ze sebe pokrývku a bosýma nohama jsem přistála na ledové podlaze. Zastavil se mi dech, když jsem si před očima promítala ty výjevy ze snu.

Anda. Nůž. Její dcera Gyda. Krev.

Ne ne ne.

Nemohla jsem se nadechnout.

„Ruby, co se děje?“ Arcus už držel svůj třpytivý meč, stál vedle mě a pátral, kde ve stínech číhá hrozba.

„Slyšela jsem jeho smích.“ V dlani jsem si zažehla oheň a napůl jsem čekala, že uvidím Eurusovy zelené oči, jak se lesknou v temném rohu, a směje se mi s vyceněnými zuby.

„Koho?“

Pokoj byl prázdný.

„Ne,“ vydechla jsem a zalezla jsem zpátky do postele. „Ne, byl to jenom sen.“ Chvěla jsem se orosená studeným potem. Přetáhla jsem přes sebe znovu deku. „Noční můra.“

Položil meč zpátky vedle postele a vrátil se pod přikrývku. Když mi položil ruce na ramena, otočila jsem se k němu a zabodila mu hlavu do hrudníku.

„Nikdy jsem tě neslyšel takhle křičet.“ Celý se otřásl. „Vyděsila jsi mě k smrti.“

„Bylo to strašné,“ klepala jsem se jen při vzpomínce na tu hrůzu. „Nemůžu ten pohled zapomenout.“

„Povídej.“

Otevřela jsem pusku, znovu ji zavřela a zavrtěla hlavou. Nebyla jsem připravená o tom mluvit.

Viděla jsem svět očima Minaxe a cítila jeho nadšení, že je konečně svobodný. Pokud to byla vidina, která mi ukázala, co se děje, tak se Brána už otevřela, nestvůry z ní unikly a v tuhle chvíli se šířily po celé zemi jako nezastavitelná nákaza. A v takovém případě bychom nemohli nic dělat.

Dál jsem se trásla a Arcus mi zahříval paže dlaněmi a hladil mě po vlasech. Přitiskl mi studené rty na čelo a jeho náruč se kolem mě zavřelo. „Teď už jsi v bezpečí.“

Jeho doteky mě sice utěšovaly, ale nebyla jsem si jistá, že má pravdu. Soustředila jsem se na stvůru ve své hrudi, nesnažila se ji potlačovat jako obvykle, ale naopak jsem se pokoušela naladit na její rozpoložení, jak to jen šlo. Potřebovala jsem zjistit, jestli jsem ve snu viděla skutečnost. Kdyby se Brána vážně otevřela, moje stvůra by ozvěny tak významné události cítila, tím jsem si byla jistá. Ulevilo se mi, až když jsem nezjistila žádnou změnu. Žádnou škodolibou radost ani vzrušení. Nic než obvyklý hlad po silných emocích. Ve skutečnosti byl Minax vcelku klidný, jen trochu rozrušený mým strachem. Neměla jsem důvod si myslet, že už jsme prohráli.

Několikrát jsem se nadechla, než se mi uklidnil tep. Hned ráno se půjdu podívat na Andu s Gydou, jen abych si ověřila, že jsou v pořádku.

„Už je to lepší?“ zeptal se Arcus a trochu se odtáhl, aby si mě prohlédl. Leželi jsme tváří v tvář na jednom polštáři.

Přikývla jsem, ačkoli mě noční můra hluboce znepokojila. I kdyby to nebyla žádná zvěst nebo vidina ze současnosti, stále to působilo jako výhružka. Jako varování.

Nemohla jsem už vyčkávat.

„Zítra musím odjet do opatství.“

Arcus se odmlčel, než mi odpověděl, a jeho duhovky stříbrně zářily v měsíčním. „Myslel jsem, že jsme se shodli, že pojedeme až za několik dní.“

Sevěra jsem mu ruku nad loktem. „Musím bratru Mléčovi předat tu knihu. Kdybys viděl to, co já v té noční můře...“

„Nepočká to ani pár dní? Musím vyřešit, co se děje v Coll-thorpu.“

„Můžeš se k nám připojit v opatství, až to dokončíš.“

Cítila jsem pod dlaněmi, jak se mu napínají svaly. „Nechci se rozdělovat. Pojedu s tebou.“

Mně se od něj také nechtělo, ale byla jsem připravená na odpor. „Říkal jsi, že chceš svému lidu ukázat, že jsi zpátky. Tohle je dobrá příležitost to udělat a také předvést Modré legii, že nebuděš trpět jejich chování.“

„Ano.“ Přitáhl si mě blíž a cítila jsem jeho studený dech na tváři, když mi položil obličej do vlasů. „Ale musím se rozhodnout, co je důležitější. Teď není vhodná chvíle vydávat se dvěma různými směry. Mohlo by se stát cokoli...“

Posunula jsem se. „Bojíš se o sebe, nebo o mě?“

Na chvíli se odmlčel a pak si povzddechnul. „O tebe. A než mi ukousneš hlavu, tak si nemyslím, že se o sebe nedokážeš postarat. Ve skutečnosti se bojím, že se staráš až moc dobře. S bratrem Bídou...“

„Vytáhl ze mě to nejhorší. Jen proto, že jsem s ním málem ztratila kontrolu, nestane se to v jakékoli situaci. Slibuju ti, že cestou do opatství nepodlehnu Minaxovi.“ Představa, že mě považuje za tak divokou, že potřebuji dohled, pro mě byla nesnesitelná. Jako kdybych byla přerostlý ohňostroj, který se brzy vymkne kontrole.

Nakonec vydechl: „Pokud jsi přesvědčená, že nemůžeš počkat, pošlu s tebou tucet vojáků.“

Nečekaně se ve mně rozhořel vztek a Minax jen rozdmýčkal plameny. Potlačovala jsem je a zlobila se, že se to jen umocňuje a všechno mi to kazí. Ale přesto jsem nedokázala zastavit svou zlost. „Nepotřebuji chránit. Nebo tam budou jako krotitelé místo tebe?“

Jeho hlas teď zněl jako z ocele. „Pojedou s tebou, i kdyby tě měli pronásledovat a celou cestu uskakovat před tvým ohněm.“

Logicky mi bylo jasné, že se mě snaží jen ochránit, ale vadilo mi, že mi nedůvěřuje. I přesto, že jsem nevěřila sama sobě. „Já je ale nechci v opatství! Bratr Mléč bude vzteky bez sebe, když mu to tam zaplní vojáci. Vezmu si s sebou Kaie, jestli se tak budeš cítit lépe, ale tím to končí.“

„Tak tě vojáci doprovodí až k Blackcreeku a pak zůstanou v kasárnách.“ Opatrně se ke mně natáhl a chladnými prsty kroužil kolem mého zápěstí, kde mi bušil rychlý tep, a jemně mě tiskl, než se mi tep zpomalil.

Moje mysl už se také uklidnila. Došly mi argumenty, přinejmenším ty rozumné. „Dobře,“ souhlasila jsem se sebezapřením, „ale udělám to, jen abych tě uklidnila.“

„Děkuji.“ Uvolnil se a vypadal, že se mu ulevilo. „Myslíš, že ještě usneš?“ Když se teď ujistil, že budu spolupracovat, zněl znovu unaveně. Už byl ochraptělý a snažil se jen zůstat vzhůru.

„Ano,“ zalhala jsem. „Když budeš spát ty, tak já myslím taky.“

„Dobře,“ řekl nejistě. „Ale probud mě, kdybys měla další noční můru.“

„Probudím,“ zalhala jsem znovu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Opatství Forwind se choulilo jako šedá masa na pláni na vrcholku hory Una. Když jsme s Kaiem zdolávali poslední kousek cesty, na nebi se rýsoval tmavý obdélník věže. Jeho hladké stěny zamyšleně vyhlížely do všech světových stran na počtu čtyřem bohům větru. Věž byla o mnoho starší než zbytek polorozpadlého opatství, ale kameny v ní byly stále pevné a držely pohromadě.

Zhluboka jsem se nadechla studeného vzduchu vonícího po borovicích. Ta pronikavá vůně mi připomínala vesnici kousek dál na sever, kde jsem vyrostla. Od chvíle, kdy jsem poprvé přišla do opatství, uplynul méně než rok, ale v jistém smyslu mi to připadalo jako celý život.

Bylo krátce po poledni, a tak byli všichni nejspíš uvnitř na modlitbách. Jeden zbloudilý mnich ale vyběhl z postranního vchodu do opatství a usmíval se od ucha k uchu.

Utáhla jsem si ruksak na zádech, seskočila z koně a běžela k němu. Uvědomila jsem si, že bych měla zpomalit, teprve když mi pohled na jeho shrbená záda připomněl, že není dost silný na to, abych se mu vrhla do náručí.

Místo toho jsem ho opatrně objala, ucítila jeho křehké ptačí

kosti na ramenou a na tváři šimrání jeho bílých vlasů jemných jako peříček. Nos mi naplnila vůně levandule, máty a pelyňku a s ní přišly i vzpomínky na to, jak se o mě staral na ošetřovně, když jsem přijela jako uprchlice – vzteklá, vydešená, plná zármutku a zlosti po smrti matky a následném času stráveném ve vězení. Uzdravil mi víc než jen rány. Jeho příjemná společnost byla jako balzám na mou duši.

Když jsem se od něj oddělila, stírala jsem slzy štěstí. „Tak, moje mladá Ruby, konečně jsi zpátky,“ přivítal mě bratr Gamut s tak širokým a přátelským úsměvem, jaký jsem si pamatovala.

Opětovala jsem jeho úsměv. „A vy, bratře Gamute, jste pořád tady.“

„Už to tak vypadá,“ podíval se sám na sebe, jako by měl každou chvíli zmizet. „Čekala jsi, že odejdu na onen svět, jakmile se vzdálíš?“

„Chraň Sud. Ale říkála jsem si, že beze mě možná budete neposedný a vydáte se někam na moře pátrat po neznámých krajích.“

Zasmál se. „To nechám na tobě. Slyšel jsem, že přesně to jsi udělala.“ Na paži mě poplácala jeho ruka s modrými žilami. „Jsem rád, že ses ve zdraví vrátila.“

„Je dobré být...“ Málem jsem řekla *doma*. „Zpátky.“

Otočila jsem a mávla na Kaie, který sesedl a vedl za mnou svého koně. „Tohle je kníže Kai z Ohnivého dvora královny Nalani v Sudesii. Kaii, tohle je bratr Gamut. Naučil mě všechno, co vím o bylinkách a léčitelství.“

Bratr Gamut se mu uklonil.

Kai uctivě sklonil hlavu. „Máte můj soucit. Víím, jaké je mít Ruby za žákyňi.“

Nespokojeně jsem zavrčela, otočila se od nich a vedla svého koně ke stáji.

„Má mimořádně divokou povahu,“ přitakal za mnou bratr Gamut. „Ale je to hodná dívka.“

„Když to říkáte,“ odvětil Kai, a vysloužil si tak ode mě nevrlý pohled přes rameno.

Nechali jsme koně u sestry Hřebinky ve stáji a vstoupili do potemnělého opatství. Bratr Gamut nám řekl, že nás ubytuje v domcích pro hosty, protože opatstvím se šíří nakažlivá horečka. Ujistil nás, že mají chorobu pod kontrolou, ale také nám poradil se držet dál od ošetřovny.

Omluvil se, že se bude muset věnovat svým povinnostem, a odvedl nás chodbou plnou sloupů do hovorny, což byla skromná místnost plná otrískaných židlí, ošoupaných koberců a vybledlých drapérií s obrazy bohů.

Když jsem byla naposledy v opatství, hovorna se rozpadala. Arcusovy příspěvky v posledních měsících umožnily provést opravy, takže zde byla vidět určitá zlepšení: nové rovné trámy, obnovená malta na zdech a nově utěsněná okna, jimiž dříve hvízdal vítr.

Bratr Mleč seděl na židli u úzkého okna s knihou v klíně. Bílý plnovous si zkrátil těsně pod bradu, takže působil, že je o několik let mladší, než když jsem ho viděla naposledy.

Když jsem se k němu přiblížila, jeho vrásčitý obličej se roztáhl do širokého úsměvu. Odložil knihu, popadl hůlku opřenou o židli a vstal.

„Já vás tak ráda vidím,“ vydechla jsem a znovu mi vyhrkly slzy, když jsem ho objala. Neviděla jsem ho ode dne, kdy jsem odjížděla do Sudesie, a od té doby se toho událo opravdu hodně. Dozvěděla jsem se o svém původu, prošla Zkouškou ohněm a spoutala si v sobě Minaxe. Nic z toho on nevěděl. „Chyběl jste mi.“

„Vy mně taky, slečno Otrerová,“ odpověděl láskyplně. Naposledy mě poplácal po rameni a sjel mě od hlavy až k patě kritic-

kým a znepokojeným pohledem. Najednou jsem se cítila rozpačitě a nejistě. Bylo možné, že si tím pozorným okem všiml, že jsem teď o mnoho nebezpečnější?

Bratr Mléc zasvětil svůj život tomu, že hledal způsob, jak zničit Eurusovu kletbu v trůnech Sudesie a Tempesie. Ukázalo se, že v každém z nich byl uvězněný Minax. Když byly trůny zničeny, Minaxové z nich se dostali na svobodu. V jistém slova smyslu jsem se já stala Eurusovou kletbou. Trůny zmizely a já teď byla nádobou pro ohnivého Minaxe, v podstatě chodící pohroma, již stačilo jen na malou chvíli ztratit sebeovládání, aby rozpoutala chaos a ničení. A teď jsem byla ve svatostánku, na místě určeném k rozjímání. Měla jsem z toho podivný, nemístný pocit, jaký jsem nezažila od té doby, kdy jsem tu byla úplně poprvé. Jako bych sem nepatřila.

Nemohla jsem se ani nadechnout, když jsem sledovala, jak si mě prohlíží s hlavou zamyšleně nakloněnou k jedné straně. „Děje se něco, slečno Otrerová?“

Možná se mi jen zračily na tváři moje obavy. Zavrtěla jsem hlavou, nuceně se usmála a ustoupila, aby se mohl přiblížit Kai.

Bratr Mléc se zlehka uklonil. „Kníže Kaii. Račte prosím.“ Pokynul ke dvěma otlučeným křeslům naproti jeho židli.

„Arcus posílá pozdravy,“ řekla jsem, když jsem si sedala. „Musel ještě něco vyřídit, ale za pár dní přijede. Mysleli jsme si, že budete v hlavním městě.“

Znovu se posadil a odložil si hůlku. „Musel jsem odjet rychleji, než jsem čekal, ale nebojte se, přivezl jsem si s sebou podklady k výzkumu.“ Ukázal na stohy knih na stole, na podlaze a mezi hromádkami svitků na policích. Na menším odkládacím stolku ležela částečně rozvinutá mapa s těžítky v rozích.

Jakmile si mapy všiml Kai, protáhl se mezi rozházenými knížkami a sklonil se nad ní.

Bratr Mlěč jej podezřívavě sledoval a pak se znovu obrátil ke mně. „V knihovně se opravuje okno, takže jsem musel najít jiné útočiště na výzkum.“

„Okno, které rozbil Arcus během požáru?“ zeptala jsem se a moje vzpomínky znovu ožívaly, když jsem teď byla zpátky v opatství. Kai se při těch slovech napřímil a zvedl jedno obočí, ale pak jen zavrtěl hlavou, jako by si otázky nechával na později, a vrátil se k mapě.

„Malá cena za záchranu života sestry Pastel,“ prohlásil bratr Mlěč, ale jeho hlas zněl vážně. Společně s Arcusem jsme ji zachránili, ale ztratili jsme ji jen o pár týdnů později, když přijeli vojáci krále Malaka. Sestru Pastel, která mě naučila ilustrovat rukopisy, jsem měla opravdu ráda.

„Jeden člověk za naši pomoc tak vděčný nebyl,“ namítla jsem a odtrhla jsem se od svých smutných myšlenek. „Bratr Bída mě obvinil, že jsem ten požár způsobila já, pamatujete? A od té doby se moc nezměnil.“

„Vy jste ho viděli?“ zeptal se bratr Mlěč překvapeně. Přikývla jsem. „Kde?“

„Ještě před týdnem byl dohlížitelem v Tevrosu.“ Odvyprávěla jsem mu, co jsme zjistili, když jsme přijeli, jak Arcus zajal „lorda Grimcota“ a co jsme udělali, abychom obnovili pořádek ve městě.

Zatímco jsem hovořila, Kai vytáhl další mapu z jedné z hromádek a rozložil ji na stole. Bratr Mlěč svařtil obočí, až vypadalo jako římsa nad jeho pronikavými modrými očima. Zjevně mu vadilo, že se Kai dotýká jeho drahocenností.

„Překvapuje vás, že bratr Bída zradil váš rád?“ zeptala jsem se, abych si znovu získala jeho pozornost.

„Ani ne.“ Bratr Mlěč se zjevným úsilím odtrhl pohled od Kaie. „Dodržoval naše pravidla do posledního slova, ale neměl

dostatečný soucit, aby těm pravidlům skutečně rozuměl. Měl sklony zacházet do krajností. Myslím, že je přirozené, že ho přitáhla Modrá legie.“

„A co si myslíte o té záležitosti se Zimní čistkou?“ zeptal se Kai. Prstem se zlehka dotýkal mapy, což u bratra Mléče znovu vyvolalo podrážděný pohled. „Jste členem Forsova řádu. Vidíte v tom boží vůli?“

Kai vyslovil *Fors*, jako by mu jméno boha severního větru přinášelo na jazyk hořkou pachut'. Zdálo se, že bratru Mléčovi zcela nedůvěřuje.

Buď to bylo tou otázkou, nebo tím, jak zacházel s pergameny, ale trpělivost učeného mnicha zjevně došla. Napřímil se na židli a opřel se o hůlku. „Dávejte prosím pozor! Některé jsou velice vzácné. Na prstech máte mastnotu, která by mohla poničit stránky.“

Takže měl strach o svoje pergameny. Měla jsem to tušit.

„Jsem si toho vědom,“ pozvedl Kai ubrousek, aby ukázal, že se dokumentů nedotýká přímo. „Vím, jak se zachází s prastarými dokumenty. Je to součást výcviku Ohnivých mistrů.“

Bratr Mléč vypadal chvíli zamyšleně, potom se opřel o židli a konečně působil, že ho to uklidnilo. „Omlouvám se, kníže. Od Ohnivých mistrů v Sudesii jsem se toho mnoho naučil, a kdybych věděl, že jste jedním z nich, tak bych nepochyboval, že se budete k těmto cennostem chovat s úctou.“ Když pak odpovídal na Kaiovu otázku, zněl už klidněji. „Nemohu tvrdit, že rozumím boží vůli. Zima byla tentokrát neobvykle krutá.“ Nepřítomně si pohrával s koncem hůlky. „Skutečnou hrozbu ale představují vojáci, které posílají, aby zabavili zásoby obilí všem, kteří údajně nejsou ‚dostatečně Mraziví‘. Tvrdí, že tu zimu seslal Fors, aby vymýtil všechny, kdo mají příliš slabý dar, a pak jim kradou jídlo a kazí vodu ve studnách, aby je vyhnali z domovů. Je to nechutné a hanebné.“

„Je to opravdu tak překvapivé?“ namítl Kai odměřeně. „Když váš dvůr bez rozpaků zabíjel Ohnivé, tak nejspíš nebude mít výčitky, že nahodile útočí na svoje vlastní lidi.“

„Skutečně mě to u nich nepřekvapuje,“ souhlasil bratr Mlěč a Kai mu věnoval tázavý pohled. „Celé království se zbláznilo.“

„Tak za tím možná není Fors,“ řekla jsem, když mě to trklo. „Možná je to Eurusova vina.“

Bratr Mlěč otevřel dlaně. „Ale jak? Mrazivý Minax už je pryč, takže Eurus nemůže přímo ovlivňovat naši šlechtu. Obávám se, že zlo v našem království pramení zevnitř.“

Po chvíli vážného ticha odkrácel Kai od map ke svítkům a ubrouskem jeden vytáhl z hromádky. „Jaká je potom naděje, že vznikne spojenectví se Sudesii, když se váš dvůr snaží zabít nebo vyhnat všechny, kdo nejsou mocní Mraziví?“

Bratr Mlěč si povzdechl. „Na to nemám odpověď. Modrá liga už otráвила příliš mnoho dvořanů.“

„Ublížovali vám?“ zeptala jsem se vylekaně. „Odešel jste kvůli tomu?“

„Ještě mi nic neudělali, ale byla to jenom otázka času. Otevřeně jsem promlouval proti Modré lize a záhy jsem se doslechl, že mě chtějí zadržet a vyslýchat v rámci svého ‚vyšetřování‘ pokusu o atentát na krále během plesu na Podzimní rovnodennost. Kdybych hnul někde ve věznici, nemohl bych vám pomoci. Tak jsem se vrátil sem.“

„Překvapuje mě, že vás nechali odjet.“

„Myslím, že mě nepokládali za skutečnou hrozbu.“ Zatvářil se kysele. „Je hrozné vidět, jak se děje tolik příkoří, a nedokázat s tím nic udělat. Začínám si připadat starý a zbytečný.“

Cítila jsem se uraženě za něj a naklonila se k němu. „Jste stále stejně užitečný! Přijeli jsme, protože vás potřebujeme.“

„Ano?“ Narovnal se a celá jeho útlá postava v podstatě bzuče-

la nadšením. Očima sklouzl k brašně, kterou jsem odložila na podlahu vedle své židle, a tvářil se zvědavě, skoro hladově.

Věděl, že jsem do Sudesie jela pro *Stvoření trůnů*, a musel hořet nedočkavostí, než mu řeknu, jestli se to povedlo. Teď ale musel ještě chvíli vydržet. Jakmile bych mu tu knihu dala, ztratila bych jeho pozornost na celé hodiny, možná i dny.

„Musím vám ještě říct několik věcí, než vám vysvětlím, jak nám můžete pomoci,“ snažila jsem se nesmát jeho netrpělivosti. Ve stručnosti jsem mu popsala, co se stalo v Sudesii, včetně nečekané zprávy, že jsem neter královny.

Oprél se v židli a chvíli se zdálo, že překvapením oněměl. „Neuvěřitelné. Opravdu *neuvěřitelné*. Rád bych tvrdil, že jsem měl o vašem původu svoje podezření, ale nemohu. Ani mě nenapadlo, že byste mohla být ztracená princezna, ačkoli jsem slyšel o vaší matce a její dceři, které zmizely uprostřed noci.“ Vytřeštil na mě oči. „Já už vám vlastně nemohu říkat slečno Otrerová, že? Teď jste princezna Ruby.“

„Prosím,“ odpověděla jsem, „ne.“

„Ten titul jí ještě úplně nesedí,“ vysvětlil Kai a konečně se posadil na sedačku vedle mě. „Bude si ho muset... ochodit.“

Zašklebila jsem se. „Jako nové boty?“

„Jako divoká kobylka podkovy,“ opravil mě.

„To zní o moc líp, Kaii.“

„Výrazně,“ zakřenil se nyní na mě šibalsky. Obrátila jsem oči v sloup.

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahu, a pokračovala jsem až k událostem s Eurusem. „Pokládá mě za svůj výtvor,“ vysvětlila jsem s rukama pevně sevřenýma v klíně. „Říká, že jsem jeho Temná dcera, což já samozřejmě odmítám. Ale nemůžu popřít, že... *jsem* Temná.“ Bylo pro mě těžší se k tomu přiznat, než jsem čekala. „Jsem si jistá, že proto si mě ledový Mi-

nax označil, když jsem roztavila Forsův trůn.“ Dotkla jsem se znaménka ve tvaru srdíčka na tváři u levého ucha. „Hned na začátku mě poznal jako svou ‚pravou nádobu‘. Jako někoho, kdo ho dokáže nosit donekonečna.“ Polkla jsem a donutila se podívat bratru Mléčovi do očí. „A já vím, že měl pravdu, protože ohnivého Minaxe už nosím celé týdny.“

Ztuhlul. „I teď?“ zeptal se tiše, jako by ho mohla ta stvůra zaslechnout. Což nebylo od věci, protože Minax nasával napětí a úzkost v místnosti.

Přikývla jsem a cítila náznak paniky z toho, jak na to bude reagovat. Jak se ke mně teď bude bratr Mléč chovat? Jedna věc byla zjistit, že jsem z královského rodu, ale vědět, že moje srdce je tak zkažené, že v sobě dokážu navždy nosit nemilosrdný stín, to bylo něco jiného.

Kai si nejspíš povšiml mého neklidu. Natáhl se a položil mi dlaň na ruku, což mi pomohlo dost na to, abych dokázala odpovědět. „Od té doby, co jsme s Arcusem zničili Sudin trůn.“

Jako by uplynula celá věčnost, než se bratr Mléč konečně nadechl. Uhnul pohledem. „To je nepříjemné.“

Mlčela jsem a vyčkávala, co bude dál. Nevěděla jsem, jestli mě zavrhne, bude mě proklínat nebo mě vykáže z opatství s tím, že se nemám vracet. Nedýchala jsem a nemohla jsem se ani pohnout.

Naklonil se ke mně se sraštěným obočím. „Jak se cítíte?“ zeptal se s takovou starostlivou něhou – na jeho poměry zcela neobvyklou –, až se mi sevřelo hrdlo.

Zcela mě zaplavila úleva a naprázdno jsem chvíli klapala čelistí, než jsem ze sebe konečně vysoukala: „Jak kdy.“

Opřel se. „To chápu. Mrzí mě to, slečno Otrerová.“

Dokázala jsem jen přikývnout a mrkala jsem skrz náhlý příliv slz. Minax se neklidně vrtěl a zjevně byl zklamaný tímto výsledkem. Přijetí a starostlivost neměl zrovna v oblibě.

„Ruby se drží dobře,“ poznamenal Kai, jako by si všiml, že se mi špatně mluví. „Trápí ji ale noční můry. Myslím, že docela děsivé.“

„Rozčiluje mě, že nevím, zda se ve snu dívám na minulost, současnost, budoucnost, nebo jen na svoje vlastní obavy.“

„Domnívám se, že by to mohla být více než jedna z těchto možností,“ pravil bratr Mléč zamysleně. „Zkuste mi říct, co si z toho pamatujete.“

„Povím vám to brzo, ale máme naléhavější otázky.“ Odvyprávěla jsem mu zbytek příběhu, včetně zničení ledového Minaxe. Nakonec jsem se dostala i k Eurusovým plánům na otevření Brány.

„Bohové,“ vydechl zděšeně. Těkal očima po celé místnosti, jako by nevěděl, kam s nimi. Zdálo se, že se nemůže ani nadechnout.

„Bratře Mléči, jste v pořádku?“

Rozechvělou rukou ukázal na knihovnu a třásl se mu i hlas, když oslovil Kaie. „Mladý kníže, buďte prosím tak laskav, za těmi knihami je karafa.“

Kai vyskočil na nohy a vytahoval knihy z místa, kam ukazoval bratr Mléč, než našel karafu plnou jantarové tekutiny a sklenici.

„Vy pijete pálenku?“ zeptala jsem se šokovaně, když mu Kai nalil a mnich se zplna hrdla napil.

„Jen když dostanu zvlášť špatné zprávy,“ zabručel a nastavil sklenici k doliti. Vyměnili jsme si s Kaiem pobavený pohled.

„Takže jistě chápete, proč tolik potřebujeme vaši pomoc,“ uzavřela jsem to, když bratr Mléč odložil sklenici, Kai ji znovu dolil a tentokrát se už posadil.

Bratr Mléč měl na chvíli sklopené oči a snažil se skrýt svou tvář. Nakonec se otočil ke Kaiovi. „Vaše královna je vážně ochotná navázat spojení?“

Kai mi věnoval uvážlivý pohled a pak odpověděl: „Pokud Eurus otevře Bránu světla, stvůry uvnitř se nebudou ptát, kdo je Mrazivý a kdo Ohnivý, kdo je Tempesan a kdo Sudesijec. Všechny nás bez rozdílu pohltní. Královna Nalani chápe, že zvítězíme jediné společně. Slíbila nám lodě a vojáky, pokud bude Mrazivý dvůr souhlasit se spojenectvím.“

„Musíme je přesvědčit, že ta hrozba je skutečná a nikdo není v bezpečí, pokud se Mraziví a Ohniví nespojí,“ dodala jsem. „Ale co je důležitější, potřebujeme pro ty lodě nějaký cíl. Musíme tu Bránu najít. A k tomu potřebujeme vás.“

„A jak to mám udělat?“ Bystře pohlédl na mou brašnu a bezmyšlenkovitě svíral ruku, jako by ji chtěl popadnout a prosmátat.

Slítovala jsem se, konečně otevřela brašnu a vytáhla černou knihu se zlatým nápisem *Stvoření trůnů* v sudesijštině.

Roztřesenou rukou si zakryl ústa a vypadal trochu jako malé dítě, které právě překvapili dárkem. Rychle vytáhl z kapsy pár lněných rukavic a nasadil si je. Rozechvělé ruce se natáhly, aby převzaly vytoužený svazek. Zbožně pohládl zlatá písmena prsty v rukavicích, než knihu velice opatrně otevřel. Po minutě zvedl hlavu. „Skvělá práce, slečno Otrerová.“

Zazubila jsem se. „Požádali jsme Ohnivé mistry, aby knihu prostudovali, ale nenašli v ní nic o umístění Brány světla. Jsou tam ale ještě stránky ve vencijštině a ty nerozluštili. Doufáme, že najdete něco, co jim uniklo.“

„Znám tuhle knihu dobře. Jak víte, dlouho jsem vlastnil tempesijské vydání.“ Zavrtěl hlavou. „Je nesmírná škoda, že král Malak nechal za své vlády zničit tolik knih.“

„Chápu správně, že čtete starou vencijštinu?“

„Samozřejmě že ano,“ odsekl mi s podrážděným pohledem.

Potlačila jsem smích při pohledu na jeho nedůtklivou hrdost. „Dobře.“

Po minutě, kdy otáčel stránky, přikývnul. Pak si ještě několik minut četl. Potom s úsměvem ukázal na jednu ze stránek. Podíval se na Kaie a vítězoslavně mu svítily oči. „Pokud jste jako většina Sudesijců, budete nejspíš nadšený mořeplavec. Je to tak?“ Kai přikývl a on se zeptal: „Znáte ostrovy na západ od Tempesie?“

„Některé ano,“ přitakal kníže. „Stovka malých zmrzlých ostrůvků, na většině nikdo nebydlí. Dobře se tam přepadají nic netušící Mrazivé lodě, což pro vás asi není užitečná informace. V zimě je to náročný úsek. Vy si myslíte, že tam leží Brána světla?“

„Stojí to tady docela jasně. Brána je na ostrově jménem Ostrov noci. Slyšel jste o něm?“

Kai zavrtěl hlavou. „V žádné mapě jsem ho neviděl.“

„Počkat – to je celé?“ přerušila jsem je. „Žádné studování knih? Žádné překlady, dohledávání a dohady? Vy prostě rovnou víte, kde se Brána nachází?“ Vyskočila jsem na nohy a naklonila se nad knihu.

„Na většině map není,“ řekl bratr Mléč Kaiovi a nevšímal si mého vyrušování. „Prý je neustále zahalený v mlze, skrytý před očima smrtelníků.“ Zatvářil se znechuceně. „Nemůžu uvěřit, že Ohniví mistři nechtou starou vencijštinu.“

„Ano, všechny nás to šokovalo,“ podotkla jsem suše a vrátila se na židli. Stará vencijština pro mě vypadala stejně jen jako klyháky.

„Možná mistr Dallr,“ zamyslel se Kai. „Ale upřímně nevypadal, že by se mu chtělo nám jakkoli pomáhat.“

„Nesnáší mě,“ doplnila jsem. „Zničila jsem drahocenný trůn jeho královny.“

Bratr Mléč mávl rukou. „Spíš si ani neuvědomoval, jaký poklad měl před sebou. Píše se tu, že Ostrov noci je tři dny na západ od kompasu, kde moře krvácí.“

„Krváci?“ zopakoval Kai zvědavě. „To by mohl být odkaz na sopky, které chrlí do moře.“

„Je to možné,“ souhlasil bratr Mléc. „Ale co je střed kompasu? To bude vyžadovat nějaké hledání, slečno Otrerová.“

Kai zamyšleně zabručel. „Ve skutečnosti by to mohlo znamenat jedno souostroví, kde jsou ostrůvky ve tvaru šipek. Říká se jim také Kompas, jenom se moc často neobjevují na mapách, protože patří k Šedým ostrovům. Nejsou obydlené a nemají žádnou hodnotu, takže slouží leda jako orientační bod. Občas je používají akorát námořníci, kteří provozují obchod, dejme tomu, mimo obvyklé cesty.“

„Myslíš piráti,“ opravila jsem ho. Na víc jsem se nezmohla, protože mi dalo dost práce se přenést přes šok z toho, že jsme za tak krátkou chvíli zjistili tolik nových věcí.

Kai naklonil hlavu. „Pokud se Brána nachází tři dny na západ od Kompasu, tak hledáme někde na Šedých ostrovech. To je přinejmenším výchozí bod.“

„Přesně tak,“ přitakal bratr Mléc a v očích se mu objevil zapálený výraz.

Sledovala jsem, jak i Kaiův pohled hoří podobným nadšením a musela jsem se usmát. „Mrazivý mistr a Ohnivý mistr spolupracují, aby vyřešili prastarou záhadu. Co by na to asi řekla Modrá legie?“

„Ještě se moc neraduj,“ varoval mě Kai. „Šedé ostrovy se rozkládají na stovkách mil území. Ve skutečnosti to jsou vrcholky podmořského pohoří. Mohli bychom se v té oblasti plavit celé týdny a teď je na to nejhorší období v roce. Musíme to ještě zúžit.“

Po chvíli váhání jsem promluvila. „Přemyslím, jestli jsem ten ostrov náhodou nezahlédla. Poslední noc v Tevrosu jsem měla sen.“

Nechala jsem si pro sebe, že jsem se dívala na svět očima Mi-

naxe. Nechtěla jsem bratru Mléčovi říkat, jakou radost jsem v tom snu cítila, když jsem krvelačně hledala smrtelníka, kterého bych mohla posednout.

Znovu mě začínal naplňovat strach a připomněla jsem si, že jsem se byla podívat na Andu s Gydou, než jsem odjela z Tevrosu, a obě byly v pořádku. Brána byla stále zavřená. Zatím.

„Jak vypadal?“ zeptal se Kai.

Popsala jsem plán pokrytou sněhem a černou pláž. Byly tam onyxově černé útesy, takže by byl název Ostrov noci velice přiléhavý.

„Myslím, že to nestačí,“ uzavřel to s lítostí. „To mi nijak nezužuje výběr.“

Rozčilovalo mě, že vidím jen útržky různých výjevů a netuším, co znamenají. Cítila jsem se jako loutka, již někdo tahá za nitky. Pěstí jsem udeřila do opěradla na křesle. „Kdyby se tak objevila Šalfija.“

Šalfija byla záhadná osoba, která ke mně občas přicházela ve vidinách a někdy mi i sdělila informace, jež jsem právě potřebovala. Věděla jsem o ní jen to, co jsem vyčetla ze starých příběhů: byla to smrtelnice, ale dostala dar dlouhého života a schopnost věštit jako odměnu za to, že vyléčila bohyni Cirrus, vyčerpanou z toho, jak zavírala Minaxe do podzemního vězení. Šalfija mi sice dříve pomáhala, ale teď už několik měsíců mlčela.

Bratr Mléč se kousnul do spodního rtu. „Nevím jak. Nejde ji přivolat.“

Podívala jsem se na Kaie, ale ten jen zavrtěl hlavou a pokrčil ramenem. Ve vidinách se nevyznal.

„A není nějaký způsob, jak... pomoci mysli, aby byla otevřenější vidinám?“ Naklonila jsem se vpřed. „Bratře Mléči, vy jste mě naučil, jak zklidnit mysl, abych dokázala používat svůj dar. Nevíte o něčem, co by mi pomohlo znovu vidět Šalfiju?“

Opřel se lokty o kolena, propletl prsty a chvíli se na mě jen díval. „Něco mě napadá.“ Na tváři se mu objevil pomalý úsměv. „Ano, mám takový pocit, že jsem na něco přišel. Nemusí to zabrat a je to pro vás do jisté míry nebezpečné. Pořád to chcete zkoušet?“

Kai si odkašlal. „Tvému královskému ledovci se to nebude líbit,“ varoval mě.

Nevšíkala jsem si Kaie a odhodlaně se podívala na bratra Mléče. „O tom snad nepochybujete, nebo ano? Jen mi řekněte, co mám dělat, a bude to.“

„Na věži,“ odpověděl mi a nadšeně mu jiskřily oči, „o půlnoci.“

SEDMÁ KAPITOLA

Několik minut před půlnocí jsem stála u dveří do věže a opírala se do nich, dokud se skřípáním nepovolily. Vklouzla jsem dovnitř a zpod nohou se mi zvedl oblak prastarého prachu. Několik vteřin se v prázdné chodbě ozýval jen zvuk mého kašle, odrazil se ode zdí a zněl nevhodně hlasitě.

Plamínek v mojí dlani osvětlil úzké schodiště, kde byl každý schod jemně prohnutý do mírného úsměvu vahou všech, kdo tudy kdy prošli. Vystoupala jsem až na konec schodů a nade mnou se objevilo jasné nebe poseté hvězdami. S ohněm v mojí dlani se pral vítr, a tak jsem ho uhasila a chvíli počkala, než si oči přivyknou na tmou. Ve střílnách ze čtyř stran tlustých zdí věže se usadily tmavé stíny.

Neviděla jsem sice nic moc jiného než jen rozvlněný obrys jeho postavy, ale slyšela jsem, jak se hábit bratra Mléče třepotá ve větru. Stál na západní straně věže zády ke mně. Došla jsem k němu a vyhlédla do tmy. Věděla jsem, co by bylo vidět, kdyby bylo světlo: plácek pokrytý suchou hlinou, kde jsme trénovali souboj, a za ním hustý borový les zasypaný sněhem.

„Pamatujete si, jak jsem nebyla schopná ani podpálit keříček?“ zeptala jsem se tiše a každé z mých slov si odnesl prudký vítr.

„Jak bych mohl zapomenout?“ Otočil se ke mně, ale já to spíš cítila, než viděla. „Neustále jsem se musel mít na pozoru, abyste mě omylem neupekla.“

„Měl jste se víc bát, že vás upeču záměrně. Tehdy jsem se snadno rozzlobila.“

„*Tehdy?*“ podivil se prudce. Když jsem vydala zvuk, který zněl napůl jako smích a napůl jako podrážděné zavrčení, zasmál se. „Pro vás bylo to hlavní kouzlo naučit se ovládnout svou sílu v okamžicích klidu a nespolehat se jen na to, že ji rozpoutá vaše horkokrevnost. Pamatuji si, že pro vás bylo obtížnější zažehnout svíčku než vytvořit požár.“

„To na vás vážně udělalo dojem? Že jsem se naučila zapálit svíčku? To jste měl skutečně vysoká očekávání.“

„Nesmysl. Zdrženlivost a jemnost jsou známkou, že dokonale ovládáte svoje umění.“

Zašklebila jsem se. „Jemnost rozhodně nikdy nebyla mou silnou stránkou.“

„A přesto máte stejně vytríbený přístup k věci jako kterýkoli Ohnivý mistr.“

Tváře se mi rozhořely radostí a rozpaky. „Děkuji.“

Bylo dojemné slyšet chválu od svého učitele, zejména na tom samém místě, kde jsem se začala učit. Měla jsem pocít, že se stalo něco správného, uzavírá se kruh, a odlehčilo se mi srdce.

Odkášlal si a působil malinko rozpačitě z toho, že mi právě složil poklonu. „Udělejte nám prosím trochu světla, slečno Otrerová. Máme před sebou spoustu práce a potřebujeme k tomu světlo a soustředění. Jsem rád, že jste přesvědčila knížete, že by nás jenom rozptyloval.“

„Já taky.“ Cítila jsem, že na to budu potřebovat veškerou koncentraci. Znovu jsem zažehla oheň v dlani a skryla jsem ji za zdí, aby plamen nezhasl.

Bratr Mléč si sáhl do kapsy a vytáhl stříbrnou krabičku zdobenou rytinami. Plamínek ji osvítil oranžovým světlem a on ji otevřel a dlouhými, štíhlými prsty sáhl do vnitřku vyloženého sametem. Nesmírně opatrně vytáhl svitek šedohnědé látky.

„Pozor,“ varoval mě a podal mi ho. „Ať vám neupadne.“

Uhasila jsem oheň v dlani a zchladila svou teplotu, než jsem ho převzala.

„To je ta relikvie?“ Po zádech mi přeběhl mráz, když jsem se špičkou prstu dotýkala tuhého, skoro až křehkého kousku látky. Náhle mě přemohla závrať, ale podařilo se mi ji překonat. Na samotné tkanině nebylo nic zajímavého ani drahého. Kdybych nevěděla, o co se jedná, považovala bych ji za starý hadr na podlahu.

„Ano, je to kousek téže látky, jíž Šalfija ovinula bohyni Cirrus, když upadla vyčerpáním z práce na zem.“

Přikývla jsem. Všechno jsme to předem probrali, vysvětlil mi, že doufá, že moje jasnozřivost mi umožní mluvit se Šalfijou, když se dotknu něčeho, co jí patřilo. Dokonce se tradovala i legenda, že právě tato věž stojí u místa, kde Cirrus upadla, když uvěznila Minaxe v podsvětí a stvořila Bránu světla, aby už nikdy nemohli ven. Podle pověstí ji našla smrtelná žena Šalfija a starala se o ni, než se uzdravila. Cirrus jí byla tak vděčná, že ji naplnila slunečním světlem a dala jí moc léčit a předvídat budoucnost.

Kniha nám sice napověděla, kde by se Brána mohla přibližně nacházet, ale kdybychom se drželi jejích obecných doporučení, nenašli bychom ji včas. Když jsem uvažovala o tom, jak moc potřebujeme, aby to fungovalo, bojovala jsem s panikou a moje ruce samovolně zmačkaly látku. Hadřík si ode mě bral teplo a vracel mi ho, až mě začaly brnět ruce.

„Opatrně, Ruby,“ nabádal mě bratr Mléč. Pokynul směrem k dlaždicím na zemi. „Raději se posaďte.“

Překřížila jsem nohy, opřela se o kamennou zeď a vydala právě tolik tepla, abych se pohodlně zahřála. Zhluboka jsem se nadechla a zavřela jsem oči.

„Musíte si zklidnit mysl,“ poradil mi. „Otevřete se tomu spojení.“

Přikývla jsem, protože jsem věděla, co po mně chce. Klidně jsem dýchala a opakovala to mocné slovo, jež mi bratr Mléč zadal, když mě učil ovládat oheň, a čekala, až se mi uklidní myšlenky. Potom jsem začala hladit látku a nevnímala při tom nic než ten dotek chladných, hrubých vláken. Instinktivně jsem vypustila trochu tepla.

Téměř okamžitě se mi za víčky jasně rozsvítilo slunce. „Vidím světlo!“

„Co dál?“ vyzvídal bratr Mléč.

Zavrtěla jsem hlavou. „Příliš zářivé. Moment.“ Neklidně se mi rozbušilo srdce a potily se mi ruce na látce. „Stín. Postava. Někdo ke mně jde.“

„Povídejte mi o všem, co vidíte.“ Jeho hlas se mi vzdaloval.

„Je to vysoká postava a má na sobě hábit. Ne, to není hábit, jsou to dlouhé šaty.“ Třásla jsem se a otočila jsem hlavu stranou od jasné záře, která stále sílila, až mě z ní bolela hlava. Vztyčily se mi chloupky na krku a žaludek jsem měla jako na vodě během mořské bouře. „Je mi divně...“

„Držte se tam,“ ozval se tlumený hlas bratra Mléče. „Říkejte mi, co vidíte.“

Ve třpytivé mlze se začala zhmotňovat žena. „Vidím ji. Usmívá se. Je... překrásná. To ale není Šalfija. To bude spíš...“

Zalapala jsem po dechu a zaťala jsem zuby, když mi hlavou projela oslepující bolest.

„Slečno Otrerová? Ruby!“ Křik bratra Mléče úplně utichl, můj dech se srovnal a bolest vymizela.

Když jsem se podívala na svoje ruce, byly prázdné, látka z nich zmizela. Stála jsem oblečená v bílých šatech, které se mi vlnily u nohou. Měla jsem odhalené ruce a kolem zápěstí zlaté náramky. Okolo pasu se mi ovíjel zlatý provaz a kůži jsem měla chladnější než obvykle. Cítila jsem se také silnější a bystřejší.

Vůbec jsem v sobě necítila Minaxe. Naplnila mě úleva, ačkoli jsem se cítila i trochu nesvá. Neuvědomila jsem si až do té chvíle, nakolik jsem si zvykla na jeho přítomnost.

Všimla jsem si, že se žena zastavila přede mnou, a udělala jsem hluboké pukrle a sklonila hlavu.

„Můžeš se narovnat,“ vyzvala mě tichým, měkkým a okouzlujícím hlasem. Zvedla jsem hlavu a sledovala linie jejích šatů protkaných zlatými vlákny. Měla také odhalené paže a hebkou, tmavě hnědou kůži. Prohlížela jsem si její elegantní dlouhý krk a tlustý cop, jenž jí splýval přes jedno rameno, a zarazila jsem se až u jejích očí. Prudce jsem se nadechla a roztrásla se. Její oči byly čiré světlo, žádné zorničky ani duhovky. Po několika chvílích světlo pohaslo, až se z nich staly jasné zlaté kotouče.

„Neměj strach,“ řekla. „Jsem Cirrus.“

Cítila jsem se tak zahlcená, že jsem ani nestihla být překvapená. Pokusili jsme se vyvolat Šalfiju, a místo toho jsme přivolali bohyni. Její moc mi vháněla slzy do očí. Nechala jsem si je stékat po tvářích. Nedokázala jsem se ani pohnout, abych si je otřela.

„Ty jsi Ruby Otrerová,“ pronesla s lehkým přízvukem.

Dokázala jsem na ni jen zírat a srdce se mi tlačilo na žebra. Když se mi podlomila kolena, natáhla se a podepřela mě pod paží.

„Jsi první smrtelnice za celé věky, se kterou mluvím,“ pokračovala hedvábným hlasem. „Od té doby, kdy mi dělala společnost Šalfija.“

Jemně mi stiskla paži a mě naplnil pocit míru. Bylo to úžasné. Chtěla jsem tak zůstat už navěky.

„Šalfija si tě vzala za svou,“ dodala, „a tak si tě i já vážím stejně jako jí.“

Její slova ve mně probouzela nesmírnou radost.

„Proč jsi mě hledala, Ruby?“

Nakrčila jsem čelo a snažila se vzpomenout. Byla jsem tak ohromená její krásou, až se mi zpřeházely myšlenky jedna přes druhou.

„Já nevím,“ přiznala jsem sklesle.

Zasmála se a já jsem se za tím zvukem otočila jako za sluncem.

„Mysli smrtelníků jsou úžasně podivné! Sní o celých světech, ale udrží tak málo.“ Rukou mi pozvedla bradu. „Přišla ses mě na něco zeptat, ano?“

S námahou jsem vzpomínala. Z velké dálky jsem slyšela, jak na mě volá hlas bratra Mléče. Na čele a tvářích jsem ucítila něco chladného a říkala jsem si, že mi asi pokládá ruce na obličej. A v tu chvíli mě napadlo, že někde daleko sedí moje tělo na podlaze věže, zatímco moje duše cestuje.

Z pocitu plynoucího klidu mě probudilo studené štípnutí na tváři a jeho naléhavý hlas mi udělal jasno v hlavě.

„Minaxové!“ vykřikla jsem, když se mi všechny nitky spojily v jednu. „Eurus je chce osvobodit.“

Cirrus přivřela oči, jako by něco cítila, a její světlo zesláblo. Stejně tak slábla i moje vidina.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a náhle jsem cítila, jak ten prostor naplňuje temný strach.

„Máme málo času,“ pronesla s náznakem varování. „Musíš odsud brzy odejít.“ Bratr Mléč znovu zoufale zavolal moje jméno.

„Kde je Brána světla?“ zeptala jsem se, když jsem si vzpomněla na svůj cíl.

Povzdechla jsem. „Není mi dovoleno sdělit smrtelníkovi, kde se nachází Brána.“

„Ale Eurus tam míří, aby ji otevřel!“

Zaváhala. „Bránu nelze otevřít zvenčí.“

Ulevilo se mi. „Takže jsme v bezpečí? Nemůže ji otevřít?“

Zakroutila hlavou. „Brána je zevnitř otlučená. Je poškozená.

Je v ní prasklina, již chce Eurus rozšířit.“

„Prasklina?“ Ta úleva mi dlouho nevydržela. „Jak ji opravíme?“

„Opravit ji dokáže jen někdo s darem slunce.“

„Šalfija?“

„Šalfija ten dar má,“ potvrdila.

„Jak zničit Minaxe, pokud uniknou?“

„Stvoření boha může smrtelník pozměnit, ale nelze jej zničit.“

Zoufale jsem zavřela oči.

Pokračovala: „Ale světlo vyvažuje temnotu a mráz vyrovnává oheň. Směsice obojího může mít na stíny dočasný účinek.“

Moc jsem tomu nerozuměla. „Myslíš mrazivý oheň? Mrazivý oheň oslabuje Minaxe?“

Jednou přikývla.

Znovu se ve mně probudila naděje. Aspoň to mi tedy řekla.

„Co mi můžeš ještě říct o Bráně?“ Mluvila jsem rychle, protože jsem cítila, že můj čas už se skoro naplnil. „Když mi nesmíš dát přesnou polohu, povíš mi aspoň, jestli ještě stojí? Je teď ještě bezpečná?“

„Nemohu zasahovat do sporů smrtelníků,“ zopakovala.

„Ale Eurus zasahuje!“

„Můj bratr neporušuje svou přísahu – zatím. Má podobu smrtelníka, je zranitelný vůči potřebám i hrozbám smrtelníků, takže neporušuje matčino pravidlo o nevměšování.“

„Pokud to je povoleno, můžeš na sebe taky vzít podobu smrtelníka a pomoci nám?“

Zakroutila hlavou. „Přisahala jsem, že to neudělám.“

„Samé přísahy! A k čemu jsou dobré, pokud ti nedovolí nikomu pomáhat?“

„Kdo jsme bez svých přísah, bez pravidel, jež jsme si sami stanovili? Jen díky příslibu vychází slunce každý den a moře nezaplavuje celou pevninu. Pokud nebudeme dodržovat svoje vlastní pravidla, přivoláme si jen chaos.“

Oči mi znovu zalily slzy, ale tentokrát nebyly z radosti, ale z marnosti. Přímo přede mnou stál zdroj nekonečného vědění a nezměrné moci a já jej nedokázala přesvědčit, aby mi něco vydal. Co jsem měla říct, abych ji přiměla nám pomoci?

Měla ráda Šalfiju. Věděla jsem aspoň to.

Propletla jsem prsty a nadechla se. „Říkáš, že si ceníš Šalfiji. Ta už se mi ve vidění neukázala velmi dlouho. Řekneš mi ale spíš, zda je v pořádku?“

Cirrus chvíli mlčela a pak přikývla. Přiblížila se ke mně a obklopilo mě její teplo. Položila mi prst na čelo a jiskra energie mi zavřela oči.

Přede mnou se otevřel další výjev. Vidina uvnitř vidiny.

V kamenné chodbě držel svalnatý muž za paži ženu a táhl ji za sebou. Měla špinavé a roztrhané šaty a sotva stála na nohou. Klopýtla a rozletěly se za ní dlouhé, zlaté vlasy. Její věznitel ji hrubě vytáhl zpátky na nohy.

„Sundej ze mě ty pracky, smrdutý dobytku,“ zavrčela na něj a odstrčila ho.

Ten hlas jsem poznávala. Nebyla to Šalfija, ale někdo známý, někdo, kdo obvykle zněl jemněji, důstojněji a uhlazeněji, když pronášel svoje jízlivé poznámky.

„Marello!“ vydechla jsem šokovaně.

Dozorce se jen zasmál a popadl hrst jejích rozpuštěných vlasů a kroutil, dokud nevykřikla, a pak ji znovu postrčil dopředu.

Prošli okolo řady cel a u jedné se zastavili. Uvnitř ležela v koutě schoulená žena.

Také to ale nebyla Šalfija. Ta byla v mých viděních vždy mladá, měla zlaté vlasy a hladkou pleť. Tato žena byla bělovlasá a její mastné, zacuchané pramínky byly plné špíny. Prsty položené na kolenou se zkroutily stářím.

Strážce vytáhl klíče, odemkl celu a hodil Marellu dovnitř. Spadla na kolena na hromádku špinavé slámy. Dveře se s bouchnutím zavřely. Vyškrábala se na nohy a vrhla se na mříže, jako by je mohla roztáhnout holýma rukama. Její obličej vypadal stejně vyzáble, jako když jsem ji viděla naposled.

„Můj otec je správce v Tempesii!“ zakřičela a její fialkové oči se leskly nenávistí. „Pusť mě, nebo zaplatíš životem!“

Roztrhané šaty jí sklouzly z jednoho ramene a odhalily zarudlé a vystouplé místo na kůži. Spáleninu. Nebo cejch.

Vidina zmizela.

Znovu jsem se ocitla tváří v tvář Cirrus. Ale světlo v jejích očích pohaslo a ona se začala vytrácet.

„Ne, počkej!“ volala jsem. „Řekni mi, co to znamená! Kde je Šalfija? Nevím, co po mně chceš!“

„Najdi ji,“ naléhala. „Pomoz jí.“

Do tváří mě šlehal vítr a nos mi naplnila vůně borovic. Za ramena mě držely ledové ruce a trásly se mnou.

Cirrus odešla a ze vznášejících se zlatých jiskřiček v jejích vlasech se staly hvězdy na studeném černém nebi.

OSMÁ KAPITOLA

„Už se budí!“

Hořela mi kůže a víčka jsem měla tak opuchlá, že jsem je nemohla zvednout. Těžké pokrývky mě tlačily k zemi.

„Klídek, klídek,“ vzal mě Kai za ramena. „Chceš sundat ty deky? Nemusíš se kvůli tomu se mnou prát. Málem jsi mě nakopla do životně důležitého místa.“ Úlevně jsem si oddechla, když se ze mě zvedla zátěž a na kůži jsem ucítila studený vzduch.

„Lepší?“ zeptal se Kai. Když jsem otevřela oči, jeho obličej byl kousíček od mého.

Můj hlas zněl jako chrastící štěrk. „Na člověka s horečkou se nepokládají deky.“

V očích se mu objevila úleva. „Trásla ses, princezno Protivo.“ Zasmál se a narovnal se. „Myslím, že bude v pořádku.“

Bratru Mléčovi se trásl hlas, když se nade mnou sklonil. „Díky Forsovi. A Tempusovi.“ Otřel si obličej dlaní. „Všem bohům! Modlil jsem se snad ke všem.“

„Vodu?“ poprosila jsem. Měla jsem pocit, jako by mi někdo vydrhnul krk snůškou větviček.

Kai mi podepřel hlavu, když jsem pila, a pak mě znovu opřel o polštáře, než se postavil stranou.

Viděla jsem, že jsme v jednom z domků pro hosty v opatství. Byl to útulný prostor, kde bylo místo akorát na postel, stolek a skříň. Teď vypadal skutečně přečpaně, protože v něm navíc byl ještě kníže a ne jeden, ale dva starostliví mnichové. Stáli nade mnou Kai, bratr Mléč, a *navíc* i bratr Gamut.

Přimhouřila jsem oči. „Můžete se na mě přestat dívat, jako když umírám?“

Bratr Mléč ustoupil a bratr Gamut se usmál a zatleskal, jako bych řekla něco úžasného.

„Půjdu vám udělat svůj léčivý čaj,“ oznámil mi vrchní ošetřovatel opatství a běžel ke dveřím. „Bude vám po něm o moc lépe.“

Bratr Mléč se na mě zadíval a oslovil mě vyčítavým tónem. „Všichni jsme měli obavy. Zhroutila jste se a já musel najít knížete Kaie, aby vás snesl z věže. Mezitím se ještě zhoršila nákaza horečky v opatství. Někteří z bratrů a sester jsou vážně nemocní. Báli jsme se, že vás to také postihlo.“

„Opravdu jsem v pořádku. Jsem jen trochu rozbolavělá.“ Pokusila jsem se protáhnout si záda a moje svaly se bránily každému pohybu. „Kai mě asi upustil, když mě sem nesl.“

Kai se opřel o zeď se zkříženými pažemi. „Jen jednou. Možná i třikrát.“

Konečně jsem si všimla, jak vypadá. Měl zašpiněnou halenu a zaprášené, odřené boty. Na bradě mu narostly zrzavé vousky a pod jiskřivýma zlatohnědýma očima měl tmavé kruhy.

„Co se ti pro Sud stalo?“

„Ty ses mi stala. Spíš už dva dny, lenochu. Nestarám se o sebe, aby se vyspal bratr Mléč. Měl pocit, že budeš v noci potřebovat péči.“

„A za celou tu dobu jsi nemohl najít břitvu na holení?“ Nikdy jsem ho neviděla jinak než hladce oholeného.

„To je od tebe nelaskavé, Ruby. Myslel jsem, že tě okouzlím.“

Gestem ruky obsáhl celé své tělo. „Šlechtic, celý ztrhaný z toho, jakou ti věnoval něžnou péči.“

Nevypadal nijak ztrhaně, jen trochu neupraveně, ale určitě věděl, že tak působí ještě přitažlivěji.

„Teď už konečně věřím tomu, že jsi býval chvástavým pirátem,“ podotkla jsem, místo abych přiznala, na co myslím.

„Býval?“ Zazubil se. „To ne. Kdo je jednou pirát, pirátem už zůstane.“

„Nerad vám narušuji vaše... prázdné tlachání,“ vložil se do toho bratr Mlěč, který rozhodně nezněl, že něčeho lituje, „ale potkala jste ve vidině Šalfiju, Ruby?“

„Ne.“ Když vypadal zklamaně, pokračovala jsem. „Viděla jsem Cirrus.“

Vykulil oči a opřel se o bok skříně, jako by měl co nevidět spadnout. „Samotnou bohyni!“

„Možná proto jsem měla horečku,“ napadlo mě. „Vidět bohyni je určitě silnější zážitek než vidět Šalfiju.“

„Možná,“ přitakal bratr Mlěč neurčitě. „Mluvila s vámi Cirrus.“

Usmála jsem se. „Byla úplná brepta.“

„*Slečno Otrerová!* Tak se o bohyni nemluví.“

Nakřčila jsem nos a vzpomněla si na svůj úžas, když jsem byla v její přítomnosti. Asi měl pravdu. A „brepta“ bylo velmi přehnané označení, protože jsem z ní musela vysloveně lámat odpovědi. „Ptala jsem se jí, kde je Brána světla, ale ona řekla, že mi to nesmí prozradit.“

„Co bylo dál?“ vyvídal bratr Mlěč.

„Říkala, že Minaxe oslabí mrazivý oheň, ale nic je nezničí. ‚Stvoření boha smrtelník nezničí,‘ nebo tak nějak to bylo.“ Zkřivila jsem rty. „To mě vyloženě povzbudilo.“

„Pokud je to pravda,“ prohlásil zamyšleně, „pak *potřebujeme*

Mrazivé i Ohnivé, až se přiblížíme k Bráně. Pro případ, že by došlo na nejhorší.“

„Je v tom zádrhel,“ připomněla jsem mu. „Jen královská rodina – přímí potomci králů a královen – dokáže vytvořit mrazivý oheň. To se píše ve *Stvoření trůnů*, že ano?“

Podrbal se na bradě. „Stojí tam, že jen královská krev stvoří skutečný mrazivý oheň, prvek v jeho nejčistší podobě. Ale pokud existuje, tak i oslabená forma by mohla být užitečná.“

„Vy a Kai to můžete vyzkoušet,“ navrhla jsem. „Pokud mrazivý oheň stvoříte vy dva, měli by to dokázat i ostatní.“

Přikývl. „Můžeme se pokusit. Řekla vám bohyně ještě něco dalšího?“

„Ano, ale je to matoucí. Ptala jsem se, jak najdu Šalfiju, ale ona mi místo toho ukázala Marellu ve vězeňské cele s tím, že ji mám zachránit.“

Kai zvedl obočí. „Tak aspoň víme, že je naživu. Já si byl jistý, že ji Eurús... zničí... když zmizeli ze Sudesie.“

Přikývla jsem. „Ano, ale nevím na jak dlouho. Zdálo se mi, že s ní zachází docela hrubě. Zoblečení už měla spíš hadry a na rameně popáleninu. Bachař k ní taky nebyl zrovna něžný. Vypadal jako takový pirátský surovec. Bez urážky, Kaii.“

„Proč si myslíš, že byl pirát?“ zeptal se.“

„Nejspíš protože byl potetovaný.“

„Pamatuješ si jak?“

Zavřela jsem oči. „Byla toho spousta. Kotva, lano uvázané do tvaru srdce. Visací zámek překrývající minci. Dveře se šípem v klíčové dírci.“

Zvedl obočí. „Tak to je tedy něco. Byl ten zámek odemčený?“

„Kaii, vybavuješ si, že to bylo uprostřed vidiny, kde někdo ubližoval Marelle? Na tetování jsem se nesoustředila.“

„Stejně si myslím, že jsi našla jednoho z Liddyiných lidí.“

Bratr Mléč se dychtivě naklonil. „Koho?“

„Stará známá. Lichvářka Liddy. Mezitím tedy rozšířila působnost na další, výnosnější podniky. Šíp v klíčové dírcce je odkaz na jednu z jejích největších nájemných vražd. Odemčený zámek s mincí znamená, že ten vězeňský strážce byl námezdník a pracuje pro kohokoli, kdo mu zaplatí.“

Bratr Mléč naklonil hlavu. „Za jakým účelem by Liddy věznila lady Marellu?“

„Kdo ví?“ odpověděl Kai. „Možná vyloupila loď, která Marellu vezla, a pochopila, že je hodnotná. Nejspíš za ni bude chtít výkupné.“ To mi dávalo smysl.

„Ale... Marellu unesl Eurus, takže se musel plavit na stejné lodi,“ upozornila jsem. „Třeba ho Liddy taky zajala!“

„To by se nám hodilo,“ odpověděl Kai. „Ale nesmíme na to spoléhat. Odhaduji, že je dost vychytralý, aby se nenechal zajmout.“

„Dokážete nás dostat k té své lichvářce?“ zeptal se bratr Mléč.

„Není to *moje* lichvářka.“ Kai se otrásl. „Liddy je jedna z nejkrvavějších pirátek vůbec. Ale ano, zvládnou nás k ní dovést.“

Všechno se konečně začalo dařit. „Dobrá. Můžeme zítra vyrazit do Tevrosu a cestou se zastavit v Collthorpu pro Arcuse.“

Kai se zašklebil. „V tom bude háček. Nejspíš už bude na cestě sem. Poslali jsme mu zprávu, že jsi nemocná.“

„Cože jste?“ Zakryla jsem si oči paží. „Co vás to napadlo?“

„Kdyby onemocněl *on*, nechtěla bys o tom *ty* vědět?“

„Pochopitelně že ano. Ale... takhle si bude dělat zbytečné starosti.“ Jak ho znám, bude hulákat a dělat zmatek a vůbec se chovat nemožně. „Musíš ho zastavit na cestě a říct mu, že už jsem v pořádku. Beztak tě potřebujeme mít v Tevrosu, abys nás připravil na plavbu.“

„Už se z tebe začíná klubat princezna,“ zasmál se Kai. „Teď jsem opravdu přesvědčený, že jsi v pořádku.“

Spustila jsem ruku a věnovala mu vděčný pohled. „Děkuji ti za to.“

„Jistě. Odjedu hned ráno.“ Prohrábl si rozčuchané vlasy prsty. „Tak já se půjdu ještě vykoupat a oholit, než si lehnu. Jestli mě má zítra zavraždit rozlícený král, chci na pohřbu vypadat co nejlépe.“

„Rubyinu nemoc jste přece nezavinil,“ namítl bratr Mlěč. „Použit ten kousek látky k vyvolání vidiny byl *můj* nápad.“

„Ano, ale jsem tu i já a mě nemá rád,“ připomněl mu Kai. „Výborný hromosvod pro jeho obavy. Měl bych si asi taky nabrousit meč.“

Sevřela jsem ruce do pěstí. „Žádné souboje nebudou! Máte vyrovnané schopnosti a mohli byste se zabít.“

„O důvod víc, proč mít meč.“ Kai se zachechtal. „Zachovej klid, Ruby, dělám si legraci.“ Vzal mě za sevřenou ruku a polídl mě palcem po kloubech. „Jsem rád, že je ti lépe. Už mi chybělo, jak mi pořád poroučíš. Když už jsi v pořádku, konečně se pořádně vyspím. Jsi určitě zdravá?“

Mávla jsem na něj rukou. „Běž. Dobrou noc. Bratr Gamut se brzy vrátí se svým čajem a to mě uspí jak nic.“

Kai se zakřenil, uklonil se a vydal se ke dveřím. „Sladké sny, princezno. Nespi už tak dlouho.“

Když se za ním zavřely dveře, bratr Mlěč se posadil na okraj mé postele. Vypadal neobvykle váhavě. „Viděla jste na Marelle popáleninu. Byla to...“ Odkášlal si. „Jak vypadala?“

Zmateně jsem se na něj podívala. Ani jsem se nad tím nezamyslela. Zavřela jsem znovu oči a promítala si před ně obrazy. „V cele byla tma, ale z toho, co jsem viděla, to byl takový půlkruh s čárkami okolo. Ha!“

„Co?“ zeptal se.

Otevřela jsem oči a zvědavě si prohlížela jeho svrštělý obli-

čej. „Připomíná mi to pečeť bratra Bídy. Lorda Grimcota.“ Mávla jsem rukou. „Ať si zrovna říká jakkoli. Už jsem mu povídala, že slunce je na něj příliš veselé.“

„Vypadalo to jako slunce?“ zeptal se a jeho bleděmodré oči hořely.

„Ano, asi ano. Už jste ten symbol někdy viděl?“

Polknul, ale neodpověděl. Jeho obličej se namísto napětí naplnil strachem. Po páteři mi stoupala úzkost.

V tu chvíli se rozletěly dveře a dovnitř se nahrnul bratr Gamut se zářivým úsměvem a šálkem čaje. „Je krásně horký, jak ho máte ráda!“

„Musím se podívat do svých knih.“ Aniž se jen podíval na jednoho z nás, bratr Mléč vzal hůlku a odpěchal z domečku ven.

Za ním zůstala na zemi klikatá pěšinka z jinovatky.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Namísto nočních můr mi spánek přinesl jednu vzpomínku.

„Mám ti dovyprávět příběh o Eurusovi?“ zeptala se babička ze své třínohé stoličky. Za jejími zády už potemnělo okno nocí. Měla na sobě svůj plášť plný záplat a bílé vlasy si zapletla do volného copu přes rameno. U koutků zlatých očí měla jemné vrásky.

„Ano!“ Byla jsem malá holčička, asi pěti- nebo šestiletá, schoulená pod dekou, kterou mi ušila, a hřála jsem se na slamníku u ohně.

Máma už spala, odpočívala po dlouhém dnu, kdy vyráběla léky na prodej ve vesnici. U stropu visely svazky bylinek a květin a plnily naši chaloupku příjemnou rostlinnou vůní.

„Kde jsme to přestaly?“ zeptala se.

Shrnula jsem jí povídání z předchozího večera a mávala jsem rukama, abych naznačila některé události, stejně jako to dělala ona. „Eurus se pokusil zabít svou sestru Cirrus, a tak se jejich otec Tempus hrozně rozzlobil. Za trest ho vyhnal a zahodil ho tak daaaleko, jak jen mohl, za moře. Eurus letěl vzduchem a kutálel se, dokud nepřistál na opuštěném ostrově. Byl tam sám strašně, strašně dlouho. A tam jsi přestala.“

„Á, tak teď už si vzpomínám.“ Poposedla si, aby měla pohodlí.

„Tak náš veliký bůh Eurus, který kdysi poroučel samotnému větru, zůstal sám.“ Naklonila se. „Vyhnaný a bezmocný. Úplně sám seděl na pustém ostrově uprostřed prázdného zimního moře. Jeho sestru Slunce totiž napadl ještě další trest. Odmítla na něj svítit. Zakryla si tvář oblaky, aby zastínila celý ostrov. Po nějakém čase byl bůh východního větru bledý a neduživý. I myšlenky se mu v neustálém šeru zpomalily.“

„Co znamená *neduživý*?“ zeptala jsem se.

„Nemocný a slabý. Už ani nemohl pořádně přemýšlet. A nakonec, po mnoha a mnoha letech, ztratil řeč.“

„Už nemohl mluvit?“

Zavrtěla hlavou a rozložila dlaně. „Ani trochu. Zapomněl, jak se to dělá. Ty si asi pamatuješ, že měl dva mladší sourozence.“

„Dvojčata!“ vypískla jsem. Dvojčata jsem měla nejradši.

„Přesně tak. Bůh Fors a bohyně Sud byli ještě malí a hladoví po dobrodružství, a protože to byly malé děti, jako jsi ty, neměli ani žádný strach.“

Usmála jsem se a měla jsem radost, že jsem taky nebojácná.

Oplatila mi úsměv. „Jak tak cestovali po světě, došli jednou náhodou na Eurusův ostrov a dostali chuť ho pořádně prozkoumat. Procházeli se po pláži plné jemného černého písku, až potkali otrhaného neznámého žebráka v hadrech.“

„Měli utíkat,“ zašeptala jsem a zakryla si pusu rukama.

„Ale oni byli přece nebojácní! I když to bylo nebezpečné, tak se nebáli, jen byli zvědaví.“

„Zvědaví jako Ohniví!“

Položila si prst na rty a rychle se podívala na mámu, aby se ujistila, že stále spí. Ale ve zlatých očích jsem viděla souhlas. „Ano a ty bys měla být vždy hrdá na svůj prazvláštní dar.“

Položila jsem si ruce pod bradu, kde mi jemné teplo plnilo hrudník.

„Pak Sud, bohyně jižního větru, vykročila a zeptala se ho, jak se jmenuje, jako by se nechumelilo. Ale Eurus jen zakroutil hlavou, protože už zapomněl, jak se používá jazyk a krk, když se vytváří slova. Pouze ukázal na východ a zvedl jedinou věc, která mu zůstala po vyhnání.“

„Ten palmový list, co dělá vítr!“ doplnila jsem.

„Přesně tak. A Fors se zeptal: ‚Co je to?‘ Eurus mávnul listem ve vzduchu, a vytvořil tak poryv větru, který ohýbal stromy a měnil směr vln. Sud, liška mazaná, vykřikla: ‚Ty jsi náš bratr Eurus!‘ Poznala, že to je vějíř, který ovládá vítr. ‚Slyšeli jsme o tobě,‘ řekla. ‚Ale ty jsi nebezpečný.‘“

„Já bych taky chtěla takový vějíř,“ zašeptala jsem spiklenecky.

„Já vím,“ pošeptala mi babička. „Ale mám takový dojem, že bys vyváděla jen vylomeniny, kdybys dostala takovou moc.“

Zahihňala jsem se. Už mi pomalu těžkla hlava, a tak jsem se opřela o polštář a nasávala vůni své babičky, květinovou a příjemnou.

„Eurus zavrtěl hlavou,“ pokračovala. „Nechtěl, aby si jeho sourozenci mysleli, že je nebezpečný. Chtěl jim něco dát, aby se jim zalíbil. Vyběhl ke stromu, vyšplhal na něj a vrátil se se dvěma kousky ovoce na znamení přátelství.“

„Neměli by si ho brát,“ řekla jsem a chvíli uvažovala, jestli by bylo nezdvořilé odmítnout. „Měli by ho aspoň očuchat.“

Babička se zasmála. „Nevím, jestli by to pomohlo. Tak nebo tak to byl jejich bratr a věřili mu. Nebo měli jenom pocit, že si zaslouží druhou šanci. Ať už to bylo jakkoli, ovoce bylo sladké a lahodné. Obě dvojčata je spořádala na pár soust. Ale bohužel v něm byla jedovatá jádérka a dvojčata se zhroutila k zemi. Eurus se zhrozil, jakou udělal hrozivou chybu, sáhl jim do úst a semínka vytáhl. Potom je zvedl, odnesl je na okraj pláže a opláchl jim obličej ve vodou, až se vzbudili.“

Mně se zatím zavírala víčka, ale bojovala jsem s tím statečně. „Takže on je otrávil omylem?“ zeptala jsem se.

„Už to tak vypadá. Naštěstí se sourozenci rychle zotavili, a navíc uměli snadno odpouštět. Věděli, že je zachránil. ‚Musíme ho vzít s sebou,‘ rozhodli se. Ale jak se měli dostat domů? Byli ještě příliš slabí na to, aby odletěli zpátky do říše bohů. Zbývala jen jediná možnost.“

Babička zamávala rukou, jako by v ní držela vějíř. „Sud popadla Eurusův palmový list a vytvořila silný vítr, který rozehnal černé mraky a ukázal jejich sestru Slunce. Volali na ni: ‚Slunce?‘ a prosili ji o pomoc. Eurus mhouřil oči na modré nebe a uhýbal před žárem a silnou září Slunce. Ona si ale všimla, že v jeho srdci ještě zbývá malý kousíček světla. Když byli její sourozenci ochotní mu dát ještě jednu šanci, ona by mohla taky. Soslala dolů zlatý paprsek jako most a dvojčata vzala Euruse každé za jednu ruku a odvedla je do říše bohů.“

„To bylo od Slunce velice hezké,“ chválila jsem ji.

„Ano,“ souhlasila. „Když tedy přišli, tak už si Tempus a Neb dělali velké starosti. Hledali dvojčata všude – jen ne na Ostrově noci, na jediném místě, kde je nenapadlo hledat, protože byl zahalený v mlze a nikdo se nikdy neodvážil tudy projíždět. Neb plakala, když dvojčata objímala, a pak je Tempus políbil na čelo a vzhledl, aby zjistil, kdo že je to zachránil. Napřed svého nejstaršího syna ani nepoznával, ale když ano, zkroutil se mu obličej vzteky. Otevřel ústa, aby ho znovu vyhnal, ale Neb natáhla ruku a zastavila ho. Viděla v očích svého syna lítost.“

„On mi zachránil děti, když je mohl nechat zemřít,“ namítala. „Musíme mu dát ještě jednu šanci.“

Už jsem nedokázala udržet otevřené oči, tak jsem jen nechala její slova plynout jako teplý vánek.

„Neb ale varovala Euruse: ‚Jestli se mi ještě jednou jedinkrát

vzepřeš, vyženeme tě už navždy a zbavíme tě tvého daru. Pak poznáš bolest života bez toho, co je pro tebe nejdůležitější.“

V hlavě se mi proháněli bohové. Neb a Tempus seděli na trůnech z alabastru. Dvojčata byly tmavovlasé děti. Sud měla v očích plameny a Forsovy ruce pokrýval led. Cirrus byla starší, vysoká a krásná, měla tmavou kůži a zlaté oči. Stála a dívala se, jak Eurus přísahá, že už bude poslušný, a oči zelené jako listy se mu třpytí.

Najednou jsem si uvědomila, že už necítím babiččinu vůni ani teplo ohně.

Eurus se otočil a podíval se přímo na mě. „Moje Temná dce-ro. Tvou smrtelnou mysl plní samé hlouposti. Bylo by lepší snít o temném trůnu, který jsem ti vytvořil.“

Mávl rukou a výjev v mé mysli se změnil. Na místě alabastrových trůnů se objevil trůn z onyxu a jeho lesklý povrch odrážel tančící světlo pochodní. Odkudsi z neznáma se začalo ozývat zoufalé šeptání.

Vezmi si trůn. Ty poroučíš. My sloužíme.

Chtěla jsem utéct, ale nemohla jsem se ani pohnout. Všechno bylo špatně. Tohle už nebyla vzpomínka.

Je to jenom sen, přesvědčovala jsem sama sebe a snažila se ne-propadat panice.

Eurus se usmál a odhalil rovné bílé zuby. „Doufám, že jsi měla čas zvážit mou nabídku.“ Přiblížil se ke mně a natáhl ruku k mé tváři. Uvnitř jsem se přikrčila, ale nedokázala jsem opravdu uhnout. „Tahle smrtelná těla jsou tak křehká.“ Špičkou prstu se dotkl místa vedle mého ucha, kde mi Minax zanechal černé znaménko ve tvaru srdíčka. „Vidíš, jak si tě označil? Teď patříš Minaxům. Tohle je důkaz.“

Jdi ode mě pryč! zaječela jsem v duchu. Každá částička mého vě-domí se rozhořela a zoufale se chystala buď bojovat, nebo utíkat.

Jeho oči ztmavly studeným, smrtícím vztekem, ale pak se mu zkroutily rty. „Blíží se slunovrat. Z mých darů budeš mít určitě radost. Minax pro každého smrtelníka.“ Jeho zuby se zaleskly v divokém úsměvu a naklonil se ke mně tak blízko, až jsem cítila, jak jeho dech páchne hlinou, rostlinami a krví. „Společně vytvoříme celou dynastii. Svět ovládnou Temní a konečně ustanou války mezi Mrazivými a Ohnivými.“

Protože všichni, koho posednou, tě budou poslouchat! chtěla jsem na něj ječet. *Ztratí vlastní svobodnou vůli!* Sevřelo se mi hrdlo a nemohla jsem ani promluvit.

„Pořád ne?“ smál se mi a divoce rozvířil vítr. „Neubliž si, Ruby.“ Narovnal se a pousmál se nad tím, jak jsem bezmocná. „Vždyť já tu ani nejsem. Ukázalo se, že tě vlastně nepotřebuji.“

Otočil se ode mě. Do hrudníku se mi zabořily ostré zuby beznaděje. Nemohla jsem ho zastavit a nemohla jsem s ním bojovat.

„Dám ti ještě jednu šanci, až se znovu setkáme,“ zavolal přes rameno, když mizel do temnoty. „Protože mám pro tebe slabost. Přece jenom jsi můj výtvar.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Arcus přijel dalšího rána.

Probudila jsem se s bolestí hlavy, vyčerpaná a s vědomím, že se mi něco zdálo, ale nepamatovala jsem si podrobnosti. Bratr Gamut přinesl dvě misky kaše a dost čaje pro nás pro oba, aby ulevil mé bolesti. Jedli jsme a popíjeli čaj a on mi předal poslední zprávy o horečce, která se šířila opatstvím. Jedna ze sester už byla tak nemocná, že se možná nedožije večera.

Když odešel za pacienty, naplnila jsem si vědro čistým sněhem, ohřála si vodu na teplotu vhodnou ke koupání a mýdlem ze sebe smyla dvoudenní vrstvu potu. Potřebovala jsem si také pořádně vyprat oblečení, a tak jsem se oblékla do hnědého hábitu jednoho z mnichů.

Mířila jsem do kuchyně vyloupit spíž, když dorazil jezdec na koni. Plná radosti jsem poznala Arcusovu vysokou a statnou postavu na lesklém kaštanově hnědém hřebci. Plášť s kápi mu zakrýval obličej, a když byl takhle oblečený, připomínal mi dobu, kdy jsme žili v opatství, a s tím se vynořila i hromada vzpomínek, od mé první hodiny šermu přes tu chvíli, kdy mě natlačil do rybníčku, až k tomu, jak jsem se prsty dotkla jeho studených rtů a přemýšlela, jaké by asi bylo je cítit na svých.

Vzpomínat bylo občas tísnivé a jindy velmi sladké. V tuto chvíli byly moje vzpomínky sladké, ne hořké. Cítila jsem se po dlouhé době tak lehká, až mě přepadla potřeba provést nějakou neplechu. Když si stáhnou kápi hábitu do čela, nepozná, kdo jsem. Jak se zachová, když k němu přijde úplně neznámý mnich, popadne ho a políbí jeho krásné, nic netušící rty?

Celá natěšená jsem si zakryla obličej a čekala na něj u stáje s rukama skrytýma v rukávech.

Hnědý hřebec se přiřítíl až k opatství. Arcus z něj seskočil, než úplně zastavil, a vlál za ním jeho tmavomodrý plášť.

„Prosím, podrž mého koně, bratře,“ požádal mě bez dechu. „Nebo sestro?“ Zastavil se a chvíli na mě zíral. Cítila jsem, jak mě zkoumá. Znal všechny mnichy, tak si určitě říkal, kdo asi jsem. Tiše jsem nadávala na skutečnost, že moje zábava brzy skončí.

„Kde je bratr Mlěč?“ zeptal se tvrdým hlasem. Sklonila jsem hlavu, aby neviděl, že se směju. Pořád netušil, kdo jsem.

Zavrtěla jsem hlavou a otočila se k otěžím jeho koně. Možná si pomyslí, že jsem nějaká stydlivá novicka. Zastavil se, pak se otočil a odkráčel k opatství. Pod jeho botami křupal sníh.

V tu chvíli vyšli ze dveří čtyři mnichové a na prostěradle, které drželi za rohy, ležela zakrytá postava v bílém rubáši. Jejich hlasy se nesly studeným, čerstvým vzduchem.

„Byla tak mladá,“ litovala sestra Arbella, žena ve středním věku, která měla obvykle široký úsměv, v němž scházelo několik zubů. Po úsměvu nyní, když nesla jeden roh prostěradla, nebylo ani stopy.

„A ta choroba si ji vzala tak rychle,“ souhlasil bratr Clarence, vážný a zavalitý mnich, který často pomáhal v kuchyni. „Bratr Mlěč je smutkem bez sebe. Je to velká ztráta pro všechny, ale on pro ni měl zvláštní slabost.“

Až do té chvíle měli všichni sklopené hlavy, ale potom se bratr

Clarence narovnal a povšiml si vysoké, tiché postavy, která je sleduje.

„Mladý Arcusi... Pardon, myslím Vaše Veličenstvo, nezlobte se.“ Byl najednou celý rozpačitý. „Omluvte nás prosím. Jak vidíte, máme tu smutnou úlohu nést...“

„Stůjte,“ přerušil ho Arcus zastřeným hlasem.

Celá skupina se zastavila a on tam stál a díval se na drobné, zakryté tělo.

Náhle jsem si vzpomněla, jak moc Arcusovi záleží na mniších. Přesla mě radost z mé malé hříčky. Jak jsem jen mohla zapomenout, že se opatstvím šíří horečka? Podle bratra Gamuta se očekávalo, že se sestra Cordelie nedožije večera. Pravděpodobně teď nesli její drobné tělo do dočasného mělkého hrobu a až půda na jaře změkne, udělají jí skutečný pohřeb.

Když se mi hlavou honily tyhle myšlenky, napadla mě ještě další hrozná možnost.

Co když Arcus dostal zprávu o mojí horečce, ale Kai se s ním nepotkal? První zpráva říkala, že jsem vážně nemocná. Mohl by si myslet...

Pustila jsem opratě, nadzvedla si okraj hábitu a rozběhla se. Arcusova ruka se třásla, když se natahoval k pokrývce.

„Veličenstvo, nakazíte se tou horečkou!“ varovala ho sestra Arbella pronikavým hlasem. „Je nebezpečná i pro Mrazivé. Nedělejte to!“

„Musím ji vidět,“ trval si na svém a zněl odhodlaně i vyděšeně.

„Arcusi, ne!“ vykřikla jsem a srdce mi rychle bušilo lítostí z toho, jak se pokazil můj hloupý vtípek.

Když uslyšel můj hlas, prudce se otočil. Z obličeje mu vyprchala veškerá barva. Za běhu mi spadla kápě a jemu se podlomila kolena.

Znovu nabyl rovnováhu a jeho oči se rozšířily.

Zastavila jsem se pár kroků od něj a popadala dech. „Jsem tady! Jsem v pořádku! Jen jsem chtěla udělat takový žertík.“

„Žertík?“ zašeptal. Několik vteřin jen mlčel. Potom se mu zkroutil obličej.

„Překvapení?“ Vykouzllila jsem nejistý úsměv.

Bez sebemenšího varování, kromě závanu ledového dechu na čele, mi sevřel paži a odtáhl mě k opatství. Cítila jsem, jak v něm narůstá vztek a začala se pomalu rozčilovat s ním.

Plácala jsem mu do ruky, dokud nepovolil stisk, ale zlověstná jiskra v jeho oku mi říkala, že je připravený někomu utrhnout hlavu.

„Pokud se chystáš křičet,“ začala jsem a pokynula bradou směrem k domkům pro hosty, „aspoň to dělej v soukromí.“ Mniši nepotřebovali slyšet jeho hulákání, když právě truchlili.

Vytrhla jsem se mu, odkráčela pryč a slyšela, jak mě následuje jeho vzteklé dupání. Když jsem došla ke správným dveřím, zastavila jsem se a otočila se k němu. On je prudce otevřel, zatahl mě dovnitř a zabouchl za námi.

Rychle jsem se nadechla a pokusila se zažehnat nejhorší část blížící se bouře vysvětlením. „Tohle je jenom nešťastné nedorozumění. Viděla jsem, jak přijíždíš a říkala si – uf!“

Přitiskl si mě k hrudníku takovou silou, že mi vyrazil dech. Trásl se, když mě k sobě mačkal, a moje záda podepíraly jeho ruce opřené o zed.

Narůstal ve mně pocit viny, když tam jen tak stál, držel mě a klepal se od hlavy až k patě.

„Nechtěla jsem tě vystrašit,“ vypravila jsem ze sebe.

„Vystrašit?“ Sevřel mě ještě pevněji. „Tys mě málem zabila!“

„A ty... se mi to snažíš oplatit?“ Když mě pustil, nasála jsem vzduch.

Složil se na okraj postele s lokty opřenými o kolena a hlavou v dlaních. „Ty mě dostaneš do hrobu!“

„Já nepřemýšlela. Nikdy nemáme příležitost si spolu, no, užít nějakou zábavu...“ Můj hlas se vytratil, když zvedl hlavu a probodl mě ledově modrým pohledem.

„Takhle ty si představuješ zábavu?“ Stiskl zuby. „Poslala jsi mi tu zprávu v rámci toho svého žertíku?“

„Ne! Ne, jistě že ne. Tu poslal bratr Mléč. Když jsem tě viděla, předpokládala jsem, že už tě Kai dohnal a vyřídil ti, že jsem se uzdravila. Byl to jen takový nápad, že, já nevím co...“

„Prověříš sílu mého srdce?“

„Myslela jsem si, že... budu předstírat, že jsem novicka, a pak... tě políbím?“ Odkáslala jsem si. „Neměla jsem to moc dobře naplánované.“

Podíval se na mě s vyděšeným a udiveným pohledem. „Plánuješ ty vůbec někdy, ať už dobře nebo jakkoli jinak?“

Znovu se zadíval na svoje ruce. Pravděpodobně nechtěl na svou otázku odpověď. Zeď, kterou zmrazil, jsem zase rozmrazila svými zády, když jsem se opřela a přemítala, co mám říct nebo dělat dál. Aspoň se jeho dech už uklidnil a už se mu nechvěly ruce.

Odstrčila jsem se ode zdi a přiblížila se k němu pomalými kroky. „Jsi vzteky bez sebe, nebo se jenom zlobíš?“

„Obojí.“

Ještě o krůček blíž. „Doufám, že to nedáváš nikomu dalšímu za vinu. Bratr Mléč o mojí malé hříčce nic nevěděl.“

„No, to je mi jasné! On by nic tak pitomého neudělal. Předstírat, že jsi mnich, abys mě mohla překvapit polibkem!“ Zvedl hlavu a mračil se na mě. „Ve chvíli, kdy sem spěchám napůl šílený strachy a celou dobu se bojím, jestli to stihnu.“

„Kai tě měl potkat na půl cesty a říct ti, že jsem v pořádku. Vy jste se nepotkali?“

Zavrtěl hlavou a tvářil se sverpě. „Ne.“

„Aha, tak to je... špatné.“

„Ano, je. Kdyby mě takhle vystrašil kdokoli jiný, rozbil bych mu lebku.“

„Ty ale málokdy rozbijíš lidem lebky. Je z toho nepořádek.“

„Pojď sem.“ V jeho ledovém pohledu něco povolilo a teď jsem v jeho očích viděla jasný záměr.

„Mně je tady docela dobře.“ Ucouvla jsem.

Natáhly se ke mně dlouhé paže a popadly mě kolem pasu. Jeho obličej byl stále kamenný, ale ruce měl jemné. Přitáhl si mě tak blízko, až jsem stála mezi jeho koleny.

„Ukaž mi zbytek toho svého žertíku.“

„Zbytek?“

„Tu část, kde mě překvapíš. Dokonči svoje dílo.“ Přitáhl si mě a zvedl obočí, aby ukázal, že čeká. „Tak do toho. Zaskoč mě, malá novicko.“

Koutek rtů se mi stočil nahoru. Tenhle trest jsem byla připravená odpykat.

Velice pomalu jsem naklonila hlavu a pečlivě jsem přitiskla svoje rty na jeho. Když jsme se dotkli, nadechl se. Projelo mnou horko. Potom mi položil dlaň za hlavu a tou druhou mi sklouzl po zádech, až mi narušil rovnováhu a zatočil se mnou. Přistála jsem ztěžka na posteli v jeho objetí. Opíral se o lokty a nakláněl se nade mnou a naše ústa byla stále spojená. Jazykem se dotkl mých rtů, až jsem je rozevěřela. Z jemného polibku se stal hrubý, skoro násilný. V žilách mi koloval žár.

„Tohle měla být... moje lest, ne tvoje,“ zahuhňala jsem mezi polibky.

Cítila jsem na rtech jeho úsměv.

Zkoumali jsme vzájemně svoje rty, dokud jsem neměla dojem, že se mi znovu vrací horečka. Rukama jsem šátrala pod jeho košili a nahoru po hrudníku. Zavrčel a odtáhl se ode mě.

„Tohle měl být pro tebe trest,“ zavrnl hlasem, z nějž mi naskočila husí kůže. „Ne odměna.“

„No, ale já se cítím trestaná,“ ujistila jsem ho. „Je to hrozné. Prosím, nech toho.“

Vzala jsem jeho obličej do dlaní a znovu ho přitáhla k sobě. Na tvářích, vlasech, ramenou i pažích mě hladily jeho ruce. Vyjela jsem dlaněmi po jeho krku a položila mu je kolem čelistí.

Zjemnil náš polibek škádlivým šimráním a okusováním, až se nakonec odtáhl, jemně rozložil prsty za mým krkem a položil mi palec na jamku na krku, kde nahmatal můj tep. „Podle té zprávy jsi byla vážně nemocná.“

Téměř jsem ho neslyšela přes zuřivý tlukot vlastního srdce. „Ztratila jsem vědomí, když jsem měla vidiny, a chvíli mi trvalo, než jsem se zase vzbudila.“

„Jak dlouho?“

Škubla jsem ramenem. „Několik dní.“

„Dní?“

„Podle bratra Mléče to bylo velmi silné zjevení. Ale teď už jsem v pořádku. Opravdu.“

Zabořil mi prsty do vlasů, cítila jsem jejich špičky na kůži hlavy. Držel mě tak pevně, až jsem se nemohla hýbat, a probodával mě pohledem. „Viš, jaký to byl pocit, vidět tu malou, nehybnou postavičku a myslet si, že jsi to ty?“ Pevně zavřel víčka. „Tohle bude moje noční můra až do konce života.“

„Mě to vážně mrzí.“

Otevřel oči a teď jejich modř vypadala výrazněji než kdy dřív. „Tebe nějakým způsobem baví mě trápit?“

Pohrávala jsem si se stříbrnou sponkou na jeho plášti, abych se vyhnula jeho pronikavému pohledu. „Já jsem spíš vůbec nepřemýšlela.“ Zvedla jsem k němu oči. „Ale možná se mi na určité úrovni líbí vidět důkaz, že ti na mně záleží.“

„Byl to... byl to tvůj vlastní nápad?“ Když jsem se na něj tázavě zadívala, polkl. „Chci říct, myslíš si, že to bylo tvoje rozhodnutí, nebo za to mohl...?“

Konečně jsem to pochopila. Mluvil o mém Minaxovi. Moje nálada potemněla. „Ne, ten s tím myslím neměl nic společného. To jsem jenom dostala hravou.“ Vydechla jsem. „Asi jsi tuhle moji stránku neviděl dostkrát na to, abys ji poznával.“

„Hmm.“ Otřel se mi rty o tvář, prohrábl mi vlasy prsty a rozložil je na dece. Pečlivě a nesmírně soustředěně uhlazoval každý pramínek. Napětí, které ho dosud ovládalo, už vyprchalo, a já z toho měla radost.

Prohlížela jsem si jeho obličej, jen abych se ujistila, že je v pořádku. Rozhodně, ani náhodou to nebylo proto, že mě pohled na něj naplňoval živočišnou radostí. Obkreslila jsem prsty jeho čelo a ušlechtilé řezaný nos, pak jizvu na horním rtu a vystoupilý spodní ret, tak lákavý, až se mi sevřel žaludek. Tato ústa určitě vznikla jen k tomu, aby prakticky zaměřené mladé dívky ztrácely samým pokušením smysly.

„Kolik dívek jsi kdy políbil?“ zeptala jsem se líně.

„Tomu říkám změna tématu, to ti tedy povím.“ Usmál se a jeho rty tím získaly ještě větší přitažlivost. „Určitě to chceš vědět?“

„Ne. Určitě by mě to našťvalo.“

Zasmál se. „Moc ne.“ Pochybovačně jsem se na něj podívala a on se usmál ještě více. „Už je to dávno.“

Očima jsem přeskočila na ty jeho. „A celou tu dobu jsi byl zaslíbený Marelle, ne? Styď se.“

Pozvedl jedno obočí. „Vyjmenováváme tady prohřešky? Mohl bych ti prozradit, jaký mám pocit z jednoho knížete, kterému bych rád vyrazil zuby.“

„Když o tom tak přemýšlím, možná bychom vážně měli zmínit téma.“

Zazubil se na mě, ale pak, jako kdyby mu zastínil obličej tmavý mrak, se znovu zasmušil, přitáhl mě k sobě a pevně mě stiskl. „Já si vážně myslel, žeš mi umřela. Tušíš ty vůbec, jaký je to pocit?“

„Nechci na to myslet. Zakazuji ti být kdykoli jiný než zdravý.“

Posadil se a přitulil se ke mně s jednou rukou kolem mého pasu. „Pověz mi o tom vidění, po kterém jsi dva dny spala.“

„No, to bylo tak. S bratrem Mléčem nás napadlo, že bychom mohli zkusit přivolat Šalfiju.“

Vysvětlila jsem mu, jak to bylo s tím kouskem látky, a popsala mu, co jsem viděla. Potom jsem ještě přidala svůj nedávný sen o bozích a Eurusovi. Když jsem zmínila prasklinu v Bráně světla, zatnul svaly na ruce okolo mě, ale nic neříkal, dokud jsem neskončila.

„Vydáme se na ostrov za piráty, jakmile to půjde,“ rozhodl nakonec, „ale víš, že před tím ještě musím do hlavního města?“

„Jistě. Mraziví a Ohniví budou muset spolupracovat. Pokud proti Minaxům zabere jediné mrazivý oheň, musíme toho využít.“

„Napřed musíme zjistit, jestli ho dokáže vyrobit někdo mimo královskou rodinu.“

„Kai a bratr Mléč to vyzkouší. Už by se do toho pustili dnes ráno, kdyby se Kai nevydal za tebou.“ Zalapala jsem po dechu. „Říkal jsi, že jste se nepotkali. Co když se za tebou rozjel a něco se mu stalo?“

„Je v pořádku. Viděl jsem, jak odchází z druhého domečku pro hosty, když jsem tě sem zatáhl. Nejspíš jen zaspal a šel se schovat, než se uklidníš.“

„Ale uklidnit jsem se nepotřebovala já! Viděl nás a nepřišel mě zachránit před tvým hněvem? Zrádce!“

„Jako bys někdy přede mnou potřebovala zachránit.“

„Málem jsi mi pohmoždil žebra!“

„Mrzí mě, že ti moje úleva, že jsi naživu, způsobila nepohodlí.“

„Nemrzí, ty surovče. Schválně, jak se to bude líbit tobě.“ Ovinula jsem kolem něj ruce a stiskla ho tak pevně, jak jsem jen dokázala.

Setřásl mě ze sebe smíchem. „Jsi silnější, než vypadáš, ty moje snůško větviček.“

Usmála jsem se na něj a pustila ho. „Tak už jsi mi dlouho neřekl. Naposled asi když jsme bydleli tady v opatství.“

„Opravdu, paní Plamenná?“ Letmo mě políbil. „Jsem rád, že si to pamatuješ. Nikdy nezapomenu na to, co jsme si tady řekli. Ani na ty nadávky, kterými jsi mě častovala.“

„Ledový tyran?“

„A protivný šutr.“

„Já to s přezdívkami umím.“

Spustil mi hlavu na rameno a stulil se mi ke krku. „Ty mě umíš úplně rozhodit. Cítím se díky tobě víc naživu než kdykoli předtím.“

Položila jsem mu dlaně na tváře a usmála se. „Máš stejný dar.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Odjeli jsme z opatství krátce po rozbřesku a cestou jsme se zastavili v nedalekých kasárnách, abychom přidali ještě více vojáků k té hrstce, jež doprovázela Arcuse z Tevrosu. Jako stráž jich s námi jel asi tucet pro případ, že bychom se dostali do nějaké potyčky s někým z Modré legie.

Jela jsem na kaštanové klisně, hlavně ale proto, že moje první volba se v mojí přítomnosti nepříjemně ošívala. Když jsem se snažila Máslenku – žlutou kobytku, na níž jsem v opatství jezdila – přinutit, aby vyšla ze stáje, šílela a couvala přede mnou a její vyděšené ržání pak rozrušilo i ostatní koně. Dala jsem jí čas na uklidnění, ale když jsem se k ní znovu přiblížila, chovala se stejně a její divoká reakce mě donutila si vybrat jiného koně. Chápala jsem sice, že měla námitky vůči Minaxovi, a ne vůči mně, ale stejně mě její odmítnutí mrzelo. Moje někdejší kamarádka už mě neměla ráda. Kaštanová klisna mě alespoň snesla, takže mi musela stačit.

Když naše výprava projížděla vesnicemi, lidé přestávali pracovat a jen na nás zírali. Asi jsme působili důležitě s těmi lesklými koňmi, kteří nás nesli skrze závěje jemně padajícího sněhu. Vojáci byli oblečení v modrých halenách se znakem bílého šípů

krále ledu přes kožešinové pláště a vesty. Arcus si oblékl svůj krásný indigový plášť se stříbrnou sponou, tmavé kalhoty a obnošené, ale dobře naleštěné kožené boty.

Bratr Mléč měl na sobě hnědý hábit z opatství Forwind a já svou starou červenou halenu a černé kamaše, které po mně v opatství zůstaly. Kai měl pocit, že bych se měla víc snažit se oblékat jako princezna, ale já mu připomněla, že svou královskou moc vyzařuji jen v případě, kdy je to nutné. Slíbila jsem mu, že se náležitě uprám, až přijedeme do Forsie.

Kai se na cestu vyšvihl v bílém kabátku – aby prý ladil s tempejskou zimou –, který tvořil zajímavý kontrast s černými rajtkami a zářivě lesklými černými botami.

Kdyby se původ určoval mírou lesku na botách, Kai by nás všechny výrazně převyšoval.

Ačkoli foukal mrazivý vítr a sníh tvořil hluboké závěje, dojeli jsme do města Forsie za pouhých šest dní. Kdekoli byla cesta neprůjezdná, já s Kaiem a Ohnivými mistry jsme rozpustili sních. Byla to únavná, ale uspokojivá práce, jako když se vymetají staré pavučiny v zanedbaném pokoji. Přála jsem si jen, aby šla Modrá legie vymést stejně snadno.

Přibrali jsme dalších padesát vojáků z usedlosti lorda Pella – spolu s lordem samotným –, dobrého přítele Arcuse, který mu projevil podporu, když usedl na trůn po svém bratrovi. Jeho síly nám sloužily jako dodatečná obrana, kdybychom v hlavním městě narazili na nějaké potíže. Nahlas jsem si dělala starosti, zda i s Ohnivými mistry není naše skupina příliš malá na to, abychom obsadili hrad násilím, kdyby byla Modrá legie u moci.

„Nebudeme muset,“ ujišťoval mě Arcus ze hřbetu hnědáka, kterého si vybral v hostinci. Koně jsme střídali často, abychom jeli co nejsvižněji, takže jsem byla otláčená ze sedla, rozbolavělá

a unavená. „Ale pokud se pletu a zaútočí na nás, tihle vojáci zdrží hradní síly dost dlouho na to, abychom uprchli.“

Když jsme dojeli do města, ukázalo se, že není třeba čelit žádnému odporu. Stráže kasáren na úpatí Forsovy hory poznaly Arcuse na první pohled a pokorně mu otevřely brány, což svědčilo o tom, že Modrá legie ještě neobrátila vojáky v hlavním městě proti vlastnímu králi.

Nicméně stejná úcta se nevztahovala na nás ostatní. Oči Mrazivých stráží si podezřívavě prohlížely Ohnivé mistry. Kai se zakřenil a mrknul na jednu z nich, která se zamodrala, dvakrát zamrkala a odvrátila zrak. Stále po něm nenápadně pokukovala a Kaiovi to vykouzilo na rtech drobný spokojený úsměv.

Naklonila jsem se k němu a zašeptala: „Před několika měsíci by tihle vojáci nadšeně skandovali v královské aréně, zatímco bys umíral.“

Zaleskly se mu oči. „Před několika měsíci bych z těchto klaunů nadělal hořící pochodně.“

Usmáli jsme se na sebe.

Míjeli jsme ohromné ledové sochy podél spletité cesty a jejich tmavé stíny nás polykaly a zase plivaly ven na políčka ozářená sluncem. Otrásla jsem se zimou a trochu i nervozitou, když jsem si vzpomněla, jak jsem poprvé stoupala na tuto horu. Tentokrát to byly poněkud odlišné okolnosti, než když jsem přijížděla jako zajatec, ale nebezpečí ještě zcela nepominulo. Mrazivý dvůr se proti nám mohl obrátit během jediného okamžiku.

Nakonec jsme dojeli na náhorní plošinu, kde ležel hrad a jeho nádvoří. Špičaté věžičky se třpytily studeným modrým světlem. Od ledových plošek se odrážely proužky slunečního světla a tříštily se na puntíky, které poskakovaly po alabastrové zemi jako hrstka drahokamů. Když jsem poprvé viděla hrad, působila na mě ta zářivá modrobílá masa výhruzně, a tentokrát tomu

nebylo jinak. Stále jsem měla pocit, že mě to neskutečné množství ledu utiskuje.

Projížděli jsme kamennými branami kolem stráží a lučištníků, kteří stáli v pozoru, když se blížil jejich král. Půl tuctu stráží drželo na kožených vodítkách bílé lední vlky, kteří temně vrčeli a jejich strašidelné modré oči se upíraly na mě, na Kaie a na mistry. Vycvičili je k lovu Ohnivých a teď cítili naši horkou krev. Když se Kaiův kuň přiblížil k jednomu z nich, jeden z vlků proti němu vyrazil a naprázdno cvakl ostrými zuby. Kai ani nemrkl. Jen s ležérním klidem přidržel svého vyplašeného koně.

Když jsme sesedali, k našim koním přispěchali podkoní. Arcus nezahálel a začal ihned vydávat vojákům rozkazy, aby nás chránili, a pak už z něj byl vidět jen vlající plášť a za ním zástup uctivě se klanících stráží, když procházel hradní branou.

Následovala jsem jej o něco klidnějším tempem, a ještě se zastavila s Kaiem, který se zarazil v obrovském vchodu a prohlížel si vyřezávané ledové pilíře stoupající k vysokému stropu pokrytému zvlněným ledem. Zima prostupovala úplně vším.

Na Kaiově hrdle bylo vidět, jak ztěžka polyká. „Nesmírně nepříjemná místnost.“

Pohlédla jsem na něj a uvědomila si, že zde působí zcela nemístně. Vlasy mu v jednobarevném prostoru úplně hořely. „Mluvíš, jako bys ten hrad viděl poprvé. Vždyť už jsi tu byl.“

Sklopil oči na modrobílé dlaždice na zemi a zkroutily se mu rty. „Minule se mi tu nelíbilo o nic víc.“

„Mně se to tu poprvé taky moc nepozdávalo.“ Mě tudy protáhli vojáci krále Malaka jako zajatce.

Ve vstupní hale se k nám připojili Ohniví mistři a zarytě ignorovali mlčenlivé Mrazivé strážce, a vtom se zpoza otevřené brány ozvala tlumená vřava davu.

Vzpomínky mi zkroutily střeva. Tenhle zvuk byl až příliš po-

vědomý. V aréně se něco dělo a pochybovala jsem o tom, že je to dobré. „Za mnou. Rychle!“

Tou nejrychlejší cestou jsem vedla svůj doprovod skrze známé chodby, po schodech dolů až do přízemí, skrz kamenný oblouk na stezku, která vedla ke vstupu do arény.

Mávlí jsme na mistry, ať počkají, a s Kaiem jsme vešli do zastíněného prostoru, kde před zápasy stávali šampioni a jejich protivníci. Kai se pomalu otáčel s velice vážným výrazem – možná protože myslel na všechny ty Ohnivé, kteří tu padli – a já se přesunula k širokému vchodu do samotné arény.

Na opačném konci pod prázdným balkonem pro krále stála šibenice. Balkony okolo však zaplnila skupina barevně oděných šlechticů. Na vyvýšené plošině stáli dva vězni s rukama za zády. Vedle nich čekal se založenýma rukama popravčí v masce. Odkudsi se ozýval zvukný hlas, který předčítal seznam jejich zločinů.

Krev mi vřela šokem a strachy. Dav se přišel podívat na popravu – a já poznala, kdo jsou ti spoutaní vězni. Lord a Lady Manusovi, skálopevní spojenci Arcuse během povstání.

Tlačila jsem se davem, ale zpomaloval mě tlustý plášť a těžké sukně mé vlněné róby. Než jsem se prodrala dopředu, na plošinu se vyhoupl Arcus a kolem něj víril jeho tmavomodrý plášť.

„Co to má znamenat?“ zaburácel a otočil se ke shromážděným lidem.

K zemi klesala vlna kolen a skláněly se hlavy. Kai mě v davu dohnal a propletlí jsme se mezi ohromenými diváky, kteří teď mlčeli, s výjimkou zvědavých dětí, které tahaly svoje rodiče za rukávy a ptaly se, co se děje a proč všichni tak ztichli.

Napřímila se vysoká, štíhlá, bělovlasá postava, vyšla vpřed a zastavila se pár kroků od plošiny. Poznala jsem lorda Ustathiuse, rádce, jehož Arcus pověřil správou, když odjel do Sudesie, a Marellina otce.

„Lorde Ustathiusi,“ zasyčel Arcus. „*Vysvětlení, teď.*“

„Vaše Veličenstvo,“ poklonil se mu lord a hovořil tak nahlas, aby to slyšeli všichni. „Na váš rozkaz jsme dále vyšetřovali útok, který vás málem připravil o život, stejně jako několik hodnostářů, které jste pozval na ples. Obávám se, že naše snaha přinesla hořké plody. Za tím odporným spiknutím stáli vaši vlastní přátelé lord a lady Manusovi.“

„Jak jste došli k tomuto závěru?“ mračil se na něj Arcus.

S Kaiem jsme se dostali až do prvních řad davu a prodírali jsme se do prázdného půlkruhu, kde stál lord Ustathius. Ozvalo se jen několik slov šeptem, ale dav byl jinak tichý.

Lord Ustathius hovořil nadutým tónem jako obvykle. „Jste si jistě vědom, Vaše Veličenstvo, že po smrti jsme za maskami odhalili lorda Regiera společně s jeho manželkou. Lady Regierová přežila, ale ukázalo se, že byla nevinná. Do spiknutí, jež se snažilo zavraždit vás i vaše vzácné hosty, ve skutečnosti pronikla a snažila se je rozvrátit zevnitř.“

„Nesmysl! Snad nejste tak naivní, že těm jejím lžím věříte.“

Lord Ustathius se napřimil. „Ale ano, věřím jí, Vaše Veličenstvo. Její výpověď potvrdili také lord a lady Blandingovi.“

Arcus se pohrdavě zasmál.

Jeho rádce se otočil k balkonům plným šlechty. Nemohla jsem se zbavit dojmu, že hovoří k nim, stejně jako k Arcusovi. „A kromě toho jsme vyslechli asi šedesát svědků a všichni se shodli, že spiknutí vedli lord a lady Manusovi. Několik jich také označilo lorda Pella za jejich komplice, ale toho jsme nemohli vyslechnout, protože vás doprovázel na vaší cestě.“

„To je mi náhoda, že jmenovali i mě,“ ozval se posměšným tónem lord Pell, který doprovázel naši výpravu poslední dva dny na cestě do Forsie poté, co navštívil svou usedlost. Propletl se davem a postavil se na okraj schodiště. „Máte mě v plánu také popravit?“

Lordu Ustathiusovi zmodraly tváře. „Bezesporu vás brzy vyslechneme, to vás ujišťuji.“

„Jak se bude postupovat, rozhodnu já,“ přerušil jej Arcus. „Rozvažte lorda a lady Manusovi a zastavte tu frašku.“

Lord Ustathius zaváhal. „Samozřejmě uposlechnu každého vašeho rozkazu, Veličenstvo. Nicméně se domnívám, že bych vás měl varovat před následky vašich rozhodnutí. Je třeba učinit spravedlnosti zadost. Vyhýbat se této povinnosti znamená projevit slabost.“

Arcus se výhruzně přesunul na okraj plošiny a širokými rameny vrhal hrozivý stín na svého rádce. „V tom případě projevim svou sílu tím, že budu dnes jednat jako král i jako kat. A první, kdo padnou, budou ti, kdo se nezařídí podle mých rozkazů.“

Lord Ustathius na okamžik vykulil oči a pak zamumlal rozkaz popravčímu, aby uvolnil své dva vězně. Než ale kat stačil uposlechnout, lord Pell vytáhl nůž a odřezal provazy ze zápěstí lady a lorda Manusových.

„Vraťte se do svých komnat,“ obrátil se Arcus na dva vězně a lorda Pella, „a vezměte si s sebou několik stráží.“ Lord a lady Manusovi se zastavili u Arcuse a šepem mu rychle poděkovali. On jen přikývnul a trojice odešla tiše středem davu obklopená púltuctem vojáků lorda Pella.

„Lorde Ustathiusi, sejdeme se v trůnní síni,“ oznámil Arcus. „Ihned.“

Lehce seskočil z plošiny a dlouhými kroky zkracoval vzdálenost mezi námi. Když se ke mně dostal, popadl mě za ruku a táhl mě s sebou, až Kaiovi nezbývalo nic jiného, než běžet za námi. Mistři jen postávali na okraji davu, patrně na Kaiův příkaz. Lord Ustathius zmizel v davu a mířil k východu.

Arcus vydával vlny ledového hněvu a já už necítila ruku, kterou mi svíral. Bylo to, jako by mě unášel severní vítr.

Když jsme svištěli davem, slyšela jsem rozčilené stížnosti a rozhořčené brblání diváků, kteří se chystali k odchodu. Z jejich zjevného zklamání se mi zkroutily rty, ačkoli Minax naopak vesele nasával vlákna jejich vzteku a marnosti. Těšili se, jak uvidí muže a ženu, kteří naposledy bojují o dech, když je věší, ale místo toho jim jen řekli, ať odejdou, aniž viděli cokoli jiného než svého rozzuřeného krále. Rozhodně to nebyla ta obvyklá podívaná plná násilí, jakou si oblíbili. *Skutečná tragédie.*

V hlavě se mi zrodila jedna jasná a zářivá myšlenka.

Plná aréna. Prázdné pódium.

Mohla bych jim dopřát trochu jiné představení. Ve skutečnosti přišel dokonalý okamžik na malé divadlo.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Letmo jsem se podívala na Kaie. Naše oči se setkaly a on přikývl, že chápe. Zjevně dospěl ke stejnému závěru jako já.

Dohodli jsme se, že předvedeme, o co se jedná, až se shromáždí dvořané nebo na některém ze zasedání rady, případně u večeře. Neměli jsme akorát příliš dobrý plán, jak se vyrovnáme s Arcusovou reakcí při kterékoli ze jmenovaných příležitostí. Ale právě jsme měli před sebou dav plný Mrazivých včetně některých nejvlivnějších dvořanů s výborným výhledem z balkonů.

Lepší příležitost, kdy vysvětlit hrozbu Minaxe, už se nemusela naskytnout.

Jenom jsem potřebovala přesvědčit jednoho ochranního krále, aby mě na pár minut nechal pozadu. Nerada jsem mu lhal, ale neměla jsem na výběr.

„Arcusi, počkej.“ Když mě neposlouchal, zarazila jsem paty do země a zatáhla k sobě. „Stůj! Já s tebou nejdu.“

Otočil se na mě a popadl mě za ramena. Tichým a naléhavým hlasem mi řekl: „Nenechám tě o samotě ani na vteřinu. Bojím se, že když se k tobě otočím zády, tobě do nich někdo zabodne nůž. Zůstaň u mě. Myslím to vážně, Ruby!“

„Můžeš mě na chvíli poslouchat? Podívej, Ohniví mistři jsou

přímo támhle.“ Kai už je shromažďoval, přesně jak jsme se domluvili. „Položili by za mě život. Jsem jejich princezna, vzpomínáš si? Můžu si teď poradit s rozháněním davů.“

Zmateně nakrčil obočí. „O to se postarají strážé.“

„Já vím, ale já to *chci* udělat. Musím tvému dvoru i těm zástupům ukázat, že už nejsem žádná oběť.“

Tahle část byla pravdivá. Užila bych si, kdyby se nám otočily role. Diváci v aréně by byli vydáni na milost *mně*, přinejmenším na pár minut.

„Proč právě teď?“ zeptal se rozzlobeně. „Už ses jim přece postavila při jiných příležitostech.“

„Ne tady. Tohle je poprvé, co jsem zpátky v aréně od toho dne.“ Určitě věděl, co tím myslím, protože se nám to oběma zarylo do paměti. Toho dne jsem naposledy bojovala jako šampionka krále Malaka, toho dne jsme zničili trůn, toho dne zemřel nemilosrdný a zvrhlý král, Arcusův bratr.

Sundala jsem si jeho ruce z ramenou a pevně je stiskla, abych zdůraznila, jak vážně to myslím. „Chci si sama určit, kdy a jak se postavím do arény, a nechci u toho být slabá a znechucená tím, jak mě nutili zabíjet. Nechci, abys mě u toho chránil, zachraňoval nebo táhl za sebou. Musím se tomu postavit. Postavit se jim.“

Po krátké odmlce se mu v očích objevilo pochopení. „Dobře. Počkám na tebe.“

„Ne. Nic by to neznamenal, kdybys na ně pouštěl svoje výhružky smrti a rozčtvrcením, pokud na mě nebudou hodní. Musím to udělat sama.“

Stiskl mi ruku, prohlédl si dav a pak přikývnul. „Tak dobře. Dělej, co musíš. Ale pospíchej. Prosím.“

Sklonil se ke mně a políbil mě na čelo na znamení souhlasu a lásky, tak aby to všichni viděli. Usmála jsem se a dívala se,

jak odchází. Obklopila ho jeho osobní stráž a vyšli společně ven hlavní branou.

Zhluboka jsem se nadechla, otočila se a pokynula Kaiovi. Ohniví mistři už se rozestavěli po obvodu. Zabrání komukoli v odchodu a pohlídají situaci, kdyby se někdo rozhodl mě napadnout, nebo se věci vymkly kontrole.

Bylo zásadní, aby se nikomu nic doopravdy nestalo. Mělo to být jen varování, ne jatka.

Diváci v publiku arény si sbírali věci a chystali se k odchodu. Mnoho z nich už bylo pryč. Ulevilo se mi, že tam nejspíš nezůstaly žádné děti. Šlechticové na balkonech ale otáleli a utvrdili mě v přesvědčení, že mě poznali. Museli být zvědaví, co asi chystá někdejší Ohnivá šampionka, i kdyby to byl jen dobrý zdroj drbů.

Výborně. Právě je jsem totiž potřebovala přesvědčit. Přála jsem si jen, abych to nemusela dělat tak, že vypustím Minaxe na jejich poddané nejbliž ke mně. Dvořané stáli příliš daleko na to, abych si byla jistá, že budu schopná udržet kontrolu.

Než jsem zdolala schodiště na plošinu, Arcus už byl bezpečně uvnitř hradu a z doslechu.

„Dobří lidé Forsie!“ Uklonila jsem se a napodobila tak hlasatele z arény, který kdysi stával na stejném místě. „Přišli jste se podívat na popravu, ale dnes tu žádná nebude.“

Diváci na nejbližších sedačkách si šeptali a kroutili hlavou. Vzali do rukou svoje brašny a košíky. V některých si přinesli shnilou zeleninu, kterou chtěli házet na trestance. Na chvíli mě to vrátilo do minulosti, kdy těmito náboji mířili na mě. Posílilo to moje odhodlání uskutečnit svůj záměr.

Než se mi povedlo setřást všechny vzpomínky, vystoupal ke mně i Kai. Byl oblečený v rudé, v barvě naší krve. Červená barva společně s jeho zlato-rezavými vlasy výrazně kontrastovala s leďovým pozadím.

„Počkejte!“ Zvedl ruku, aby přilákal jejich pozornost. „Čeká na vás jiný výstup!“ Jeho příjemný hlas a okouzlující úsměv na dav zapůsobily. „Přivezli jsme vám předvést tak vzácný a neobvyklý jev, že většina lidí ani nechce věřit, že opravdu existuje. Moje společnice, princezna Ruby...“

Ukázal na mě, a jakmile zmínil můj titul, přerušily ho překvapené vzdechy a štěbetání.

Přísně se podíval směrem k balkonům a pak hlasitě a zřetelně pokračoval. „Ano, vaše někdejší šampionka je sudesijská princezna, neterž královny Nalani, dědička Ohnivého trůnu a mistryně v umění plamenů. Teď vám předvede tak mocnou sílu, že se vám zážitek z ní zapíše do paměti až do konce života. Není to oheň ani mráz, je to zcela jedinečná a neuvěřitelná schopnost. Nejprve ale potřebujeme dobrovolníka.“

Vyčkávali jsme. Breptání v davu ustalo a ozývalo se jen přešlapování. Nikdo se ale nepřihlásil.

Trhla jsem sebou, když jsem si všimla své staré protivnice lady Blandingové ve švestkových sametových šatech se zlatým lemem a příšerném klobouku stejné barvy. Zvedla bradu a zadívala se na mě svýma bledě modrýma, vodnatýma očima. Vedle ní seděl její obtloustlý muž a tvářil se znuděně.

„Lidi jako vy tady nechceme!“ ozval se někdo v davu v aréně – vousatý muž s knírem a bojovným výrazem, který stál se zkrříženými rukama.

Kai na něj zavrtil prstem. „Ale prosím vás pěkně, já náhodou vím, že ještě vcelku nedávno jste tady v aréně ‚chtěli‘ nejednoho Ohnivého. Když jste se tak dobře bavili naší smrtí, dokážeme vás zabavit i jinak. Vy jste zjevně pochybovačný pán. Proč se tedy nepřihlásíte jako dobrovolník, ať můžeme pokračovat? Možná vy Mraziví tolik nevěříte ve vlastní dar, jak říkáte?“

Když Kai zpochybnil jeho odvahu, neměl ten muž na vybra-

nou. S dupáním vystoupal na pódium a nedůvěřivě si nás prohlížel.

„Postačí nám jen, když se uvolníte,“ ujistil ho Kai. „Princezno Ruby?“

Přiblížila jsem se k našemu neochotnému dobrovolníkovi. Ztuhl, přestože vážil mnohonásobně víc než já a tyčil se nade mnou alespoň o stopu. Kdyby ztratil kontrolu, až ho posedne Minax, mohl by napáchat mnoho škody.

Srdce mi bušilo o žebra, když jsem pozvedla ruku. Věděla jsem, že Minaxe dokážu ovládat, až bude mimo moje tělo. Už jsem to dělala. Ale tímhle způsobem to byla úplně jiná otázka.

„Připravená?“ zeptal se Kai a bedlivě mě sledoval. Podívala jsem se mu do očí a přikývla. Potom jsem se dotkla studeného zápěstí Mrazivého muže špičkami prstů.

Jdi ven, poručila jsem Minaxovi. Bez zaváhání vystoupil z mojí ruky a vstoupil do jeho. Vzduchem se mihnul stín a pak zmizel.

Rozechvěle jsem se nadechla. Cítila jsem se lehčí, ale zároveň trochu prázdná.

Minax vycítil, že je ten muž nervózní a bojí se, že udělá něco, čím se znemožní před všemi těmi lidmi v davu. Cítil jeho zášť a nedůvěru a já je cítila skrze něj.

Prožívala jsem pocity toho muže, jako by byly moje vlastní.

Podívala jsem se na Kaie a v tu chvíli se ve mně probudil strach a nenávist. Viděla jsem v něm líného a prolhaného Ohnivého. Byl to tak zvláštní pocit, až jsem se musela oklepat, abych si vyčistila hlavu. Několikrát jsem se zhluboka nadechla, než jsem dokázala odlišit svoje pocity od cizích.

Zbav ho strachu, přikázala jsem Minaxovi.

Trému a obavy toho muže vystřídala klidná sebedůvěra. Povolil ramena.

Zbav ho nenávisti, pokračovala jsem.

Minax ji všechnu vysál. Muž zamžoural směrem ke Kaiovi a pak na mě. Vykazoval zvláštní směsici zmatení a pochopení.

Nějaká část mě už chtěla přestat. Pro jednu z Minaxe vzešlo něco dobrého. Dokázala jsem toho muže zbavit nenávisti.

Ale byli jsme tu s úplně jiným záměrem, a sice ukázat všem, co takový Minax dovede způsobit. Potřebovali jsme je vylekat a pobouřit.

Nech ho zaútočit na toho Mrazivého. Soustředila jsem se na jednoho ze stráží, dost urostlého na to, aby měli vyrovnané síly.

Muž posedlý Minaxem zařval a vyskočil z plošiny a jeho ruce vystřelily směrem ke krku strážného. Ten na chvíli zamrzl a pak se začal bránit. Skouleli se na zem jako klubičko létajících končetin. Ostatní stráže vyběhly vpřed, aby útočníka zneškodnily.

Donutila jsem Minaxe, aby opustil prvního muže a obsadil jednoho ze strážníků.

Zaútoč na ostatní vojáky! poručila jsem.

Posedlý strážný vystřelil na ostatní ledové šipy. Rychle jsem donutila Minaxe přeskočit na dalšího člověka a napadnout někoho dalšího.

Dav byl doteď beztak nervózní a teď se v něm začala probouzet panika. Lidé se začali neuspořádaně odtahovat od plošiny a prchat ke dveřím. Během několika vteřin vytvořili Ohniví mistři ohnivý kruh, kterým uzavřeli východy a zamezili všem v odchodu.

Soustředila jsem se na Minaxe a vedla jsem ho od člověka ke člověku jako vlákna temného gobelínu. Stráže tasili meče, ale nezačali útočit, protože se nemohli vzpamatovat a nedokázali určit, odkud přichází hrozba.

Zatímco tápali, dala jsem ostatním divákům malou ochutnávku.

Minax zběsile kmital mezi lidmi. S malým záchvěvem nadše-

ní jsem si všimla, že dovedu nechat kousek jeho vědomí v jedné osobě a zbytek v jiné. Dál jsem prováděla pokusy s Minaxem, šířila jsem mlhu ze stínů po celém davu a naplňovala všechny nenávisti vůči sobě vzájemně, pak je znovu zbavovala zášti i strachu, aby se projevila radost, pak jsem svoje temné myšlenky stáčela do černé spirály a znovu je stahovala dolů do zoufalství. Lidé sténali, padali na kolena a kryli si hlavu.

Z krku se mi vydral divoký smích.

Po něm přišel Eurusův smích. Nebo byl jen v mojí hlavě?

„Ruby,“ zavolal na mě Kai z dálky a natáhl se po mojí ruce. „To stačí!“

Odstřčila jsem ho a vzhledla směrem k balkonům. Šlechtici tam pořád stáli a cítili se bezpečně nad tou vřavou. Teď už jsem neměla strach, jestli dokážu Minaxe udržet na uzdě, a tak jsem jej poslala nahoru na balkon do lady Blandingové. Zaječela a pak se obrátila proti svému manželovi, nadávala mu a z dlaní na něj pouštěla mráz. Ostatní šlechticové se jí hrnuli z cesty a vráželi do sebe, jak se snažili vyběhnout ze svých kójí.

Lord Blanding odháněl ledové střely své manželky, jako by na něj útočil roj včel, a potom uskočil tak náhle, že málem upadl a skulil se přes okraj balkonu, než se zachytil o zábradlí.

„Ruby!“ zakřičel mi do ucha Kai. Popadl mě za ramena a zatřásl se mnou tak silně, až se mi kývala hlava. „Dost! Zavolej si ho zpátky! *Ted!*“

Naše oči se setkaly. V jeho pohledu se zračil strach a rozhořčení. Něco ve mně zapadlo do sebe. Můj smích zmizel a vrátilo se mi uvědomění sebe sama. Vzpomněla jsem si, že jsme po ukázce plánovali promluvit k davu a vysvětlit jim, že Minaxové existují a představují veliké nebezpečí. Teď už to ale nedávalo smysl. Všude byl zmatek a nikdo by mě neposlouchal, protože jsem to nechala zajít moc daleko.

Vrat' se ke mně, rozkázala jsem.

Stvoření vystřelilo od lady Blandingové ke mně. Předklonila jsem se, když mě prudce bodlo v srdci, a měla jsem potíže dostat do plic vzduch.

Z davu se začaly ozývat vzlyky a výkřiky. Všichni působili vystrašeně a báli se mě víc, než když jsem měla jenom dar ohně.

Cítila jsem z toho opojnou moc.

Ohniví mistři spustili ruce a uhasili svou ohnivou překážku. Lidé se drali ke dveřím. Jeden muž upadl na kolena a vyhodil obsah svého žaludku.

Otočila jsem se zpátky k balkonům, abych se podívala, jestli se šlechta tváří stejně vyděšeně jako dav dole. Přišla chvíle pochopení, která mi zvedla chloupky za krkem. Ve stejné lóži, odkud kdysi hrdě shlížel král Malak na svoje šampiony, stál Arcus s rukama zkříženýma na hrudníku. Očekávala jsem od něj hněv a zklamání, možná i ublíženost. Ale jeho prázdný výraz, když se otočil a odcházel skrz lomený oblouk ve vchodu na balkon, mě vystrašil víc než cokoli jiného.

„Pojď, Ruby,“ vyzval mě Kai tiše. „Je čas se postavit následkům toho divadélka. Doufejme, že to stálo za to.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Když jsme s Kaiem odcházeli skrz hlavní vchod do arény, po stranách se nám klaněly stráže s kamenným výrazem.

„Princezno Ruby, král Arkanus si vás co možná nejdříve žádá v jednací síni.“

Hm. Co možná nejdříve znamenalo okamžitě a všichni jsme to věděli.

„A co kníže Kai?“ zeptala jsem se.

Strážný zavrtěl hlavou. „Má se pohodlně usadit v salonku vedle trůnní síně, Vaše Výsosti.“ Znovu se mi poklonil.

Zvedla jsem obočí na Kaie. „Vypadá to, že nemáš pozvánku. Pak ti to všechno povím.“

„Docela rád si to nechám ujít,“ přimhouřil na mě oči. „Vlastně si neumím představit zaručenější způsob, jak se unudit.“

„Ano. Leda že by mě popravili. To by zas tak nudné nebylo.“

Kai mě popadl za rameno a odtáhl mě od stráží, kteří uctivě vyčkávali.

„Budu si muset zvyknout na tohle pokorné chování vojáků,“ zašeptala jsem. „Obvykle mě spíš vláčeli tam a zpátky a uráželi.“

„Ruby,“ oslovil mě Kai tiše, ale důrazně, a pohledem si mě

k sobě upoutal, jako by mě ovinul slunečními paprsky. Položil mi ruce na ramena. „Chápu, z čeho jsi nesvá.“

„Nejsem nesvá!“ odsekla jsem mu prudce.

Ovinul mi dlaně kolem sevřených pěstí a zvedl mi je před oči jako důkaz mojí nervozity.

„Možná malinko.“

Stále mi držel ruce a tiše a naléhavě ke mně promlouval. „Poslouchej mě. Jsi princezna, nástupnice na slavný trůn Sudesie. Jsi neter královny Nalani a máš oficiální podporu Ohnivého dvora. Ve tvém království je nespočet poddaných, kteří by za tebe položili život, a jeden z nich stojí před tebou,“ oznámil mi chraplavě a pevně mi stiskl pěstí.

Stáhlo se mi hrdlo a oči mi naplnily nechtěné slzy. Rychle jsem se je snažila rozehnat mrkáním, protože to poslední, co jsem potřebovala, bylo stát před ledovým dvorem ubřečená. „Chápu, Kai. Co tím chceš říct?“

„Vím, že jsi sem přišla jako vězeň vedený na smrt. Vím, že na tebe plivali, uráželi tě a očerňovali. Vím, že kdyby si Modrá legie prosadila svou, chovali by se k tobě znovu stejně.“

Chabě jsem se zasmála. „Před chvilinkou mě bláhově napadlo, že máš oči jako slunce. A přitom to je nesmysl. Tvoje slova jsou plná temnoty.“

„Nech mě domluvit. Vím, že tak to tady *bývalo*. Ale teď máš moc. Jsi princezna, neseš se tak – ano! Umíš se chovat jako princezna, i když si to neuvědomuješ. Všiml jsem si toho, když jsem tě viděl poprvé.“ Pobaveně se mu rozsvítily oči. „I když máš šaty obalené moučkovým cukrem.“

Rozhořely se mi tváře, ale smála jsem se. „Ty mi to prostě *musíš* připomínat.“

„Chci ti jen připomenout, kdo jsi. Možná jsi vyrostla ve skromných podmínkách, ale máš páteř z oceli. Ukaž Mrazivé-

mu dvoru, že si stojíš za tím, že jsi urozená. Když k nim promlouváš, hovoříš za celou Sudesii. Nikomu se neklaníš.“

Stiskla jsem mu ruce. Když jsem je pustila, připadala jsem si o něco vyšší než předtím. „Budeš na mě pyšný.“

„Nic jiného ani nečekám, princezno.“

Když jsem vstoupila do poradní síně, prohlížel si mě asi tucet nejmocnějších členů Mrazivého dvora s různou mírou podezření. Některé z nich jsem právě viděla v aréně. Den, kdy se konala veřejná poprava, si zjevně zasloužil jejich nejlepší šaty. Česaný samet, barevné hedvábí, sněhobílé kožešiny a ledové šperky všude kolem dlouhého dřevěného stolu.

V čele stolu jejich král výborně zapadal. Arcus si dopřál čas na převlečení z cestovního oblečení do safírově modrého dubletu se stříbrnými sponami a vlákny barvy ladící s ocelovou obručí na jeho čele. Jediný bratr Mléč po jeho pravici narušoval všeobecný dojem módní vytríbenosti svým obyčejným hnědým hábitem.

Jejich oděvy byly sice rozmanité, ale spojovala je jednotná barva očí – samé chladné odstíny bledě ledové až fialkové.

Narovnala jsem ramena, abych zamaskovala, že si vedle nich připadám neupravená a otrhaná. Byla jsem cítit potem a koňmi po dlouhé cestě. Můj šedavý plášť byl nápadně potrhaný a vlenné šaty pomačkané. Rozplétal se mi cop, a přestože jsem se snažila ho učesat prsty, stále mi splývaly vlasy přes ramena jako obláček kouře.

Kai mi ale připomněl, že mám páteř z oceli, a než bude tohle setkání u konce, dozví se to celý dvůr.

„Prosím, usaď se, princezno Ruby.“ Arcus ukázal na prázdnou židli v polovině stolu. Z jeho výrazu nešlo nic vyčíst. Mlčky jsem se přesunula ke dřevěné židli s vysokým opěradlem a složila si ruce do klína.

Posadil se a jeho hladká stříbrná koruna se zatřpytila. „Svolal jsem toto zasedání, abychom projednali nanejvýš naléhavou záležitost.“

Promluvil několik lidí naráz.

Pozvedl ruku, aby je utišil. „Jsem si jistý, že máte otázky. Všechny je zodpovím.“

Arcus se na mě podíval a já mu pohled oplatila. Nikdy jsem neviděla, že by jeho oči vydávaly takový mráz, ani když mě zachránil z vězení a bál se mého ohně. Čekala jsem, že na mě bude křičet a kázat mi, jakmile dostane příležitost. Upřednostnila bych to před tímhle pustoprázdným výrazem. Pod stolem se mi roztrásla kolena a jako by se mi zpomalila krev v žilách. Provedla jsem mu něco neodpuštělného, když jsem ho neposlechla? Překonáme to vůbec někdy?

Přerušil ten pohled a znovu se rozhlédl okolo stolu. „Ale nejprve vám něco důležitého sdělí princezna Ruby, neteř královny Nalani z Ohnivého dvora.“

Dále jsem se na něj dívala, dokud nezvedl obočí, aby dal najevo, že vyčkává. Chtěl, abych jako první promluvila *já*? Naplnila mě vděčnost a úleva. Na takovou příležitost jsem čekala a on mi dal možnost ji skutečně vytěžit. To by neudělal, kdyby ve mě zcela ztratil důvěru. A už nemohla přijít lepší chvíle, kdy přesvědčit dvůr o tom, že nebezpečí Minaxe je reálné. Teď totiž měli důkaz v čerstvé paměti.

Znovu mě naplnila sebejistota, a tak jsem se nadechla a připravila se promluvit.

Než jsem ale vyslovila první slovo, zvedla se postarší dvořanka. „Vaše Veličenstvo,“ začala, „to po nás snad chcete příliš. Napřed nám oznámíte, že tahle holka je ze sudesijské královské rodiny, a pak ji pustíte do soukromé jednací síně Mrazivého dvora? Už jenom to...“ Rozčileně potřásla hlavou. „Opravdu če-

káte, že budeme poslouchat její výmluvy po tom, co jsme právě viděli v aréně?“

„Já *očekávám*, že budete poslouchat, lady Geddo,“ odpověděl Arcus a pečlivě artikuloval každé slovo vznešeným hlasem, který všechny nutil se posadit o něco rovněji. „A to bez přerušování.“

Rozhostilo se ticho. Lady Gedda se posadila.

Přikývla jsem Arcusovi, nadechla se a vstala ze židle. „Všichni jste slyšeli o Eurusově prokletí – o stvořeních stínu, která člověku vlezou pod kůži a nutí ho k násilí i vraždění. Vím, že vám říkali, že legenda o Minaxech není nic víc – jen pohádka, již se straší malé děti. Já vám teď říkám, že ty příběhy jsou pravdivé. Důkaz jsem vám předvedla v aréně. Právě jste nejen viděli, ale i *pocítili*, že Minax je skutečný, a už nemůžete popírat pravdu. Jsou to zrůdy, které touží po válce a krveprolití. Vyvolávají smrt a ničení. Pokud vás posednou, neubráníte se. Uděláte cokoli, co vám přikážou, i kdyby to znamenalo napadnout vlastní rodinu.“ Vzpomněla jsem si na noční můru o Andě a Gydě a polkla jsem. „Donutí vás nejprve zabít svoje nejbližší – i vlastní děti –, aby ve vás vyvolali zármutek a zoufalství.“ Ozývaly se prudké, vylekané nádechy. „A tím to nekončí. Když vás Minax posedne, vysává z vás životní sílu. Když potom zemřete, o pár dní nebo týdnů později, zanechá za sebou vaši mrtvolu a vydá se hledat dalšího hostitele.“

Rozhlížela jsem se okolo stolu a dívala se na všechny oči, jeden pár po druhém. Těžko říct, zda mi věřili, ale určitě mě poslouchali.

„Získali jsme zprávy, že vězení, kde čekají tato stvoření, je pod útokem. Pokud se dostanou na svobodu, spřádají naše duše a odhodí nás jednoho po druhém, až nezbyde vůbec nikdo. Vím, že se to těžko chápe, a ještě hůře se tomu věří, a proto

jsem vám to musela předvést. Viděli jste to na vlastní oči. Cítili jste to. Ale byl to jen *zlomek* toho, co Minax dokáže. A existují jich tisíce.“

Několik dvořanů vypadalo rozhořčeně, ale většina měla strach. Chtěla jsem to ukončit jednou myšlenkou.

„Žádný spor s jiným královstvím nemůže být důležitější než postavit se této hrozbě. Buď spojíte síly se Sudesijci, nebo jsme ztraceni. Je to úplně jednoduché.“

Arcus se působivě rozhlédl kolem stolu. „Teď je čas na otázky. Jeden po druhém, prosím. Lorde Aubere?“

Postavil se mladý lord s nažloutlým obličejem plným vzteku. „My ale nevíme, *co přesně* jsme viděli nebo cítili. Možná jsme byli jen oběti šarlatánky, která umí vytvářet preludy.“ Probodl mě tmavě modrým pohledem.

Napřímila jsem se. „Nebyl to žádný klam ani podvod. Je to skutečné nebezpečí. Pokud se dvůr rozhodne je přehlížet, pojistí si vlastní zkázu.“

„Ale pokud jsou ty věci pod zámkem,“ začala lady Gedda, „tak jak jste vy,“ zakroužila rukou směrem ke mně, „získala jednu z nich na tuhle ukázkou?“

„Dva Minaxové se skrývali v trůnech Forse a Sud. Když byly trůny zničeny, oba se dostali ven a jeden z nich přežil.“ Zvedla jsem bradu. Nemohla jsem se vykroutit z toho, že jim řeknu pravdu. „Mám mimořádnou schopnost si v sobě nosit to stvoření, aniž by mi hrozila smrt. Přebývá teď... uvnitř mě, je pod mojí kontrolou, a proto jsem vám dokázala předvést, co dokáže, aniž bych tím riskovala váš život nebo vaše poddané.“

„Napřed nám tvrdíš, že nikdo nepřežije, když ho posedne,“ zakvílel lord Auber. „A teď najednou, že jsi jediná, kdo to dokáže. To je opravdu příhodné.“

„Ujišťuji tě, že se to rozhodně hodí,“ odpověděla jsem temně

a v duchu uklidňovala Minaxe, který se radoval z narůstajícího napětí. „Ale vám všem. Kdybych tu schopnost neměla, Minax by stále proléval krev po celém vašem království, jak to dělal ještě před několika měsíci. Vybavujete si ty ohavné vraždy, které vaši strážní nedokázali vyšetřit ani jim zabránit? To Minax skákal z jednoho člověka na druhého a nutil je zabíjet. Teď vás před ním chráním já.“

„Ale pokud ty příšery nemůžeme zabít,“ zeptala se jedna šlechtična ve středních letech s vážným výrazem v pomněnkových očích, „co *můžeme* dělat?“

„Můžeme zabránit tomu, aby věznice padla,“ odpověděla jsem. „Já a král Arkanus máme plán, jak toho docílit. Ale pokud dojde na nejhorší a Minaxové utečou, potřebujeme mít u Brány světla co nejvíce Mrazivých bojovníků. Společně s Ohnivými vytvoří mrazivý oheň, což je to jediné, co ta stvoření oslabí.“

„Mrazivý oheň je jen pověra!“ prohlásil jeden vousatý lord a zkrřížil ruce. „Už mám těch nesmyslů dost.“

„Já nevěřím ani slovu,“ souhlasila lady Gedda. „Tohle jsou jen výhružky, abychom se báli a utvořili spojenectví, na jaké bychom jinak nikdy nepřistoupili.“

S rozčileným nádechem jsem se ohlédla na Arcuse, ať si sjedná pořádek mezi svými dvořany. Vrátil mi jen pohled plný očekávání: *Hezky si dokonči, cos začala.*

„Proč tomu nevěříte?“ zeptala jsem se. „Protože nechcete? Pokud potřebujete nějakou další ukázkou Minaxových schopností, s radostí vám ji dopřeju.“

„To má být výhružka?“ obořila se na mě lady Gedda a vzdouvaly se jí nozdry.

„Ne,“ ujistila jsem ji klidně. „Je jedna zcela skutečná hrozba a já vás před ní jen varuji.“

Mladý šlechtic s rezavými vlasy, který dosud mlčel, se na-

klonil a vážným, naléhavým hlasem promluvil. „Já tomu tedy věřím. Všichni jsme tu stvůru viděli i cítili v aréně. Tím, že to budeme popírat, se to nevyřeší.“

Okolo stolu se zvedlo napětí.

Lady Gedda se zeptala: „Jak víme, že s námi bude Ohnivá královna ochotná bojovat?“

„Jsem její neter,“ vysvětlila jsem. „A kníže Kai, který sem přicestoval se mnou, je její oficiální zástupce, jenž může podepsat jakoukoli dohodu jejím jménem.“

„A má moje slovo jako dodatečnou podporu,“ dodal Arcus přísně. „Sám jsem cestoval do Sudesie, abych se s královnou Nalaní osobně setkal. Mám její přísahu, že bude ctít naše spojenectví.“

„A vy... vy sám té hrozbě věříte, Vaše Veličenstvo?“ podivil se lord Auber.

„Viděl jsem Minaxe na vlastní oči.“ Zadíval se každému zvlášť do očí. „Je to hrozba, jaké jsme ještě nikdy nečelili, a jde si pro nás. Spojenectví je naší jedinou nadějí na přežití.“

Nastala drobná změna jako by se něco stalo s tlakem vzduchu. Ať to bylo díky mé ukázce a varování, nebo díky Arcusovým posledním slovům, nebo kombinací všech tří vlivů, povedlo se a rada tomu konečně začala věřit.

Ptali se, jaké má Minax schopnosti, jak se tvoří mrazivý oheň a jak přesně bude probíhat spojenectví se Sudesií. Odpovídala jsem, jak nejlépe jsem dokázala, a odkázala jsem je na Arcuse, kdykoli se jednalo o otázky smluv nebo tempesijského práva. Trvalo to tak dlouho, že jsem začala ztrácet naději, ale Arcus byl pořád zcela klidný. Možná zasedání rady vždy provázelo napětí a hádky.

„Tak já jsem osobně přesvědčená, že musíme jednat,“ prohlásila lady Gedda, která mě tou změnou překvapila. „Mluvíme už dost dlouho. Už můžeme hlasovat?“

Arcus mě oslovil: „Princezno Ruby, pokud bys nás mohla na pár minut opustit, rada se teď...”

V tu chvíli se rozletěly dveře a ozvalo se ženské vřískání. „Kde je ta Ohnivá?”

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Všechny hlavy se otočily k lady Blandingové, která zaplnila celé dveře. Obrovský klobouk jí seděl na hlavě nakřivo, měla divoké oči a prudce bodala ukazováčkem do vzduchu směrem ke mně. „Lhářko! Podvodnice! Šejdířko! Vlezla jsi sem, jen abys nás obrátila proti sobě, pošpinila naše hrdé zvyklosti svou prohnaností!“

Arcus promluvil mrazivým hlasem, „Teď není vhodná chvíle, madam. Prosím, počkejte venku, než rada...“

Zbytek jeho slov ale přehlušil její hlas, když se ke mně blížila. „Ty tvoje šeptandy a výmysly nás vedou na šikmou plochu, která končí úpadkem a zničením!“

Sice to nemělo být vtipné, ale mně cukaly rty. „Obecně vzato nemám šikmé plochy vůbec ráda, zvláště pokud vedou k úpadku a zničení.“

Znovu proti mně píchla prstem a hrnula se ke mně. „Obrátila jsi mě proti mému vlastnímu manželovi! Tvoje prohnilé myšlenky mi nějak vlezly do hlavy a donutily mě ho napadnout!“

Zvedla jsem ruce, abych ji uklidnila. „Já sama jsem ale v podstatě nic neudělala. Byl to...“

„Za tohle chci tvůj život!“

Vrhla se na mě, než mohl kdokoli něco udělat, zabořila mi

palce do krku a tiskla mě nečekaně silnými prsty. Arcus zakřičel na strážě a spěchal mi na pomoc. Já jsem ale už držela její zápěstí svým ještě silnějším stiskem.

Její bleděmodré oči působily ve scvrklém obličejí ohromně. „Cítím tu temnotu, když se jí dotknu. Musíme ji zničit!“

Bolel mě pohmožděný krk, ale vypravila jsem ze sebe: „Mezi tebou a tou temnotou stojím jen já. Děkuj Forsovi, že jsem společenec, a ne nepřítel.“

Odstrčila jsem ji a zachytili ji dva radní.

„Jako bych já někdy děkovala svému bohu za *tebe*, za Ohnivou! Je to zrádkyně, je záškodnice!“ Otočila hlavu směrem k radě. „Musíte mi věřit. Zničí nás. Zavřete ji! Upalte ji!“

„To je od vás pozorné,“ mnula jsem si bolavé hrdlo. „Co jsem se vrátila do Tempesie, je mi zima.“

Místo odpovědi jen rozčileně zařvala.

„Lady Blandingová!“ zaburácel Arcus. „Uklidněte se.“

Jako kdyby ho přivolala nějaká tajemná síla, objevil se ve dveřích lord Blanding s rozčepýřenými šedavými vlasy. Na ramení měl roztržený kabátek a pod ním vyčuhovala jizva ve tvaru půlkruhu. Prohlížela jsem si ji a postupně jsem ji poznávala. Byl to tentýž tvar, který jsem už viděla na pečeti bratra Bidy a na Marellině kůži ve svém vidění.

„Propusťte mou manželku!“ rozkázal lord Blanding. „Jsem členem rady a žádám, aby tahle Ohnivá záškodnice stanula před soudem za útok na ledový dvůr.“

Založila jsem si paže na hrudi a snažila se zachovat klid. Minax nasával úzkost a vztek v místnosti a v podstatě se z toho zmatku trásl blahem.

„Přiznej to!“ naléhal lord Blanding. „Byli jsme ve tvých rukou jako loutky. Použila jsi na nás tu svou odpornou temnotu, abychom se proti sobě obrátili.“

To byl přece ten hlavní smysl – chtěla jsem říct. Ale bez přemýšlení jsem jen zamumlala: „Možná vás manželka jen nemá ráda.“

Lady Blandingová zalapala po dechu a skočila po mně, ale stále ji drželi dva radové. „Ty jsi ta temnota, co špiní naše království. Až tě popravíme, bude po tobě konečně uklizeno.“

Z krále vyvěraly vlny ledového vzteku, ale já si toho skoro nevšímala. Každá další výhružka mě připravila o další kousek sebeovládání. „Pokud mě zabijete, kletba se dostane ven.“ Přiblížila jsem se k ní ještě o krok. „Chceš si vyzkoušet, jaký je to vážně pocit?“

Měla jsem co dělat, abych se ubránila záchvatu vzteku, a prohrávala jsem bitvu s Minaxem. Mysl mi zatemňovala divoká radost při vidině násilí. Tak ona si myslí, že jsem nečistá? Kdyby jen mohla pocítit plnou sílu obludy, která jí trhá myšlenky na kousky. Její slabé, zákeřné srdce by spořádal jako nic, bez jediné překážky. Spotřeboval by ji a vyplivl ji na zem.

Ano, ano, jásal Minax. Pust' nás ven! Nakrmí nás její nenávisť a strach. Zaplatí životem za to, že ti chtěla ublížit!

„Nebojím se tě!“ zakrákala lady Blandingová, která si neuvědomovala, jaké jí hrozí nebezpečí. „Jsi jen Ohnivá vesničanka, jen venkovská špína, která se vyškrábala do královy postele...“

Její klobouk se vznítíl a začal hořet. Zaječela a divoce třásla hlavou, takže se plameny šířily dál. Lord Blanding k ní přiskočil a plácal po té hořící ohavnosti rukou pokrytou ledem.

Přimhouřila jsem oči a soustředila se na oheň, který jsem ovládala myšlenkami a lehkým vlněním prstů. Lord Blanding do klobouku plácal a lady Blandingová se jej snažila shodit. Ať se snažili jakkoli, objevovaly se nové plameny na místě těch uhašených.

Nenápadně jsem se usmála. Copak aréna, tohle byla teprve zábava.

„Lamberte, ubližuješ mi!“ třískla lady svého manžela do tváře. Když zavrával směrem od ní, podařilo se mu z ní strhnout klobouk. Upustil ho na zem a dusal po něm, jako by se snažil zadupnout obrovského pavouka.

Od srdce jsem se zasmála, než se mi povedlo se ovládnout.

Na paži mi přistála studená ruka a já se otočila.

Arcusův pohled byl ledový. „Potkáme se v ledové zahradě, jakmile to tu dodělám. Z tohoto zasedání jsi omluvena.“

Hovořil ke mně rázným a panovačným tónem. Zrudnul mi krk studem a vztekem.

S námahou jsem se ovládla. „Dobře.“

Minax se bránil. *Ne, ne! Pust' mě ven!*

Arcus mi uvolnil ruku a mně dalo velkou práci neposlouchat příšeru v sobě.

Když jsem procházela kolem lady Blandingové, znovu se po mně vrhala. „Já ti přísahám, že...“

Natáhla jsem se k ní, sevřela jí zápěstí do horké dlaně a cítila, jak křehké má kosti. Minax to spojení vycítil a přiblížil se k místu, kde jsme se dotýkaly. Trásla jsem se námahou, aby zůstal uvnitř.

„Já bych to nezkoušela, být tebou,“ varovala jsem ji tichým a jemným hlasem a hrozila jsem jí pohledem. Stíny se sunuly dál a dál a kůže na jejím zápěstí tmavla jako modřina.

„Vždycky jsem věděla, že tvá rasa nám to tady zničí.“ Její slova zněla skřípavě a rozšiřovaly se jí zorničky. „Proto jsme museli zakročit.“

„Mlč, Eleanno!“ vykřikl lord Blanding.

„Takže tys něco přece jenom udělala, že?“ Už dříve jsem ji podezírala, ale teď jsem ji nutila se přiznat.

Pustila jsem jí Minaxe do kůže. Jeho spokojený pocit, když se v ní usazoval a opájel se jejím vztekem a strachem, mi byl pří-

jemný. *Donuť ji říct pravdu*, rozkázala jsem. Oslabil její vzdor, rozmělnil její odhodlání a zamlžil její úsudek. Otevřel mi dveře.

„Přidala ses k Modré legii,“ oznámila jsem.

„Ne,“ odsekla.

Lord Blanding roztál úlevou.

Ale potom dodala: „My se nepřidali. My ji vybudovali! Jsme zakládající členové.“ Hrdě zvedla bradu a místností se rozléhaly překvapené výkřiky.

Minax jí číhal v hlavě, rozdmýchával její spravedlivý hněv a mátl jí myšlenky. Její obezřetnost, její rozum i pud sebezáchovy – to všechno uzamkl. Co vlastně řekla, to si uvědomí až později, když už bude pozdě.

„A pak jste si objednali vraždu krále Arkanuse,“ pokračovala jsem a chvěla se při pomýšlení na Arcusovy jizvy, na jeho bolest na to, jak blízko měl ke smrti.

Lord Blanding prosil svou ženu, aby mlčela. Ona se jen beze-lstně usmívala. „Ano, přesně tak. Nejprve jsme zaplatili Ohnivého nájemného vraha, aby to vypadalo jako dílo povstání jižanů. Ale ten packal to neudělal pořádně. Podruhé, na bále, jsme chtěli, aby to vypadalo jako útok zahraničního hodnostáře. Bylo by to dopadlo dobře, ale tys naše lidi přemohla.“

„Já jsem měla také zemřít,“ řekla jsem. Nebyla to otázka.

„Jistěže ano! A po vaší smrti bychom obnovili někdejší slávu našeho království. Udělali jsme to, k čemu se nikdo jiný neodvážil.“

Leskly se jí oči zapáleným přesvědčením fanatika. Byla hrdá na to, co udělala, a v tom duchu i pokračovala. „Na trůn bychom dosadili jednoho z našich lidí a nikdo by o nás už nepochyboval. Měli bychom dokonalou nadvládu.“

„A co potom?“ zeptala jsem se, plná zuřivého hněvu.

„Potom bychom vybudovali vlastní námořnictvo a napadli Sudesii. Jednou provždy bychom vymýtili vás Ohnivé.“

Probodl mě vztek jako doběla rozžhavené ostří nože. Přála jsem si jí zasadit smrtící úder.

„Ruby,“ oslovil mě Arcus s tichou silou.

Roztřeseně jsem se nadechla a rozhlédla se kolem sebe. Soudě podle šokovaného výrazu ve tvářích radních toho už slyšeli dost.

Vrať se ke mně, rozkázala jsem a Minax mi skočil zpátky do srdce.

Lady Blandingová vylekaně zamrkala a rozhlížela se po všech, kdo na ni jen zírali. „Co... co jsem řekla?“

„Právě ses přiznala k velezradě,“ oznámila jsem jí rozechvělým hlasem.

Stvoření si vychutnávalo můj vztek a tlačilo na mě, abych se jí pomstila – aby zaplatili úplně všichni. Žíly mi naplnil hlad po krvi a srdcem se mi šířil oheň.

Arcus se ke mně naklonil, šeptal mi do ucha a ochlazoval mi tvář. Ten pocit a zvuk mi stačily k tomu, abych se sebrala. „Ruby, běž. Jdi. Hned.“

Ani jsem se nepodívala na radu a vyběhla jsem ven. Když jsem kráčela ledovými chodbami, od úst mi stoupala pára.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Rozzuřeně jsem kráčela chodbami, pak nahoru po točitém schodišti až do plesové síně. Rozlehlý prostor vypadal přesně jako v mých vzpomínkách. Ke třpytivě ojiněným lustrům stoupaly pilíře z ledu, a dokonce i podlahu pokrývala vrstva námrazy jako krajkovina.

Fuj! Led byl všude, kam jsem se podívala!

Byla jsem vzteky bez sebe a hledala jsem, kde si tu zlost vybit. Vybledlá tapiserie na zdi ukazovala skupinu šlechticů na koních, kteří lovíli jelena. Každý z lovců držel ledové kopí. Bez váhání jsem tam doběhla, strhla ji ze zdi a s námahou potlačovala nutkání ji spálit. Když padala k zemi, ještě jsem nakopla dřevěný odkládací stolek, který se převrátil a s hlasitou ránou se rozbil o zeď.

Podívala jsem se na ledové lustry. Pár dobře mířených ohnivých střel by je seslalo k zemi. Než jsem se vědomě rozhodla, moje ruka vysílala plameny a zdobný led křehký jako sklo se tříštil na tisíce střípků.

Nesnášela jsem oba Blandingovy, toužila jsem je potrestat za to, co udělali, a Arcus mě teď připravil o mou pomstu! Chtěli se zmocnit jeho trůnu, zničit můj lid – a on mě vykázal z místnos-

ti, jako bych se něčeho špatného dopustila *já*. Jako kdybych byla nějaká služka nebo... nebo jeden z těch cvičených ledových vlků!

Neplýtvej ohněm tady. Rychle! Vrať se tam! Spal je! Ať zaplatí!

Ne – to jsem nechtěla. Potřásla jsem hlavou, abych si srovnala myšlenky, a utíkala ke skleněným dveřím do zahrady. Teprve když jsem vyběhla ven a nadechla se palčivého čerstvého vzduchu, začala jsem se uklidňovat. Opřela jsem se na několik minut o studenou hradní zeď a zhluboka a rozechvěle dýchala.

Šepot Minaxe se postupně ztišoval, až ho nakonec přehlušily moje vlastní myšlenky.

Dýchej, řekla jsem si. Přemýšlej. Použij hlavu, ne svoje hořící srdce.

Arcus mě nepokáral za to, co jsem předvedla v aréně, alespoň ne před ostatními. Na radě mi důvěřoval a nechal mě, abych je přesvědčila. Nemohl přece za to, že jsem se nechala strhnout. Moje potřeba pomstít se jim ohněm pro mě byla důležitější než potřeba si získat jejich srdce.

Provokovali mě opravdu důkladně, ale Minaxe probudila moje vlastní nestálá povaha. Mohla jsem kvůli tomu ztratit důvěru rady. Možná právě teď hlasovali proti spojenectví.

Praštila jsem pěstí do studené kamenné zdi a obrátila svůj vztek na sebe samu. Kdyby si Arcus nevšiml, v jakém jsem stavu, a neposlal mě ven, kdo ví, co bych byla provedla? Zaznamenal hrozící nebezpečí, když já byla příliš mimo sebe na to, aby mi na tom záleželo. Vlastně bych mu měla děkovat.

Ale zatím jsem na to nebyla připravená. Pořád jsem nenáviděla Blandingovy a chtěla se jim pomstít.

Vyfoukla jsem vzduch. Stále byl příliš horký a stále ještě se ve mně všechno vařilo, až nadskakovala poklice a hrozilo, že odletí. Potřebovala jsem ještě chvíli bublat a chladnout.

Ledová zahrada se na uklidnění hodila nejlépe. Arcus mě znal opravdu dobře, proto mě poslal právě tam.

Když jsem kráčela po štěrkové cestičce, na které ležela jen tenká sněhová pokrývka, trochu se mi klidnily myšlenky. Konečně jsem si začala všítat věcí okolo sebe.

Když jsem viděla, v jakém stavu je zahrada, ztuhla jsem. Byla to spoušť.

Arcus obětoval hodiny a hodiny po několik týdnů tomu, že vyráběl stromy, keře a květiny z ledu a pečlivě opracoval každou rostlinku zvlášť. Chtěl mi tím ukázat, že led je možné tvarovat a proměnit v něco krásného, stejně jako on sám se chce změnit kvůli mně.

Teď už to ale nebylo krásné.

Na stromech chyběly větve, keře byly rozlámané a květiny ležely roztržštěné na střepy zapadlé do sněhu.

Sevřel se mi žaludek. Vypadalo to, že ji někdo zničil záměrně. Nikde nebyly žádné oblé hrany nebo nepravidelné tvary, jako kdyby roztála. Spíš to vypadalo, jako by se někdo na křehké dílo vrhnul s kladivem.

Zvedla jsem ze země zbytek křehké ledové růže a otřela se o ni tváří. Skoro jsem čekala, že ucítím sametovou hebkost okvětního lístku, ale namísto toho se začala rozpouštět, jakmile se dotkla mé pleti.

V očích se mi objevily slzy. Arcus pečlivě vytvořil každý lísteček i stonek a někdo si jen tak přišel a všechno to rozmlátil, jako by to vůbec nic neznamenalo. Jako bych *já* nic neznamenala. A ani on.

Zašklebila jsem se při vzpomínce na svůj záchvat vzteku v plesové síni. Byla tam určitá podobnost, o které se mi ani nechtělo přemýšlet.

Nebylo pochyb o tom, že zahradu zničil někdo z Modré legie. Nesnášeli nás dost na to, aby si objednali naši vraždu, takže co byla proti tomu troška ledu? Připadalo mi to ale jako znamení,

jako by naše naděje na mír a bezpečí ležely tady přímo přede mnou rozlámané na kusy. Modrá legie byla proti nám. Eurús byl proti nám.

Celý svět byl proti nám.

Posadila jsem se na kamennou lavičku, opřela si lokty o kolena a dívala se na tu třpytivou hromadu trosek.

Už to nebyla zahrada, ale hřbitov.

Čas plynul jako šeptající vánek a cinkání rozlámaného ledu – jako tiché rekviem za ztracenou krásu. Opustil mě veškerý vztek a zůstala jen otupělost.

Po chvíli jsem uslyšela, jak se otevřely a zavřely dveře plesové síně a na štěrkú skřípaly něčí kroky. Vzduch nad hlavou mi rozvířil tichý výdech. Spustila jsem ruce a narovnála se, ale nezvedla jsem hlavu.

Arcus si přisedl ke mně na lavičku a nedotkl se mě. Pár centimetrů prostoru mezi námi mi připadal jako dlouhé míle. Ticho se prodlužovalo a já zvedla hlavu. Pod očima měl tmavé kruhy a jeho obličej vypadal vyčerpaně.

Proč jsem si nevšimla, že vypadá stejně unaveně, jako já se cítím?

Rozhlédl se a prohlížel si celý ten výjev. Nakonec promluvil tichým a hrubým hlasem, který zněl rozčileně, ale i poraženě. „Kdybich věděl, že ti někdo zničil zahradu, tak jsem tě sem neposílal. Je to tu hrozně smutné.“

„Je to k vzteku,“ odpověděla jsem, ale už jsem v sobě nemohla najít tu zlost, kterou jsem cítila předtím. „Viníka si můžeš přidat na seznam zrádců.“

„Odsoudit a popravit!“ posměšně, ale věrně napodobil lorda Blandinga.

Rty se mi prohnuly do hořkého úsměvu. „Těším se, jak se mě budou snažit upálit. Mám v úmyslu se na ně usmívat z plamenů.“

„Nikoho upalovat nebudeme.“ Povzdechl si a namísto úsměvu se mu teď na tváři objevil zamračený výraz. „Popravy nás ale čekají. Už jsem je dlouho podezíral, že jsou do toho zapojení, ale teď když se lady Blandingová přiznala, zjednodušuje se nám práce.“

Málem jsem ho upozornila, že bych mu vlastně udělala laskavost, kdybych ji podpálila, ale nepřipadalo mi to jako vhodný okamžik a jeho další slova mi tu domněnku potvrdila. Po krátké odmlce mi suše oznámil: „Zlobím se na tebe, Ruby.“

Aha, takže si na mě připravil svůj ledový, odměřený vztek. To jsem nesnášela. „Čekala jsem, že budeš.“

Ani se neusmál a jeho tvrdé rysy působily mimořádně nepřístupně. Byl to rozezlený panovník každým coulem. „To, cos udělala v aréně, bylo nebezpečné. Neměla jsi ani zkoušet něco, co mohlo ublížit mým poddaným nebo tobě. A lhala jsi mi!“

Nadechla jsem se a při jeho posledních slovech se mi stáhl žaludek. „Máš pravdu, nebyla jsem úplně upřímná. S tou ukázkou bys nesouhlasil, ale já ji považovala za nezbytnou. Pořád si to myslím.“

Prohrábl si vlasy prsty. „Tak ty ani nelituješ toho, cos udělala. Vůbec tě to nemrzí.“

Vážila jsem každé slovo, ale chtěla jsem mluvit pravdu. „Mrzí mě, že jsem tě oklamala. To mě netěšilo. Ale kdybych to měla celé zopakovat, tak bych to udělala zas.“

Čelist mu ztuhla jako žula. „Jak by ti bylo, kdybych ti tohle řekl? Že jsem ti lhal o něčem důležitém, ale nelituji toho?“

Podívala jsem se mu přímo do ledových očí. „Zuřila bych.“

V očích se mu krátce zalesklo a odfrknul si. „Aspoň jsi upřímná. Teď.“

Au. Co se dá dělat.

Zahleděl se před sebe, takže jsem ho viděla z profilu. „Co bys

dělala, kdybys ztratila kontrolu? Co kdyby se stalo něco... nevratného? Co kdyby tam někdo umřel?“

„Byli tam Ohniví mistři, aby tomu zabránili. Kai jim dal pokyny, aby zasáhli, kdyby se něco pokazilo. Ale já si byla úplně jistá, že dokážu Minaxe udržet na uzdě.“

„A udržela?“

„Z větší části ano. Kai tam byl, aby mě zastavil, kdybych se začala ztrácet.“

Otočil se na mě s přivřenýma očima. „Aha, tak on tam byl *Kai*. Teď se cítím o moc lépe. Co se přesně stalo? Chci slyšet víc, Ruby.“

Řekla jsem mu všechno, co jsem si pamatovala, akorát jsem trochu zmírnila popis své radosti, když jsem ovládala Minaxe. Stále toho ale slyšel dost na to, abych rozdmýchala jeho hněv. Zatímco jsem mluvila, cukalo mu v čelisti a jeho pohled se ochladil na bod mrazu.

„Ty...“ Zbytek si nechal pro sebe, zvedl se z lavičky a popocházel tam a zpátky. Pod nohama mu s každým krokem křupal rozlámaný led a jeho slovům to dodávalo důraz. Když na mě mluvil, divoce mával rukama. „Víš vůbec, co všechno se mohlo pokazit?“ Otočil se a díval se na mě se zamračeným obočím a kroutil hlavou. Žíla na jeho čelisti vypadala, že každou chvíli praskne. „Jedna věc je, když člověk přistoupí na dobře spočítané riziko, ale ty se vrháš do situací, kde se riziko nedá ani změřit.“

Co jsem mu na to měla říct? „Vidím příležitost, tak se jí chopím. Občas se to vyplácí.“

Hrubě se zasmál. „To je pěkné, že si tak věříš a jen tak lehkomyslně si říkáš, že se všechno vydaří.“

To se mě dotklo. „Nejsem lehkomyslná ani si příliš nevěřím. Zvažuji svoje možnosti a rozhoduji se, občas je to obtížné a nelíbí se mi to. Jsem možná trochu prudká, ale neříkej mi, že jsem bezcitná nebo bláhová. Ani jedno není pravda.“

Odfvrkl si. „To je sporné!“

Šlehla jsem po něm pohledem. Když si nedá pozor, teprve mu ukážu, jaký blázen dokážu být.

Založil si ruce na hrudi a zkoumavě si mě prohlížel, jako by se usilovně snažil rozluštit nějakou záhadu. Viděla jsem ten okamžik, kdy se přestal snažit a z očí mu vymizel vztek a objevilo se něco měkčího, temnějšího a hůře vysvětlitelného. „Pravda je taková, že mě k smrti děsíš, paní Plamenná.“

Smutek v jeho hlase mě zasáhl víc než jeho vztek. Polkla jsem a sklopila oči, aby neviděl, že se cítím dotčeně.

Ledová růže už se rozpustila a voda mi protékla prsty, které teď zůstaly studené a mokré. Otřela jsem si ruce o sukni a zvedla bradu.

„Nemůžu popřít, že jsem občas vznětlivá, ale to bych na sobě nedokázala změnit, ani kdybych chtěla.“

Vykořčil vpřed a položil mi dlaň pod bradu. Zadíval se na mě tak pronikavým pohledem, až jeho oči působily jasněji modře než nebe. „Ruby, já nechci, abys byla někdo jiný, než kdo jsi.“

Nevydržela jsem se do jeho upřených očí dívat příliš dlouho a uhnula jsem pohledem. *Ach, Arcusi, kdybys jen věděl, v koho se měním.*

Noční můry, temné choutky, horečné představy stínů a krve a smrti. Kdyby věděl, co si v sobě doopravdy nosím, dotýkal by se mě s takovou úctou? Nebo by mě od sebe odstrčil? Nařídil by mi odejít a nikdy se nevrátit?

Polkla jsem. Řekl přesně to, co jsem si vždy přála slyšet: že mě přijímá přesně takovou, jaká jsem. A přesto jsem tomu nedokázala uvěřit, protože mě neznal. Teď už ne.

Taky bych na tobě nic neměnila, chtěla jsem mu odpovědět.

Jenže se mi stáhl krk, a když jsem konečně dokázala promluvit, tak se ven vydrala úplně jiná slova. „Tak proč se hádáme?“

Spustil ruku a ona se mu sevřela v pěst. „Protože když se staviš do nebezpečí, děsí mě to. A děláš to v jednom kuse.“

Prála jsem si, abych se mohla jen natáhnout a mávnutím ruky odstranit strach, který se mu skrýval v očích. Báł se máločeho, takže mi připadalo, že je špatné být příčinou jeho nejhoršího strachu.

„Ne v jednom kuse,“ namítla jsem a jemně mávla rukama. „Občas jsem opatrná jako zajíček.“

„Vážně?“ Zvedl na mě obočí. „Jako když podpaluješ lidi?“

„Jen ty, kteří mě škrtí. A podpálila jsem vlastně jenom její klobouk. A byl ohavný. Zasloužil si hořet.“

Zacukaly mu rty. „Byl to mimořádně směšný klobouk, v tom ti dám za pravdu.“

„A ve skutečnosti mě mrzí, že jsem se tak rozčílila, zrovna když byla rada připravená hlasovat v náš prospěch. Bylo to špatně načasované.“

Po chvíli mi přiznal: „Vzhledem k tomu že nakonec hlasovali pro nás, tak mě ten klobouk ani tvoje sebeovládání netrápí.“

„Vážně?“ Zaplavila mě úleva. „To je výborná zpráva!“

Netrpělivě zavrtěl hlavou. „Stále trvám na tom, že bys měla s Minaxem zacházet opatrněji.“

Přikývla jsem. „Chceš říct, že bych někomu mohla ublížit, kdybych ztratila kontrolu.“

„Ne!“ Najednou na mě znovu křičel. „Mohla bys ublížit *sobě*!“

Mačkala jsem si ruce na klíně. „Minax byl po tom, co se stalo v aréně, stále ještě vzhůru a aktivní. Měla jsem si to uvědomit,“ připustila jsem. „Měla jsem si dávat větší pozor. Ale když na mě začala lady Blandingová sypat obvinění, žádalo si to nějakou odezvu.“

Pročísnuł si vlasy jednou rukou a pak oběma. „To já vím! Já přece sakra dobře vím, že tě vyburcovala. Ale ta představa, že tě ta věc ovládne...“

Natáhla jsem se, sundala mu ruce z hlavy a uhladila mu roz-
cuchané pramínky. „Netrhej si vlasy. Mně se tvoje vlasy líbí.“

Znovu se posadil na lavičku a zněl sice našťavaně, ale zároveň
i laskavě. „Co já s tebou jen provedu?“

Oddychla jsem si. To nejhorší z jeho vzteku bylo za námi.
A ani se mě moc nevyptával na Minaxe.

„Mám nějaké návrhy, ale vždycky mi můžeš říct ne.“ Podívala
jsem se na něj zpod řas.

Po chvilince se zasmál a pak se na mě zamračil. „Ještě ti ne-
můžu odpustit.“

„Jistěže ne. Odpuštění Mrazivých je jako víno. Trvá léta, než
doopravdy uzraje.“

„To ale není... Jak to...“ Zavřel oči, a když je znovu otevřel, měl
na tváři křivý úsměv. „Občas jsi vážně k smíchu.“

„Snažím se.“ Bylo příliš brzy na to, abych ho políbila? Když se
tak usmíval, nemohla jsem myslet na nic jiného.

„Nic jiného mi nepovíš?“

„Už jsem se omluvila, tos mě neposlouchal?“

„Omluvila ses za všechno kromě arény.“

Už zase tohle! Odfrkla jsem si. „Kdybych jim to nepředvedla,
jak by asi proběhlo to zasedání?“

Zvýšil na mě hlas. „Žádné zasedání by se nekonalo!“

„No právě! Žádné zasedání, žádné hlasování, žádné přiznání
viny. Stále bychom se museli snažit dokázat, že Minaxové exis-
tují!“

Zašklebil se na svoje boty a pak zanádal. A já věděla, že tuh-
le bitvu jsem vyhrála.

„Už mi nikdy nelži,“ řekl nakonec a natáhl mi jednu ruku ke
tváři a palec mi opřel o bradu, jako by se mi tam snažil vtisknout
svoje slova. „Můžeš mi slíbit aspoň to?“

Váhala jsem a hledala jsem slova, která ho uspokojí, ale nebu-

dou zahrnovat žádné lži ani sliby. „Hrozně nerada jsem ti lhala. Už ti nikdy nechci lhát.“

Z ramenou mu vyprchalo napětí. Oddechla jsem si, že to přijal.

Sklopil oči a palcem sklouzl k mému spodnímu rtu a zanechal po sobě mrazivou cestičku. „Občas moje žárlivost na Kaie nesouvisí jen s tím, že tě chce. Závidím vám to vzájemné pouto a přirozené pochopení, které sdílíte jako Ohniví.“ Pohnul se mu ohryzek, když polknul. „Máte plány, které se mě netýkají. Nelíbilo se mi, že on tam byl, a já ne. Víím, že by se přetrhnul, aby tě ochránil, ale...“ jeho hlas zněl o něco hlouběji, „... já bych za tebe dal život.“

Dvakrát jsem polkla. *Nebreč, nebreč.*

„Jestli se chceš zapojit do našich plánů, nesmíš mě tak přehnaně chránit. Obnáší to možná nějaké riziko, ale to neznamená, že je to hned hloupost. Nemůžeš jen tak stát, hodnotit a odmítat...“ Ze vzpomínek se mi vynořil pohled, jak stojí na balkóně a mračí se. Svrátila jsem čelo. „Počkat. Proč jsi tam vůbec byl?“

Znovu mi pohládl ret a málem tak odvedl mou pozornost od té otázky. „Nechytám se.“

„V aréně,“ upřesnila jsem a potlačovala nutkání mu vtisknout rty do dlaně a na celý ten rozhovor zapomenout. „Na tom balkónku. Říkal jsi, že jsi neměl podezření, že něco chystám, tak co jsi tam dělal?“

Jeho ruka se zastavila na místě. „Já si můžu chodit, kam se mi zlíbí,“ koktal nejistě. „Je to můj balkon, Ruby. Celé království je moje.“

„Ty ses vrátil, aby sis mě pohlídal, že ano?“ Tak tedy vypadala ta jeho údajná důvěra.

Uhnul pohledem. „Já se vrátil... ne. Ne abych tě hlídal.“

Zkřížila jsem ruce. „Tak proč?“

Spustil ruce do klína a vyfouknul vzduch. „Dobře. Když si

nedáš pokoj, tak já ti to řeknu. Ale pak se budeš cítit ještě víc provinile, že jsi mě oklamala.“

„Chm. Pokračuj.“

„Vrátil jsem se, protože jsem chtěl vidět tu chvíli, kdy vítězíš. Nemohl jsem odolat. Musel jsem tě pozorovat ze stínů, až jim řekneš, kdo jsi. Nemohl jsem se dočkat, až se ti mí dvořané pokloní. Stačí? Spokojená, že máš moje plné doznání? Chtěl jsem se v tichosti těšit z toho, že moje budoucí...“ Ztichnul a odkašlal si. „Že jsi vystoupala tak vysoko od svých začátků.“

Ačkoli mě jeho přiznání dojímalo, zaujala mě jedna podrobnost. „Tvoje budoucí co?“

„Cože?“ zeptal se s přivřenýma, skoro znuděnýma očima. Ale na čelisti mu znovu tepala žíla.

„Jak měla ta věta končit?“

„Moje budoucí *utrpení*,“ odpověděl a na poslední slovo umístil temný důraz.

Vyprskla jsem smíchy. „To ses rozhodně říct nechystal.“

„Ale sedí to.“ Přivřel oči, ale nemohl zakrýt, že se mu na tváři objevuje úsměv. „Jsem si téměř jistý, že budeš mojí zkázou.“

Nemohla jsem se přestat smát. „Kdo že je tady k smíchu?“

„Jestli toho nenecháš, tak to z tebe odlíbám.“

Naklonila jsem se k němu s vyzývavým pohledem a šibalským úsměvem. „Do toho. Ztrestej mě.“

„Ty myslíš, že to neudělám?“ Natáhl se ke mně, přitáhl si mě a vmáčkl mě mezi svoje silné paže a pevnou hrud', kde se mi tolik líbilo. „Mám pro tebe připravený trest.“

Přitulila jsem se k němu. „Je to bič?“

„Je to mnohem horší.“ Odtáhl se dost na to, aby se mohl zlehka dotknout rty svých rtů, a znovu couvl.

Jeho rty mě okamžitě přilákaly a položila jsem mu ruku za krk. „Ještě.“

Jeho hlas zněl hluboce, jemně a až příliš namyšleně. „Vidíš? To je právě to mučení. Není to na tobě.“ Po dalším letmém pohybu se znovu odtáhl.

Zavrčela jsem a napnula i druhou ruku, abych si ho přitáhla. Ale bylo to jako tahat za skálu. „Pojď sem, ty paličatý rampouchu.“

„Taková urážka! Za to si zasloužíš další trest.“ Tentokrát setrval o něco déle, než se odtáhl.

„Myslím, že nemáš ani zdaleka takové sebeovládání, jak si myslíš.“

„Jak se jen opovažuješ?“ zašeptal a stále si prohlížel moje ústa. „Mrazivý je přece vždy zdrženlivý.“

„Tak dobře.“ Vyskočila jsem na nohy a plná zářivého rošťáctví jsem se radovala, že jeho obranu brzy prolomím. „Tak když tě nemůžu lákat, budu muset zkusit svoje lsti na někoho jiného.“

Popadl mě kolem pasu a strhnul si mě k sobě na klín. „Tvoje lsti patří mně.“

Tentokrát jeho rty neváhaly. Měl studený jazyk, který chutnal po mátě, ale jeho ústa se brzy ohřála. Tiskli jsme se na sebe. Palec mi položil pod čelist a jemně mě hladil tam, kde mi divoce bušil tep, a druhá ruka mu spočívala na boku. Když jsme se odtáhli, abychom dostali trochu vzduchu, dýchal mělce.

Odhrnul mi pramínky vlasů z tváře a oslovil mě. „Já se na tebe nedokážu zlobit moc dlouho.“ Chvilí se na mě díval a pak zakroutil hlavou. „Cos mi to provedla?“

„Neprovedla jsem toho zdaleka dost.“

Zasmál se.

Bušilo mi srdce a dotkla jsem se jemných vrásek u koutků jeho očí. „Potřebuješ ještě trochu hulákat? Prý není zdravé to potlačovat.“

Čelem se opřel moje. „Mě už ten křik unavuje.“

Zadíval se mi do očí a já se ztrácela v ledu, ale způsobem, který mi vyhovoval. Byl to led, jaký bych nikdy nechtěla poškodit ani zničit, ačkoli se mi líbilo, když se na mně roztékal.

„To je dobře.“ Ještě jednou jsem ho vřele políbila. „Jsem ráda, že už jsi to ze sebe dostal.“

„Já taky.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Hodinu po rozbřesku jsme s bratrem Mlěčem, Arcusem a Kaiem stáli v aréně. Nebe bylo neobvykle jasné a zářivě modré. V hledišti neseseděl nikdo, ale několik členů Arcusovy rady postávalo na balkonech a jejich pestrobarevné šaty vynikaly na ledovém pozadí.

„Jste připraveni vytvářet mrazivý oheň?“ zeptala jsem se a měla jsem co dělat se svou trémou před další částí našeho plánu. Výsledek tohoto pokusu měl určit, zda máme zbraň proti Minaxům, byť ne zcela dokonalou.

Bratr Mlěč přikývl a Kai pokynul, jako by říkal, „tak už jedeme“. Arcus ani nedutal, protože já i on jsme byli pouze diváci.

Podle Cirrus dokáže mrazivý oheň Minaxe zpomalit a oslabit. My dva s Arcusem už jsme mrazivý oheň společně vytvořili více než jednou, ale bratr Mlěč se domníval, že tuto schopnost nám dodávala naše královská krev. Pokud bude mrazivý oheň vyrábět jen pár urozených jedinců, nebude to proti tisícům Minaxů, kteří by mohli uniknout, velká obrana. Bylo třeba si ověřit, zda jej dokážou vytvořit i ostatní. A teď jsme se to měli dozvědět. Chtěli jsme během nadcházejících dvou dnů odjet z hlavního města a toto byla poslední a nejdůležitější součást naší přípravy, než se vydáme hledat Bránu.

Kai se postavil proti bratru Mléčovi doprostřed arény. Arcus a já jsme se postavili do bezpečné vzdálenosti od nich. Na můj pokyn vyslali proud ohně a proud mrazu na jedno místo. Jejich obličejové ozařovaly proužky oranžového světla z plamenů. Nad ledovými zdmi se rozléhalo praskání.

S Arcusem jsme napjatě vyčkávali, až se mráz a oheň spojí do jediné barvy, což byla jasná známka, že vzniká mrazivý oheň.

„Víc,“ naléhala jsem.

Kaiovi se roztrásl paže a vyslal ještě další oheň a bratr Mléč přidal mráz.

Oba proudy ale zůstaly tvrdošíjně oddělené.

Arcus se díval se zatvrdělým výrazem, jako by je mohl vůlí *přinutit*, aby se spojily.

Tiše jsem promluvila. „Kai je Ohnivý kníže. Bratr Mléč je potomek Mrazivých šlechticů. Královskému původu už se o moc víc nepřiblížíme. Pokud to nepůjde jim, nepůjde to nikomu.“

Arcus jednou přikývl, ale stále se soustředěně díval před sebe. „Namiřte to na něco,“ navrhnul. „Na pódium.“

Dřevěná plošina, kde měli být popraveni Manusovi, pořád stála na svém místě. Kai a bratr Mléč se k ní přiblížili a pak obrátili svůj mráz a oheň na tlustá prkna, ale mráz uhasil oheň příliš rychle na to, aby plošina vzplanula.

„Kaii, přidej ještě trochu ohně,“ zavolala jsem. Bratr Mléč měl mocný dar. Možná se obě síly musely rovnat.

Přikývl a jeho plamen se rozhořel ještě jasněji a na čele mu vyrazily kapičky potu. *No tak, no tak*, pomyslela jsem si. O chvíli později se červený a modrý proud spojily. Obě barvy se smíchaly a posílily a potom blikaly bledým světlem.

Sledovala jsem jasné tvary, které se roztočily do modrobílého hořícího větrníku. V hrudníku mi narostl tlak. Bylo to nejprve nepřijemné a pak bolestivé. Minax se ve mně vši silou zmítal.

Uteč! Nebezpečí! Pryč! syčel mi v hlavě.

Moje nohy se napjaly a svaly na nich se škubaly nepřekonatelným nutkáním utíkat pryč. Zhluboka jsem dýchala, potlačovala tu chuť a šklebila se bolestí, zatímco jsem s tím stvořením sváděla tichý souboj vůlí. Nesnášela jsem toho příživníka, co nabíral sílu z mojí krve, a nesnášela jsem svoje pocity za to, že mu pomáhají, vadila mi celá ta situace.

„Ruby?“ Arcus se ke mně starostlivě otočil.

Nechtěla jsem, aby viděl, jak silně to na mě působí a jak málo to dokážu ovládat. Civěla jsem na plošinu, jako by mě to pohlcovalo natolik, že se na něj nemůžu ani podívat. Nevěděla jsem, co by vyčetl z mých očí.

„Je to blízko, že?“ zeptala jsem se bez dechu.

Přikývl. „Není to úplně mrazivý oheň, ale doufám, že to bude stačit.“

Stále si mě prohlížel a já si přála, aby toho nechal. Nechtěla jsem, aby na mě koukal, dělal si starosti, hodnotil a soudil. Cítila jsem, jak se mi vzdouvají nozdry a hoří ve mně vztek, aniž bych k tomu měla dobrý důvod, kromě toho, že jsem chtěla skrýt svou slabost a on se na mě díval moc zblízka. Příliš dobře mě vnímal, byl na mě příliš naladěný.

Nelíbilo se mi to. *Počkat.*

Nelíbilo se to *Minaxovi.*

Cítila jsem se stále více neklidná, když jsem si uvědomila, že v tuhle chvíli nedokážu odlišit, kde je pravda. Která z myšlenek je moje.

Pak bratr Mléc udělal nejistý krok zpátky. Byl sice velice mocný, ale v tuhle chvíli mu docházely síly.

„Už můžete přestat!“ zavolal Arcus a přestal mi věnovat takovou pozornost. Úlevně jsem vydechla.

Mráz a oheň se rozdělily na dvě vlákna a pohasly a bratr Mléc

s Kaiem spustili ruce. Kai si odhrnul pramínek vlasů z čela a zazubil se na nás, rozzářený nadšením z toho úspěchu. Bratr Mléč popadal dech a opíral se o svou hůlku. Arcus vykročil vpřed, že mu pomůže, ale mnich ho jen odmávl od sebe.

„Jsem v pořádku, chlapče,“ řekl bratr Mléč. „Radši se postarej o toho drobného Ohnivého mladíka. Za chvíli nám tu omdlí vyčerpáním.“

Namísto toho, aby něco odsekl, jak jsem čekala, se Kai zasmál. „Máte pravdu, dědo. Měl jsem co dělat, abych udržel krok.“

Teď když celá podívaná skončila, členové rady se zvedali ze svých sedadel na balkonech a odebírali se pryč stejně tiše, jako sledovali dění. Arcus, Kai a bratr Mléč začali probírat pokus – zabývali se chvílí, kdy se oba prvky propojily, plánovali, jak vy cvičí Mrazivé a Ohnivé, a předávali si teorie, jak by šel celý proces vylepšit. Za běžných okolností bych se k nim přidala se svými vlastními nápady, ale tentokrát jsem se držela zpátky a zkříženými rukama jsem si zakrývala sevřený hrudník a rozechvělé tělo. Otočila jsem se, aby mě neviděli, a zabořila jsem si dlaň do hrudní kosti, abych ulevila bolesti.

Minax byl teď klidný, ale stále jsem *cítla* jeho vědomí. Naslouchal, pořád naslouchal. Vyčkával na další temný pocit, na nějaký náznak smutku, z něž by si mohl vypěstovat zoufalství, nebo jiskřičku pohrdání, kterou by rozdmýchal do divokého vzteku.

S Minaxem jsem nikdy nebyla tak úplně sama. A nikdy ani úplně sama sebou.

Kdybych ho jen mohla vykázat, sáhnout si do srdce a vyškubnout ho, spálit ho, zadupat ho do země a rozsekat ho mečem. Cokoli! Jenže na tohoto nepřítele můj oheň neplatil. Z toho pocitu bezmoci se mi chtělo křičet.

„Já se tě zbavím,“ zašeptala jsem a jednou jsem se silně udeři-

la doprostřed hrudníku. „Jednoho dne tě zničím,“ slíbila jsem mu.

Minax jen nasával mou zášť a dmul se pýchou.

„Co se děje?“ zeptal se mě Kai, když mě zahlédl, a vyplašeně ke mně vykročil. „Co ti je, ptáče?“ Položil mi ruku na záda a něžně mě pohladil.

„Nesahej na ni,“ zasyčel Arcus a chystal se zasáhnout.

„Ale jí něco je!“ zakřičel Kai, vrhnul na něj pobouřený pohled a dál mě držel. „Tys to nepoznal?“

„Já...“ Arcus se zarazil a nasadil obranný tón, když si všiml, že jsem rozrušená. „Ale není na tobě, abys ji utěšoval.“

Kai se na něj obořil. „Není? Já to ale dělám už docela dlouho.“

„Jsem přímo tady,“ ozvala jsem se a stále se snažila zklidnit Minaxe. Ale oni měli moc práce s tím, že se na sebe kabonili, aby si toho všimli.

„Tím se snažíš naznačit, že *já* snad ne?“ Arcusova obočí se nebezpečně svařila.

Kaiův pohled se zatvrdil. „To je pravda. *Ty opravdu ne*. Já jsem byl u toho, když riskovala život během Zkoušky ohněm. Byl jsem tam, když blouznila v horečkách. Byl jsem tam, když v noci bloumala po mojí lodi posedlá netvorem, který ji chce zničit. Věděl jsi, že se jednou málem vrhla přes palubu během noční mûry?“

Arcus se ke mně otočil s vystrašeným výrazem. „Tys...“

Kai zvýšil hlas natolik, že křičel, a vydával vlny horka. „A já budu znovu u toho, až se postaví záštiplnému bohu, který nás chce všechny zabit! Kde budeš ty? Okouzlovat svůj dvůr? Radit se se svými poradci? Potlačovat povstání?“

„Přestaňte,“ chtěla jsem křičet, ale vypravila jsem ze sebe jen zašeptání. Minax nabíral na síle, požíral energii z té hádky a radoval se, jak se věci vyvinuly.

„Já se nebudu omlouvat za to, že mám povinnosti!“ zakřičel Arcus na oplátku se zatnutými pěstmi.

Kai okolo mě sevřel paži. „To já mám taky, ale Ruby je u mě na prvním místě. To si totiž zaslouží!“

Arcus vypadal, že je připraven vraždit, ale viděla jsem i provinilost. Kaiova obvinění zasáhla do černého.

„Co to do tebe vjelo, Kai?“ podivila jsem se tiše, víc zmatená než našťvaná. „Pomáhá mi všemi myslitelnými způsoby ještě od doby, než jsme se vůbec potkali.“

Kai mi věnoval rozezlený pohled. „Ale od té doby, co se známe, kdo z nás dvou je spolehlivější? Ten tvůj rádoby neochvějný Mrazivý král, nebo temperamentní kníže, který ti slíbil ruku v manželství?“ Jeho zlatohnědé oči probodávaly moje. „Ty mě vidíš jako rozmarného a nezodpovědného, to už jsi mi naznačila. Ale přitom já jsem ti byl k ruce, kdykoli jsi to potřebovala.“ Zakroutil hlavou. „Nikdy jsi mi nedala příležitost ti ukázat, že i já umím být opora.“

Arcusovi zacukaly ruce, jak v sobě krotit chuť útočit. Slyšela jsem jeho zrychlený dech a vnímala jeho ledový pohled tékající mezi mnou a Kaiem.

Otevřela jsem pusu, ale nevyšla z ní žádná slova. Proč to všechno říkal? Proč právě teď? Myslela jsem si, že máme mezi sebou všechno vyřešeno. Přece o mně už nemohl přemýšlet tímhle způsobem, když jsem mu jasně řekla, co chci. Koho chci.

„My dva jsme přátelé,“ namítla jsem a přála si, aby souhlasil.

„Ano, ale napadlo tě někdy, že bychom mohli být mnohem víc?“ Nespouštěl ze mě oči. „Nebo že by to šlo i teď?“

„To stačí, knížátko,“ varoval ho Arcus výhružně.

Kai si ho nevšímal. Poskočilo mi srdce, když mi položil ruku na tvář. „Ruby?“

Neviditelný řetěz, který držel Arcuse zpátky, se přetrhnul.

Vyskočil vpřed a jeho ruce se třásly kolem Kaiova krku. Stala se z nich hromada, která se kutálela po zemi v aréně.

Minax vesele křepčil a já už si nemohla ani nalhávat, že je v mojí moci. Všechno se propadalo v chaos. Ve chvíli, kdy jsem se přestala snažit ovládnout Minaxe, se konečně ozval můj hlas.

„Nechte toho, vy telata!“ zaječela jsem, abych přehlušila zvuk mlácení a hekání. „Nebo vás oba upeču!“

Kai praštil Arcuse přes předloktí a vysvobodil se z jeho sevření, načež mu dal pěstí do čelisti. Arcus mu to vrátil a pak ještě jednou. Kai se zapřel zády o zem, položil Arcusovi chodidla na hrudník a neskutečnou rychlostí ho převrátil na záda, ještě jednou ho zasáhl pěstí a začal se zvedat na nohy. Arcus mu ale podkopl nohy a vrhnul se na něj, zatímco padal.

Zvedla jsem dlaně s připraveným ohněm. Bratr Mléč, který zápas sledoval s nezúčastněným zájmem, ale poklidně zvedl ruku. „Dovolte.“

Vyslal na ně ledový pás, který je oba zakryl. Arcus do ledu bušil lokty i pěstmi a Kai ho zatím rozpouštěl. Bratr Mléč mezitím přidával další a další vrstvy mrazu, až se Arcusovy pohyby zpomalily a Kai zuřivě vrčel, když se mu každá roztavená vrstva okamžitě znovu objevila před očima.

Když byli nakonec uvězněni v ledu až po ramena, jen na sebe vrhali nenávistné pohledy, jako by se chtěli vzájemně zabít, a ztěžka funěli.

Byla jsem tak rozčilená, že jsem se bála, že si moje srdce propálí díru v hrudníku a s ním půjde i Minax. Ten mezitím šeptal o všech možných způsobech, jak by je za tuhle neomluvitelnou scénu mohl potrestat. Už jsem se téměř chystala některý z jeho návrhů vyzkoušet, když se ke mně přiblížil bratr Mléč a položil mi na rameno ledovou ruku.

„Výborně, slečno Otrerová,“ pronesl tiše. „Jen v klidu.“

Jeho chladivý dotek a několik hlubokých nádechů mi dodaly určitou dávku sebeovládání. Stále jsem byla naštvaná, ale už jsem alespoň byla sama sebou.

„Vy neskuteční tupci!“ zařvala jsem na ně a postavila se mezi ně. „Čelíme nepříteli, který by nás mohl zničit bez jediného mrknutí, a vy se tu snažíte rozcupovat jeden druhého na kousíčky. Máme přece pracovat *společně*! To je snad smysl toho všeho! Pokud to nezvládnete ani vy dva, jaká je asi naděje pro Ohnivě a Mrazivé *vojsko*?“ Rozhodila jsem rukama. „Já to vzdávám. Klidně se zabijte, mně po tom nic není. Jdu pryč.“

S dupáním jsem se odebrala z arény.

„Ani se neodvažuj!“ zavolal Arcus.

„Počkej, Ruby!“ vykřikl Kai ochraptělým hlasem. Možná dostal pěsti do krku.

Dobře mu tak.

Když jsem slyšela, jak se za mnou tříští led, vyštěkla jsem na ně varování. „Nechodte za mnou, ani jeden. Neručím za to, že vás nezabiju!“

Prošla jsem skrz otevřenou bránu okolo tichých stráží až do hradu. Když jsem došla ke své komnatě, vytáhla jsem ze dna skříně brašnu a začala jsem do ní pěchovat všechny nezbytnosti a při tom jsem horečně plánovala, co dál. Pojedu do Tevrosu, najmu si někoho jako kapitána lodi a lichvářskou pirátku si najdu sama. Někdo z ostatních námořníků bude určitě vědět, kde bydlí. Nepotřebovala jsem Kaie. A nepotřebovala jsem Arcuse.

„Pitomci!“ zuřila jsem, zapínala svou brašnu a hodila si ji přes rameno. „Hňupové!“ Vyrasila jsem z komnaty a dodusala až ke kuchyni, kde jsem si chtěla nabrat zásoby na cestu do Tevrosu. Nevšímal jsem si vysoké postavy, jež se ke mně blížila chodbou, ani tiše zvědavých stráží, kteří tu stáli každých pár metrů. „Telecí mozečky!“

„Ruby.“ Arcusův hlas byl hluboký a podmanivý.

„Nech mě být.“

„Ruby, prosím.“ Došla jsem k rohu, kde se ke mně natáhl a popadl mě za rukáv.

„Ne!“ Prudce jsem se k němu otočila. Obličej měl oteklý, pokrytý modřinami a zkrvavený pod nosem a na bradě. Měl rozseklý ret a okolo jednoho oka už se mu tvořil černý monokl.

„Máš zlomený nos?“

Popotáhl. „Ne.“

„Škoda.“ Otočila jsem se a zamířila ke kuchyni.

Následovaly mě jeho kroky. „Vážně nemůžeš čekat, že nic neudělám, když ti řekl tohle. Vždyť on tě v podstatě požádal o ruku, Ruby. *A přímo přede mnou!*“

„Ano, ano. Ty jsi ztělesněná důstojnost a strašlivost. Nikdo tě nesmí rozhněvat a tak dále.“

„Tohle nesouvisí s mou povýšeností.“

„Ne,“ obrátila jsem se znovu k němu, „je to o pravém opaku. Ty jsi z něj tak vyplašený, že máš dojem, že bys ho měl zabít, spíš než bys mě nechal, abych se sama rozhodla, co chci.“

Pohasly mu oči. „A ty se mi divíš? Co bych dělal, kdyby sis nevybrala mě?“ Z jeho zranitelnosti se stal útok. „Co bys ty dělala v *mojí* kůži?“

„Zabalila bych tě do ranečku a poslala tě Marelle...“

„Já ale Marellu nikdy nechtěl.“

Mávla jsem rukou. „Tak někomu jinému a popřála bych ti štěstí.“

„Opravdu?“ Z jeho hlasu odkapávala jízlivost.

„Ano, opravdu!“ Napřímila jsem bradu a divila se, jak je možné, že ho jen můj pohled nepálí na kůži. „Protože já bych nechtěla být s někým, kdo nechce být se mnou.“

„To já taky ne!“ Natáhl ke mně ruce, jako by se mě chtěl do-

tknout, a pak si to patrně rozmyslel. „Ale nesnesu pomýšlení na to, že bys byla s někým jiným.“

Zoufalý tón jeho hlasu mě zasáhnul na citlivém místě. „Já taky nechci myslet na tebe s někým jiným, ale to neznamená, že půjdu a zmlátím všechny možné náhradnice. Je na tobě, aby sis vybral, koho chceš, a na mně, abych si vybrala já. Pokud si vybereme jeden druhého, tak je to šťastný konec příběhu. Cokoli jiného je cesta do záhuby.“

Chvíli se na mě jen díval a pak sklopil oči a několikrát sevřel ruce v pěst. Následovala jsem jeho pohled. Měl odřené a krvácející klouby na rukou. Zavrtěla jsem hlavou a vyfoukla vzduch. Znovu jsem se rozčílila, když jsem viděla jeho zranění.

„Pamatuješ si, jak jsem odjížděla do Sudesie,“ začala jsem, „a tys mi řekl, že si musíme vzájemně dát trochu svobody?“

Jeho ostražitý pohled se okamžitě setkal s mým. „Nedělej z toho prosím příklad toho, jak dokážu být rozumný. Litoval jsem těch slov, hned jak jsi odjela. Nechci od tebe mít pokoj. Chci se tě držet vším, co mám.“

Já to cítila stejně, ale potřebovala jsem mu to vysvětlit.

„Poslouchej mě. Tys to řekl proto, že jsi nechtěl, abych se cítila v pasti. Chtěl jsi mi dát na vybranou, protože jsi věděl, že se mě jen těžko udržíš navždy, když se od tebe budu odtahovat.“

Švihl rukou. „A teď vím, jak bych se cítil, kdybych tě ztratil. Nechci to znovu riskovat.“

Zklidnila jsem hlas. „Mluvíš o tom, jak jsem byla nemocná v opatství a ty sis myslíš...?“

„Ne! To bylo za hranou...“ Zavrtěl hlavou. „O tom nemůžu ani přemýšlet. Ne, mluvil jsem o tom, co se stalo v Sudesii. Viděl jsem, jak oznamovali tvoje zasnoubení, Ruby. Viděl jsem, jak ho líbáš, když jsi mu slíbila svou ruku.“ Polkl. „Myslel jsem si, že jsi pryč. Že už jsem tě navždy ztratil.“

Na chvíli jsem se nad tím pozastavila a musela jsem si přiznat, že pro mě by to byla muka. „Neumím si představit, jak to muselo být těžké. Kdyby to bylo naopak, nejspíš bych podpálila celý ostrov.“

„Vidíš? Nevíš, jaké by to bylo mě ztratit, takže se ti snadno tvrdě soudí, co dělám já.“

„To je možná pravda. Ale já tě přece nesoudím za to, že jsi majetnický. Tak to cítím i já.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Ale nelíbí se mi, jak se kvůli tomu chováš. Ublížil jsi mému kamarádovi. A je to kamarád, který už si v sobě nosí bolest. Já si vybrala tebe, Arcusi. Namísto něj. On zůstal sám, ačkoli se ke mně choval hezky a věrně. Bojoval jen o šanci, protože si myslel, že by ji mohl mít. Ale nemá.“

„Ty k němu něco cítíš. Záleží ti na něm. To vidím.“

„Ano, přesně tak! A to se nezmění.“

Couvnuł ode mě, jako bych ho uhodila.

„Ale není to nic ve srovnání s tím, co cítím k tobě!“ Popadla jsem ho za límec oběma rukama a zatřásla s ním – což s jeho urostlou postavou ani nehnulo. „Chci tebe. Vybrala bych si tě každý den, znovu a znovu, pořád dokola. Slyšíš mě? Jen mi nedávej důvod si to rozmyslet.“

Sklonil ke mně hlavu. Ticho prořezával jen jeho dech. Položil mi dlaně na hřbet rukou a přitiskl si je k hrudníku.

„Já nechci, aby sis to rozmyslela.“ Opřel si tvář o moje vlasy a ovinul kolem mě paže. „Nevybírej si nikoho jiného. Nikdy.“

„Tak nebuď osel,“ zabrblala jsem a stále jsem se otrásala ze všech těch pocitů, které ve mně zuřily.

Odmlčel se. „Nebo protivný šutr?“

Odfrkla jsem si a skoro jsem se i zasmála. „Nebo tak.“

„Promiň.“

„Dobře.“

„Prostě jen tak?“

„Jsem Ohnivá. Mám být vrtkává.“

Začal se smát a pak zaskučel. „Moje žebra. Chci tě obejmout, ale všechno mě bolí.“

„To je pro tebe ponaučení.“

Tiše se zasmál a promnul si hrudník. „Jsi krutá žena.“

Než jsem dokázala odpovědět, Minax mi zašeptal v hlavě.

Krutá, ano.

„Co se děje?“ zeptal se Arcus, když vycítil, že se mi změnila nálada.

Zavrtěla jsem hlavou a donutila se usmát.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Černé plachty za rozbřesku. Deset, dvacet, sto lodí lemuje obzor. Směsice tempesijských válečných lodí, sudesijských brigantin a saferských galeon brázdí krvavě rudé moře.

Všechny plují pod jedinou vlajkou: bílé slunce na černém pozadí. Nad každým plavidlem krouží létající stíny.

Já sama se vznášela nad stěžni jako přízrak všech přízraků. Necítila jsem vítr ani zimu, jen vír pocitů námořníků pod sebou: nadšení, odhodlání, krvelačnost, nedočkavost. Jejich zkažená srdce už se třásla na další zabíjení.

My stíny se jim vsákneme do krve a donutíme je k dalšímu násilí a potom je odměníme za poslušnost tím, že povýšíme jejich lidské pocity na něco opojného, bohatého a neodolatelného. Božského. Až okusí ten omamný nektar, jejich smrtelné schránky už nebudou nikdy stejné. Budou chtít jen další a další oběti, úlovky, další masakr.

Temná blaženost už jim koluje krví a dodává jim důvod žít.

Plachty se vzdouvaly a zadní vítr nás poháněl k našemu cíli. Před námi se na pobřeží šikovali bojovníci připravení k bitvě, obraně, smrti. Jejich kopí a sekery se rudě leskly ve světle vycházejícího slunce.

Náše kořist se shlukovala na plážích pokrytých oblázky a naplňovaly ji láskyplné myšlenky jako nějaké talismany – myšlenky na

děti, sourozence, rodiče, manžele a manželky. Doma na ně čekaly rodiny a modlily se za jejich vítězství.

Nás plnily myšlenky na smrt. Vnitřnosti smrtelníků se napínaly očekáváním. My jsme přetékali radostí.

Brzy přijde potěšení ze souboje.

Když naše lodky dopluly na mělčinu, naše černě oděné armády se vyhrnuly bez zaváhání.

My stíny jsme byly jejich štíty.

Než mohl první lučištník vystřelit šíp a než první pikenýr zasadil úder, vyrazili jsme k čekající armádě. Rozorali jsme jim mysl i ovládli jejich myšlenky i úmysly. Odhodili štíty a obrátili se jeden proti druhému, podřezávali si krky a bodali do odhalených míst v brnění – měkké maso stehen, pod pažemi, na krku –, do všech zranitelných, neochráněných místech, kde tepala studená i horká krev.

Mraziřů nebo Ohnivých, neviděli jsme mezi nimi rozdíl. Rozkoš nám přinášela smrt ve všech podobách. Živila nás.

Stíny tančily mezi umírajícími vojáky.

Nasávala jsem každý výkřik, každé zvolání, každé poslední přání a protahovala to utrpení co možná nejdéle, abych si náležitě užila každé pomalé, šustivé zalapání po dechu. Šeptala jsem tichá slova a zpomalovala jim srdce, zužovala cévy, brzdila proudění krve, jen abych prodloužila ty poslední cenné momenty. Držela jsem duše v tělech tak dlouho, jak jsem jen mohla.

A teprve když ti kdysi hrdí bojovníci konečně toužili opustit utrpení a dojít k míru, rozlomila jsem jim mysl, aby z ní vytryskly všechny vzpomínky na lítost, hanbu, nenávist, strach i poražení, a jejich poslední chvíle byly mučivé. Prodlužovala jsem jejich utrpení s divokou radostí – jako kdybych vycucávala ústřice ze škeblí.

Pár jsme si jich ponechali. Jen ty s nejtemnějšími myšlenkami, nejsilnějším vztekem, nejhlubší nenávistí. Silná těla se slabými dušemi.

Zlomili jsme páteř jejich totožnosti a přetvořili si je pro sebe. Naverbovali jsme je pro svou vlastní válku.

A tak každá další bitva rozšířila naše řady.

Nakonec jsme z mrtvých vyklouzli do živých, z poražených k vítězům. Vstoupili jsme jim do srdce a tepali v pomlkách mezi bušením srdcí, dělili se o svoje potěšení a pletli jim tak hlavu.

Když bylo po všem, na břehu ležela jen mrtvá těla s tvářemi zkřivenými posledními okamžiky bolesti.

Naši válečníci popadali dech a v očích jim tančila radost, černé haleny promáčené krví a srdce plná smrti.

Už nyní jsme plánovali další masakr.

Smrt byla život.

A my, stíny, jsme měli hlad.

Vzbudila jsem se bez dechu a šermovala jsem kolem sebe rukama. V uších se mi rozléhal řev. V žilách mi stále proučila radost z bitvy – byla to radost z cizího utrpení.

Zvedal se mi žaludek.

Plamínkem z ukazováčku jsem si zapálila svíčku na nočním stolku. Okolo mé postele s nebesy visely červenozlaté závěsy. Knihovnu a čalouněné křeslo u potemnělého okna zalévalo měkké světlo. Ze křivého skla se na mě díval obličej s obrovskými očima. Lekla jsem se ho a pak si uvědomila, že je to můj vlastní odraz. Vzpomněla jsem si, kde to vlastně jsem – u sebe v komnatě na hradě. Byla to poslední noc před odjezdem na naši cestu.

Ozvalo se klepání. „Ruby?“

Vyklouzla jsem z postele a odplížila se ke dveřím. Když jsem otevřela, dovnitř vešel Arcus a s ním závan studeného vzduchu.

„Slyšel jsem tě křičet,“ řekl hlasem ochraptělým od spánku. Měl rozčuchané vlasy, rozepnutou košili a byl bosý.

Zmateně jsem zamrkala. Já jsem křičela? „Tys mě slyšel?“

Přiblížil se ke mně a starostlivě si mě prohlížel. „Máme společnou zeď mezi komnatami. Tobě se zase něco zdálo?“

Třela jsem si ruce a stále jsem se trásla. Nemohla jsem se zahřát.

„Pojď pod peřinu.“ Odhrnul mi ji, já si vlezla do postele a on mě přikryl.

„Co se stalo?“ zeptal se mě jemně a postel se u kraje prohnula pod jeho vahou.

Opřela jsem se mu tváří o rameno. Potřebovala jsem jeho dotek víc než teplo. „Bitva.“ Cítila jsem, jak mám stažený krk a každé slovo mě bolí.

Pohládl mě po vlasech. „Proti komu?“

Ztuhla jsem. Vojáci ve snu byli Mraziví. Jeho vlastní armáda. Nechtěla jsem mu vyprávět, jak jsem si představovala, že je zabíjím a užívám si jejich bolest. Na to bylo zapotřebí mít pořádně zvrácenou představivost, aby se mi zdálo něco takového.

Stále jsem cítila v kostech, že Brána se ještě neotevřela. Kdyby ano, Minax v mém srdci by to vnímal a já bych se o tom dozvěděla. Ten sen tedy nebyl výjev z přítomnosti... ale mohl to být pohled do budoucnosti. Tak, jak si ji plánoval Eurus.

„Ruby, co se děje? Vidím, že nejsi v pořádku. Mluv se mnou.“ Po chvíli se mi na koleni přikrytém dekou sevřela jeho ruka. „Něco mi pověz. *Cokoli.*“

Jeho obavy na mě působily, ale ani přesto jsem se nemohla donutit mu říct, co jsem dělala ve svém snu.

„Mám pocit,“ rozložila jsem ruce a hledala ta pravá slova, „že když ti to řeknu, tak tě stáhnu do té pavučiny... ve které už jsem sama chycená. A pak budeš taky kořist.“ *A uvidíš, jak moc jsem zkažená, a už se ke mně nebudeš chtít ani přiblížit.*

Sevřelo se mi hrdlo a oči se mi zalily slzami. Otočila jsem se

a snažila se je potlačit rychlým mžikáním. Měla jsem pocit, že mám prázdno v srdci. Hledala jsem, kde je Minax.

Necítila jsem ho. Kde byl?

Opustil mě?

V panice jsem chytila Arcusův obličej a naklonila si ho k sobě, abych mu viděla do očí. Pálily mě ruce z jeho studené kůže. Cítila jsem, jak se palci zarývám do jeho tváří, ale nedokázala jsem svůj dotek zjemnit.

„Ruby!“ Jeho veliké ruce zakryly ty moje. „U Tempuse! Co je s tebou?“

Můj dech šustil tam a zpátky jako bouřlivý vichr. *Východní vítr se nám smál a val nás blíže k bitvě.* Setřásla jsem ze sebe tu vzpomínku.

Jeho oči měly stejnou ledovou barvu jako vždycky. Odhrnula jsem mu manžetu ze zápěstí a podívala se na jeho žílu. Mrazivá modrá a po Minaxovi ani stopy.

Opřela jsem se zády a úlevně spustila ramena.

Sklouzl mi rukou na tvář, otočil mi obličej a pečlivě si mě prohlížel. „Nechápu to. O jaké pavučině mluvíš? Co tě tolik vystrašilo?“

Jak jsem mu měla říct, že ačkoli se chovám sebevědomě, nejsem si už jistá, jestli mám silnější vůli já, nebo Minax? Stále jsem si opakovala, že tady vládnu já, ale tahle noční můra mě úplně rozhodila. Kvůli ní se podstata toho stvoření jevila mnohem jasněji, ukázala mi, co si přeje. Jeho cílem bylo vytěsnit moje vědomí, dokud ze mě nezbude už vůbec nic, tak jako to udělaly stíny s bojovníky.

Čím déle jsem ho v sobě nosila, tím méně jsem ho vnímala. Splýval se mnou každý den víc a víc a hladce se propojoval s mými myšlenkami, až jsem už nedokázala odmítnout jeho rozkazy. Časem se z něj stane jen stín v mých snech.

Od hrudníku přes paže se mi šířilo chvění a já kolem sebe ovinula ruce, abych to zastavila.

„Otoč se zády,“ vyzval mě Arcus hlasem, ze kterého plynulo, že mě neprosí.

Poslechla jsem a on mi položil ruce na ramena a masíroval mi zaťaté svaly. Nejprve jsem se mu samou úzkostí bránila, ale brzy mi z vršku zad vyprchalo napětí a samovolně se mi zavřely oči.

„Vyprávěj mi o svém snu,“ zopakoval vábivým hlasem, který mě málem očaroval.

Zavrtěla jsem hlavou.

Povzdechla si. „Nemám rád, když se mnou nemluvíš.“

„Bylo to hrozné,“ zašeptala jsem. „A nechci o tom přemýšlet.“ Další povzdech. Ještě několik minut mi něžně tlačil palci do týlu.

„Lepší?“ zeptal se nakonec.

„Klidně ti zaplatím, abys nikdy nepřestal,“ zažertovala jsem potichu, napůl omráčená.

Po chvíli se tiše zasmál hedvábným hlasem. „Kolik máš peněz?“

Zvedla jsem koutky. „Zaplatím v polibcích.“

Jeho ruce se zastavily a znovu se daly do pohybu. „To bude stát hodně,“ varoval mě.

„Pro tebe mám nekonečnou zásobu.“

Položil mi rty na krk, kde byl před chvílí palec. „Vezmu si je všechny.“

„Ty neumíš smlouvat,“ namítla jsem chabě. „Máš chtít vyšší cenu a já mám potom nabídnout o něco víc, tak, aby mě to neuspokojilo. Tak víš, že jsi dobře prodal.“

„Já беру cokoli, co nabízíš. A nechci, abys byla neuspokojená.“

Zahihňala jsem se tomu dvojsmyslu. „Na trhu by tě oškubali. Králové se zjevně neučí handrkovat.“

Jednou rukou mi stále mnul krk. Druhou mi sklouzl na břicho a jeho chlad se propaloval skrze mou tenkou lněnou košilku. Zrychlil se mi tep.

„Když vidím poklad, tak ho poznám.“ Rty mi cestoval od krku k rameni a odhrnoval si látku. Zachvěla jsem se. „O pokladu se nevyjednává.“

„Tomu já nerozumím.“ Naklonila jsem hlavu, aby měl lepší přístup. Pomalu mi uvadaly končetiny, ale zbytek těla na jeho jemné laskání reagoval způsobem, který se s uvolněním příliš neslučoval. Ohřála se mi kůže a v žilách mi vířila krev. „Nejsem zvyklá, že bych si mohla dovolit něco tak drahého.“

Uhladil mi vlasy přes jedno rameno a rty našel mou šíji. Zadržovala jsem, jak mě přemáhaly moje pocity. „Když je něco dostatečně hodnotné, tak za to člověk ochotně zaplatí správnou cenu.“

„A nebudeš pak litovat toho výdaje?“

„Nikdy. Ne když za to získám něco, po čem prahnu.“

Polkla jsem, protože jsem věděla, že mluvíme o něčem důležitějším než o obchodování na trhu. „A co když si ten... poklad... myslíš, že jsi stejně hodnotná cena?“

Povzdechl si a jeho studený dech mi ovanul krk. Otočil si mě proti sobě. „Tak to bych měl veliké štěstí.“

Po mém hrozném snu bylo nesmírně příjemné se cítit chtěná a oceňovaná. Vjela jsem mu prsty do vlasů a vychutnávala si jejich tmavou hebkost. Pomalu se ke mně blížily jeho rty a já je sledovala jako uhranutá, až jsem nakonec zavřela oči, když se spojily s mými. Zažehlo to ve mně jiskru. Ze srdce mi proudilo teplo, ale jeho chladná hrud' vstřebávala moje horko a naše teploty se vyrovnávaly. Tiskli jsme se k sobě a naše rty se setkávaly o to blíž. Přidržel si mě u sebe a pomalu se bokem položil na postel a mě strhnul s sebou. Můj pád utlumil svým ramenem

a paží. Při tom pohybu se mu vyhrnula košile a než jsme leželi vedle sebe, moje dlaně se dotýkaly jeho nahého pasu a hladově obkreslovaly obrysy jeho svalů. Zalapal po dechu.

„Pálí tě moje ruce?“ zeptala jsem se a plná obav jsem je odtáhla. „Ublížuji ti?“

„Psst, ne.“ Jeho košile letěla svižně k zemi, jako když se utrhne plachta. Položil si mou ruku na hrudník. „Jen se mě pěkně dál dotýkej.“

Byl to nesmírný přepych, smět prozkoumat každou jeho krivku a pevný sval svými prsty. Jemně jsem ho hladila po celém těle a mírně ho u toho škrábala, až se zachvěl.

„Ty jsi tak příjemný,“ zašeptala jsem.

„To jsem rád, že si to myslíš.“ Jeho hlas zněl trhaně. „Neznám lepší pocit, než cítit na sobě tvoje ruce. Tvoje rty. Držet tě v náručí.“

Zatřásla jsem se, když mi přešel dlaněmi po žebrech a zastavil se těsně pod mými prsy. Zadržela jsem napjatě dech.

Zarazil se a zaškubaly mu prsty. Pak vydechl a sjel mi rukama zpátky k pasu. Jeho polibky se ochladily, něžně mi oždiboval rty a klouzal tam a zpátky způsobem, který již nebyl ani tak vzrušující jako uklidňující.

Uplatňoval tady svoje sebeovládání a chystal se ode mě odtáhnout. Ochlazoval mě o několik stupňů. Byl totiž rozumný, slušně vychovaný a opatrný.

Ze srdce mi vyšlehl náhlý a spalující vztek.

Já nechtěla ochladit. Nechtěla jsem být rozumná. Chtěla jsem zapomenout na budoucnost a žít v přítomnosti, ztratit se v něčem příjemném. Proč se nemohl pro jednu jenom uvolnit?

Rázně jsem ho popadla za krkem. Druhou paží jsem mu přehodila přes pas a přitáhla ho k sobě, až jsme se dotýkali boky. Přitiskla jsem se k němu, vzala ho za jednu ruku a položila si

ji přímo na prso. Nasál vzduch a jeho ruka mě sama od sebe stiskla. Zavzdychala jsem z toho pocitu, který se šířil mými nervy. Měl silnou, ale i jemnou ruku a ten pocit pro mě byl dosud neznámý. Jeho chladný dotyk mě pálil a zrychloval mi krev v žilách.

Nechtěla jsem, aby to přestalo.

Dýchal teď rychle a přerývaně. Jako by sám se sebou sváděl boj, zda se odtáhne, nebo ne.

Správně. Už mě to jeho sebeovládání unavovalo.

„Ruby,“ vydechl bezmocně.

Zarazila jsem jeho slova a nastavila mu rty, přitáhla ho k sobě a málem se přitom samým spěchem uhodila. Chtěla jsem ho vstřebat, nasát všechny jeho pocity z jeho kůže do svojí a živit se tou radostí. Něco ve mně narůstalo a sílilo, jako naléhavé nutkání.

„Měl bych jít,“ vypravil ze sebe přidušeně, ale rty zůstával přilepený na jemné kůži pod mým uchem a ochutnával mou čelist, jako by to byl neznámý kontinent pokrytý zlatým prachem. Mumlal v podstatě sám sobě. „Ale jak ti mám dál odolávat? Jak se mám odtrhnout?“

„Tak běž až později,“ vydechla jsem a svět se mi zabarvil do černobíla. Ztrácela jsem kontrolu, ale už mi na tom nezáleželo. „Běž až za svítání.“

Když jsem mu stiskla holé rameno, abych si ho přitáhla, otočil hlavu k mému zápěstí, aby ho políbil.

Vytřeštil oči, prudce nasál vzduch a pevně mi paži stiskl. Otevřela jsem oči a uviděla, na co se dívá: moje tepna byla černá jako noc.

Zoufale jsem se nadvzdela na posteli, abych se znovu přitiskla na jeho hrudník. Rozechvěle vydechnul, *fuuuu*, a pak znovu začínal a vymrštil se z postele, zacouval a zíral na mě.

„Nesahej na mě,“ vydal ze sebe několik kroků od postele.

Jeho slova se dotkla něčeho uvnitř mě. Dívala jsem se na něj vyplašeně a jeho pohrdání mě vytrhlo z mého poblouzněného stavu.

„Pořád jsem to já, Arcusi,“ zakoktala jsem roztřeseně. Z jednoho ramena mi visela košilka, stále mi ještě mravenčila kůže a volala po jeho.

„No to určitě. Podívej se na svoje zápěstí.“

Posadila jsem se a přehodila nohy přes okraj postele. „Minax se přiživuje touhou.“ Jakmile jsem to řekla, věděla jsem, že je to pravda. „To znamená, že tě chci já. Pořád jsem to já. Nemůžu ovlivnit, jak na to bude reagovat.“

Otrásl se a tentokrát to bylo znechucením, ne touhou. „Nemůžu se tě dotýkat, dokud... dokud neodejde.“

Bolestivě se mi sevřelo srdce při představě, že se mě nemůže ani dotknout. „To se možná nikdy nestane.“

„To neříkej!“ V očích měl jen čirý strach.

Podívala jsem se mu přímo do očí. „Tohle už jsem možná já. Napořád.“ *Můžeš mě takhle milovat? Budeš mě ještě někdy chtít?*

Potrásl hlavou a vztekle sebral ze země svou košili. „Tomu odmítám věřit.“ Polkl a sevřel ruce v pěst. „Ta kniha... musí v ní být odpovědi. Najdeme je.“

Tato část mě mu očividně připadala nepříjemná. Mohl tvrdit, že mou Temnou stránku snáší, ale nebyla to pravda. Pokud nepřijdu na to, jak se zbavit Minaxe, tak si jen umyje ruce a odejde, aniž by se za mnou ohlédl. Jeho reakce zraňovala mou hrdost a probouzela moje citlivé vnitřní nejistoty, až jsem v duchu krvácela. Ale nechtěla jsem mu to ukázat. Nebyl sám, kdo mohl zavřít dveře před tím druhým.

„A co, do té doby se mi budeš vyhýbat?“ naléhala jsem. „Dokud nebudu dostatečně čistá, abys na mě mohl znovu sáhnout?“

„To není otázka čistoty,“ odsekl. „Jde o to, kdo za tebe rozhoduje. Jsi to ty? Nebo je to... ta věc?“

Ta věc. Každý den jsem vyvíjela nesmírnou snahu, abych *tu věc* udržela uvnitř, a ochránila tak jeho a jeho drahocenné království a vůbec všechno, na čem mu záleželo. Jak se jen odvažoval zpochybňovat moje rozhodnutí? „Někomu jinému by to nemuselo vadit.“

Svraštil obočí. „Co tím chceš říct?“

Rozvalila jsem se na posteli a nechala si rozvázanou košilku sklouznout ještě o něco víc. „Ne každý má takové zábrany jako ty. Když se mě nebudeš dotýkat ty, třeba by chtěl někdo jiný.“

Zastavil se mu dech a nevěřicně se mu otevřela ústa. „Ty mi vyhrožuješ?“ Na tváři se mu zračila čirá bolest. „Jak... jak to vůbec můžeš říct? Já bych ti nic takového *nikdy* neřekl. Ani bych si to *nepomyslel*.“

Bylo mi jedno, že tančím na okraji útesu. Nezáleželo mi na tom, že mi odhalil svoje srdce a já ho mohla rozdrtit několika slovy. Měla jsem z toho radost a vychutnávala jsem si to.

Ne. V nějaké části duše jsem cítila lítost. Bojovala jsem vši silou, aby ta obluda zůstala uvnitř.

A nešlo mi to. Moje lítost zmizela jako mlha odvanutá větrem.

Oplatila jsem mu chladný pohled. „Jen si vzpomeň, že to byla tvoje volba. Tys nechtěl mě, ne naopak.“

Několikrát se prudce nadechl a to, jak ho zasáhla moje zrada, bylo jasné v každém nepatrném odstínu jeho výrazů. Radostně se mi zrychlil tlukot srdce, ačkoli se mi zároveň zvedal žaludek, což nemělo s radostí nic společného.

Jeho hlas byl teď tichý a upjatý a probodával mě pohledem. „Tenhle okamžik si budu pamatovat napořád.“

Zkřížila jsem paže a začala se třást. Začaly mě zalévat vlny lí-

tosti, ale přehlušila je moje potřeba mu ubližovat. „Co si budeš pamatovat?“

Ztěžka se nadechl. „Je to poprvé, kdy jsem z tebe viděl něco, co nedovedu milovat.“

Ta slova páčila tak silně, že prorazila ten opar. Pevně jsem stiskla víčka a slyšela jsem, jak se dveře méj komnaty otevřely a zavřely a jejich bouchnutí se odráží ode zdí. Jeho kroky utichly a o něco dál se ozvala další rána. Srdce mi rychle bušilo a radost zhořkla na výčitky svědomí. Ale zmizel i smutek a já zůstala jen otupělá.

Seděla jsem na okraji postele, obrátila jsem dlaně ke stropu a položila si hřbety rukou na kolena, abych si viděla na zápěstí.

Jedna tepna byla granátově červená. Ta druhá černá jako tuš.

ČÁST II

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Sešplhala jsem z lanoví, seskočila na palubu a pořádně se protáhla. Právě mi skončila čtyřhodinová hlídka ve vraním hnízdě, a tak jsem potřebovala trochu vyklepat ztuhlé svaly.

Zatím se nikde neobjevila jediná známka cizích plachet, jen nízké šedivé nebe, jež obíralo moře o jeho barvu. Občas se kolem nás prohnalo pár jemných obláčků jako popletený odraz pěnových čepiček na vlnách.

„Je to tvoje, Sevo,“ ohlásila jsem sudesijsky.

Ohnivá mistryně se mi elegantně uklonila a pak vyšplhala do lanoví na svou hlídku a její oranžové kalhoty a červená tunika ji proměňovaly v živoucí plamen.

Zabralo několik dní, než jsme na lodě dostali posádku i zásoby. Kai naléhal, že by měly být jen čtyři. Víc by Liddy vyplašilo.

Měla oči po celém moři, takže se dozví, že se k ní blíží naše *Potulná princezna* dlouho před tím, než dorazí, ale Kai tvrdil, že je to dobře. Neznámou loď by obsadila, jakmile by se ocitla na jejím území.

Přípravu tempesijské flotily měl na starost lord Pell. Domluva zněla, že jakmile získáme popis cesty k Bráně světla, pošleme zprávu a on vyšle zbývající lodi.

Zatím jsme neviděli žádné z plavidel, jež nám slíbila králova Nalani. Modlila jsem se k Sud, abychom s ní mohli počítat. Kdyby došlo na nejhorší a Eurús dokázal otevřít Bránu, potřebovali jsme Mrazivé i Ohnivé síly, aby vyrobily mrazivý oheň nebo nějakou jeho nápodobu. V tuhle chvíli jsme měli akorát tucet Ohnivých mistrů, kteří s námi přijeli ze Sudesie, a mě s Kaiem.

Když jsem viděla, že tam Kai stojí, vydala jsem se na mezipalubu, která vyčnívala nad úroveň paluby a umožňovala dobrý výhled na nepřetržitý shon v lanoví i pod ním. Kai stál na levoboku pár kroků od kormidelníka. Zdálo se, že vnímá všechno najednou a jeho pozornosti neunikne ani sebemenší drobnost. Jeho bystrozrakému dohledu jsme z velké části vděčili za to, že Mraziví a Ohniví námořníci hladce spolupracovali.

Kai na mě zdvořile kývnul, když jsem k němu došla. Byl tady jako ryba ve vodě. Slaná vodní tříšť, sluneční světlo a vítr, který mu cuchal vlasy. Stál zešíroka rozkročený, měl uvolněná ramena, volnou košili přes černé rajtky, které mizely v jeho naleštěných černých botách až po kolena. Jediný projev toho, že by mu mohla být zima, byla kožešinová vesta, kterou sehnal někde v Tempe-sii, ale působila jako módní doplněk spíš než jako ochrana proti větru. Zastavila jsem se kousíček od něj a ucítila jeho oblíbené mýdlo ovoněné santalovým dřevem.

Neviděli jsme se o samotě od toho, co se stalo v aréně, a teď jsem nevěděla, co říct. Chtěla jsem se přesvědčit, že je v pořádku, ale kdybych se ho na to zeptala, urazila bych ho. Chtěla jsem se omluvit, ale to by bylo ještě horší. Uběhlo několik minut a já zavrhovala jednu možnost za druhou.

„Měl bych tě varovat,“ začal znuděně, „že nemám trpělivost na trapné ticho.“

Odhrnula jsem si několik pramínků vlasů, které se tvrdšíjně uvolňovaly z mého copu. „Mě taky moc nebaví.“

„Takže?“

Povzdechla jsem si. Nastal čas strhnout náplast a prohlédnout si ránu pod ní. Nebylo rozumné nechávat ji mokvat ve tmě.

Nedívala jsem se na něj a raději jsem sledovala námořníka, jak drhne palubu slanou vodou a pískovcem. „Proč jsi mi v aréně řekl ty věci?“

Na několik vteřin se odmlčel, než mi odpověděl, a ve mně jen narůstalo napětí.

„Když jsme byli v opatství, dva dny jsem se o tebe staral, otíral ti čelo mokrým hadříkem, poslouchal, jak mumláš nesmysly, a dělal si starosti, že se nikdy neprobudíš.“

Takovou odpověď jsem nečekala. Zasáhla mě lítost, že jsem mu toho řekla tak málo, abych mu poděkovala, že o mě pečoval. „To mě mrzí.“

„Nevadilo mi to a udělal bych to znova. To se mě nijak nedotklo. Jenže když přijel Arcus, okamžitě jsi s ním zmizela.“

Ani mě to nenapadlo, ale měl pravdu. „To ode mě bylo bezcitné.“

Chytil si ruce za zády a zadíval se před sebe. „Neexistuje pro tebe nikdo jiný, když je poblíž on.“

Pevně jsem zavřela oči. „Zanedbávala jsem tě. A naše přátelství.“

Odrfnul si a konečně ke mně otočil hlavu. „Tys rozhodla, že mezi námi je jenom přátelství. Rozhodla jsi to tak rychle, ještě v Sudesii, v podstatě v okamžiku, kdy jsi ho znova uviděla. Bez váhání jsi zapoměla, že jsi zasnoubená se mnou.“

Zrudly mi tváře. „Kaii, to není fér. K tomu zasnoubení nás donutila královna Nalani.“

Zaťal čelist. „Já si ale uvědomil, že to chci.“

Měla jsem pocit, jako by mi neviditelná ruka zamotala střeva. Nevěděla jsem, že má tak hluboké pocity. „Netušila jsem to.“

„Já vím, že ne. Ani jsi to vědět nechtěla. Já ale nijak neskrýval, jak se cítím.“

„Hrozně se omlouvám.“ Asi jsem záměrně přehlížela, co mi nabízí. Teď mě ale ničila představa, že mu ubližuji. „Mně se ale zdálo, že přijímáš, že jsem s Arcusem.“

„Věřil jsem tomu. Ale to, co jsem mu řekl, jsem myslel vážně. Není poblíž, když ho potřebuješ. To mi vadí. A v těch chvílích si vždycky říkám *to bych dokázal líp*.“ Otočil se a upřel na mě oči. „Já bych tě měl na prvním místě.“

I teď jsem cítila nespornou přitažlivost, když jsem se na něj podívala. Byli jsme si tak podobní jako dva plamínky, které hoří společně. V jistých ohledech mi rozuměl lépe než kdokoli jiný. „Nemám sebemenší pochybnost, že kdokoli si získá tvoje srdce, bude nesmírně šťastný.“

„Ale nebudeš to ty,“ dodal rezignovaně a v jeho očích umíralo světlo otázky, na niž už dobře znal odpověď.

„Ne,“ přitakala jsem a bolelo mě u srdce. „Ne tímhle způsobem. Ale doufám, že mi zůstane ta... náklonnost, kterou cítíš k přátelům.“ V očích se mi začaly tvořit slzy a já zamrkala, ale stejně mi jedna vyklouzla a stékala mi po tváři.

„Pojď sem,“ vyzval mě s trpělivou zdrženlivostí. Ovinul kolem mě paži a přitáhl si mě k hrudníku. Zůstala jsem tak asi minutu, dokud jsem se neuklidnila.

„Neměla by ses snažit zadržovat slzy,“ pokáral mě. „Ohniví pláčou, když jsou smutní.“

„Zjevně.“ Popotáhla jsem a s hlubokým, uklidňujícím výdechem jsem o kousek odstoupila. „Díky, Kaii. Že jsi můj nejlepší přítel.“

„Nemáš zač. Nejsem si akorát úplně jistý, že si mě zasloužíš.“

„Silně o tom pochybuji.“ Pozorně jsem ho sledovala. „Prosím, řekni, že z toho nejsi moc špatný. Nedokážu ti ubližovat.“

„Ne?“ Zvedl jeden koutek a u očí se mu utvořily drobné vrásky. „Ty to nedokážeš?“

„Ne, vážně ne.“

„A co kdybych řekl, že se už nikdy nevzchopím?“

Založila jsem si ruce na hrudi. „Odpověděla bych, že se jen snažíš, abych se cítila ještě hůř. Kdybys ze mě byl opravdu tak skleslý, tak bych neviděla Sorcii, tu malou vlnadnou kvartýrmistrou, jak ti včera vchází do kajuty. A taky by ses pořád tak neušklíbal, když na tebe z dálky dělá oči Doreena.“

Zrůžověly mu opálené tváře. „Sorcia je... dávná přítelkyně. My spolu...“ Odkašlal si. „Za to mě můžeš jen těžko soudit. S Arcusem jste celou cestu ze Sudesie strávili líbáním na palubě všem na očích.“

„Já tě nesoudím. Ale neumím si představit, že by ses tak rychle posunul k někomu jinému, kdyby ta, kterou doopravdy chceš, spala jen kousek od tebe. Na nějaké úrovni už ses přese mě dávno přenesl.“

Přimhouřil oči a na dlouhou chvíli se zadíval přímo před sebe. „To je možná pravda.“ Po chvíli znovu uvolnil ramena a napřimil páteř. „Kdybych tě vážně chtěl, bojoval bych o tebe.“

Zašklebila jsem se. *Kdybych tě vážně chtěl...* No, chtěla jsem ho o tom přesvědčit, že? Nemohla jsem si stěžovat, že tak snadno souhlasil. „Ano.“

„A vyhrál bych.“

„To si vážně myslíš?“ zeptala jsem se s úsměvem. Ta jeho namyšlenost se vrátila nebyvale rychle. To mě těšilo.

Přikývl s větší sebejistotou, než jsem u něj viděla už dlouho. „Vím to.“ Upřel na mě spalující pohled, který mi vernal krev do tváří. „Netušíš, jak moc jsem se s tebou držel zpátky, Ruby. Nemáš ponětí. Nedostala jsi ani pořádnou ochutnávku.“

Ačkoli mi kůže hořela nervozitou, musela jsem se zasmát.

„Bezesporu jednoho dne budu litovat, že jsem si to nechala ujít.“

Podíval se před sebe, stál uvolněně a na tváři měl stále ten svůj vědoucí úsměv. „To si piš.“

A teď jsem věděla, že už je to mezi námi dobré. Chvilí jsem jen mlčky stála a sledovala, jak se vzdouvají plachty, nebe nad nimi je jasné a dole se vlní moře. Ticho mezi námi už nebylo trapné.

„Co tedy máme čekat od té tvoji žoldácké kamarádky, až k ní připlujeme?“ zeptala jsem se, a změnila tak téma.

„Bojíš se?“ dobíral si mě.

„Neznámé mě vždycky zneklidňuje.“

Zamyšleně přivřel oči. „Hmm, co bych ti tak pověděl o sličné Liddy, lichvářce proslulé mezi piráty? Vdává se pro území a často.“ Sledoval, jak se zatvářím, a smál se mému zmatení. „Její manželé málokdy vydrží dlouho.“

„Pomáhá jim předčasně do hrobu?“

Pokrčil rameny. „Někteří už byli dostatečně staří na to, aby umřeli přirozenou smrtí, když si je vzala. Ostatním se přihodily... nepříjemné nehody.“

„Tak proč si ji lidé berou? Neznají snad všichni její pověst?“

„No, je krásná,“ zamyslel se. „Ale obecně řečeno její nešťastní ženichové nemají na výběr. Vydírá ty, kdo jí dluží peníze nebo služby, nebo jim vyhrožuje. Buď si ji vezmou, nebo je čeká něco horšího?“

„Co je horší, než oženit se s vražedkyní?“

Uhnul pohledem. „Jsou i horší věci. Například by mohla jít po jejich rodině.“

Do plachet se opřel prudký náraz studeného větru a loď se naklonila k levoboku. Slunce zakryl mrak a my stáli ve stínu.

„Zní nemilosrdně,“ poznamenala jsem s lehkým zachvěním. „Určitě bychom s ní měli mluvit?“

„Máme snad na výběr? Liddy má Marellu a Cirrus nám řekla, ať ji zachráníme, a snad to bylo proto, že ví, kde leží Ostrov noci. Dobrá zpráva je, že Liddy je obchodnice až do morku kostí. Když jí dostatečně zaplatíme, vydá nám Marellu.“

Zněl chladně a vyrovnaně, ale ve tváři měl nepříjemné napětí a vyhýbal se mi pohledem.

„Kaii, nedlužíš jí žádné peníze, že ne?“

„Jistěže ne,“ odsekl a semknul rty. Oprášil si smítko z ramene a zamumlal, „alespoň nebudu, až jí zaplatím.“

„Bohové... proč sis od ní vůbec půjčoval?“

Podrážděně se na mě zamračil. „Měl jsem svoje důvody. Tobě je nemusím vysvětlovat.“

Ztuhla jsem. „Odpust', že jsem se zeptala.“

Povzdechl si. „Jen o tom prostě nerad mluvím. Radši bych na tuhle část svého života zapomněl. Bylo to poté, co jsem propadl u Zkoušky ohněm a moje rodina přišla o svůj ostrov. Otec onemocněl a moje sestra se starala o něj i o mou malou neteř. Potřebovali jídlo, střechu nad hlavou a léky a bylo na mně, abych jim pomohl. Netušil jsem jak. Tehdy jsem ještě nebyl korzárem.“

Ze srdce mi vytryskla trošička žáru při pomyslení na to, že byl tak osamělý a zoufalý. „Tak sis půjčil peníze od Liddy?“

„Neměl jsem na vybranou. A splácel jsem jí spolehlivě... až na posledních pár měsíců, kdy jsem byl zaneprázdněný. Tebou, mimochodem.“

„Tys vynechal splátky?“ zeptala jsem se vyplašeně.

„Jen pár. Je to problém, který brzy napravíme, až za ní půjdeme s měsíci tempesijských mincí. Bude mít radost, že bere peníze z pokladnice Mrazivého krále.“

„Ona je Ohnivá?“

„Ano.“

„Tak na tu schůzku nechod. Půjdu já společně s Ohnivými mistry.“

„Beze mě tam nepůjdeš. Nic ti neřekne, když tam budeš sama. Ty jsi princezna a ona stojí mimo zákon. Jste od sebe tak daleko jako moře a slunce.“

„Proč tedy věří tobě? Ty jsi kníže.“

„Když jsme se setkali, byl to jen prázdný titul. Jsem známá postava, a co je důležitější, dlužím jí peníze. Věřím lidem, které může ovládat nebo zničit. Kdyby se tě dotkla jen prstem, sudejské námořnictvo by se nezastavilo, dokud by ji nezajali.“

Na tom něco bylo. „Tak to doufám, že bude tak shovívavá, jak si myslíš, až se jí ukážeš na prahu. Což je mimochodem kde?“

„Vlastní ostrůvky na území od Šedých ostrovů až po Sudesii, ale říká se, že tuhle část roku tráví na Hadích útesech.“

„Půjdu na tu schůzku s tebou,“ oznámila jsem, kdyby náhodou pochyboval.

„Jistěže ano. Snad sis nemyslela, že bych si namlouval, že zůstaneš stranou?“

Zazubil se a já mu to oplatila. Doufala jsem, že to znamená, že se mezi námi všechno urovnalo.

Tu chvíli narušilo zabručení bratra Mléče, jež se ozvalo ze schodů na mezípalubu.

Prvních několik dní naší cesty probíhalo hladce, počasí bylo příznivé a moře klidné, ale bratr Mléc vypadal tak šedě a scvrkle, jako by strávil celé týdny na lodi zmítané bouří. Pomalu se vybelhal po schodech a jednou rukou se přidržoval zábradlí a druhou hůlky.

Napráhla jsem se pro jeho ruku. „Stále nemůžu uvěřit, že jste s námi jel. Jste si jistý, že to byl dobrý nápad?“

Vítr si pohazoval s pláštěm jeho hábitu a on si jej musel přidržovat jednou rukou. Vypadal tu stejně nemístně jako ryba na souši.

„Nerad se plavím,“ prohlásil tiše. Hůlku mu pokryla jinovatka – jasné znamení, že ztrácí vládu nad svými emocemi.

„Ještě není pozdě si to rozmyslet.“ Pokud ho mořská nemoc nepřešla, tak mohla trvat celou cestu. „Jedna z lodí se může otočit a odvézt vás zpátky.“

Zavrtěl hlavou. „Musím to zvládnout.“

V tu chvíli se mi v koutku oka mihlo něco modrého. U schůdků do kajut stál Arcus a otáčel hlavou po celé palubě, dokud mě neuviděl. Překvapeně se mi roztančilo srdce, když se ke mně blížil. Poslední týden od té noci v mé ložnici dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby se mi vyhnul. V podstatě se mnou nepromluvil jediné slovo, leda by to bylo nezbytné a byli u toho další lidé. Ani jednou jsem ho nezastihla o samotě.

Pro jednou jsem se mu nevnucovala. Cítila jsem se trapně, zmateně a zahořkle z toho, jak se zachoval. Styděla jsem se za to, jak jsem na něj zaútočila, až se z toho stala velká směsice pocitů. Nebyla jsem připravená se jí probírat.

Stejně jsem z něj nedokázala odtrhnout oči, jako bych byla závislá. Když stoupal po schodech na mezipalubu, nasávala jsem pohled na jeho široká ramena, jež napínala látku na jeho modrošedé košili pod indigově modrým pláštěm. Vítr mu pročesával vlasy, které mu okouzlujícím způsobem padaly ve vlnách na čelo a uši. Kdybychom byli sami a nebyli rozhádaní, zabořila bych do nich bez váhání prsty a přitáhla si k sobě jeho krásně řezané rty.

Nemohla jsem si nic nalhávat. Ani bychom spolu nemuseli být sami.

Nutila jsem se znít bezstarostně. „Právě jsme mluvili o té lichvářce, která se vynasnaží, aby nám odlehčila od mincí.“

Arcus poplácal bratra Mléče po ramenou a pak se postavil čelem proti Kaiovi. „Jdu tam s tebou.“

„Ani náhodou,“ odvětil Kai okamžitě. „Liddy nesnáší Mrazivé. Zničil bys sebemenší naději, že se nám otevře. Ruby a já si s ní poradíme.“

Arcus zkrřížil paže a na mě se stále ani nepodíval. „Jestli nejdu já, nejde ani Ruby.“

Tohle mě podráždilo tak, že jsem ani neocenila, jak se jeho svaly vyboulily pod upnutou košilí. „Nevedli jsme tenhle rozhovor docela nedávno? O tom, jak jsi příliš ochranný?“

„Já netvrdím, že se musím zúčastnit toho setkání. Jen chci být na ostrově, když se něco pokazilo.“

Založila jsem ruce a připravila si seznam důvodů, proč to není možné, ale Kai mě překvapil tím, že řekl: „To zní rozumně. Jen budeš muset zůstat z dohledu.“

Arcus se viditelně uvolnil, spustil ramena a povolil čelist. „Půjdu, kam mě pošleš.“

Nevěřila jsem vlastním očím. Byl připravený přijímat rozkazy od Kaie, jen aby mi mohl být nablízku.

Kai se odmlčel a pak přitakal. Bratr Mléc se usmíval, zjevně ho těšilo, že se konečně na něčem shodli. Rozhlížela jsem se mezi nimi s pocitem, že se něco lehce změnilo. Nejistá nabídka a přijetí důvěry, nebo nějaký obdobný posun, který mi unikal.

Kdyby jen přišla řeč na to, že mě z toho vynechají, nenechala bych si to líbit.

„Na tu schůzku jdu,“ oznámila jsem, bleskla jsem pohledem po Arcusovi a dodala, „ty zůstaneš tady, kde je to bezpečné.“

Těžko říct, co by Liddy mohla udělat, kdyby věděla, že má Mrazivého krále vydaného na milost. Tentokrát bylo na mně, abych ho ochránila.

„Možná bys jednou měla zůstat v bezpečí ty,“ odvětil Arcus kamenně a jeho oči byly nesmířitelné. Měla jsem pocit, že se dívá skrze mě. Otrásla jsem se.

„Všichni tady riskujeme,“ namítl Kai. „Já s sebou Ruby potřebuji.“ Otočil se ke mně. „Mám představu, jak mi můžeš pomoci, pokud se Liddy rozhodne, že jí dlužím víc než jen to, co mi půjčila. Ale cítil bych se lépe, kdyby byl Arcus po ruce pro případ, že se to zvrhne.“

A bylo to tu zas. Nějaké nevyřčené příměří. Kai dokonce konečně oslovil Arcuse jménem. Rozhodila jsem rukama s vědomím, že tuhle hádku jsem prohrála.

„Dobře, Kaii, ale pokud se mu něco stane, budu z toho vinit tebe.“ Začervenala jsem se, když jsem na sobě ucítila Arcusovy oči.

„Pokud se zraní,“ zabručel Kai, „nepochybuji, že si to vybijíš na mně.“

„Já jen abychom měli jasno.“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Během chladných a temných hodin před rozbřeskem jsem se vplížila do kajuty bratra Mléče s drobným plamínkem v dlani. Hluboce dřímал otočený zády ke mně, za což jsem šeptem děkovala Sud. Byl by nepřičetný, kdyby mě přistihl.

Trvalo mi jenom pár minut prohledat jeho kufr a najít známou dřevěnou krabičku s relikvií, kousíčkem Cirrusina hadříku. S bohyní už jsem se jednou spojila, a tak jsem věděla jistě, že se mi podaří ji znovu přivolat. Tentokrát jsem se jí chtěla vyptat na to, jak zachránit Marellu a dostat se k Bráně.

Zasunula jsem si krabičku pod paži a vrátila se k sobě do kajuty. Posadila jsem se na postel a položila si ji na klín. Když jsem vytáhla hadřík, několikrát jsem se zhluboka nadechla, abych si zklidnila dech i mysl, a pak do ní vyslala slabou vlnu horka, stejně jako předtím. Po pažích mi vystoupal proud pichlavé energie. Čekala jsem, než se mi místnost rozplyne před očima a objeví se Cirrus.

Nestalo se nic. Stěny pokryté mahagonovým dřevem zůstaly zatvrzele nehybné.

Lehla jsem si a tiskla si hadřík k hrudníku. Možná jsem jen správně nezklidnila myšlenky. Zavřela jsem oči a vyčkávala, zpomalila jsem dech, až mě obalila hedvábná vlákna spánku.

O chvíli později se moje kabina naplnila vůní ohně z tisového dřeva. Nadechla jsem se a čekala, až se dostaví mírumilovný a klidný pocit, jaký jsem zažila při vidění s Cirrus.

Namísto toho jsem ucítila v hlavě bušení, jako by mě někdo praštil kusem ledu. Pak mi kůži ovanul poryv palčivého pouštního větru. Vykřikla jsem a otevřela jsem oči.

Tyčily se nade mnou dvě cizí postavy: výrazná tmavovlasá žena s plamínky v očích a modrooký muž s vážnou tváří a kůži i vlasy pokrytými mrazem. Na sobě měl brnění z ledu a ona měla šaty z ohně. Vzduch okolo nich byl nabitý.

Věděla jsem, kdo to je. Vypadali přesně jako na tapiseriích v opatství Forwind.

„Konečně,“ pronesl hned nezaujatě Fors, bůh severního větru, a spustil svoje ojínné pěsti. Podíval se na vlastní ruce. „Už jsem se bál, že jsem zapomněl, jak se spojit s myslí smrtelníka.“

„Myslíš, jak se do ní probořit pěsti, že?“ zavrtila hlavou Sud, bohyně jižního větru, a věnovala mu nevěřicný pohled, než se znovu otočila ke mně. „Je drobná.“ Naklonila hlavu. „Takové ptáčátko.“

Fors si povzdchl. „Je to smrtelnice. Cos čekala? Všichni jsou mrňaví.“

„Cirrus tvrdila, že má velikou moc, když nás za ní posílala.“ Sud zněla nepřesvědčeně. „Já nic mimořádného nevidím. Ačkoli tyhle věci se většinou nepoznají povrchním pohledem.“

Když si mě prohlíželi, zrychlila se mi krev v žilách. Namísto Cirrus jsem nějak přivolala Forse a Sud, boha s bohyní, kteří stvořili Mrazivé a Ohnivé. Ohromeně a tiše jsem ležela a přemítala, jestli je to sen. Bylo to možné. Nechovali se jako božstvo, nebo alespoň ne jako Cirrus – důstojná a elegantní. Více mi připomínali obyčejné hašteřivé sourozence.

„Vážně... vážně jste tady?“ zeptala jsem se šepem, který jsem téměř neslyšela ani já sama.

„Neměj obavy, smrtelnice,“ odpověděl Fors mocným, skoro monotónním hlasem a znučeně se rozhlížel po její kajutě. „Nechceme ti ublížit.“

„Nemusíš hulákat,“ obořila se na něj Sud. „Už teď mluvíme tak, že nás smrtelný sluch zaznamená. Za tu dobu, co jsme navštívili jejich říši, jsi toho mnoho zapomněl, bratře.“

Fors si jen odfrknul a zvedl jedno obočí, ale nic jí neodpověděl.

Promnula jsem si oči a zamrkala jsem. Stále tu byli, přímo přede mnou.

Sud se usmála a znovu naklonila hlavu. „Jsou docela roztočení, co?“ Pomalu, ale odhodlaně se natáhla a dotkla se špičky svého nosu hořícím ukazováčkem. *Ťup*. Vykulila jsem oči a jí se udělaly drobné vrásky smíchu.

„Svým způsobem,“ souhlasil Fors odměřeně. „Mně se víc líbí, když jsou takoví... důstojní a hroziví.“

„Každému, co jeho jest,“ opáčila Sud.

„Vy mluvíte jiným jazykem,“ divila jsem se stále poměrně tichým hlasem, „ale já vám rozumím.“

Sud se na mě soucitně usmála. „Jinak by nemělo smysl něco říkat.“

Připadalo mi nevhodné válet se v posteli před bohyní a bohem, ale když jsem se pokusila pohnout, neposlouchaly mě končetiny. „Měla bych... pokleknout?“ zeptala jsem se ustaraně.

Bohyně mávla rukou. „Na to není čas. Přišli jsme za tebou namísto naší sestry, bohyně západního větru.“ Zakroutila hlavou a zamračila se. „Vyšla jsem trochu z praxe a neumím už mluvit se smrtelníky. Ale budu hovořit jasně. Cirrus nám řekla, že jsi použila její relikvii, aby ses s ní spojila. Už to nedělej. Nemůže ti pomoci a my bohužel také ne. Naše matka Neb nás donutila přísahat, že nebudeme nikdy zasahovat do věcí smrtelníků poté, co náš bratr Eurus... všechno zničil.“

„K vzteku,“ prohlásil Fors a led na jeho těle zapraskal. „Potom, co jsme ho zachránili z vyhnanství.“

Plameny v Sudiných očích se rozhořely ještě jasněji. „Neodpustitelné. Ale my také udělali chybu, že jsme mu věřili.“

„Takže ty příběhy jsou pravda?“ podivila jsem se.

Najednou se mi bohové zjevili jako děti. Měli kulatější tváře a jejich olivová kůže a bílé zuby zářily zdravím. Hihňali se, když jsem si je prohlížela.

„Byla to dětská bláhovost.“ Sud ukázala mezi sebe a svoje dvojče. „Takhle malí jsme byli, když jsme objevili Euruse samotného na jeho ostrově. Přivedli jsme ho svým rodičům a žadonili, aby mu odpustili. Mysleli jsme si, že se změnil.“

„Spletli jsme se,“ dodal Fors. „Nemohl snést, že jsme si vytvořili smrtelníky s naším vlastním darem. Musel mít totéž, co my. A když to nešlo, slíbil, že zničí naše výtvořiny. Pokud vypustí svoje stíny, Mraziví i Ohniví zaniknou.“

V jediném okamžiku se vrátili do své dospělé podoby. Dívali se na mě a vyčkávali.

„Chci ho zastavit,“ vyhrkla jsem odhodlaně a třásla se potřebou udělat cokoli, co si bohové poručí. „Prosím, co mám udělat?“

Fors mi odpověděl: „Eurus si myslí, že jsi plná temnoty, jako smrtelnice, kterou si připravil, aby ho poslouchala na slovo. Je to tak?“

„Ne,“ řekla jsem rázně a pak jsem zoufale dodala, „Doufám, že ne.“

Bohyně zamýšleně přimhouřila oči. Měla jsem dojem, že mi nahlíží do duše. „Tahle dívka patří mezi moje, ale miluje jednoho z těch tvých.“

„Samozřejmě,“ odvětil Fors povýšeně. „Jak by mohla odolat?“

„Láska tě může posílit,“ pokračovala a významně se na něj po dívala. „A láska tě může i oslabit.“

„Nepodstatné,“ odpověděl Fors. „Jediná otázka je, zda má dostatek kontroly, aby bojovala s temnotou.“

„Nebo zda je dost odvážná, aby podlehla,“ dodala Sud.

Oba zároveň přikývli.

„Co to znamená?“ naléhala jsem.

Sud na mě na chvíli upřela pohled a pak vysvětlila: „Tohle si pamatuj: nemůžeme zasáhnout, dokud Eurus dodržuje Nebin zákon. Ve smrtelné formě s čistě smrtelnickými schopnostmi neporušuje žádnou přísahu.“

„Kdyby ale udělal chybu,“ zabručel Fors a zvedl jedno obočí. „Kdyby na chvíli zapomněl...“

„Pak byste mohli pomoci?“ zeptala jsem se a dychtivě se mi zrychlil tep. „Kdyby Eurus využil svoje božské schopnosti?“

Sud opět naklonila hlavu. „Kéž bychom si ji tak mohli vzít s sebou domů. Taková rozkošná malinká smrtelnice.“

„Co bys s tak droboučkým stvořením dělala?“ Fors znechuceně zakroutil hlavou a otočil se ke mně zády. Jeho obrys se začal rozplývat, když ode mě kráčet pryč.

„Naučila bych ji všechna tajemství ohně,“ odpověděla Sud a odstrčila ho loktem.

„A když by tě pak začala nudit, tak bys ji možná mohla postavit do zahrady soch.“

Sudin melodický smích se zatřepotal ve větru a chomáčky prachu v mojí kajutě vzplanuly a chvíli vířily, než zase zhasly.

„Počkejte!“ zavolala jsem na ně. Cítila jsem prázdnotu z toho, že ztrácím jejich společnost. „Mám ještě otázky!“

Ale jejich obrazy už vymizely a zůstala po nich jen vůně popela a jehličí. Nic dalšího jsem neviděla až do probuzení dalšího rána.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Měsíc mincí udělal *žuch* na odřeném dřevěném stole a hlasitý hovor pirátů najednou utichl. Otočily se na nás dva tucty párů očí. Ruce sahaly pro kudly a meče.

Ačkoli ta krčma zvenčí vypadala skromně, byla postavená z různě velkých kamenů a drolila se na ní malta, uvnitř byla prostorná s vysokými stropy a tlustými dubovými trámy, na nichž visely tři veliké železné lustry. Většina svíček už dohořela a zanechala po sobě jen stíny v rozích. Ve vzduchu se vznášely oblaky doutníkového dýmu a jeho vůně se mísila se zápachem potu.

Výzdoba byla nesourodá. Stál tu masivní nábytek a všechny možné okázalé cetky. Mezi dvěma umaštěnými okny stála váza z vlnitého skla plná pavích per a vedle ní obrovský pozlacený zvířecí tesák, jako by se do podlahy zespoda zakusovala obrovská šelma. Na jedné straně baru se ze zásuvek černé lakované komody sypala hromada hedvábí a tvořila pestrobarevný zmatek. Na druhé straně se tyčila mramorová socha ženy na bronzové mušli. Podlahu pokrývaly arašídové slupky a rozlité nápoje. Mezi stoly pobíhal štíhlý muž s bystrými očima a servírka s kudrnatými rzavými vlasy a oba se vesele usmívali, pohybovali se rychle a na tácech nesli kameninové korbele plné piva.

Liddyina stráž venku poznala Kaie, spokojeně přijala jeho úplatek a nechala nás projít dovnitř. Stáli venku se založenými svalnatými pažemi a hlídali dveře z obou stran.

Přiblížili jsme se k Liddy. I kdyby mi ji Kai předtím nepopsal, odhadla bych její postavení jen podle toho, kolik výrazných šperků zdobilo její krk a zápěstí. Navlékla na sebe tolik náhrdelníků – perlových, zlatých, stříbrných, diamantových –, až jsem nechápala, jak může dýchat.

Podle naší dohody se Kai ujal vedení. Varoval mě, že bude muset našlapovat opatrně, protože se musí nejprve omluvit za svoje opožděné splátky. Na mě měla přijít řada až později.

Okázale dával najevo, že ho nikterak neznepokojují výhružné pohledy jejich poskoků, a pokynul k velkému koženému měšci, který přistál těsně vedle loužičky rozlitého piva.

„Buď zdráva, Liddy. Jak se můžeš přesvědčit, tímto vyrovnávám svůj dluh.“

Oblékl se, jak se slušelo a patřilo na knížete, do česaného sametu s bílými krajkami a v jednom uchu měl zlatý kroužek jako jedinou upomínku na jeho pirátskou minulost. Prohlédl si nehty a upravil si manžety, aby jeho krajovaná košile dokonale seděla, a celou dobu vystupoval zcela uvolněně. Byl tu doma úplně stejně jako v nějakém paláci.

Liddy si ho prohlédla od hlavy až k patě, jako by byl chutný pokrm, od urozených rysů přes ramena, štíhlý pas a ještě níže, kde její pozornost upoutalo cosi, o čem jsem raději předpokládala, že to je jílec meče.

Její posluhovači čekali na její verdikt. Oklopovali ji drsní muži i ženy, všichni neuvěřitelně svalnatí a po zuby ozbrojení. Přestože se venku v lese u hospody skrývali čtyři Ohniví mistři a jeden Mrazivý král, stále jsem se cítila v nebezpečí, když jsem tu stála jen sama s Kaiem mezi asi dvěma tucty vrčících a říhajících hrdlořezů.

Ale Liddy ve mně vzbuzovala největší hrůzu svou tichou, železnou autoritou. Byla tak krásná, jak mi říkal Kai, ale daleko důraznějším způsobem, než jsem si ji představovala. Silné napuštěné rty si namalovala na rudo, měla tlustá obočí nad chladně vypočítavými hnědými očima s hustými řasami. Byla urostlá a měla silné kosti. Měla jsem z ní dojem, že by dovedla popadnout meč a skolit jím protivníka stejně jako její barbarští sluho-
vé. Černé saténové šaty ji odhalovaly více než jen náznak mohutného poprsí a její dlouhé upnuté rukávy končily krejzlíky kolem zápěstí. Přes jedno rameno jí splývaly tmavé vlasy spletené do copu svázaného růžovou mašlí, která svou barvou působila až příliš něžně na ženu s tak krvelačnou pověstí.

„Opozdil ses,“ oznámila mu sytým, hlubokým hlasem a zvedla na něj jedno obočí. Na jejích měkkých rtech nebyl ani náznak úsměvu. „Víš, jak se stavím k opožděným splátkám.“

Kai hovořil vyrovnaným hlasem. „Je to tam všechno, Liddy. Celý můj dluh. Přepočítej si to.“

Cukla hlavou doleva. Svalnatá tlapa muže, který seděl vedle ní, se natáhla po koženém měšci s mincemi. Odsunul si židli, postavil se a jeho těžké boty oddupaly do zadní části krčmy, kam šel patrně přepočítat mince.

„Jestli se mě snažíš obalamutit,“ varovala ho, „neodejdeš odsud živý.“

Napětí – nebo možná očekávání? – se šířilo krčmou jako vlnka na klidné hladině a dosahovalo až k jejím okrajům.

„Dobře víš, že to bych s tebou nikdy nezkoušel. Jsme staří přátelé.“

Rozmrzele zafuněla.

„Krásné šaty,“ poznamenal Kai okouzlujícím tónem. „Nejsou na tebe poněkud zdrženlivé?“

„Držím smutek,“ vysvětlila bez náznaku citu. „Za manžela.“

„Byl tvůj pátý?“

„Šestý.“ Ještě jednou si jej zevrubně prohlédla. „Byl jsi dlouho pryč.“

Poklonil se jí. „Jsem rád, že jsem neupadl v zapomnění.“

Usrkla svoje krvavě rudé víno a nepatrně se jí zvedly koutky vlhkých rtů. „Na tebe bych nikdy nezapomněla, kníže Kaii. Dlužíš mi peníze.“

Odkáshal si. „Už ne. V tom měsíci je posledních šest splátek.“

Její výraz se nezměnil ani o kousek, ale v jejím hlase bylo slyšet překvapení. „V plné výši?“

„Přišel jsem nedávno ke štěstí.“

Přimhouřila oči a promluvila hedvábným hlasem. „Jen povídej. Mezi přáteli nejsou žádná tajemství, že ano, kníže?“

Kai se narovnal a odpověděl. „Královna mi dala druhou šanci složit Zkoušku ohněm. Prošel jsem.“

Několik pirátů zamručelo a jeden z nich tiše hvízdнул. Kdo složil Zkoušku, získal si mezi Ohnivými uznání, ať byl dvořan, nebo zločinec.

„Vrátila ti tvůj ostrov?“ zeptala se Liddy, aby si ujasnila, jak zásadní je to zpráva.

„Na papíře je můj. Zatím jsem neměl příležitost jej převzít osobně. Snad už brzy. Mám předtím ještě jiné věci na práci.“

V tu chvíli se vrátil její obrovský poskok, ovšem bez našeho koženého měšce. „Je to tam všechno,“ oznámil, usadil se a hlasitě si loknul silného piva.

Kai vydechl. „Vidíš? A je vyrovnáno.“

Vyprskla smíchy. „Ty si myslíš, že tím jsme srovnaní? Vynechal jsi několik plateb. To znamená, že mi dlužíš i pokutu.“ Prohlížela si ho jako koně, kterého se chystá koupit. „Když jsi sem poprvé přišel, něco jsem v tobě viděla. Vyšlechtila jsem si tě, půjčila jsem ti peníze na tvou první loď, protože jsem si

říkala, že moje investice bude mít dobrou návratnost. A to se potvrdilo.“

Kai se znovu zlehka poklonil. „Vážím si tvých lichotek. Doufám, že naše výdělečná minulost ti umožní omluvit zpožděné splátky.“

„Nikdy jsem neuměla moc dobře odpouštět,“ opáčila s přivřenými očima. „Kdybych udělala výjimku pro tebe, všichni by toho začali zneužívat. Mám pravdu, dámy a pánové?“

Její společníci hlasitě souhlasili a vykřikovali návrhy, jak ho potrestat za pozdní platbu. Zvedla ruku a utišili se.

Naklonila hlavu k jedné straně. „Ale přece jen mi to můžeš vynahradit.“

„Jak?“ zeptal se Kai a poprvé mu v hlase zaznívaly obavy.

Ukázala na svoje černé šaty. „Jak už jsem říkala, přišla jsem o manžela.“ Popadla ho za ruku a palcem pohladila jeho klouby. Kai zmrznul jako zvířátko zahnané do rohu.

Obešla jsem ho a vstoupila Liddy do výhledu se širokým úsměvem. „Obávám se, že nás kníže Kai zapomněl představit.“

Liddyiny rudé rty se rozčileně semknuly, když jsem ji přerušila, a stále upírala zrak na Kaie, když se zeptala, „Tohle je kdo, tvoje sestra?“

Nervózně se zasmál, vyprostil si ruku z jejího sevření a natáhl se ke mně.

„Dovol mi představit princeznu Ruby Otrerovou, neteř královny Nalani a nástupkyni na sudesijský trůn. Je mojí snoubenkou.“

K vlastní cti Liddy nelapala po dechu ani na mě necivěla. Jen si mě zběžně zkoumavě prohlédla. Oblékla jsem se na tuto schůzku mimořádně pečlivě a byla jsem ráda, že mě napadlo si s sebou přibalit červené šaty, jež jsem měla v den, kdy královna oznámila moje zasnoubení s Kaiem, jakkoli mělo krátké trvání.

Vlasy jsem si vyčesala vysoko na temeni a nechala spuštěný jediný černý prstýnek vlasů k pravému rameni.

Liddy šlehla pohledem zpátky ke Kaiovi. „To nemyslíš vážně.“

„Naopak, ano.“ Přiblížil si mou ruku ke rtům a pak si ji položil na předloktí. „Oznámili jsme to už před několika měsíci.“

V tom mluvil pravdu. Před několika měsíci jsme byli na několik dní zasnoubení, protože si královna poručila naše zasnuby při posledním kole Zkoušky ohněm.

„Královna s naším spojením souhlasí,“ dodala jsem a oblažila Kaie přihloupě zamilovaným úsměvem.

„Ano,“ pokračoval Kai s náznakem lítosti. „Naše spojenectví jí leží na srdci.“

„Hm.“ Liddy zkřížila paže. Ostatní piráti se rozpačitě ošivali, když vycítili její napětí. Přišel čas tuhle scénku ukončit. „Zajímavé. Já jsem slyšela, že jste oznámili zasnuby, ale tvoje budoucí nevěsta utekla s Mrazivým králem.“

Nasála jsem vzduch a doufala jsem, že zním uraženě, a ne znepokojeně. „To není pravda.“

Prohlédla si nás. „V kostech cítím něco jiného a moje kosti nikdy nelžou. Nevypadáte jako milenci.“

Kai mi věnoval shovívavý úsměv. „Ruby není jako moje ostatní... milé. Je princezna. Je neposkvrněná naším světem.“

„Že by vám scházela ta pravá jiskra?“ podotkla Liddy spokojeně. „To je vidět na první pohled. Sjednaný sňatek. Ale kníže, tohle si přece nemůžeš přát. Ještě není příliš pozdě. Já bych ti s tím mohla pomoci.“

„Jsem jí oddaný.“ Přitáhl si mě k sobě a majetnický mi přejel rukou po boku.

„Já to cítím stejně.“ Opřela jsem se o něj a přála jsem si, aby-chom si to celé lépe secvičili.

Liddy mávla rukou. „Kníže Kaii, zhatil jsi moje naděje na sva-

zek s tvou krásnou osobou. Snad mi teď neodepřeš jen jediné přání.“

„Plnit ti přání by pro mě byla čest.“ Ale cítila jsem, jak ztuhnul.

Liddy se opřela o židli a její pohled mezi námi přelétával. „Jeden polibek by mi řekl vše, co potřebuji vědět. Souhlasíte s tím všichni?“

Trámy hospody se rozechvěly rázným „Hurá!“. Piráti se postavili a přiblížili se, aby lépe viděli.

„Bylo by nám potěšením,“ odpověděl Kai a zadíval se mi do očí. „Že ano, Ruby?“

„Samozřejmě,“ přitakala jsem s nuceným úsměvem.

Když mě chytil za ramena, zahlédla jsem koutkem oka náznak pohybu. Otočila jsem hlavu a ztuhla mi záda. Jednu z okenních tabulek zatemnila vrstva ledu, ale za ní se rýsovala rozmížená postava.

Věděla jsem přesně, kdo to je.

„Co se děje?“ zašeptal mi Kai do ucha a zlehka zavadil rty o mou tvář.

„Na pusu!“ bouřili se piráti.

Ztěžka jsem polkla a zašeptala: „Arcus se sem dívá oknem.“

„A pořádně,“ přisadila si Liddy a opřela se na židli. „Maličká pusinka na tvář nás neuspokojí, že ano, pánové a dámy?“

Výborně. Zrovna když jsme si s Kaiem ujasnili, že jsme přátelé, jsme museli přesvědčit místnost plnou neurvalých diváků, že je mezi námi žár. Arcus se mnou stále skoro nemluvil po naší hádce a tohle tomu bezesporu nepomůže. A aby toho nebylo málo, Minax se začínal probouzet, když vycítil v místnosti napětí, očekávání, agresi a hrozbu.

Ozval se hromadný souhlas a různé oplzlé připomínky. Jeden z pirátů vyfoukl a zahalil nás v kouři z doutníku. Odkášala jsem si, abych se nezačala dusit.

„No tak v tom případě...“ zvedl na mě Kai jedno obočí, aby se ujistil, že jsem připravená. Když jsem nenápadně přikývla, zaklonil mě přes svou ruku.

Dav zajásal.

Cítila jsem pod rukama napětí v Kaiových ramenou. Jeho dotyk mi byl známý a jeho provedení zcela bezchybné, když se jeho rty pohybovaly na mých. Za zcela jiných okolností by se mi to možná i líbilo. Ale příliš silně jsem vnímala, jak nás sledují piráti a jak vypadá okno po mé levici, takže jsem se na to nedokázala soustředit.

Kai nebyl žádný amatér, a tak jim dal přesně to, co chtěli, a ten polibek protáhl na tak dlouho, až ho piráti začali povzbuzovat a volat na něj rady. Cítila jsem, jak mi rudne krk a tváře.

To vyvolalo jen další jásot.

Abych nic neopomenula, položila jsem mu ruce na vlasy a přitáhla si ho k sobě blíž, abych vyhověla téhle náročné skupině diváků.

Když se Kai konečně napřímil, úlevou jsem si oddechla. Jeho zářivé zlatočervené vlasy odrážely světlo svíček, když si je prohrábl a rozcuchal je ještě víc než já. Usmál se a vypadal lehce bez dechu, když na něj piráti pomrkávali a plácali ho po ramenou. Měla jsem co dělat, abych neobracela oči v sloup.

„Stačí ti to, má milá Liddy?“ zeptal se s úsměvem.

Vypadala spíše poraženě než spokojeně. „Asi bude muset. Chceš tedy projednat, jak srovnáme tvůj dluh?“

Když souhlasil, podívala jsem se nenápadně na okno. Bylo zcela neprůhledné pod tlustou námrazou. Ne, to nebyla jen námraza. Byla to alespoň palec silná vrstva ledu, již téměř nepronikalo sluneční světlo. Jako zpráva to vyznělo zcela výmluvně. Mrazivý, který tam ještě před chvílí postával, rozhodně nebyl veselý.

Vydechla jsem. Budu se tím zabývat až potom.

Liddy vyštěkla rozkaz svým lidem u stolu: „Vstávat, lenoši.“ Odsourali se a my teď měli soukromí. Pokynula nám, abychom se posadili. Kai si vybral židli vedle ní a já se posadila po jeho boku. Během několika okamžiků přišla číšnice a postavila před nás sklenice s červeným vínem.

Liddy klepla prsty o stůl. „Nebudu ti lhát, jsem zklamaná. Ale poznám, kdy jsem prohrála. Jsem připravená na tvou nabídku.“

„Zlato,“ vytáhl Kai z kapsy tempesijskou minci a položil ji na stůl. „Hromady. Všechny pochází z pokladnice Mrazivého krále.“

Od srdce se zasmála a vysloužila si tím zvědavé pohledy. „Tys vykradl královu pokladnici? To je docela výkon.“

Naklonil hlavu na znamení, že si váží lichotky. „Mám dost na to, abych ti vyrovnal svou opozdilost. A pak ještě víc. Pokud svolíš.“

„Co za to chceš?“

„Potřebujeme informace,“ vložila jsem se do toho a bedlivě ji sledovala. „O tom, kde se nachází jistá lady Marella z Mrazivého dvora.“

Její výraz se vyprázdnil. „O tom já nic nevím.“

„Ale no tak, Liddy,“ odpověděl Kai tichým, přesvědčivým hlasem. „Ty máš svoje zdroje a já taky. Na kolik si ji ceníš?“

„Na víc, než mi můžeš nabídnout. A nemluvte tak nahlas. Zapomeňte, že jste o ní kdy slyšeli, pokud rádi dýcháte.“

Ztuhlul. „Výhružky, Liddy? Já myslel, že to už je za námi.“

„Není to výhružka, jenom přátelská rada. Držte se od té holky stranou.“

Vyklopila do sebe zbytek vína, otřela si ústa hřbetem ruky a začala se zvedat.

„Počkej,“ naklonila jsem se k ní. „Kdybys chtěla být opravdu *přátelská*, řekla bys nám toho víc. Tvrdíš, že ji nemáš?“

„Neříkám vůbec nic.“ Přelétla místnost očima.

Kai na mě rychle pohlédl. Liddy měla strach. Co asi mohlo proslulou pirátku vyděsit?

Otočil se zpátky k ní. „Má to velice vysokou cenu,“ poznamenal tiše.

„Ne pro mě,“ odsekla a ztvdly jí oči.

Vyfoukla jsem vzduch. „Ty tomu nerozumíš. Bude mnohem nebezpečnější, pokud ji nenajdeme.“

„Rozumím tomu víc, než si myslíte. Zapletla se s šílenci, kteří uctívají boha východního větru.“

Kai i já jsme přestali dýchat.

„Co ty o tom víš?“

Tichým hlasem nám odpověděla: „Vím jen to, že je nesnáším. Nejprve jsem je nebrala vážně, když se plavili pod černými plachtami jako hromádka nabubřelých opic. Ale pak začali krást lodě, náklad i celé posádky, a dokonce i ostrovy. Kdo se jim postaví, obvykle skončí na dně oceánu. Řekla jsem svým kapitánům, že jestli uvidí černou vlajku s vycházejícím sluncem, ať se otočí a plují opačným směrem.“

Vyschlo mi v ústech a v uších mi tepala krev. Ten symbol už jsem viděla několikrát – na pečeti v kanceláři dohlázele, na rameni lorda Blandinga a ve svém vidění na Marelle. Jen jsem nevěděla, co to znamená.

Teď mi popisovala přesně totéž, o čem se mi zdálo. Flotilu lodí s černými plachtami a Eurusovou vlajkou. Já měla za to, že je to pohled do budoucnosti, ale ono už se to dělo.

„Měla jsi lady Marellu alespoň v minulosti?“ vyzvídala jsem dál, když jsem si vzpomněla, že Kai poznal Liddyin symbol z bachařova tetování.

„Zaplatili mi, abych ji převezla odněkud někam, což provedla jedna z mých posádek,“ odvětila. „To je celé.“

„Kam ji odvezli?“ zeptal se Kai.

„Doufám, že máš ty mince, cos mi slíbil,“ varovala ho.

„Zaplatíme,“ ujistila jsem ji. „I víc, když nám ji dáš.“

„Už jsem řekla, že ji nemám.“ Začala zuby a zakroutila hlavou. „Poslouchejte mě dobře, protože to nebudu opakovat podruhé. Nějaký muž mi zaplatil, abych převezla mladou dívku z jednoho místa na druhé. Mrazivá dámička, taková churavá chudinka. Nic moc, ale rozhodně měla chuť se prát.“

Přikývla jsem. Znělo to přesně jako Marella. „Kdo tě najal?“

„Nepředstavil se mi, ale jeden z mých mužů pochází ze Sery a říká, že vypadá úplně jako kníže Eiko ze Sudesie.“

Kai rozechvěle vydechl. „Hodně vysoký? Černovlasý? Zelené oči?“

„Ano. Ale šel z něj trochu strach. Něco mi na něm nesesedělo.“

Kdyby jen věděla, že to byl samotný Euris v těle knížete Eika, manžela královny Nalani.

„Kam jste ji odvedli?“ zopakoval Kai svou otázku.

„Ten muž nám řekl, že je s ní víc práce než užitku a že už s ní nechce nic mít. Nejprve jsem si myslela, že je jeho milenka a on se s ní začal nudit, když onemocněla, ale teď si nejsem jistá. Nezdálo se mi, že s ním chce mít cokoli společného. Poručil si, abych ji držela pod zámkem. Prý pro ni má ještě využití, ale do té doby ji chce nechat někde v bezpečí. Řekla jsem mu, že mám na severu ostrov, kam si ji může na chvíli odložit.“ Naklonila se blíž. „Tak ji tam můj kapitán odvezl a posadil ji do cely, přesně podle objednávky.“ Poklepala si na nos. „Já ale vyčmuchám příležitost, když se mi naskytne. Z té holky by mohlo ještě kápnout slušné výkupné. A tak jsem poslala na Mrazivý dvůr dopis se svými požadavky.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že tvoje zpráva nedorazila. Její otec je strachy bez sebe.“ Arcus slíbil lordu Ustathiusovi, že se vynasnažíme ji zachránit.

„Přesně tak,“ praštila Liddy vztekle do stolu, ačkoli stále nezvýšila hlas nad úroveň šepotu. „Protože ten prohnílý kníže Eiko obsadil a zajal mou loď, která vezla dopis. A pak mi ukradl ostrov! Vylodil se se svou flotilou a zaútočil. Obrátil moje muže a ženy na svou stranu a zabil ty, kteří se mu postavili. Moje posádky, moje lodě, moje území!“ Očividně se snažila uklidnit. „Je hrozbou počestným podnikatelům, jako jsem já.“

„Kolik má lodí?“ zjišťovala jsem.

Pokrčila rameny. „Možná dvacet? Teď už by to mohlo být víc. Pohybují se na sever odsud, proto také zajímají hlavně Mrazivé lodě. Potřebují ty obrněné přídě.“

„Slyšela jsi někdy o Ostrově noci?“ zkusila jsem to.

Ochraptěle se zasmála. „Tady o něm všichni někdy *slyšeli*. Neexistuje, jinak bych věděla, kde leží.“

Povzdechla jsem si. Rozhodně by nám to usnadnilo práci, kdyby znala jeho polohu.

„Mám knihu, která tvrdí něco jiného,“ namítl Kai a dopil víno.

Zahihňala se a zavrtěla hlavou. „Jsi snílek, kníže Kaii. Snílek, co se žene za duhami. Odjakživa.“

„To je možné.“ Kai vyskočil na nohy a vzal ji za ruku. Postavila jsem se, a aniž bych to měla v úmyslu, udělala jsem před ní k vlastnímu překvapení pukrle, jako by byla královna, a ne vůdkyně zlodějů a lupičů. Naklonila hlavu s posměšným úšklebkem.

Když se dohodli, jak proběhne platba za mapu k ostrovu, kde věznili Marellu, Kai se zlehka dotkl rty hřbetu její ruky. Neobtěžovala se vstát, ale poplácala ho po tváři rukou osázenou prsteny.

Narovnal se. „Bylo mi potěšením jako vždy, Liddy.“

Zálibně si ho znovu prohlédla. „Opatrně, knížátko. Byla bych moc nerada, kdyby se té pohledné tvářičce něco přihodilo.“

Věnoval jí další úsměv plný šarmu. „To i já.“

Zašklebila se. „Tak neříkej, že jsem tě nevarovala.“

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Dveře mojí kajuty se hlasitě zabouchly.

Otočila jsem se s bušícím srdcem, držela jsem si košili u hrudníku a byla jsem připravená vystřelit na kohokoli, kdo ke mně vtrhnul, když jsem byla polonahá.

„Aha, to jsi ty.“ Teď mi srdce bouchalo z úplně jiného důvodu. Nebyli jsme spolu o samotě od té nepříjemné chvíle v Liddyině hospodě. Když se naše malá skupinka vrátila na loď, odebrala jsem se rovnou do kajuty, abych se převlékla z princeznovského zpátky do černé haleny a kamaší. Mezitím už jsme vypluli. Ostrov, kde věznili Marellu, byl jen pár hodin cesty na sever, takže jsme měli připlout krátce po setmění.

Arcus mlčel, jen stál na místě s přivřenýma očima a nečitelným výrazem na tváři.

Nadechla jsem se, ale jeho tvrdý obličej mi moc odvahy nedodával. Byla jsem v pokušení upustit košili na zem. *To* by mu mohlo trochu rozehrát ten ledový výraz. Ale nepřipadalo mi to jako vhodná chvíle.

„Otoč se,“ řekla jsem mu.

Obrátil se ke dveřím a já na sebe natáhla košili, vytáhla si vlasy zpod límce a nechala je spadnout na záda. Stále jsem cítila, jak se

mi do lebky zapichují zapomenuté vlásenky ze složitého účesu. Začala jsem si je vybírat z vlasů. „Můžeš.“

Znovu se ke mně postavil čelem a dál mlčel se semknutými rty a podivně poblikávajícíma očima. Vyčkávala jsem.

Nakonec jsem to už nemohla vydržet. „Pokud máš v úmyslu na mě koukat, dokud nezačnu žádonit o odpuštění, tak bych ti ráda připomněla, že umím být stejně tvrdohlavá jako ty.“

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“ Jeho hlas i obličej působily neústupně.

„Ne. Ne pokud se mnou budeš mluvit. Pokud na mě hodláš jen vražedně koukat, tak je to celé. To ti k tomu říct můžu.“

Zkroutil rty. „Co měl sakra znamenat ten výstup v hospodě?“

„Nutnost?“

„Věděla jsi, že se dívám oknem. Viděla jsi mě.“

„Ano.“

„A zlepšilo ti to zážitek?“ Na jeho jízlivý tón jsem nebyla zvedavá.

„Ne, nezlepšilo.“

„Proč ti nevěřím?“

Pokrčila jsem rameny. „Protože žárlíš a chováš se kvůli tomu jako hňup?“

„Já že žárlím? *Žárlivost* vůbec nevystihuje, co prožívám. Spíš zuřím.“

Svaly se mi zaťaly, jako by se připravovaly k boji. Nebála jsem se, ale rozhodně by mi nevadilo od toho rozhovoru utéct. „Na mě?“

„Na...“ mávl rukou, „okolnosti. Když už musím uvažovat rozumně. Ale částečně i na tebe.“

„A které moje části se to týká?“

Opřel se o dveře a založil paže. Dlouze vydechl a pak mě klidnějším tónem požádal: „Vysvětli mi, prosím tě, co se stalo. Neslyšel jsem skoro nic z toho, co jste říkali.“

„Kai musel přesvědčit svou věřitelku, že je se mnou zasnoubený. Jinak by si ji musel vzít nebo by zemřel. Trvala na tom, že se musíme políbit, aby dokázal, že si mě vážně chce vzít. Museli jsme se snažit být... přesvědčiví.“

„Bylo mi té pirátky skoro líto. Ten její výraz, když vás sledovala...“ Zhluboka se nadechl. „Vím, jak jí bylo.“

Z toho jsem se cítila ještě hůř, ať už kvůli němu nebo kvůli ní. Ani mě nenapadlo, že by ke Kaiovi vážně chovala nějaké skutečné city. Ale možná jsem se pletla. O ni mi ale stejně nešlo.

„Moc mě mrzí, žeš to musel vidět.“ Doufala jsem, že pozná, že mluvím zcela upřímně. „Byla to jedna z nejtrapnějších věcí, co jsem kdy musela udělat, jestli tě to potěší. Oba jsme jenom chtěli, aby to už skončilo.“

„Tak to nevypadalo!“

Rozložila jsem ruce. „Kai je výborný herec.“

Pohybovalo se mu chřípí. „Viš, kolik úsilí mě stálo, abych nerozbil to okno? Chtěl jsem ho od tebe odtrhnout a...“ Svíral ruce v pěst a zase je povoloval. Odkášlal si a zatnul zuby. „Asi bude lepší, když se budu od knížete chvíli držet dál.“

„Nejspíš to vidí stejně.“

„Věděl *on*, že se dívám?“

„No... ano. Řekla jsem mu to.“

Přimhouřil oči. „Tím se vysvětluje, proč jsem měl *dokonalý výhled* na každý detail toho trápení!“

Zašklebila jsem se. Nepřekvapilo by mě, kdyby se Kai bavil tím, že bude mučit Mrazivého krále, když se mu naskytla příležitost. Zejména po té roztržce v aréně.

„Určitě teď...“ Málem jsem řekla, že toho lituje, ale to bylo příliš daleko od pravdy. Nejspíš ho to vůbec nemrzelo. Tak jsem jen pokrčila rameny. „Kai je Kai. Nemám nad ním žádnou moc.“

Povolil ruce a došel ke mně o krok blíž. „Celá ta situace mě ničí. Nevím, jak si s tím mám poradit.“

„A myslíš, že někdo z nás ano?“

„Ne. Ale to mi to nijak neusnadňuje. Nemůžu se tě ani dotknout, aniž by hrozilo, že...“

Poklesly mi koutky rtů. „Že co? Že se proměním v obludu poháněnou zuřícím chtíčem?“

Prísne se na mě podíval. „Prosím, nech toho. Už takhle to není jednoduché.“

Najednou jsem se znovu cítila dotčeně. „Čeho bych měla nechat? Mluvení? Dobře. Končím.“

Rozložil dlaně. „Takže to je celé? Prostě... spolu nebudeme mluvit? Budeme se jeden druhému vyhýbat?“

„Tys ode mě vyletěl, jako by ses popálil. Tys byl ten, kdo prohlásil, že vidíš nějakou moji stránku, kterou...“

„Vím, co jsem říkal. A tys mi vyhrožovala, že půjdeš za někým jiným, pokud tě odstrčím. Na to jsi zapomněla?“

„Jak to můžeš připomínat zrovna teď? Ty *víš*, že mě Minax donutil říkat věci, které nemyslím vážně!“

Stáhl se mi krk. Potřebovala jsem prostor, a tak jsem se posadila na postel a opřela si bradu o kolena. „Prosím, neopakuj je, ubližuje mi to. Už ne.“ Zavřela jsem oči.

Uplynulo několik vteřin. Ucítla jsem na rameni lehký dotyk, tak jsem ho plácla přes ruku, aby ji sundal. „Nesahej na mě. Jsem nebezpečná, vzpomínáš?“

Slyšela jsem, jak se pohybuje, a pak jsem ucítla na tváři jeho studený dech, jako kdyby mi klečel u postele. Odmítala jsem se na něj podívat. Nesnesla bych další pohled na to, jak mě soudí jeho oči.

„Ruby, oba jsme řekli věci, které jsme nemysleli...“

V tu chvíli se do pokoje nahrnul mrazivý vzduch, když se dveře rozletěly a zabouchly. Leknutím jsem zvedla hlavu.

U dveří stál bratr Mlěč a pokrýval je vrstvami jinovatky.

„Něco vám oběma musím říct.“ Odkášlal si, zvedl bradu a podíval se mi do očí. „Už to odkládám příliš dlouho.“

Kajuta mi připadala příliš malá na to, aby udržela emoce, jež vycházely z bratra Mlěče v mrazivých poryvech a vrstvách ledu, a tak jsme se přesunuli do jídelny, podlouhlé místnosti plné otřískaných stolů. Posadil se na židli na kraji jednoho z nich a já s Arcusem jsme se usadili na lavice po stranách. Světlo z kulatého okénka vytvářelo na dubové desce zářící kolečko.

„Začal jsem se obávat, když jsem po tolika letech znovu uviděl Eurusovo znamení.“ Stiskl na stole ruce a žíly na nich modře pulsovaly. „Kníže Kai mi popsal, co jste se dozvěděli od té pirátky, a já věděl, že už nemůžu dál mlčet.“

Odolala jsem potřebě mu položit dlaň na ruku. Můj vlastní nervózní žár by na jeho vystrašený mráz neměl uklidňující účinek.

„Eurusovo znamení?“ vyzvídala jsem, ale věděla jsem, o čem mluví.

„Vycházející slunce. Vy jste ho zahlédla na Marelle ve svém vidění a já na rameni lorda Blandinga.“

Přikývla jsem. „Také jsem na něj narazila v kanceláři bratra Bídy v Tevrosu. A v jiné vidině pluly lodě s tímto symbolem na vlajce.“ Minax se spokojeně pohnul a maličko ožil. V duchu jsem ho zatlačila do kouta.

Arcus na mě zkoumavě pohlédl a já si kladla otázku, zda si uvědomil, že hovořím o tom snu, který byl tak hrozný, že jsem o něm nemohla ani mluvit, když za mnou v noci přišel do ložnice. Upřela jsem pohled na bratra Mlěče.

Zavřel oči. „Příliš mnoho náznaků, abych je mohl přehlížet, ale přesto jsem se o to snažil. Pokoušel jsem se to popřít. Nebyl jsem připravený pohledět pravdě do očí. Služebnictvo se shromáždilo.“

„Kdo je to Služebnictvo?“ zeptal se Arcus.

„Mrzí mě, že jsem to neřekl dřív.“ Zvedl ruku, stáhl si na jedné straně límeček svého hábitu a odhalil vrchní část svých zad u pravého ramene. Vystoupilá kůže světlejší než okolní tvořila symbol: půlkruh s linkami okolo.

Ztuhla jsem a zrychlil se mi tep. Minax se z mého zděšení radoval a blaženě nasával moje rozbouřené pocity. Vylétla mi ruka k hrudníku, jako bych ho mohla potlačit. „To je Eurusovo znamení,“ zašeptala jsem.

Arcus ucouvl. „Proč něco takového máte?“

Mnichova huňatá obočí se spojila. „Strávil jsem desítky let tím, že se snažím odčinit, že jsem si pořídil tuhle značku.“

„Desítky let,“ zopakoval Arcus tiše s nakrčeným čelem.

„Bylo to období hladu a zoufalství,“ vysvětloval bratr Mlěč s pohledem, jímž nás prosil o pochopení. „S matkou jsme se právě vrátili do Tempesie a zjistili jsme, že se nás naši urození příbuzní zřekli, protože si vzala prostého muže ze Sudesie.“ Mávl rukou. „Neměli jsme peníze ani vyhlídky na budoucnost.“

Trásl se mu ruce, zatímco hovořil.

„Co jste dělali?“ zeptala jsem se a snažila se nevynášet žádné soudy, než uslyším celý příběh.

„Skupina s názvem Eurusovo služebnictvo nabírala členy mezi těmi nejchudšími z chudých. Jejich myšlenky mi připadaly na první pohled chvályhodné: tajné společenstvo jedinců se stejnými názory, které podporuje čistotu mysli i těla. Nezajímalo je, jestli je člověk Mrazivý nebo Ohnivý. Stačilo slíbit věrnost bohovi východního větru. Dokonce se i postarali o mou matku, když jsem odešel bojovat na hranice se Safrou.“

Otočil se na Arcuse, který jen nehybně naslouchal s nečitelným výrazem na tváři. „To bylo ještě za vlády vašeho dědečka. Bojoval jsem s vědomím, že mám vyšší cíl než jen nasadit život za

rozšíření našich hranic. Nejvyšší mistr našeho řádu tvrdil, že náš bůh má pro mě záměr a ochrání mě. Myslel jsem si, že mi Eurus dává sílu vítězit ve všech bitvách, protože vidí mou oddanost.“

Vydala jsem znechucený zvuk a on mi věnoval zklamaný pohled. Zavrtěla jsem hlavou. „Pokračujte.“

Polkl. „Když jsem utrpěl zranění a propustili mě ze služby, vnímal jsem to jako znamení, že se mám Služebnictvu věnovat naplno. Vrátil jsem se do hlavního města, kde náš řád začal dosazovat svoje členy na Mrazivý dvůr. Potřebovali prý svoje lidi u moci, aby mohli udělat změny. Já jsem měl urozenou krev, takže jsem byl logická volba. Pomohli mi získat místo rádce na dvoře krále Akura.“

Arcus bezvýrazně dodal: „Pomohli vám stát se hlavním rádcem mého otce.“

Bratr Mléč se zakabonil. „Ano. Nakonec vyšlo najevo, že cíle Služebnictva nebyly jen bohublé, ale také politické, což bych dokázal i podpořit, kdyby se jejich činy shodovaly s jejich údajným přesvědčením. V mých představách spočívalo jejich pojetí čistoty ve snaze pomáhat chudým.“

Když se odmlčel, řekla jsem: „A to zjevně nebyla pravda.“

„Jejich hlavním cílem se stalo získat co největší moc. Začali využívat nenávist Mrazivého dvora k Ohnivým k tomu, aby si získali vysoce postavené následovníky. Někteří oblíbení vojévůdci krále Akura byli členy Služebnictva. Tito generálové rozmýšleli válku a mír považovali za slabost. Nenáviděli Ohnivé a nijak se tím netajili. Tehdy jsem ztratil víru v řád.“

„Vyrostl jste s Ohnivými v Sudesii,“ podotkla jsem. „Věděl jste, že to, co o nás říkají, není pravda.“ Utěšovala jsem víc sebe než jeho a opakovala jsem si, že ho přece jenom aspoň trošku znám. Protože v tu chvíli mi připadal úplně cizí.

Ruku na stole mi zakryla jiná, studená. Oči mi vylétly k Ar-

cusovi a on mi ten pohled klidně oplatil. Otočila jsem dlaň nahoru a přijímala i dávala útěchu.

„Můj rád nakonec stál za útokem na Ohnivé v Tempesii,“ pokračoval bratr Mléc zmučeně. „Když jsem si to uvědomil, trýznilo mě to, že jsem k takové krutosti přispěl. Bouřil jsem se proti tomu.“ Podíval se na mě s Arcusem, jako bych hledal trochu odpuštění. „Důrazně.“ Zakroutil hlavou. „Nikdo mě neposlouchal. Král Akur jen opakoval, že Tempesii čeká skvělá budoucnost, lepší než kdykoli v minulosti.“

Arcus zatínil čelist. „To zní přesně jako můj otec.“

Bratr Mléc se na něj lítostivě podíval. „Myslím, že za to tak úplně nemohl. Zhruba v té době jsem našel *Stvoření trnů* a uvědomil si, že sám Eurús zaklel do trnů Minaxe, aby šířili nenávisť a nesvár.“

„A tehdy jste řekl lordu Ustathiusovi o knize a o kletbě,“ dodala jsem.

„Ano, ale on mi nevěřil a já si uvědomil, že mi nebude věřit nikdo. Dál jsem se ale hádal s králem o tom, jak zachází s Ohnivými. Generálové, kteří patřili do řad Služebnictva, ve mně spatřovali hrozbu pro svoje válečné plány. Postarali se, abych ztratil svou pozici královského rádce. Když jsem odešel, už jim nikdo nebránil, aby si nakládali s jižními provinciemi, jak se jim zlíbí: odebírali místním práva, vybírali vyšší daně, vyvolali tak jižanské povstání a nakonec způsobili smrt mnoha lidí, včetně vaší matky, královny.“

Arcus přikývl a odvrátil zrak.

„Eurúsovo služebnictvo to všechno zavinilo. A já k nim patřil.“ Bratr Mléc se díval na Arcuse a vyzářovala z něj lítost, ale Arcus se mu nedíval do očí.

„Po tomhle už určitě ne,“ namítla jsem. „Když jste odešel ze dvora, zaslíbil jste se Forsovu řádu, že?“

„Ano.“ Zvedl obě ruce a ukázal tak ledové krystalky na špičkách

prstů. „Musel jsem si to odpykat, a tak jsem zasvětil svůj život Forsovi v opuštěném horském klášteře. Celá léta jsem jen sbíral vědomosti, sháněl knihy a hledal více informací o Eurusově kletbě. Ale teprve o mnoho let později se na mém zápraží objevil zraněný mladík a já pochopil svůj skutečný účel: zničit prokletí v trůnu, aby nemohlo dál otravovat myšlenky budoucích vládců Tempesie.“

Rozhovor utichl a mezi Arcusem a bratrem Mléčem proudila jen divoká řeka plná napětí. Mnich Arcuse zachránil, když přišel do opatství s těžkými popáleninami, ale teď nebyla správná chvíle na vděčné vzpomínání. Jakkoli bratr Mléč litoval své minulosti, Arcus nebyl připravený mu odpustit.

„Co se stalo s Eurusovým služebnictvem?“ zeptala jsem se, když mi došla trpělivost s jejich neústupným tichem.

„Sekta přicházela během války o členy, když je odvedli, vyhostili nebo padli v boji. Služebnictvo pomalu vymizelo. Myslel jsem si, že ta skupina zemřela s králem Akurem.“

„Byl můj otec členem?“ udeřil Arcus.

„Nevím o tom. Jen jsem chtěl říct, že jeho generace Služebnictvo s radostí přijímala, ale ty následující pravděpodobně ne. Přesvědčil jsem sám sebe, že odešli.“

Pokynula jsem k jeho rameni. „Ale lord Blanding tu značku stále má.“

„Ano a mě zajímalo proč. Nebyl členem v době, kdy já ano, pokud vím. Po zasedání rady jsem ho šel vyslechnout do jeho cely. Nejprve zapíral, ale s trochou přesvědčování vyšla pravda najevo. Služebnictvo nezmizelo, jen se spojili se skupinou, která oslavuje národní hrdost a obnovení falešných dějin Mrazivých, a nakonec ji ovládli.“

„Modrá legie,“ zašeptal Arcus.

„Ale pokud je to pravda,“ navázala jsem, „tak nemáme sebe-menší představu, jak daleko to sahá. Mohlo se to rozšířit po ce-

lém království. Možná i do ostatních. Pokud bylo Služebnictvo aktivní tak dlouho a vy jste o tom nevěděl a oni se zatím vetřeli mezi Mrazivou šlechtu pod jiným jménem...”

„Nemáme, jak zjistit, kam až se to rozšířilo,“ potvrdil bratr Mlěč. „Ale ještě zbývá naděje. Bez Minaxe bude mít Eurusovo služebnictvo menší moc páchat škody.“

„Tak se musíme postarat, aby byli Minaxové uvěznění navždy,“ uzavřela jsem to. Čekala jsem, až se mi bratr Mlěč podívá do očí, a pak jsem dodala: „Chápu, proč jste udělal to, co jste udělal. Vyrovnal jste to svou celoživotní službou, včetně toho, že jste mi zachránil život. A já teď udělám cokoli, abych zabránila Eurusovi otevřít Bránu.“ *I kdyby mě to mělo stát život.* „Nahlédla jsem ve svých vidinách do budoucnosti a je mnohem horší než jakákoli zrudnost z minulosti.“

„Když dovolíte, musím si teď zařídit několik věcí,“ oznámil Arcus a postavil se. Vypadal rozrušeně. „Za pár hodin přijedeme k vězeňskému ostrovu a já ještě musím plánovat.“

„My musíme plánovat,“ opravila jsem ho. „Kai taky. Všichni máme svoje úkoly.“

Privřel oči. „Dobrá.“

Arcus odešel bez jediného slova a bratr Mlěč vypadal sklíčeně. Položila jsem mu dlaň na ruku a pokusila se ho ukonejšit. „Nebojte se, on nakonec změní názor.“

Unaveně si promnul oči palcem a ukazováčkem jedné ruky. „Děkuji vám, slečno Otrerová, ale vy byste se teď měla zatěžovat jen hledáním Ostrova noci. Jsem jen rád, že už oba znáte celý příběh. To tajemství mě tížilo.“

Tiše jsem ho uklidňovala, ale pravdou zůstávalo, že když jsem si vyslechla jeho přiznání, neměla jsem chuť věřit už nikomu kromě sebe sama – a Minax mě v tom pocitu utvrzoval temným šepem.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Dojeli jsme na ostrov až dlouho po setmění, kdy nebe připomínalo tmavě modrý samet zdobený zářivým měsícem.

Kamenná pevnost stála na vrcholku vysokého útesu a po okrajích z ní čnely věže. Na jedné straně se útes svažoval ke břehu, kde se houpaly kotvící lodě. Z druhé strany se v jehličnatém křoví skrýval kousíček pláže.

Namířili jsme svůj člun směrem k tomu úzkému proužku pevniny a Arcus s jednou Ohnivou mistryní veslovali proti zpěněným vlnám. Naši malou čtyřčlennou skupinku sestavenou na tuto tajnou akci doplňoval ještě jeden Ohnivý mistr. Pokud půjde vše podle plánu, tak vklouzneme nepozorovaně dovnitř a Marellu si odvedeme Služebnictvu přímo pod nosem.

Na ostrově se míhala světla z pochodní stráží na noční hlídce. Když jsme se blížili, útesy jako by ještě rostly.

Natáhla jsem krk, abych viděla na věže v té nesmírné výšce nad námi. Tam, kde se uvolnily kameny ze zdí a spadly do moře, se hromadily stíny.

„To dokážeme,“ zašeptal Arcus s rukou na mých zádech. Opřela jsem se do jeho doteku.

Kaiova loď a zbylé tři, jež nás doprovázely, čekaly v jiné zátoce

na druhé straně ostrova, kde byl útes nejvyšší. Pokud se nikdo nepodívá přímo z ptáčích perspektiv, naše síly měly zůstat skryté. Zhasnuli jsme všechny lampy a celá posádka do jednoho mlčela.

Kdybych jim však dala znamení, lodě by zaútočily na přístav, aby odvedly pozornost.

Za několik minut náš člun drhnul o dno a já vyklouzla do ledových stínů a popadla příď, abychom jej vytáhli na břeh. Jeden z mistrů se prudce nadechl, když si ponořil nohy do mrazivé vody, a ten zvuk se smíchal se šploucháním vln. V následujících minutách jsme sbírali větve zpod stromů a nosili je ke člunu, abychom jej částečně zakryli, kdyby tudy prošla noční hlídka.

Uvázali jsme si mlčky jeden dlouhý provaz okolo pasu a nasadili si kožené rukavice s kovovými zoubky, jež nám měly pomoci vyšplhat nahoru po ledu, který nám vytvoří Arcus.

„Opatrně,“ zašeptal Arcus.

„Ty taky,“ odpověděla jsem.

Ohnivá mistryně Seva vyrazila první, protože měla největší lezecké zkušenosti. Hledala místa na útesu, kde se zachytit rukama, a vyšvihla se k nim. Následoval Arcus.

Já se držela stejných úchytů a kousek po kousku jsem se vytahovala výš. V některých úsecích se nabízelo několik prohlubní, kde se přichytit, a občas Sevě trvalo pár minut, než našla tu pravou.

Bolely mě prsty a lámala jsem si palce na nohou o úzké římsy. Pramínky vlasů v těsně utaženém copu mi rozhazoval vánek.

Asi na půl cesty se Seva zastavila.

„Došly úchyty,“ ohlásila sudesijsky.

Přetlumočila jsem to Arcusovi a zadržela dech s očima upřenýma na jeho tmavou siluetu nade mnou.

Mráz zasyčel a proměnil se na kameni v prašticí led. Držel se na boku útesu jako hezky tvarovaná římsa.

Probírali jsme předtím myšlenku, že si společně s mistry vytvoříme vlastní úchyty tak, že ohřejeme kámen a přetvoříme si ho, ale i mezi mistry byl tak silný dar poměrně neobvyklý a to úsilí by nás vyčerpalo a nemohli bychom lézt.

„Drží,“ potvrdila Seva, „ale potřebuji další.“

Cesta se prodlužovala tím, že jsme museli celý postup opakovat. Po chvíli už se mi trásly ruce i nohy. Přestože byla zima, byla jsem propocená.

„Ruby,“ naléhal Arcus šeptem. „Hýbej se.“

„Kde je další úchyt?“

„Levá ruka. Šest palců nahoru, dva doleva.“

Moje prsty se natáhly, zachytily... a pak sklouzly. Zalapala jsem po dechu a vytřeštila oči. Kousíček nade mnou se objevil led. Několik úchytů. Přitahovala jsem se, až se mi okolo zápěstí sevřely studené prsty a vytáhly mě nahoru jediným trhem.

„Mám tě,“ řekl mi Arcus a vzal mě do náruče. Jeho srdce mi bušilo do tváře. Nemohla jsem ani mluvit a jen jsem se o něj několik vteřin opírala.

Dima, druhý Ohnivý mistr, se také dostal na vrchol. Arcus mezitím upevnil kotvu s provazem a ujistil se, že je připravená na náš útěk. Odvázali jsme si provaz z pasů a plížili se směrem k pevnosti.

U věže se objevila pochodeň, která se ubírala naším směrem.

Krčili jsme se za popadaným kamením z polorozpadlých věží. Když stál strážce několik kroků od nás, Arcus vyslal mrazivý závan na jeho pochodeň a ta zasyčela a zhasla.

Rozhostila se kolem něj tma a on zanađával.

Tiše a hbitě jsem se za něj připlížila s kamenem v ruce a praštila ho do hlavy. Zhroutil se k zemi. *Zabít!* naléhal Minax. *Doraz ho!*

Měsíční světlo dopadlo na Arcusův úsměv. „Dobrá práce.“

Ulevilo se mi, že mi Arcus vrátil pojem o sobě, a ještě jsem zkontrolovala tep ležícího hlídače. Byl slabý, ale pravidelný. *Dobře*. Nechtěla jsem nikoho zabít, leda bych neměla na vybranou.

Postupovali jsme se vpřed a ze tmy vystoupila spodní část nejbližší věže, kde se skrývaly tajné dveře, jimiž jsme chtěli vejít dovnitř. Liddy nás ujistila, že tento vchod nebude hlídáný.

„Borno!“ zavolal jeden ze strážníků kdesi před námi. „Kde jsi? Hlášení!“

„Rychle,“ zašeptala jsem a ve spěchu jsem šmátrala po kamenné zdi.

„Mám.“ Ozvalo se cvaknutí a Arcus se opřel do skrytých dveří.

Jako stíny jsme vklouzli do chodby pod pevností. Díky mapě od Liddy nám netrvalo dlouho, než jsme mezi zatáčkami našli další tajné dveře, jež nás dovedly k celám. Poznala jsem ten smrad, než Arcus vůbec otevřel. Páchlo to jako moje nejhorší vzpomínky na věznici Blackcreek.

To pochopení mě zasáhlo tak silně, až jsem se musela přidržet zdi, abych neupadla. Když Minax vycítil vlny neštěstí, začal se probouzet ze spánku.

Donutila jsem se jít dál.

Kobka byla prázdná, nikde žádný bachař.

Pokynula jsem na Arcuse a mistry a dovedla je k cele, kterou jsem si pamatovala z vidění.

Ze zamřížovaného okna dopadalo slabé světlo na něco, co připomínalo hromádku hadrů.

„Marello?“ zašeptala jsem a hledala pohyb v naději, že je ještě naživu.

„Kdo je to?“ vykřikla ochraptělým hlasem.

Arcus tiše odpověděl, „Marello? To jsem já.“

Řekl to hlasem, který mi připomněl, že spolu v podstatě vy-

rostli. V jednu chvíli spolu byli dokonce zasnoubení. Jeho hlas by poznala kdekoli.

Ze stínů se ozvalo vzlykání a pak šouravé kroky. Ze tmy se vynořil obličej. Kdybych nevěděla, kdo to je, nepoznala bych ji. Ve vyhublém obličejí vypadaly její oči obří. Vlasy měla příliš špinavé na to, aby šlo rozpoznat sluneční zlatou barvu pšenice.

Obtočila prsty okolo mříží. „Vážně jste to vy.“

„Vysvobodíme tě,“ slíbila jsem jí a zažehla si v dlani plamínek.

Arcus se dotkl zámku a okolo klíčové dírky se utvořila jinovatka, stejně jako ve vězení Blackcreek, když mě z cely zachránil bratr Mléč. Led drhnul o kov. Pak se ozvalo klapnutí, ale zámek se neotevřel. Arcus vydal rozčilený hrdelní zvuk a zkusil to znovu.

„Viš co? Kdyby to šlo snadno,“ podotkla jsem, „Marella by si odemkla už dávno.“ Věděla jsem zároveň z vlastní zkušenosti z žaláře, že hlad člověku oslabí schopnosti.

„Já jsem to trénoval!“ zabrblal Arcus, když se mu to nepodařilo už potřetí. V provedení bratra Mléče vypadalo páčení zámku zcela jednoduše, ale varoval nás, že každý zámek je jiný a některé jdou snáze než jiné.

Nastal čas na záložní plán. Odstrčila jsem ho z cesty.

„Ustup a zakryj si obličej,“ vyzvala jsem Marellu a popadla jsem mříže. Soustředila jsem se vši silou a nalila do kovu žár. Mříže byly nejprve teplé a pak žhavé a rozsvícené do oranžova. Ohnivá mistryně tiše pochválila dobře odvedenou práci a připomněla mi tak, že tohle jen tak někdo nedokáže.

Vyčerpaně jsem se opřela o zeď, došla mi energie. S mistry jsme se otočili a Arcus popadl mříže rukama pokrytýma mrazem a zatáhl.

Kov zavrzal a pak se zlomil s obrovskou ránou.

„Jsou všichni v pořádku?“ zeptal se a natahoval se dovnitř pro Marellu.

Protáhla se mezi rozlámanými mřížemi a padla mu do náručí. Zvedl ji, zapřel si ji o hrudník a podíval se na mě.

Všichni jsme přikývli na znamení, že nám nic není.

„Ještě moje spoluvězeňkyně,“ otočila se Marella. „Musíme ji vzít s sebou.“

„Přišli jsme si pro tebe,“ opáčil Arcus příkře. „Nemůžeme zachraňovat všechny.“

„Je to starší paní. Udržela mě naživu. *Prosím.*“

Když ze tmy vystoupila další postava, pohnula se mi půda pod nohama.

Stála zalitá stíny, ale já musela přimhouřit oči, jako bych se dívala do jasného světla.

Minax okamžitě nabyl vědomí. *Nebezpečí!*

Otočila jsem hlavou. Cítila jsem se, jako bych padala a klouzala jako předtím na útesu. Pevně jsem stiskla víčka a kousla se do rtu, abych nekrečela.

„Nechte ji tu!“ pokusila jsem se volat, ale ozvalo se jen šeptání. Minax se mi svíjel a zmítal v hrudníku, až mě to bolelo.

Všichni upírali pozornost na vězeňkyni, která vycházela z cely a obličej jí zakrývaly mastné bílé vlasy.

Minax se trásl. *Hrozba!*

Otevřela jsem ústa, abych varovala Arcuse, ale ten už mluvil. „Marella tvrdí, že jsi jí zachránila život.“ Podle jeho tónu už jsem věděla, že se rozhodl ji vzít s sebou, ještě než dodal: „Nenecháme tě tu.“

„Děkuji,“ řekla s nesmírnou úlevou. Nejistě kulhala a Dima si ji nabrala do náruče.

Chtělo se mi ječet a zuřit, že děláme chybu, ale Arcus už vyrazil vpřed a vracel se zpátky chodbou, odkud jsme přišli. Svižně jsem jej následovala a snažila se ovládnout. Tohle si vyřídíme, až budeme v bezpečí.

Když jsme ale dosáhli až ke vchodu ze zakroucených tunelů, ze stínů vykročil ohromný muž s bledýma a jiskřivýma očima.

Mluvil hlubokým barytonem a hrozil nám špičatou tyčí. „Eurus mě odmění za moje služby.“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

„Tady!“ zaburácel dozorce. „Mám je!“

Jako odpověď se za ním ozvaly výkřiky a dusot početného davu v těžkých botách. V duchu jsem nadávala ve dvou jazycích. Tak tedy končil náš příběh o tom, jak se nepozorovaně vkrademe dovnitř a zase ven.

Obr vyrazil proti nám a máchl přitom svou tyčí ve svištícím oblouku.

Seva a já jsme proti němu vyslaly ohnivou zeď, abychom mu zahradily cestu. Bohužel jsme tím zastavily i samy sebe.

Zpoza ohně se ozývalo volání. „Nenechte je utéct!“ a „Eurus nás odmění!“

„Nejspíš už našli toho dozorce v bezvědomí,“ zabručela jsem a vztekala jsem se sama na sebe, že jsem se neobtěžovala ho schovat.

„Musíme najít jinou cestu ven,“ prohlásila stará žena vedle mě.

Rychle jsem se k ní otočila a vycenila na ni zuby. Musela jsem odolávat pokušení na ni syčet jako divoká kočka. Něco na ní mě hluboce znepokojovalo. Otočila jsem se od ní a prohlížela si temnou chodbu. S touhle možností jsme počítali a prozkoumali jsme na mapě všechny možné trasy. Jenže moje myšlenky teď mátl křik a zmatek a moje vlastní pocity z nečekané zajatkyňě.

Marella ukázala k chodbě s dalšími celami. „Odtamtud přicházeli dozorci.“

Arcus a Dima měli plné ruce práce, a tak jsem se ujala vedení. Seva nám kryla záda.

Než jsme došli ke schodům, vtrhli do kobky dva dozorci a za nimi dva další. Z rukou mi vytryskl oheň a zatlačila jsem je do jedné z cel. Jejich jekot mi propíchoval ušní bubínky a oni si plácali do oblečení, a snažili se tak udusit plameny. Arcus svým mrazem zabouchl mříže a zámek obalil vrstvou ledu.

Vyběhli jsme po schodech. Nahore stáli dva lučištníci, natahovali tětiny a stříleli po nás šípy. Než k nám ale doletěly, shořelo na nich dřevo a kovové špičky narážely do kamenného stropu.

Vyslala jsem k nim oheň a tlačila je dozadu. Slyšela jsem jejich křik a pokračovala k nim krok za krokem. Udržovala jsem svůj oheň a hnala strážce od sebe. Nedovolila jsem si uvažovat nad tím, komu ublížím. Nemohla jsem si dopřát ten přepych, abych někomu kontrolovala tep. Tohle byla volba mezi nimi a námi.

„Doprava!“ zavolal na nás Arcus, který si vzpomněl na mapu. Zařídila jsem se podle jeho pokynu a čistila nám cestu ohněm, zatímco Seva bránila strážím v tom, aby nás pronásledovaly.

Arcus na nás volal, kudy jít, a já ho poslouchala a popadala při tom dech a ztrácela sílu, až jsme konečně došli ke dveřím ven z pevnosti.

Vyběhli jsme ven. Mířily na nás nejméně dva tucty lukostřelců.

„Ruby, skloň se!“ zařval na mě Arcus.

Nebyl čas. S posledním zoufalým záchvěvem energie jsem zvedla ruce a zavřela nás do ohnivé bubliny. Seva zvedla ruce a posílila můj výtvar. Několik šípů proletělo, ale pokazilo jim to dráhu. Neškodně spadly na zem.

Nebe hořelo. Držela jsem ruce nad hlavou a podlamovala se

mi kolena závratí. Opřela jsem se zády o Arcuse, abych neupadla.

„K útesu!“ rozkázal a postrčil mě správným směrem.

Seva nás bránila zezadu, když jsme běželi pryč. Mně už oheň došel.

Následující vteřiny mě minuly jako šmouha. Nějak jsme se dostali k útesu. Arcus postavil Marellu na chvíli na zem a vytvořil ledovou stěnu, aby zabránil strážím v přístupu na okraj útesu.

Domluva zněla, že pokud se něco pokazí, vyšleme Kaiovi ohnivý signál. Náš souboj s dozorci mu zjevně ukázal, že potřebujeme pomoci. V přístavu blikaly jasné záblesky, probíhal tam souboj ohněm. Naše lodě se rozestavěly podél pobřeží a snažily se vylákat nepřítele z přístavu ven. Služebnictvo střílelo luky a katapulty hořící šípky a střely – nejspíše s látkou napuštěnou olejem – na naše lodi. Naše síly jim oplácely střelbu.

Měli jsme na každé lodi Mrazivé, kteří pro nás představovali výhodu. Některé lodi Služebnictva zjevně nikoli. Jedna z nich byla obalená ledem od plachet až na palubu a vzduch kolem ní praskal žářem. Z boku do ní narážely vlny, kývala se ze strany na stranu a námořníci z ní skákali přes palubu, jako když ze sebe pes oklepává blechy.

Teď ale připlouvaly další lodě a obklopovaly ty naše.

Všechno jsem to viděla naráz, ale pak jsem si vzpomněla, že musíme zkontrolovat pláž, kde jsme nechali svůj malý člun.

Mlhavě jsem vnímala, jak se Arcus ptá té staré ženy na jméno.

„Lucina,“ odpověděla.

Z jejího hlasu se mi zjezily chloupky za krkem.

Ze stromů na pláži se vynořily pochodně. Když se blížily k vodě, jejich světlo dopadlo na větve, kterými jsme zakryli člun, a začaly se ozývat další hlasy a připojily se k nim další pochodně.

„Změna plánu,“ ustoupila jsem od okraje. „Chci říct, že ji potřebujeme. Tamtudy se vydat nemůžeme.“

Lucina nám oznámila: „Od pevnosti vedou schody na cestu. Tudy mě sem přivedli.“

„Tam nikdy nedojdeme!“ odsekla jsem.

„Kdybychom na to aspoň měli denní světlo,“ poznamenala téměř sama pro sebe.

„K čemu by nám to vůbec bylo dobré?“ *Zdržuje nás. Nech ji tady.*

Arcus odkráčel zpátky k útesu, pak popadl provaz a začal ho vytahovat. Přispěchala jsem mu na pomoc a mezitím nás kryli Dima a Seva.

Když jsme vytáhli celé lano, ukázal Arcus směrem k nejvzdálenějšímu okraji útesu nad mořem. „Spustíme ho támhle.“

Nahlédla jsem přes okraj a sledovala, jak na špičaté kame-ni naráží vlny a vodní tříšť s nich vyletuje do nesmírné výšky. Skoro jsem to sama cítila. Kdokoli by na to místo spadl, toho by hned odnesla voda a mrštila s ním o útes. Pod hladinou se nejspíš také skrývaly kameny, které by nám rozlámaly kosti jako větvičky na otop.

Zděšeně jsem se na něj podívala. „Zbláznil ses?“

Nic mi na to neřekl, jen přehodil provaz tam, kam mi ukazoval. Potom se přiblížil k okraji. „Šel bych první, ale nesu Marellu, takže budu méně obratný. Půjdu až poslední.“

„Možná by ji měl nést někdo jiný,“ navrhla jsem, protože se mi nelíbila představa, že půjde až poslední.

„Je Mrazivá, ale slabá. Nevím, jestli by jí neublížilo, kdyby ji teď nosil někdo Ohnivý. Běž první. Potom Lucina s Dimou, pak Seva a nakonec já s Marellou. A buď opatrná.“

„Opatrná?“ Mávla jsem rukou k mořské pěně pod námi. „My-slíš, abych se opatrně utopila?“

Zvedly se mu koutky, ale oči zůstaly vážné. „Teď už bys mi mohla důvěřovat.“

Nejlepší chvíle, kdy si ověřovat mou důvěru! Ale s jeho klidným tónem se nedalo hádat. Vzduch naplňovaly výkřiky a tmu osvětlovaly záblesky z námořní bitvy tam dole. Nevěděli jsme, jak dlouho naše lodi ustojí útoky Služebnictva.

Nebyl čas na pochybnosti.

Naposledy jsem pohlédla na Arcuse, popadla provaz a začala se po něm pouštět dolů.

Zvedl se vítr a na tak nekrytém místě jsem neměla žádnou ochranu. Soustředila jsem se na to, abych pevně držela lano, odrážela se nohama a klesala po rovnoměrných kusech. Nade mnou následoval Dima s Lucinou.

Vodní tříšť mi nejprve zasáhla nohy a pak i zbytek těla. Lano z ní bylo kluzké, jako by bylo namaštěné. Klouzala jsem k vlnám o něco rychleji. Za několik vteřin moře otevře hladovou tlamu a spolkně mě.

Měla jsem co dělat, abych nepanikařila, když se pode mnou ozvalo praskání. Už na mě nestříkala studená voda. Podívala jsem se pod sebe a moře pode mnou nejprve vypadalo jako ledová tříšť a pak zcela ztvrdlo. O stěnu útesu se opírala oblá vlna ledu.

Takže tohle měl v plánu.

Tiskla jsem provaz v dlaních a brzdila svůj pád. Ruce mi hořely. Kdyby nebylo lano tak promáčené, bála bych se, že ho podpálím.

Měla jsem chvíli na přípravu a pak jsem nohama narazila na začátek ledového oblouku. Když jsem došla na konec provazu, pustila jsem se.

Zády jsem spadla na zmrzlou vlnu a stulila jsem se do klubíčka, abych si ochránila obličej a hlavu. Vyklouzala jsem na vr-

chol oblouku a to mě vymrštilo do vzduchu, až jsem nakonec narazila s ránou, která mnou úplně otrásla a vyrazila mi dech. Nezadržitelně jsem klouzala po hladkém povrchu. Sevřel se mi hrudník strachem, že vyletím do tmavých zčeřených vln.

Namísto toho jsem vyjela nahoru po další vlně a pak zase sklouzla dolů. Kdybych měla v plicích nějaký vzduch, smála bych se, jak to Arcus chytře vymyslel. Už jsem zpomalovala, když jsem uviděla příď naší lodi. Led pokračoval ještě kus cesty až na místo, kde visel spuštěný žebřík.

Přes okraj se nakláněl můj starý přítel Jaro, který mi pomáhal se sudesijštinou, když jsem poprvé cestovala na Kaiově lodi. „Chyt' se žebříku!“

Pomíáhala jsem si rukama i nohama, až jsem se zastavila pár kroků od žebříku. O chvíli později ke mně na kolenou doklouzala Lucina. Bylo by ode mě laskavé, kdybych jí pomohla na nohy, ale nechtělo se mi. Bála jsem se jí dotknout, ale nevěděla jsem proč.

Ulevilo se mi, když se objevil Dima a ihned vyskočil na nohy a pomohl i Lucině. Následovala Seva a já čekala, až se objeví další tvář.

Po Arcusovi nebylo ani stopy.

Zvedla jsem hlavu. Na okraji útesu stála postava osvětlená záblesky ohně z přístavu dole.

Ruce se mi sevřely v pěst. *Rychle!* křičela jsem v duchu.

Zmizel za okrajem a jeho tmavé oblečení splývalo s útesem.

Vylezla jsem po žebříku na loď.

Jakmile jsem se nohama dotkla paluby, běžela jsem na zád', abych měla výhled, a potichu ho popoháněla.

Z vody u kousíčku pláže vystřelil ohnivý proud. Naše malá loď nyní vezla čtyři nebo pět postav, které se k nám blížily. Namířili další plameny na led, který nám Arcus připravil k útěku.

Hladká modrobílá plocha se rozlámala na kusy. Vlny je rozměly okolo.

Ondeslo moře i jeho? Minax se krmil na mém spalujícím strachu.

Proudy ohně z malého člunku zesláby a pak ustaly. Moře však stále ujíдалo kousky ledu.

Uběhla strašidelná minuta bez dechu, než se na okraji ledové skluzavky objevila Arcusova vysoká postava s Marellou v náručí. U žebříku si ji přehodil přes rameno jako pytel obilí a vyšplhal nahoru. Slyšela jsem, jak heká, jako by ho každá příčka bolela.

Přispěchala jsem k němu. Když konečně dolehl až nahoru, předal Marellu Jarovi a upadl na kolena.

Okamžitě jsem kolem něj ovinula paže. „Arcusi? Jsi v pořádku?“ Zabručel a celou vahou se složil dopředu na mě.

Jeho tělo ztratilo veškerou vůli a můj hlas zněl pronikavě. „Pomoc!“

Přiběhli k nám dva námořníci a jemně ho položili na záda na palubu.

Jakoby zdálky jsem slyšela, jak Kai rozdává rozkazy. Plachty se napjaly, provazy skřípaly, loď vylétla vpřed a skákala po vlnách směrem k otevřenému moři. Nevěděla jsem, jestli nás sledují nějaké Eurusovy lodě, ale právě v tu chvíli mě to ani nezajímalo.

V duchu jsem se pokoušela přimět Arcuse, aby otevřel oči, pokládala mu ruce na studené tváře a pak dva prsty ze strany krku.

„Žije,“ oznámila jsem roztřeseně.

„Tehle výkon musel mimořádně vyčerpat jeho dar,“ prohlásil za mnou bratr Mléč. Díval se na Arcuse s obdivem a pak se otočil ke mně a jeho výraz se zjemnil pochopením pro můj strach, který se mi bezesporu zračil na tváři. „Potřebuje jen odpočívat.“

Zavřela jsem oči a vyslala děkovnou modlitbu. Jiná možnost byla nepředstavitelná.

Ozvalo se zaklepání a já si promnula oči a napřímila se na nepohodlné dřevěné židli u Arcusovy postele a zašklebila se, jak mě z ní bolela záda. „Dále.“

Dovnitř vešel Kai s vlasy a rameny černého sametového saka pokrytými sněhem.

„Neprobudil se,“ nahlásila jsem a pak si uvědomila, že Kai možná nepřišel kontrolovat Arcuse, ale mluvit se mnou. „Pro následují nás?“

„Ne, ne. S tím si nedělej starosti. Jen jsem se na tebe přišel podívat... vlastně na vás oba. Potřebuješ něco?“

„Jak jsem říkala, ještě spí.“ Přesněji řečeno byl v bezvědomí, ale já to tak nechtěla vnímat. Bylo jednodušší o tom uvažovat tak, že jen hluboce dříme, než že omdlel a neprobral se.

„Co přesně nechápeš na slově *oba*? Potřebuješ něco *ty*, Ruby? Jídlo? Pítí? Možná odpočinek, aby ses nesložila vedle něj?“

„Ne, nic takového nechci.“ Ale než jsem stihla poděkovat, pokračoval.

„Takže tu hodláš omdlít s ním.“

„Když to bude potřeba.“

Povzdechl si. „Těžko uvěřit, že ti to vůbec nabízím, ale pohlídám ti ho. Běž si zdřímnout do své kajuty.“

„Tebe ho hlídat nenechám. Za pět minut se začneš nudit a předeáš to chudákovi Jarovi. A ten bude tak nespůj, že je v přítomnosti Mrazivého krále, že sem pošle nějakého jiného námořníka.“

„A proč na tom záleží, dokud ho někdo hlídá?“

„Záleží na tom, protože na tom záleží mně.“

Kai se narovnal a jeho úsměv zmizel. „Bezva. Na vědomost se dává, že jsi paličatá i na Ohnivou.“

„Beru to jako poklonu.“

„Nebylo to tak myšleno.“ Otočil se k odchodu. „Užívej si zírání na ledovou sochu.“

„To bylo dost nevhodné, Kaii!“ zakřičela jsem na něj, když za sebou zavíral dveře.

Arcus dál tvrdě spal.

Po chvíli jsem si opřela tvář o jeho paži, kde vykukovala zpod deky. Zvuk jeho hlubokého a pravidelného dechu mě uklidňoval. Jako obvykle jsem se u něj cítila v bezpečí a toho pocitu jsem se nikdy nechtěla vzdát.

Věděla jsem sice, že mě neslyší, ale začala jsem na něj mluvit.

„Pamatuješ si, jak jsem byla v Sudesii a ty v Tempesii, nebo jsem si to aspoň myslela, ale ty ses pak ukázal na oznámení mých zásnub?“ Ta vzpomínka mi přinesla úsměv na rty, což bylo v rozporu s mou reakcí, když jsem se podívala z balkonu královny Nalani, uviděla v davu Arcuse a uvědomila si, že je nejspíš zmatený a dotčený a kromě toho má i strach, že ho přistihnou strážé královny.

„No, možná na to nechceš vzpomínat,“ mávla jsem nad tím rukou. „Co jsem ale chtěla říct, je, že jsem ti nějakou dobu předtím napsala dopis.“

Čekala jsem, jako by mi mohl odpovědět, a pak jsem přikývla, jako by se stalo. „Vlastně myslím, že to bylo večer před mou první zkouškou. Nebyla jsem si jistá, jestli ji přežiju, a tak jsem ti napsala dopis a dala jsem ho Kaiovi, aby ti ho poslal.“ Zamyšleně jsem se odmlčela. „Nevím, co s ním provedl. Nejspíš ho spálil ve chvíli, kdy bylo jasné, že jsem přežila a už není potřeba.“ Poklepala jsem si na bradu. „Nebo ho ztratil – ne že by mi tu svou neopatrnost někdy přiznal.“

Znovu jsem čekala a poslouchala jeho jemný, pravidelný dech. Něžně jsem se dotkla jeho vlasů a odhrnula mu je z čela.

„Napsala jsem ti tam několik věcí, které jsem ti nikdy neřekla osobně. Chceš je slyšet?“

Jeho dech se vůbec nezměnil, ale stoupání a klesání jeho hrudníku jsem si vyložila jako souhlas.

Přimhouřila jsem oči a snažila se vzpomenout si, co přesně jsem napsala. Stále jsem si vybavovala drobné vypálené dírký v pergamenu na místech, kam dopadly moje horké slzy. „Napřed jsem ti děkovala za... to, žeš mě zachránil z vězení. Ačkoli jsi to udělal pro svoje vlastní účely, protože jsi potřeboval, abych roztavila trůn, že ano. Navíc jsi mi úplně neusnadnil život tou svojí nedůvěrou a nesouhlasným přístupem a obecně nevrlou povahou. Opatství pro mě ale stejně bylo velkým zlepšením oproti vězení. A díky tomu jsem tě potkala, takže... tak.“

Položila jsem si na chvíli ruku na jeho hrudník, než jsem ji znovu posunula k tepu na jeho krku, a uklidnila se tím buch-buch-buch na špičkách prstů.

„Dál jsem ti psala, žeš mi změnil život,“ pokračovala jsem. „Jak jsi mě napřed doháněl k šílenství tou svou povýšeností a potom svými rty a pak tím, jak dovedeš mít vřelé oči, ačkoli mají tak chladnou barvu. Něco takového.“ Ležérně jsem mávla rukou. „A co víc,“ naklonila jsem se k němu. „Možná jsem napsala i něco o tom, že si přeju, abych tě byla častěji líbala, dokud jsem ještě mohla, ale tím tě nechci ztrapňovat.“

Opřela jsem se, čekala a představovala si, jak hloupě bych si připadala, kdyby teď otevřel oči a zeptal se mě, o čem to tu u Tempuse blábolím. Ale jeho oči zůstaly zavřené a jeho tep byl přesně tak spolehlivý jako jeho mladý majitel – spolehlivý, stálý a silný.

„A nakonec to bylo... osobní,“ svěřila jsem se mu. „Možná by se ti to příjemně četlo, ale na druhou stranu, vzhledem k tomu, že to mělo být doručeno jen v případě mojí smrti, tak bys asi nejásal. Nejspíš bys mě proklínal až do nebe a vztekal se a... já ne-

vím. Nikdy jsem tě neviděla proklínat nebesa, ale kvůli mně bys to myslím dělal.“ Naklonila jsem hlavu a snažila se představit si, jak by to vypadalo, ale nedařilo se mi ten obraz zaostřit. Pokrčila jsem rameny. „Taky jsem se ti omlouvala. Za to, že jsem odjela. Dokonce jsem i přiznala, že jsi měl pravdu, když jsi mě varoval před tím, jak nebezpečné to pro mě bude v Sudesii. To by se ti líbilo: uznávala jsem, že máš pravdu.“

Lod' vystoupala na vlnu a Arcus se pohnul a jeho hlava se otočila na polštáři. Zadržela jsem dech a pak ho zase vypustila, když se jeho dýchání nezměnilo. Měl dlouhé a tmavé řasy, které vypadaly tak jemně. Sklonila jsem se a něžně ho políbila na obě oční víčka a jeho řasy mě u toho lechtaly do rtů.

„A taky,“ zašeptala jsem mu do ucha téměř neslyšitelně ve větru, který svištěl okolo lodi, „jsem řekla, že tě miluju.“ Sevřela jsem mu ruku na rameni a držela ho, jako bych ho tím rozhodným dotekem dokázala ochránit proti všemu nebezpečí. Anebo jsem ho držela pro útěchu, protože jsem se najednou cítila, jako bych skočila z útesu a on byl to jediné, co mi zabráňovalo spadnout na zem a rozpadnout se na tisíc malých kousíčků.

Už dlouho jsem věděla, co k němu cítím. Připadalo mi to jako věčnost. Jakákoli budoucnost, kterou jsem si pro sebe dovedla představit, ho zahrnovala. Už mě nebavilo se s ním hádat, ubíjela mě i dálka mezi námi. Musela jsem najít způsob, jak ji překonat. Kéž by se jen probudil.

„Tak, teď jsi slyšel moje vyznání,“ pokračovala jsem tiše, ačkoli on neslyšel ani slovo. „A nebudu to opakovat. Ve skutečnosti pokud se o tom později zmíníš, tak to popřu.“ Usmála jsem se, ale cítila jsem, že mi z nějakého důvodu zvlhly oči. Netrpělivě jsem si je otřela.

„Doufám, že se brzo probudíš,“ zašeptala jsem.

Nejspíš jsem znovu usnula, protože když se tentokrát otevřely dveře, měla jsem obličej zabořený do deky.

„Co se děje, Jaro?“ zeptala jsem se, když jsem se otočila na námořníka a viděla, jak si nervózně hladí plešatící hlavu.

Pokrčil rameny s omluvným výrazem. „Ta žena tě chce vidět.“

Zívla jsem a potřásla hlavou, abych si z ní vysypala pavučiny spánku. „Lady Marella už se vzbudila?“

„Ne, ta mladá ne. To ta druhá, Lucina.“

Zašklebila jsem se. „Ona něco potřebuje?“

Znovu pokrčil rameny. „Tvrdí, že s tebou potřebuje mluvit.“

„Díky, Jaro.“ Povzdechla jsem si. „Asi bych tam měla radši jít. Vydržíš tady s králem, než se vrátím?“

Když jsem stála před kajutou, kam jsme uložili dvě vězeňkyně, které se tu zotavovaly, Minax se ve mně svíjel a šeptal mi varování před hrozbou. Měla jsem téměř nepotlačitelné nutkání se otočit a odejít.

Přestaň, poručila jsem mu. Nechtěla jsem mu dávat takovou moc.

Když jsem vešla do kajuty, na jedné posteli spala Marella a Lucina stála zády ke mně s rozpuštěnými bílými vlasy. Byla jsem ráda, že teď obě vypadají čistě a svěže, protože jsem dobře věděla, že to je velká úleva poté, co člověk dlouho hnil ve špinavé cele.

„Chtěla jsi mě vidět?“ zeptala jsem se tak zdvořile, jak jsem jenom mohla.

Pohnula se jí ramena, když se zhluboka nadechla, ale neotočila se. „Čekala jsem tak dlouho, až tě zase uvidím, moje Ruby.“

„Já nejsem *tvoje*.“ Nesnažila jsem se skrývat podrážděnost. Už teď jsem litovala rozhodnutí sem přijít.

Zlehka otočila hlavou a ukázala mi jednu tvář s kůží tenkou jako papír. „Kdysi jsi byla moje vnučka.“

Vzteky se mi ohřála krev. „Jediná babička, kterou jsem kdy znala, je po smrti.“

Pomalů se otočila a rukou plnou červených cév si odrhla bílé vlasy. Ve vězení jí obličej zakrývala špína a tma. Teď jsem ji ale viděla jasně. Na jejích rysech nebylo nic mimořádného, až na to, že pro mě byly důvěrně a nezměnitelně známé.

Během okamžiku jsem znovu byla malá holčička, seděla jsem u ohně a žadonila o další příběh.

Ucouvla jsem a zachytila se o rám dveří.

Na jejím kdysi milovaném obličejí se objevil smutný úsměv. „Mrzí mě, že jsme ti s tvou matkou musely lhát. Jak vidíš, jsem úplně živá.“

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

„Musím uznat, že vypadáš jako žena, kterou jsem znala jako svou babičku,“ řekla jsem rozechvěle. „Ale je v tom zádrhel. Matka mojí matky byla královna a prý zemřela už kdysi dávno.“

Lucina přikývla. „Potřebovaly jsme, abych se stala součástí tvého života způsobem, jaký přijmou lidé z vesnice. To tvoje máma rozhodla, že ti řekneme, že jsem tvoje babička.“

„Proč?“ Nedávalo mi to žádný smysl.

„Protože jsem na tebe potrebovala dohlédnout. Zaučit tě. V podstatě jsi byla jako moje vnučka. Odjakživa jsem tě měla ráda, jako bys byla moje vlastní krev.“ Překvapilo mě, že se její zlaté oči zlehka leskly. „A ve skutečnosti trocha mojí krve obíhá ve tvých žilách.“ Usmála se. „Akorát ne obvyklým způsobem.“

Její slova se mi v hlavě motala dohromady a pletla mi myšlenky. Dokázala jsem se soustředit jen na dobře známou barvu jejich očí. Stejných jako moje.

„Vždycky jsem si myslela, že jsem po tobě zdělila barvu očí. Po babičce, protože máma je měla hnědé.“

„Když jsem tě poprvé chovala jako miminko, měla jsi také hnědé oči.“ To už znělo jako úplný nesmysl, tak jsem jen zakroutila hlavou.

Minax vycítil můj neklid a zmatení. *Je to hrozba*, šeptal mi. *Nebezpečí.*

„Jsi pro mě úplně cizí člověk,“ poznamenala jsem.

„To, že nejsem, kdo sis myslela, neznamená, že jsem cizí člověk.“ Přiblížila se ke mně.

Minax se vztyčil strachy. S větším klidem, než jsem doopravdy cítila, jsem zvedla dlaň, aby se nepřibližovala.

Část mě litovala záblesku žalu, který jí přelétl po tváři. „Ruby, ty mě přece znáš. Naučila jsem tě, jak používat oheň. Pamatuješ?“

„Dala jsi mi pár lekcí a pak jsi odjela. Máma mi tvrdila, že jsi umřela na cestách.“

„Neměla jsem na výběr, musela jsem odjet.“

Její lítost jsem nepřijala. „Vyrobyly jsme ti náhrobek a postavily jsme ho do lesa na mýtinu, kam sis chodila odpočinout, když jsi sbírala bylinky. Chodila jsem se tam každý týden modlit za tvou duši.“ Mávla jsem k ní rukou. „A ty jsi tady.“

„Zlobíš se, že jsem tě opustila. Ujišťuji tě, že jsem nechtěla.“

„Nejde jen o to. Nemůžu ti důvěřovat. Nevím, kdo jsi.“

Polkla. „Tak já ti to povím a ty se mi znovu naučíš věřit. Jmenuji se Lucina, ale to jméno se už dávno ztratilo v dějinách.“ Odmlčela se a pozorně mě sledovala. „Lépe mě znáš pod jménem Šalfija.“

Vyprskla jsem smíchem, který zněl téměř hystericky. Vyhrkly mi nevěřící slzy z toho, jak to bylo směšné. „Napřed jsi moje babička – i když ne tak docela – a teď jsi Šalfija. Nechceš se konečně rozhodnout?“

„Jsem ta samá osoba, kterou jsem byla odjakživa, Ruby. Znáš mě, jen jsi neznala moje skutečné jméno.“

V hlavě jsem si přehrávala vzpomínky na Šalfiju ze svých vidin. Měla zlatou kůži i vlasy a žádné vrásky.

„Nevypadáš jako Šalfija,“ namítla jsem pochybovačně. „Je mladší a... zářivější. Jako by ji pokrýval zlatý prach.“

„Já ve tvých vidinách opravdu vypadám jinak. Přicházím za tebou skrze sluneční světlo, po mostě mezi smrtelným světem a záhrobím. To, co vidíš, je jen obraz mé duše. Moje mysl pracuje v tom meziprostoru jinak, a tak jsem ti posílala jen... stručná sdělení. Spoustu ti toho nesmím prozradit.“

„Neužitečných vidění jsem si v poslední době užila dost.“

Hlavu mi přepřelňovala hromada myšlenek a otázek. Kousičky do sebe zapadaly. Zeptala jsem se Cirrus, jak najít Šalfiju, a ona mi ukázala ten správný výjev – Šalfiju. Akorát jsem se příliš soustředila na Marellu, než abych si všimla, s kým ji vězní. Když mi Cirrus řekla „Pomoz jí“, znělo to, že jí na té ženě záleží a dělá si o ni starosti. Proč by se měla trápit kvůli Marelle?

Neměla k tomu důvod.

Ale Šalfija, tedy vlastně Lucina, zachránila té bohyni život, když spadla na zem. Měly mezi sebou pouto. Cirrus už nesměla zasahovat do říše smrtelníků, ale mohla požádat někoho, jako jsem já, aby jednal jejím jménem.

Čím víc jsem o tom uvažovala, tím víc to znělo rozumně.

Moje instinkty mě však stále varovaly, abych jí nevěřila. Možná mi vyjeví něco, co mi pomůže se nějak rozhodnout.

„Co víš o Bráně světla?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to vyznělo neurčitě.

„Co chceš vědět?“

„Cokoli.“

Tiše se zasmála. „Bránu světla stvořila Cirrus jako jedinou věc, která stojí mezi námi a davy Minaxů uvězněných v Obscuru. Pokud mě chceš zkoušet, měla by sis vybrat těžší otázku.“

„Cirrus mi ve vidině ukázala Marellu v cele,“ pokračovala

jsem a nezmiňovala, že jsem viděla i ji. „Myslíme si, že nás dovede k Bráně.“

Lucina se soucitně podívala na spící postavu. „Marella neví, kde leží Ostrov noci. Eurús ji sebral jen z rozmaru a brzy ho přestalo bavit si s ní pohrávat.“ Pohlédla mi do očí. „Ale nepřekvapilo by mě, kdyby ji plánoval použít proti tobě.“

Vyslala jsem trochu tepla, abych zahnala mráz na zádech. „Zjevně toho víš hodně o tom, jak Eurús přemýšlí. Třeba pro něj pracuješ.“

Rozesmála se, tentokrát upřímně a od srdce, až popadala dech. „Dítě moje, to jsi mě pobavila. Ne. Dlouho ho studuji a mám také svá vlastní vidění, kde se dozvídám různé věci.“

„Jak ses stala jeho vězněm?“

„Jeho Služebnictvo mě už dlouho hledalo, ještě než se vrátil do světa smrtelných. Po mnoho let jsem byla jediné, co stálo mezi tímto světem a Obscurem. Celou tu dobu jsem se plavila ve vodách okolo Ostrova noci a vytvářela různé přeludy, aby zůstal skrytý. Pravidelně používám svůj dar slunečního světla k opravě Brány.“

Minax se začal vzpírat, když zmínila svůj dar, a poslal mi na kůži znechucené mravenčení. Lucina zvědavě sledovala, jak na ni reaguji.

„Pokračuj,“ vyzvala jsem ji úsečně, protože se mi nelíbila její pozornost. „Poslouchám.“

„Před několika týdny mě Služebnictvo konečně vypátralo. Moje lodě svedly souboj s jejich, ale měli jich příliš mnoho. Když mě polapili, ztratila jsem naději a měla jsem pocit, že to je konec a že na mě moje bohyně zanevřela. Měla jsem mít větší víru. Teď když jsem tu s tebou, myslím si, že to celé byl Cirrusin záměr.“

„Lodě? Máš víc než jednu?“

„Měla jsem. Služebnictvo mi zbylé dvě potopilo a ukradlo. Sama jsem plula na lodi *Zlatý úsvit* a zbylé dvě se jmenovaly *Krát-*

ká noc a Naděje západního větru. Okolí Ostrova noci jsme hlídali už léta. Říkáme si Cirrusin řád – není to početná skupina, ale její vůle je silná.“

To bylo tolik informací najednou, až jsem nevěděla, na co se dál vyptávat. Minax mi vysílal varovné zprávy a naléhal na mě, abych odešla. Sklouzla jsem pohledem k Marelle. Pokojně spala s pšeničně zlatými vlasy rozprostřenými na polštáři. „Řekla jsi o tom všem Marelle?“

„Neviděla jsem k tomu žádný důvod. Ona potřebovala soucitné uši a blahodárné světlo. Svěřila se mi, že zradila svoje přátele, když přinesla Minaxe do Sudesie. Naslouchala jsem jí a utěšovala ji.“

„Jak dojemné,“ poznamenala jsem hořce. Kdyby nebylo Marelly, dva Minaxové by nestvořili portál Eurusovi, který jím sestoupil mezi smrtelníky. Teď by nebyl na cestě k Bráně.

„Doufám, že jí dokážeš odpustit, Ruby. Je jen obětí v Euruso-vě hře, jako tolik jiných před ní.“

„Není tak nevinná, jak si myslíš.“

„Má v sobě světlo. Akorát si na příliš dlouho zvolila noc.“

Zavrtěla jsem hlavou. Nebyla jsem připravená o tom uvažovat. „Musím se vrátit za Arcusem.“

Po všech těch šokujících odhaleních jsem nechtěla nic, než jen sedět v jeho příjemné společnosti, přestože spal.

„Ty ho miluješ, že ano?“ zeptala se jemně.

Oči mi vystřelily k jejím. Nikdo se mě na to nikdy nezeptal. Byla cizí člověk a teď si kladla nárok na tajemství v mém srdci?

„To zacházíš trochu daleko,“ varovala jsem ji.

Nebezpečí. Hrozba. Minax se ve mně škulal. *Umlč ji.*

Podívala jsem se na svoje zaťaté ruce. Žíly na nich ztmavly do odstínu zaschlé krve. Zachytila jsem Lucinin pohled a založila jsem si ruce na hrudi, aby žíly nebyly vidět.

„Ruby?“ Naklonila hlavu a svraštila bílá obočí. „Ruby, podívej se na mě.“

Ne. Neposlouchej ji.

„Ruby,“ naléhala znovu. „Prosím, ukaž mi zápestí.“ Natáhla ke mně ruku.

„Drž se ode mě dál!“ zavrčela jsem a vycenila zuby.

Znejistěla a upřela na mě oči plné vylekaného zmatení, jež se rychle změnilo v pochopení. Místo aby se odtáhla, po kousíčkách se blížila. „Já byla tak bláhová. Doba v cele mi oslabila dar, jinak bych to ihned poznala. Ty si v sobě i teď nosíš Minaxe.“

Ucouvla jsem a zoufale se od ní snažila utéct.

Překvapivě rychle po mně skočila s napřaženou rukou.

„Ne!“ Vzpírala jsem se, ale v útěku mi bránily zavřené dveře.

Když se dotkla mých prstů, do žil mi vstoupila doběla rozzhavená bolest. Svaly se mi svíjely v křeči a z plic mi najednou odešel veškerý vzduch. Svět se rozmazal do mlhy.

Minax se zmítal ve sdíleném utrpení. Bolest mi prostupovala až do morku kostí.

Tělo se mi cukalo, jako by mě zasáhl blesk, a odstrčila jsem od sebe její ruku. Když jsem znovu zaostřila, zjistila jsem, že se krčím u dveří. Nade mnou stála Lucina s ústy zakrytými rukou s červenými žilami. Konečně ode mě ustoupila.

„Je to horší, než jsem si myslela,“ zašeptala.

Vyškrábala jsem se na roztřesené nohy a zarazila se jen na chvíli, abych jí tiše a varovně řekla: „Jestli se mě ještě někdy dotkneš, *zničím tě.*“

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Opřela jsem se o dveře Arcusovy kajuty a zdivočelé stvoření v mé hrudi mi napínalo nervy až k prasknutí.

Stále dokola jsem ho nutila, aby se uklidnil. Nakonec jen tiše zavřel a stočil se do malého, temného klubíčka – jako divoká kočka, která se vrhla do boje s odvahou a beze strachu, ale nakonec odešla jen s krvavými šrámy. Malinko vzdorovitě zakňučel a pak usnul.

Když se mi vyčistila mysl, uvědomila jsem si, jak jsem byla zbabělá. Od chvíle, kdy jsem se poprvé dozvěděla o prokletí v trůnech, mě napadaly jen samé otázky. Odpovědi se mi nedostávalo. Odcestovala jsem až do daleké Sudesie, jen abych získala knihu, která měla skrývat informace, jež jsme potřebovali. Teď jsem měla několik kroků od sebe samotnou Šalfiju.

Čím víc jsem o tom uvažovala, tím větší smysl mi dávalo, že je to vážně ona. Její dotyk to jen dokazoval. Jedině někdo, koho naplňovalo Cirrusino světlo, by mi tak ublížil jediným dotykem. *Ublížil Minaxovi*, opravila jsem se. *Nejsme jediná bytost.*

Možná, napadlo mě náhle, proto jsem měla takovou horečku poté, co jsem se setkala s Cirrus. Byla to bohyně naplněná světlem a v moji krvi zatím kolovaly stíny. Ze samotné podstaty to spolu neladilo.

Teď už jsem nepotřebovala žádná zjevení, abych získala odpovědi. Cirrus mě zavedla za Lucinou, která znala polohu Ostrova noci.

A já před ní utekla.

Dospěla jsem k rozhodnutí, ozkoušela svoje roztřesené nohy, zjistila jsem, že drží, a vydala se na palubu. Když jsem vylezla po schodech od kajut, vzduchem poletovaly lehké sněhové vločky, které všechno zjemňovaly a dodávaly tomu lehce rozmazaný vzhled. Kai zvedl obočí, když jsem vystoupala po schůdcích na polopalubu. Obtočila jsem mu prsty kolem paže a zatáhla. „Pojď se mnou, je to důležité.“

„Marella se probudila?“ zeptal se a předal rozkaz svému prvnímu důstojníkovi, aby se ujal velení, než mě následoval po schodech domů.

Jen jsem zakroutila hlavou, ještě se mi nechtělo nic vysvětlovat.

Když jsme s Kaiem vešli do kajuty, Lucina seděla na dřevěné židli mezi postelemi.

„Které jméno máš radši?“ zeptala jsem se bez okolků. „Šalfija, nebo Lucina?“

Na rtech se jí objevil drobný úsměv a okolo očí se jí prohloubily vrásky smíchu – jako upomínka na její usměvavou minulost. „Lucina. Prosím.“

„Lucino, dovol mi představit knížete Kaie, mého přítele a kapitána této lodi.“

Otočila se na něj s vřelým a upřímným úsměvem. „Je mi ctí. Přítel Ruby je i mým přítelem.“

„Vidím to stejně,“ přitakal s uctívou poklonou, ale stále vypadal, že nechápe, proč jsem ho sem nahnala.

Posadila jsem se na okraj prázdné postele. „Tak, Lucino, můžeš nám říct, kde je Ostrov noci?“

Kai pozorně poslouchal a pokládal jí doplňující otázky, když popisovala oblast, která ležela necelý týden cesty od nás. Podrobnosti o mořeplavbě jsem vůbec nechápala, ale cítila jsem, jak v něm narůstá vzrušení.

Otočil se ke mně s rozzářenýma očima. „To je mnohem víc, než jsem se vůbec odvažoval doufat. Přesné souřadnice. Teď můžeme vypravit loď, která upozorní tempesijské námořnictvo, a nechat jej vyslat posly, kteří přivolají také flotilu královny Nalani.“

„Měli bychom děkovat Cirrus, že nás zavedla za jedinou osobou, která nás mohla navést správným směrem,“ odpověděla jsem a věděla jsem, že Lucinu moje poznámka potěší.

„Asi bychom měli počkat na obě flotily, než uděláme další krok?“ zeptal se Kai a jeho pohled upoutala Marellina spící postava.

„Takový je plán,“ řekla jsem.

Lucina zvedla ruku. „Pokud dovolíte... jste si jistí, že to chcete tak dlouho odkládat? Led po cestě do severního moře je každým dnem tlustší. Znam to tam dobře. Můžeme vyrazit napřed a chovat se nenápadně, dokud nedorazí zbytek lodí.“

„Ale co když tam na nás vyčkává Služebnictvo?“ zapochybovala jsem.

„Nemůžu to tvrdit s úplnou jistotou, ale myslím si, že tam nejsou. Ještě ne,“ ujistila mě Lucina.

„No ale stejně,“ namítla jsem, „Arcus bude chtít vyčkat na svoje lodě a vojáky. Nechtěl by klepat na Eurusovu bránu bez armády za zády.“

„Neublíží nám, když se jenom přiblížíme, pokud budeme opatrní,“ podotkl Kai.

„Pokud se mi vyjeví, že se Služebnictvo dostalo až na ostrov, okamžitě vás upozorním,“ uklidňovala nás Lucina.

„Můžeš se spolehnout, že tě upozorní tvoje vidění?“

„Ne vždycky. Ale bojím se, že je pro nás větší riziko, když budeme vyčkávat, než když vykročíme vpřed.“

Podívala jsem se na Kaie. „Co si o tom myslíš? Možná můžeme vyslat předsunutou loď, která nás případně varuje.“

Kai přikývl a postavil se. „Upozorním svou posádku a předám úkoly průzkumným a zpravodajským lodím. Mezitím se můžeme alespoň o něco přiblížit k ostrovu.“

Když odspěchal, aby nastavil nový kurz, rozhostilo se rozpačité ticho. Marellin dech byl jediným zvukem v kajutě.

„Ty ses vrátila,“ prohlásila Lucina tichým hlasem.

Nadechla jsem se. „Potřebuji informace a tím, že se ti budu vyhýbat, se nic nedozvím.“

Její oči vyzařovaly teplo. „Jsem moc ráda, že ses za mnou vrátila, ať už z jakéhokoli důvodu.“

Dívala se na mě, jak si mačkám okraj haleny mezi prsty.

„Ty se mě bojíš,“ pokračovala trochu smutně.

„Když se mě nebudeš znovu dotýkat, budeme spolu dobře vycházet.“ Nechtěla jsem, aby to vyznělo jako varování, ale přála jsem si, aby mezi námi bylo jasno. Tu bolest bych znovu nevydržela.

Trochu se jí zkřivily rty, ale pak se usmála. „Já zapomněla, jak jsi hubatá.“ Její úsměv se ještě rozšířil. „A nejspíš to za ty roky ještě narostlo.“

„Vadilo by to mojí mámě?“ Často jsem se ptala, co by si o mně teď myslela.

„Už víš o svojí matce?“ zeptala se opatrně s hlavou nakloněnou na stranu.

„Že byla sudesijská princezna?“ Usmála jsem se, když jsem viděla její překvapený výraz. „Královna Nalani mi to všechno řekla.“

Chvíli tu zprávu vstřebávala. „Tak to bys měla vědět, že by na tebe byla hrdá, jak ses postavila za svoje práva. Byla konec konců Ohnivá. Po všech stránkách.“

Zasmála jsem se. „Nedávala svůj oheň najevo moc často, ale když už ano, tak bylo radno se klidit z cesty.“

Zakřenila se. „Byla díky tomu lepší léčitelkou. Dokázala být přísná i laskavá, a tak její pacienti dodržovali její rady, jinak by je stihl její hněv.“

Teď jsem se smála o něco volněji. „Pamatuji si, jak za ní jednou přišel řezník s hlubokou ránou na ruce. Snažila se mu ji zašít, ale on pořád kňoural a cukal se. ‚Pane Hauere,‘ kárala ho, ‚jestli mi tu budete pořád mávat rukou, budu vám ji muset přišít k noze, aby se nehýbala.‘ Pak už byl nehybný jako mrtvola.“

Lucina se smála se mnou.

Připomněla mi další zážitek, který mě dovedl k další vzpomínce. Jak jsme si povídaly o minulosti, v srdci mi narostla bolest a do očí se mi tlačily slzy, ale tu bolest jsem vítala, protože jsem mohla vzpomínat na mámu společně s někým, kdo ji měl také rád.

„Stýská se mi po ní,“ pípla jsem, ale ta slova nevyjadřovala hloubku mého žalu nad tou obrovskou ztrátou.

„Mrzí mě to. Nesmírně. Kéž by se mi jen podařilo obě uchránit.“

Dokázala jsem jen přikývnout. „S tím bys nic nezmohla.“

„Obě jste mi chyběly, když jsem odjela. Nemáš tušení, jak to bylo těžké.“

Mohla jsem si to jen představovat. Bylo těžké i jen na chvíli opustit Arcuse, když jsem jela do Sudesie.

„Omlouvám se za,“ mávla jsem rukou, „to, co se stalo.“

„Nic si z toho nedělej. Nebyla to tvoje vina. Jak dlouho si nošíš v srdci Minaxe, Ruby?“

Ta otázka byla tak přímá, až jsem zamrkala. „Pár měsíců.“

„Musím přiznat, že mě moje vidiny připravily na to, že se jednoho dne staneš hostitelkou Minaxe, ale jsi ještě silnější, než jsem si myslela. Skrýváš to moc dobře. Ale ty máš spoustu různých darů.“

Svítila pýchou, což mi za daných okolností připadalo matoucí. Nechat se posednout mi neznělo jako něco obdivuhodného. „Pokud to myslíš doslova, tak mám dva. Oheň jsem zdědila po matce a to, že mě posedl Minax, ze mě udělalo Temnou.“

„Myslím, že máš i jisté schopnosti Slunečných: lidí, kteří dokážou uchovávat a využívat moc světla.“

Zamračila jsem se. „Jakto?“

„Když ti bylo pouhých pár měsíců, dala jsem ti trochu své krve, aby působila proti moci Minaxe.“

„Proč jsi...? Moment, radši to vezmi od začátku. Jak jsi o mně vůbec věděla?“

„Před osmnácti lety mi tě Cirrus ukázala ve zjevení společně s tvou matkou. Ukázala mi, co Eurur provedl s trůny i co má v úmyslu: vychovat si tě k tomu, abys byla jeho Temnou nástupkyní. Měla jsi v sobě nosit Minaxe, ale byla bys hlavně v jeho moci. To by mu dodalo svobodu vládnout skrz tebe nad světem smrtelníků, aniž by v podstatě porušil Nebin zákon proti přímým zásahům.“

Třela jsem si paže, abych vytvořila teplo, které jako by mi scházelo v srdci. To, co mi říkala, vlastně nebylo překvapivé. Už mě to všechno někdy napadlo, nebo jsem to odhadovala, ale slyšet pravdu o tom, co se mnou Eurur zamýšlí, mě mrazilo a točila se mi z toho hlava. Zvedal se mi žaludek.

„Takže ona ti ukázala nějaký obraz a doufala, že nám pomůžeš,“ navázala jsem a slyšela jsem, jak se mi lehce třese hlas.

Přikývla. „Když jsem vás našla, tvoji matce už bylo z Minaxe

opravdu zle. Tys byla oproti tomu zdravá, veselá a zářily ti oči. Ale přesto jsem si dělala větší starosti o tebe.“

„Proč?“

„Ona slábla, ale tys nabírala na síle. I jako miminko jsi měla v očích takový vědoucí výraz, který mě zneklidňoval. Naléhala jsem na ni, ať odjede ze Sudesie. Minax byl stále vázaný na trůn skrze Eurusovu kletbu. Tím, že odjede, to spojení přeruší.“

„A ona tě poslechla?“

„Ne hned. Minax je jako opojný lektvar, který svému hostiteli dodá sílu a pocit moci. Hostitelé pak cítí přirozenou potřebu se mu držet nablízku. Po chvíli už by se bez něj cítili ztraceni.“

To jsem věděla moc dobře. Arcusův bratr král Malak raději zemřel, než by žil bez ledového Minaxe. Také jsem viděla, jak slabá byla královna Nalani, když se přetrhlo pouto k jejímu ohnivému Minaxovi. Občas jsem si dělala starosti, že až přijde správná chvíle, nedokážu se vzdát toho spojení s Minaxem, který dovede odstranit nepříjemné pocity a otupit mě, když mě něco bolí.

„Nakonec si tvoje matka vybrala tebe.“ Lucinin pohled byl teplý jako letní slunce. „Dokonce se i vzdala svého ohně, abys byla v bezpečí.“

„Vzdala se ohně? Co... jak?“

„Ohnivé city jsou žhavější než jiné. Vztek, strach, zášť i vášně nebo spravedlivý hněv – to všechno spolehlivě dodává těm stvořením moc. S jejím svolením jsem použila sluneční světlo, abych jí odebrala ohnivý dar, takže nad ní měl Minax menší vládu.“

„Ona se rozhodla vzdát svého daru kvůli mně?“

Bylo to skoro neuvěřitelné. A i přesto to do sebe zapadalo. Od té doby, co jsem se dozvěděla o svém původu, ptala jsem se, jak mohla být moje matka Ohnivou princeznou, když jsem u ní nikdy neviděla ani náznak Ohnivých schopností.

Lucina přitakala. „Bez ohně získala dostatek sebeovládání na to, aby odjela z ostrova. Oblékly jsme se jako vesničanky a zaplatily za cestu na obchodní lodi do Tempesie.“

Udiveně jsem kroutila hlavou a do očí se mi hrnuly slzy. Milovala mě natolik, že byla ochotná se kvůli mně vzdát svého daru. Neuměla jsem si ani představit, jaký by byl můj život bez ohně v krvi.

„Proč neřekla svým rodičům, kam jede?“ zeptala jsem se.

„Bála se, že kdyby se její otec, král, dozvěděl o prokletí, ohrozilo by ho to. Kdyby věděl, že mu Minax může posílit schopnosti, nezačal by tu moc zneužívat? Její rodiče by navíc udělali všechno pro to, aby se vrátila, což by tě znovu přivedlo pod vliv kletby.“

„Musela být tak smutná, když se dozvěděla, že její rodiče zemřeli.“

„Bylo to velice těžké. Ale vím, že svého rozhodnutí nikdy nelitovala. Znamenala jsi pro ni víc než cokoli na světě.“

„Stálo to vážně za to? Položila život, aby mě ubránila před prokletím, a teď...“ Ukázala jsem si na hrudník. „Podívej se na mě. Jsem prokletá.“

„Nejsi prokletá. Jsi strážce, který brání svět před Minaxy. V prvním případě bys byla obětí, ale teď máš vše pod kontrolou.“

Zahřály se mi tváře studem. Nezasloužila jsem si takovou chválu. Před chvílí jsem projevila, jak málo ovládám i sama sebe, když jsem jí vyhrožovala smrtí, pokud se mě dotkne. Málem jsem kvůli tomu ztratila příležitost zjistit polohu Ostrova noci.

„Můžeš mi ještě říct něco o Bráně?“ vyzvídala jsem. „Jak ji chce Eurus otevřít?“

„Často se v ní objevuje prasklina, kterou jsem pravidelně opravovala. Služebnictvo mě zajalo, aby mi v tom zabránilo. Brána ale není dost poškozená na to, aby se z ní dostali Minaxové. Jsem si jistá, že Eurus to chce uspišit. Obývá teď smrtelné tělo

jen s Ohnivými schopnostmi, takže nedovede sám zničit božské dílo.“

„Říkal, že potřebuje Minaxe k tomu, aby porazil strážce. Jsou to opravdu hory, které ožijí, pokud bude Brána v ohrožení?“

Zasmála se. „Podle některých příběhů jsou strážci sopky u Brány, očarované tak, aby vybuchly ve chvíli, kdy se někdo přiblíží. Nikdy jsem neviděla žádný důkaz. Pravda je, že Cirrus nikdy nikomu neřekla, co to je, ani mně. Ani Euris nemá, jak by to zjistil, dokud přímo nezaútočí na bránu. Někteří se domnívají, že jsou to lidé – hlídači, kteří budou chránit Bránu vlastními životy.“

„Čemu věříš ty?“

Zaváhala. „Já už Bránu chráním celá léta. Myslím, že jsem jeden ze strážců. A něco mi říká, že dítě světla je ten druhý. Nevím, kdo to je. Myslím, že pokud bude Brána v ohrožení, dítě světla ji přijde ochránit. Stejně jako já.“

„Víš, co způsobuje prasklinu v Bráně?“

„Myslím si, že pokaždé, když Minax někoho zabije, jeho duše skončí uvězněná v Obscure. A ty duše se snaží dostat na svobodu.“

„Těch by ale nebylo zase tolik,“ zamyslela jsem se. „Dva Minaxové unikli ven, až když jsme zničili trůny.“

„Ale oba zapříčinili spoustu smrtí nepřímo a já se obávám, že i lidé, kteří se nacházeli v blízkosti Minaxů v okamžiku smrti, byli staženi do Obscure. To zahrnuje krále, královny, dvořany, sluhy a kohokoli, kdo má nějaký vztah k oběma hradům.“

„Bohové,“ zhrozila jsem se.

„A to trvá už tisíc let,“ dodala. „Bojím se, že jsou to přinejmenším stovky duší.“

Myšlenka, že duše uvízly v beznadějně tmě, navíc ve společnosti stvoření, jež je zavraždila, byla nepřijatelná.

Naklonila se. „Duše smrtelníků mají pokračovat do záhrobí. Oni *vědí*, že do Obscura nepatří. Brána vznikla, aby věznila Minaxe, protože ti nesnesou dotyk Cirrusina světla. Mám ale podezření, že duše na ni dokážou přímo útočit. Naráží do ní zevnitř, a jak jsem říkala, nevíme, kolik jich tam přišlo.“

Minax se zvědavě pohnul, když vycítil můj neklid. „Co s tím uděláme?“

Naprázdko otvírala a zavírala pusku a tiskla k sobě ruce tak pevně, až jí zběly klouby. „Ruby, dá mi práci oddělit svoje city k tobě coby k dítěti, které mám ráda, ke své vnučce, od vědomí, že jsi jediným klíčem k našemu bezpečí a míru.“

„Řekni mi to,“ naléhala jsem tiše.

Napřímila se, jako by sbírala odvalu, a pak vysvětlila, „Kdyby někdo osvobodil uvězněné duše zevnitř Obscura, dokázala bych Bránu zacelit napořád.“

„*Zevnitř* Obscura?“

„Ano.“ Bedlivě mě sledovala s pevně semknutýma rukama a na tváři se jí střídala škála těžko srozumitelných pocitů.

„Nespořádali by Minaxové jakéhokoli smrtelníka, jakmile by tam vstoupil?“

„Ano,“ odpověděla a stiskla rty, než pokračovala, „s jedinou výjimkou.“

Zabušilo mi srdce. „Ty?“

Zatvářila se sklesle. „Kéž by to tak bylo. Ale ani já neumím nahromadit tolik slunečního světla, abych odolala temnotě na takovém místě. Dovedu odrazit jednoho Minaxe, možná i několik, ale ve vězení se jich nachází tak obrovský počet, že bych to nevydržela.“

„A... může do Obscura vstoupit Temný?“

Přikývla a mně se zdálo, že se jí jemně lesknou oči. „Jedině Temný může přijít na takové místo, aniž by mu to ublížilo.“

Když čekala na mou odpověď, šířilo se kolem ní ustrašené napětí i tichá síla.

Pochopení mě zasáhlo přímo do duše s hlasitou ránou.

Do Obscura budu muset vejít já.

Jen já sama.

Při té myšlence se Minax v mém hrudníku rozvířil a vysílal vlny divoké radosti.

„Ale ti Minaxové.“ Radost toho mého mi zamlžovala myšlenky, takže jsem ho napřed musela umlčet. „Pokud na svobodě zůstane jen jeden jediný, bude dál zabíjet. Bude... sklízet duše.“

Pohasly jí oči. „*Všichni* Minaxové musí zůstat ve vězení Obscurum, aby Brána zůstala navždy zavřená.“ Prosila mě pohledem, žádala, abych si to sama spojila, aby to nemusela říkat nahlas.

Ale já už jí rozuměla. Abychom opravili Bránu, musela jsem vejít do Obscura, osvobodit smrtelné duše a nechat tam ohnivého Minaxe, který žil v mém srdci.

Napadala mě jen jediná myšlenka, která by ji mohla naplňovat takovou lítostí.

Pevně jsem spojila prsty, až mi klouby zbělaly skoro stejně jako jí, a položila klíčovou otázku. „Až vstoupím do Obscura, budu pak ještě moct odejít?“

Večer jsem si zalezla k Arcusovi do postele.

Jeho úzká matrace nebyla určená pro dva, zvláště pokud byl jeden z nich tak urostlý jako on. S každým pohybem lodi jsem se nebezpečně přiblížila k okraji postele a pokaždé hrozilo, že se skulím na zem.

Po zneklidňujícím rozhovoru s Lucinou jsem potřebovala dotek a spojení. Chtěla jsem být blízko u Arcuse, hlídat ho, nasávat jistotu z jeho silného těla. Děsilo mě, že ještě nenabyl vědomí,

přestože mě bratr Mléč ujišťoval, že když se sebe vydal tolik síly, lze s tím počítat.

Když jsem se k němu přitulila, jeho teplota se srovnala s mojí a pravidelné bušení jeho srdce na mě působilo jako ukolébavka. Postupně jsem sklouzla do příjemně bezesného spánku.

Někdy během té noci mě probudily studené rty na krku. Otočila jsem se a položila mu ruku na hrudník. Tma mi zesilovala citlivost hmatu.

„Ty jsi vzhůru.“

„Jak dlouho jsem spal?“ Měl ochraptělý hlas.

„Něco přes den,“ řekla jsem skoro stejně ochraptěle. Ta úleva mě naprosto zahltila.

„Hmm.“ Zněl malátně. „To je moc dlouho.“

„Jak se cítíš?“

Zabručel. „Jako by mi praskla hlava a pak mi ji sešlo opilé prase.“

Zahihňala jsem se a přesunula prsty k jeho krku, tvářím a spánkům, kde jsem ho jemně masírovala.

Vydal spokojený zvuk. „To je příjemné.“

„Kde to ještě bolí?“

Odmlčel se. „Chtěla bys seznam?“

„Můžeme začít odshora a postupně se propracovat až dolů.“

V hrudníku mu zadunělo smíchy. „To je mimořádně nebezpečný nápad. Ne že bych si stěžoval, ale co děláš tady, a ne ve vlastní posteli?“

Pokrčila jsem rameny. „Chtěla jsem být u tebe.“

Přitáhl si mě a spokojeně si vzdechnul. „Hrozně rád se budím s tebou v náručí.“

Položila jsem mu dlaň na hrudník a cítila jeho svaly pod vlňnou košili. „Bylo by krásné, kdybychom se spolu mohli budit každé ráno.“

Oba jsme na chvíli mlčeli a jen si to představovali.

„Ano, bylo,“ souhlasil vážně.

Na zkoušku jsem přiložila rty na nejbližší kousek jeho těla, tedy na bradu. Sklonil hlavu a kolmo se setkal svými rty s mými. Jeho chuť ve mně probudila všechny možné příjemné pocity od horka v krvi po mrazení, které se mi šířilo po kůži. Zachvěla jsem se, když mi vzal obličej do dlaní a naklonil se, aby měl lepší přístup. Najednou jsem se nemohla nabažít. Popadla jsem ho za rameno a přitulila se mu ke krku. Jeho ruka sklouzla k mému nahému pasu.

Lod' se zhoupla a já se skutálela z postele a vypískla, když jsem dopadla na koberec. Zaklela jsem, ať už směrem k lodi nebo k osudu. Pokaždé si našel nový způsob, jak zničit ty nejlepší okamžiky.

„Ruby!“ vykřikl Arcus. „Jsi celá?“

Usmála jsem se, jak měl hrubý hlas. Zněl přinejmenším tak rozčileně jako já. Vstala jsem a snažila se nahmatat židli.

„Nejspíš bude rozumnější se posadit,“ vysvětlila jsem, „když mě ani neudržíš.“

Jeho ruka šmátrala ve tmě, až našla tu moji a přitáhla mě k němu. Něžně mě kousl do jednoho z kloubů, aby mě potrestal. „To od tebe nebylo vůbec hezké.“

Zasmála jsem se, vyprostila si ruku a opřela se lokty o kolena. „Prospal jsi všechny možné vzrušující události.“

Ostřejším hlasem vyzvídal podrobnosti. „Pronásledovalo nás Služebnictvo?“ Ozvalo se šustění pokrývek, jak se snažil posadit.

Natáhla jsem ruku a tlačila ho zpátky, dokud se mi nepodvolil a znovu si nepoložil hlavu na polštář. „Takové vzrušení to nebylo. Nezdá se, že by nás někdo stíhal. Chtěla jsem tím říct, že ti utekly zajímavé zprávy.“

„Marella tedy ví, kde leží Brána?“

„Ne, ale ví to Lucina. Vlastně bych jí ale mohla říkat i babičko. Nebo Šalfijo. Kdyby si jen rozmyslela, kdo vlastně je.“

Rozhostilo se ticho. „Nechceš mi to třeba vysvětlit?“

Odvprávěla jsem mu většinu příběhu, až na pár drobností o Bráně a našich plánech, jak ji opravit. Když jsem se dostala k tomu, že Lucina je žena, již jsem považovala za svou babičku, popadl mě za ruku a pevně ji stiskl. Ke konci příběhu už se trásl po celém těle.

„Můžeš rozsvítit?“ požádal mě tiše. „Chtěl bych na tebe teď vidět.“

Natáhla jsem se k lampě na stěně a zapálila ji. Když jsem se otočila zpátky k němu, pátravě se mi zadíval do očí.

„Tohle světlo tě miluje,“ pohladila jsem ho po tváři. Teplá barva světla změkčovala jeho vznešeně řezané rysy a hrubé okraje jizev a okolo jeho zapadlých očí malovalo stíny.

Když jsem spustila ruku, natáhl se k mé čelisti a jemně mě po ní pohladil. „Ty máš modřinu,“ přimhouřil oči.

„Jak jsme utíkali.“

Zamračil se. „Jak se cítíš ty?“

„Lépe než ty.“ Usmívala jsem se na něj, aby si už nedělal starosti.

Svraštil čelo ještě o něco víc. „Ne, to si nemyslím. Nejsi sama sebou.“

„To už ale trvá nějaký čas, že ano. Není právě v tom ta hlavní potíž?“

Pevně stiskl víčka, a když je znovu otevřel, viděla jsem v nich žal i touhu. „A já jsem ti s tím ani trochu nepomohl. Naopak jsem ti ještě přitížil.“

Když jsem se chystala odporovat, pokračoval: „Nech mě to prosím dokončit.“ Polknul. „Mrzí mě, že jsem ti nebyl oporou, jakou by sis zasloužila.“ Přitáhl si mou ruku ke rtům, políbil

mě na klouby a pak si položil naše spojené ruce na srdce. „Odehnal jsem tě od sebe, když tě Minax nejvíc ničil a tys potřebovala, abych tě držel pohromadě.“ Dál už jen důrazně šeptal. „Ranil jsem tě ve chvíli, kdy už jsi byla zraněná. To si nedokážu odpustit.“

„Ale Arcusi.“ Přitiskla jsem mu rty ke hřbetu ruky. „Netrap se tolik. Není co odpouštět. Zachoval ses přesně tak, jak si přálo to stvoření. Čím více nás od sebe trhá, tím víc se živí z našeho neštěstí.“

„S tím je konec,“ prohlásil s pevným, téměř přísným odhodláním. „Nedovolím mu, aby mi tohle ještě někdy provedl, Ruby. Máš moje slovo.“

„Děkuji.“ V srdci se mi rozhostilo jemné teplo a Minax se otřásal odporem z toho, jaká něha a spokojenost mě teď naplňovala. „Ale nemusíš mi přísahat, já ti věřím.“

Vydechl a vypadal hned o něco více uvolněně, ačkoli mě stále bedlivě pozoroval. „Mně můžeš říct cokoli. Cokoli potřebuješ, jsem tu pro tebe. Co pro tebe můžu udělat?“

„Až na to přijdu, řeknu ti to.“ Prsty jsem nahmatala studený kov na jeho safírovém prstenu. Byla to rodinná památka, kterou kdysi nosil jeho bratr Malak. Čekala jsem, kdy se ke mně nahnou všechny ty nepříjemné vzpomínky, ale viděla a cítila jsem jen Arcuse a neuměla jsem si před sebe promítnout žádnou jinou tvář. „Děkuji. Pomáhá mi i jen vědět, že tu jsi.“

„Samozřejmě. Ty jsi taky vždycky při mně.“

„A vždycky budu,“ dodala jsem. Že ten slib možná nedokážu dodržet, jsem si uvědomila až v tu chvíli.

Usmíval se, ale klesala mu víčka. „Pojď sem. Teď si tě u sebe podržím a nepustím tě.“

Uhasila jsem plamínek lampy a vlezla si k němu. Ovinula se kolem mě jeho paže a přivinula mě zády k jeho hrudníku. Jedi-

ný zvuk, který se teď ozýval, bylo vrzání lodě a náš tichý dech. Postupně se jeho dýchání zpomalilo.

Dlouho jsem s ním jen tak ležela a snažila se vychutnat si každý vzácný, radostný a utěšující okamžik v jeho společnosti.

Nevěděla jsem, kolik nám jich ještě zbývá.

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Jak jsme se blížili k Ostrovu noci, dny se zkracovaly a Minax zesiloval. Začínal být téměř domýšlivý, jako by měl tajemství a blížil se čas, kdy je vyjeví. Nabíral na síle i na velikosti a stále se snažil mi vytrhnout z rukou kormidlo, až se mi jeho hlas míchal s myšlenkami.

Celý svět potemněl a zešednul.

Už jsem nemohla skrývat, jak na mě působí. Jemně se mi chvěly ruce a spánek znovu přicházel, teprve když se nebe dotýkal rozbřesk. Byla jsem nejistá – prchlivá, schoulená postava, která se vyhýbala přílišnému hovoru i očnímu kontaktu.

Arcus se snažil se mnou několikrát denně hovořit. Přestože jsme se nedávno znovu sblížili, cítila jsem, jak mě od něj nepřekonatelně táhne moje vlastní trápení. Vnímala jsem, jak mě sleduje a jak mě jeho ustaraný pohled následuje všude, kam jsem se hnula. Snažila jsem se jeho snahu odmítat s něhou, ale když se tak snadno nenechal odehnat, uplatnila jsem na něj postupy, jaké jsem se naučila od něj: úsečné odpovědi, kamenné pohledy a nevšímavost.

Ne že bych mu snad chtěla ubližovat, jen jsem sotva držela pohromadě. Nemohla jsem se k němu přibližovat, aniž by hro-

zilo, že se mi znovu rozjitří city. A jakákoli emoce byla příliš nebezpečná, protože jsem už tak měla co dělat s tím, jak v Minaxovi posilovalo vědomí a moc.

S bratrem Mléčem jsem si vedla o něco lépe, protože ve mně neprobouzel stejné hluboké pocity. Od doby, kdy jsem se mu svěřila s tím, co jsem se dozvěděla od Luciny, byl zádušný a trávil většinu času s knihou u sebe v kajutě. Když byl na palubě, vypadal nepřítomně. Jindy bych vyzvíдалa, čím to je, ale teď jsem byla za jeho zamyšlenost a roztržitost vděčná.

Pro Kaie byla moje „zachmuřenost“ nesnesitelná. Podle něj to bylo pro Ohnivou nepřirozené, a tak mě začal slovně pošťuchovat a pokoušet mou trpělivost různými poznámkami a vtípkami. Snažila jsem se ho jen vytěsnit. Byla jsem stále roztékanější, a čím méně jsem si ho všímala, tím víc se mě pokoušel vyprovokovat.

„Jestli bude ještě větší zima,“ prohlásil jednoho zataženého večera, když se ke mně připojil na mém oblíbeném místě na zádi, „tvůj král se promění v jeden z těch ledovců, kterým se tak pečlivě vyhýbáme, a budeme ho muset hodit do moře k jeho kamarádům.“

„Nemám na to náladu, Kaii,“ odsekla jsem mu bezbarvým tónem. V poslední době už se z toho stala moje standardní odpověď.

„Nebo si ho můžeme nechat na palubě jako ozdobu,“ nepřestával. „Nebo si z něj můžeme udělat galionovou figuru. Můžu z přídě odstranit dřevěnou princeznu a nahradit ji králem Arkanusem, ledovou krou.“

Pomalou jsem se k němu otočila a probodla ho mrazivým pohledem. „Co je tak složitého na ‚nemám náladu‘, že to nechápeš? Vyjadřuji se příliš složitě? Tak co třeba: ‚drž kušnu, nebo ti počechrám obličej pěští?‘“

Zamyšleně si promnul bradu, na které měl zrzavé strniště

o něco tmavší než vlasy. Většina mužů se tu neobtěžovala s holením, protože nakládat s břitvou na rozbouraném moři by bylo poněkud obtížné. S obličejí zarostlými hrubými vousy působili výhružněji, což by mohlo pomoci zastrašit naše protivníky, ale jedině v případě, že bychom čelili lidem, a ne zástupu duchů.

„Je to rozhodně přímější odpověď,“ uznal se zvednutým obočím. „Ale nemusíš mi hrozit pěstí, když je tolik zajímavějších způsobů, jak mi zaměstnat pusy.“

„Prosím tě,“ odpověděla jsem jízlivě.

„Musím ti to snad připomínat?“ Takovým způsobem mě obvykle dráždil a doprovázel to svůdným pohledem, který mi motal myšlenky dohromady. „Neměl jsem minule dojem, že ti to nějak zvlášť vadí.“

„Posledně jsme se políbili v místnosti plné pirátů. Myslela jsem jen na to, kdy už to skončí.“

„A co předtím?“ přiblížil se ke mně s přivřenýma očima. „V ložnici na hradě v Sudesii? To si určitě vybavuješ.“ Jeho horký pohled se mi zabodával do očí. Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout mých rtů.

Čekala jsem a na chvilinku se mi nedostávalo dechu.

Moje samovolná žhavá reakce mě nakonec rozzuřila víc než cokoli jiného. Sama jsem si nedovolila se ani *přiblížit* k Arcusovi, aby mě nevyvedl z míry nějaký náznak touhy. A Kai teď podpaloval rozbušku, kterou jsem tak pečlivě hasila svou samotou a odstupem.

„Ne, to vážně ne,“ obořila jsem se na něj a trásla se vzteky. „Rozhodla jsem se to zapomenout.“

V očích se mu zablesklo. On se cítí vítězoslavně, napadlo mě, než pak naklonil hlavu a dodal: „Dokaž mi to. Políbím tě, a když nic nepocítíš, budu vědět, že mi nelžeš.“

Problém ale spočíval v tom, že jsem v poslední době neměla

vlastní chování pod kontrolou, a věděla jsem, že jediný dotyk by spustil bouři. Pokoušel mě, protože se nedokázal dívat, jak jsem bez emocí a chladná, ale neuvědomoval si, že jediné tak jsem ještě držela pohromadě.

„Kaii! Nech toho!“ Odstrčila jsem ho a on narazil do zábradlí a chechtal se.

„Tak přece jen máš ještě oheň.“ Dál se na mě křenil. „Už jsem si zoufal.“

Něco se ve mně zlomilo. „Já tady nejsem pro tvou zábavu! Na co si to vůbec hraješ? Pobíháš tady a popichuješ mě urážkami a pak se mnou nehorázně flirtuješ. I ten zatracený vítr je stálejší než ty, a ke všemu je aspoň užitečnější!“

Z obličejů se mu vytratil smích. „Pro Ohnivou je nepřírozené se chovat takhle tiše a zasmušile. Bez života. Měla bys jíst, smát se, zpívat a zase začít prožívat, Ruby.“

„Nemusím se rozčilovat, abych ti něco dokázala!“ Nemohla jsem se zastavit a znovu jsem ho strčila směrem k zábradlí. „Kvůli tobě nepotřebuju dělat dokonalou Ohnivou princeznu! Vidíš tady někde Ohnivý dvůr?“ Ukázala jsem na stěžně a palubu. „Nikoho to nezajímá. Celá loď je plná lidí, kteří vědí, že se možná nikdy nevrátí domů. A pokud je to pravda, znamená to, že jsem selhala a můžu za to. Byla by to *moje* vina!“ Žilami mi proudila temnota, popadala jsem dech a probodávala jsem ho očima.

Kolem nás se shromáždili námořníci, jež zajímalo, co se to děje. Kai zůstal nehybný, ale díval se mi do očí tak, jako se člověk dívá na vzteklé zvíře.

„Za nic z toho nemůžeš,“ oslovil mě tiše. „Občas se osud vymkne člověku z rukou.“

„Myslíš, že tohle mi pomáhá? Já tvoje otřepané kecy nepotřebuju. Nechci od tebe nic, jen ti vyrvat jazyk, abys mi dal pokoj s tím neustálým hloupým žvaněním!“

V očích mu zahořela ublíženost, ale pak se zatvrdily. „Jsi Ohnivá a jako taková bys měla dovolit svým citům, aby se vylily, jinak si ublížíš.“

„Já si ubližuju jen tím, že existuju. Ty to snad nevidíš? Každá vteřina je boj! Když podlehnu vzteku, smutku, nebo dokonce vášni, Minax se na tom přiživí a ovládne mě. Máš aspoň sebe-menší tušení, čeho jsem v té podobě schopná?“

„Ne, jenže ty taky ne. Jen nevěřím tomu, že bys někomu vážně ublížila.“

Tolik mi věřil a byl si mnou tak jistý. A tak moc se pletl.

„Ty si nemyslíš, že bych...“ Zlomil se mi hlas a rozesmála jsem se. I já samotná jsem slyšela, jak hystericky to zní, než jsem si všimla, jak třesť oči. Veškerá pobavenost hned vyprchala, když mi Minax vyslal do krve další vlnu násilného vzteku.

„Mám co dělat, abych tě nehodila přes palubu. A teď si nedě-lám legraci, Kaii.“ Napřáhla jsem se a popadla ho za košili. Opí-ra-la jsem se do něj pěsti, až se nahýbal přes zábradlí. Chtěla jsem ho jen přesvědčit, že to není žert, pohrozit mu, ale pak mě zachvátil ten pocit moci a zamlžil mi myšlenky.

„Tak do toho,“ vyzval mě s obočím nakrčeným nad očima barvy podzimního listí z topolu.

Krvelačností se mi rozbušilo srdce, až naráželo o žebra.

„Nedráždí mě!“ zaječela jsem.

Jeho hlas proti mě vystřelil se stejnou hlasitostí. „Tak to udě-lej! Když jsi tak přesvědčená, že to dokážeš!“

Minax se ve mně natěšeně chechtal a já se s ním rvala, aby zůstal v klidu.

„Dokonce i teď máš obličej bez výrazu,“ zavrčel na mě. „To se nedá vydržet!“ Popadl mě teplou rukou za zátylek a přitáhl mě k sobě. „Ukaž mi něco, Ruby. Nějaké znamení, že ještě žiješ!“

Přitáhl si mě k hrudi.

Jeho žár. Tlukot jeho srdce. Jeho vůně.

Toho dotyku na mě bylo moc. Všechno se vymklo mojí kontrole a končetiny mi zaplavila síla.

To stvoření mě přemohlo.

Jako bych byla jen divákem ve vlastním těle, sledovala jsem se, jak ho беру za vestu, zvedám ho nahoru a dozadu s nesmírným návalem síly. Udělal přemet do strany a díky svým rychlým reflexům se dokázal jednou rukou zachytit za zábradlí.

Tvrdě narazil do boku lodi a sotva se udržel, jen se nějak chytil za zábradlí druhou rukou. Zvedl ke mně obličej s rozšířenýma a vylekanýma očima a otevřenou pusou a zrychleně dýchal.

Jaro mu přispěchal na pomoc, ale Minax mu zatemnil mysl tak, aby ho zadržel. Jeho jed se rozšířil na celé okolí a zamrazil všechny členy posádky, až stáli na místě jako u vytržení.

Uvnitř jsem se snažila ze všech sil se k němu natáhnout. Kdyby spadl do té ledové vody...

Uměla jsem si to představit, jako by se to opravdu dělo. Ztuhly by mu svaly, jeho srdce by se začalo zadržávat a pak už by se nedokázal nadechnout. Chvilí by se cukal, ale pak by šel ke dnu. Byl by z něj jen další námořník pohřbený v rozlehlém sláném hrobě.

Bublalo ve mně zoufalství a vztek, ale Minax se těmi pocity krmil a vytahoval si je ze mě, aby mi je pak nalil v plné síle do hlavy. Opojná síla ve mně proudila a zakrývala poslední vlákna mého vědomí.

Byla jsem ztracená.

Sklouzla jsem ukazováčkem k jeho a cítila kost pod jeho kůží. Taková malá věc, prst. Jen deset těch ohnutých a zranitelných věcí na kloubech mu bránilo v tom, aby se zřítil do hladových, rozvířených hlubin.

„Po takovém dotyku tedy toužíš, kníže?“ zavrňela jsem a opá-jela se čirou rozkoší z jeho strachu a z toho, jak jeho křehký život visí na vlásku.

Kai zavrtěl hlavou a zvedl obočí, které se spojilo dohromady, když konečně pochopil. „Ty nejsi Ruby.“

„Já se ti to přece snažila říct.“ Sklonila jsem se a rty jsem se dotkla jeho kloubů, které teď už vychladly, protože se z jeho sevřených prstů vytratila všechna krev. „Tady máš ten polibek, který jsi chtěl. Líbilo se ti to? Budeš žádonit o další?“

V očích se mu zračila bolest a nějaká část mě kvílela – *Probojuj se z toho ven! Pomoz mu!* –, ale brzy ji znovu přehlušila ta tepající, podlá radost. Pomalu jsem zasunula prst pod jeho a nadzvedla ho ze zábradlí. Bylo by skvělé, kdybych slyšela jeho řev a pak by ten zvuk utálo moře, až by ho spolкло.

Do výrazu mu vstoupilo něco, co jsem tam nikdy neviděla. Naklonila jsem hlavu na stranu a snažila se to pojmenovat.

„Co se to z tebe stalo?“ zašeptal.

„Pomoz mu zpátky, Ruby.“ Ten hlas se ozval za mnou. Tvrdý. Studený. Nesmířitelný.

„Kníže tady nabývá neocenitelné vědomosti,“ zasyčela jsem.

Arcusova ruka vystřelila ke Kaiovu zápěstí a sevřela je.

Mrštně jsem zasáhla Arcuse pěstí do předloktí, až bolesti zalpal po dechu. Druhou rukou mě popadl za cop a já překvapeně vyjekla ostrou bolestí na hlavě. Rukou, kterou držel moje vlasy, si otočil můj obličej ke svému, a já se dívala do jeho rozlícených modrých očí.

„Prober se!“ zakřičel na mě.

Minax se před ním přikrčil, jako by byl něco bezejmenného a nechutného, jako světlo, které nic nemohlo uhasit.

Pustil moje vlasy, natáhl se, vytáhl Kaie do bezpečí a položil ho na palubu.

Ruce se mi zaťaly v pěsti a myšlenky mi svými drápy cupovala zlost. „Na to jsi neměl právo!“

„Zalezte do podpalubí,“ rozkázal Arcus přihlížejícím a nespouštěl ze mě oči, zatímco promluvil ke knížeti. „Všichni kromě těch nezbytných, Kaii.“

Kai se postavil a upíral na mě oči plné vzteku, hrdosti a zrady. Vydal rozkazy a Minax, kterého ta nově příchozí hrozba roztýlila, nechal členy posádky odejít. Po celé palubě se rozléhaly kroky a postupně všichni zmizeli z dohledu.

„Ty taky, Kaii,“ doplnil Arcus. „Běž.“

„Nejsem si jistý, jestli je dobrý nápad tě s ní nechávat o samotě,“ varoval ho Kai s nedůvěřivým, odměřeným pohledem. Natáhl prsty, které teď byly červené a oteklé.

„Já budu v pořádku. Jdi.“

Kníže odešel s posledním pronikavým pohledem přes rameno.

Moje oči se setkaly s Arcusovými. Stáli jsme tváří v tvář.

„Tebe nemám ráda,“ řekla jsem tiše, ale s ostrým hrotem hněvu, strachu a vzrušení. Probudila se mi krev a já prahla po další oběti, jenže on by mě neuspokojil tolik jako ten před ním. Cítila jsem jeho odhodlání a jeho pevnou, nezlomnou vůli. Ten se mi tak snadno nepoddá. Tuhle hru jsem musela hrát pečlivěji, zasívat semínka temnoty mnohem cílenějším způsobem a pak sklízet rychle a zručně.

„Já tebe taky ne,“ odpověděl.

„Ty mě *miluješ*,“ vysmála jsem se mu lživě.

Zahořely mu oči a po tváři mu na okamžik přelétl zmučený výraz. „Já miluji Ruby.“

Něco se mi pohnulo v srdci.

„A proto tě taky zničím, ty zrůdo,“ slíbil. „Nespočinu, dokud z ní neodejdeš, a postarám se, aby ses už nikdy nevrátila.“

„Já tě zabiju,“ přísahala jsem. „Zabiju tě a její žal bude tak

mocný, že to pohltí celou její mysl a už nikdy se nevrátí. Přestane být.“

Všechn výraz z jeho tváře zmizel za zavřenými víčky. „Já s tebou tuhle hru hrát nebudu. Výhrůžky a vztek tě jen krmí.“

„Já tě zabiju,“ pohrozila jsem znovu s napřímenou bradou a zkroucenými rty.

Opřel se o zábradlí ve zdánlivě uvolněné pozici, ale zůstal napjatý a obezřetný.

„Známe mnoho způsobů, jak si nás usmířit.“ Přistoupila jsem k němu blíž a nevsímala si, jaký hnus ve mně vyvolává jeho blízkost, protože moje temná podstata se neslučovala s jeho světlem. „Ty ji chceš. A můžeš ji mít.“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ale chceš ji.“

Stiskl rty i ruce kolem zábradlí.

Zvedla jsem k němu hlavu a podívala se na něj měkkýma a svůdnýma očima. Smyslně jsem vnímala, jak mám nakloněnou hlavu, jak držím ramena a jak moje prsa vyčnívají pod kabátem přes tenkou košili. „Ona na tebe v noci myslí. Touží po tobě.“

Přimhouřil oči. „Nech toho, Ruby. Zastav to.“

„Její kůže prahne po té tvé,“ pokračovala jsem a prstem jsem se dotkla jeho rukávu.

„Dost.“ Zlomil se mu hlas a teď byl hluboký, hrubý a důrazný. To jen ukazovalo na jeho neklid. *Správně. Dotlač ho ještě dál.* Vyklouzala jsem prstem k jeho krku. Oklepal se. Nemohl svou reakci skrýt: prudce se nadechl, rozšířila se mu chřípí i zorničky.

Ale stále odolával.

„Ne.“ Nezdolný. Rozhodnutý.

Chtělo to jiný přístup. „Když jí nedáš to, co chce, najdou se jiní, kteří ano.“

„Tuhle hrozbu už jsi na mě zkoušel. Teď už jsem ji prohlédl. Pořád ji nutíš, aby mi ubližovala, abys mohl polykat její lítost a výčitky a mou žárlivost. Jenže já nejsem tvoje hračka ani tvůj sluha. Neudělám to, co chceš.“

Zvedla jsem jedno rameno a pak ho znovu ledabyly spustila. „Tak někdo jiný ano.“ Rozhlédla jsem se po palubě a ukázala na Mrazivého námořníka. „Třeba on. Ten nám neodolá.“

Král mě popadl za zápěstí a stiskl mě, až jsem se otrásala zhnusením, které mi zevnitř spalovalo kůži. „Nikdo z posádky nebude uspokojovat tvoje potřeby. Všichni tě odmítnou, jinak skončí na dně studeného moře.“

Můj úsměv se rozšířil a oční víčka ztěžkla. „Tvoje žárlivost je lahodná.“

Přiblížila jsem svůj hrudník k jeho a otírala se o něj. Jeho světlo se nepříjemně zabodávalo do mých smyslů, ale zmatení jeho emocí vítězilo nad mým znechucením.

Mělce a krátce se nadechl a odstrčil mě. „Já. Tě. Nebudu. Krmit.“

„Škoda,“ povzdechla jsem si a blaženě si užívala nenávisť v jeho pohledu. „Ty si ani nevíš rady se všemi svými pocity. Jen to všechno zamykáš pod led. Neptáš se občas, jaké by to bylo, kdybys je projevil?“

Oplatil mi pohled, ale mlčel.

Hltala jsem ho očima. „To se jí na tobě líbí, ty tvoje zamčené city, které čekají, až je zažehne jiskra.“

„Ale tobě se to nepodaří. Plýtváš časem.“

„Kdybys jen neměl tolik světla. To světlo nás odhání.“

„Dobře ti tak,“ opáčil.

Tak těžko se mi lámalo. Potřebovala jsem od něj nějakou odezvu, ztrátu vůle, postupné klesání do podnětů a odezvu, při níž už rozum nehraje žádnou roli.

„Máš zjizvený obličej. Býval jsi pohledný, ale to už dávno pomínulo.“

Stáhly se mu svaly okolo očí, což nenápadně prozradilo jeho překvapení. „Jí to nevadí, a co si myslí kdokoli jiný, je mi jedno.“

Nahnula jsem se k němu a mířila rty k jeho uchu. Pevněji mě sevřel, aby mě udržel od sebe. Zasmála jsem se a pošeptala mu: „Ona si přeje, aby ses byl nikdy nepopálil.“

„Jistě že ano,“ odvětil kamenně. „Ona má soucit.“

„Nerada se na tebe dívá.“

„Já vím, že lžeš.“

„Odpuzuješ ji.“

„Ne.“ Jeho světlo krátce pohaslo a znovu se rozhořelo. „Ona mě miluje. Já vím, že ano.“

Tam, kde mě svírala jeho ruka, mě páliło světlo pod jeho kůží. „Ona tě *nenávidí*,“ zasyčela jsem a vši silou se mu snažila vykroutit.

„Snaž se trochu víc. Ztrácíš půdu pod nohama.“

Připravila jsem se na smrtící úder. „Miluje tvář toho Ohnivého knížete o tolik víc než tu tvou.“ Pohlédla jsem na něj a čekala, jak se zatváří. „Kdybys jenom vypadal jako on, takový pěkný a zlatý a dokonalý. Má to, co ty nikdy nedostaneš: její touhu.“

Něco mu přelétlo přes obličej, ale pak se jeho výraz opět srovnal.

„Říkal jsi, že chce jenom mě,“ namítl. „Protirečíš si, Minaxi.“

„Já jsem Ruby.“

„Nejsi. Jen obýváš její tělo. Otravuješ jí myšlenky. Ale nejsi a nikdy nebudeš ona.“

„Už ji unavuje ten neustálý boj. Strávila příliš mnoho času se stíny v mysli. Odstrkuje tě od sebe a ty se stahuješ. Tu bitvu prohrává od chvíle, kdy jsme se k ní připojili. Brzy nám propadne napotřetí.“

Zavrtěl hlavou a zhluboka nabral dech nosem. Jeho světlo zesláblo.

„Ty víš, že tahle část je pravdivá,“ pokračovala jsem s hlubokým uspokojením. „Já nelžu.“

„Lžeš stejně snadno, jako dýcháš,“ odpověděl hlasem zabarveným city.

„Ale, ale, copak to cítíme? Zoufalství?“ Nabrala jsem plné plíce palčivě studeného vzduchu a vydechla rozkoší. „Nejkrásnější ze všech pocitů.“

„Ruby, já vím, že tam jsi.“ Jeho hlas zněl pronikavě. „Probojuj se ven!“

„Ale Arcusi,“ odpověděla jsem hedvábným hlasem, „to jsem přece já. Já jsem Ruby.“

„Vrať mi ji,“ třásl se mnou. „Pust' ji.“

Zasmála jsem se samou radostí a pak se k němu naklonila a zašeptala: „Nikdy.“

„Ruby, poslouchej mě. Tahle věc tě pohltí, když ji to dovolíš. Věř tomu, že jsi silnější! Soustřeď se na lásku, kterou si určitě nosíš v srdci. *Uvědom si, že to dokážeš!*“

Hrudník mi sevřelo něco nepříjemného, ale já to odstrčila stranou. „Tohle už jsme my.“

Poklesla mu ramena.

Potom se jeho pohled přesunul vzhůru a k něčemu – k někomu – za mnou. Týl se mi rozskočil oslepující bolestí. Poblikávající uhlíky zapadajícího slunce vyhasly.

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

„Slyšela jsem, že sis užila svoje a měla takovou epizodu.“

Odložila jsem rozečtenou knihu. Nebylo to *Stvoření trůnů*, protože mě bratr Mléc v mém současném stavu odmítal pustit kamkoli do její blízkosti, ale kniha o sudesijské filosofii vypůjčená od jednoho z mistrů.

„Marello!“ Posadila jsem se v posteli – pomalu, abych si nerozdráždila bolavou hlavu. „Ty jsi vzhůru.“

Se svým obvyklým půvabem vplula ke mně do kajuty. Vypadala skoro jako za starých časů, akorát hubenější, bledší a vážnější než dřív. Svázala si vlasy stužkou a oblékla si hnědý kožešinový kabátek a modrou sukni, která zdůrazňovala její fialkové oči.

„Sluší ti to,“ poznamenala jsem suše.

„Tenhle kus hadru?“ Uhladila si kožešinu rukou.

Odkašlala jsem si. „Je můj.“

„Tak ty sis toho všimla? Nemám momentálně přístup ke svému šatníku. Nemyslela jsem si, že by ti vadilo, kdybych se ti prohrabala kufry.“

„Vůbec mi to nevadí.“ Vstřícně jsem se na ni usmála. „Je dobře, že už ses probírala. Chceš si ke mně přisednout?“

Opatrně usedla na dřevěnou stoličku, tedy jediný přenosný

kus nábytku v místnosti, a rozpačitě se rozhlížela, jako by hledala, na co se má zaměřit. Kajuta ale neskrývala mnoho námětů k hovoru, mimo hlavní nezbytnosti jako postel, kufr, stůl a umývací stoleček, které byly všechny přišroubované k podlaze.

Napadl mě asi tucet věcí, kterými jsem mohla začít, ale všechny jsem si je rozmyslela, a nakonec jsem se rozhodla pro: „Jsem ráda, že už se cítíš lépe.“

Zhluboka se nadechla a pak se mi podívala do očí. „Díky tobě.“

„Já jsem nic neudělala.“

Zvedla jedno elegantní obočí. „Ale ne, vůbec ne. Jen jsi vyšplhala na obrovský útes, vloupala se do přísně hlídané pevnosti, odrazila zástup ozbrojených pomatenců a nasadila život, abys mě zachránila před pomalou smrtí.“ Obrátila oči v sloup. „Musíš být pořád taková hrdinka? To tě to neunavuje?“

„Nejsem hrdinka,“ bránila jsem se chabě. „Cirrus mi tě ukázala ve vidění a my si mysleli, že budeš znát polohu Brány. Ale pak vyšlo najevo, že mi ukazovala Šalfiju a tys tam náhodou byla taky.“

Svraštila obočí a sklopila oči. Všimla jsem si, že si tiskne ruce na klíně.

Polkla jsem. „Nemyslím to tak, jak to vyznělo. Chtěli jsme tě taky najít. Děkala jsem si starosti od chvíle, kdy tě Eurús unesl. A vím, že Arcus taky.“

Mávla rukou. „To nemusíš říkat.“

„Je to pravda.“

Její hlas se zjemnil. „Taky jsem mu děkovala. Byl srdečný. Snažila jsem se mu omluvit, ale bylo znát, že to nechce poslouchat. Neodpustí mi, co jsem provedla.“

„Když sis přivezla do Sudesie ledového Minaxe, už jsi byla pod jeho vlivem. S tím jsi nemohla bojovat. Já vím, jaké to je. Teď víc než kdy jindy.“

Mírně se uvolnila. „Proto jsem sem vlastně přišla. Slyšela jsem, co se stalo, a napadlo mě, že bys mohla chtít mluvit s někým, kdo to chápe. Opravdu ses pokusila hodit toho Ohnivého knížete přes palubu?“

Neunikl mi ten povýšený tón, když vyslovila *Ohnivý kníže*. „Jmenuje se Kai a ano, pokusila. Pamatuju si toho bohužel docela dost.“

Od té doby jsem se tím akorát trápila. Co jsem udělala Kaiovi, co všechno jsem řekla Arcusovi... Ta myšlenka mě užírala jako tisíc hladových mravenců.

„Tak proto se schovááš v posteli?“ zeptala se. „Kaješ se? Jsi tragická?“

Napřímila jsem se. „Jsem tu proto, že mi třeští hlava. Někdo, nechtěli mi říct kdo, mě do ní praštil, což byl patrně jediný způsob, jak umlčet Minaxe, jakmile jsem se proměnila v Temnou, nebo cokoli to mělo být.“ Viděla jsem jí v očích, že si dělá starosti, a úplně bezděčně jsem dodala, „Marello, já se v tom úplně ztratila. Byla jsem uvězněná sama v sobě a nemohla jsem ven.“

Nevěděla jsem, jestli hledám odsouzení, nebo rozhrěšení.

„Mně to nemusíš vysvětlovat.“ V očích měla soucit a její hlas zněl vážně. „Slyšíš, jak tvůj hlas něco říká, cítíš, jak se ti pohybuje tělo... a všechny ty věci dokonce *znějí* jako od tebe, ale to nemluvíš ty. Je to ta věc. Oblékla si tě jako kabát.“

Obě jsme se otrásly.

„Je teď... vzhůru?“ zeptala se.

Položila jsem si ruku na hrudník. „Vidíš, já vůbec nepřemýšlím. Cítíš to? Trápí tě to?“

Ona sama hostila ledového Minaxe několik týdnů. Napadlo mě, že bude možná vnímat přítomnost toho druhého.

Zakroutila hlavou. „Jsem v pořádku. Na nějaké úrovni ho cí-

tím, ale pomáhá mi vědět, že to není ten samý. Ledový Minax působí trochu jinak.“

To byla pravda. Z vlastní zkušenosti s oběma Minaxy jsem věděla, že každý z nich má trochu jiný rukopis a liší se podstatou.

„Ne, teď není vzhůru. Lucina mě naplnila slunečním světlem nebo co, když jsem byla v bezvědomí. Ale pořád cítím, jak se těší, jako by na ostrově bylo něco, čeho se nemůže dočkat. Nejspíš se chce znovu setkat se svým stvořitelem.“

„Nepochybně,“ ucedila hořce. „Ohavný bůh a jeho ohavný výtvor. Ať si vzájemně užijí jeden druhého.“

Loď se zhoupala a zavržala. To nás možná varoval východní vítr, ať se tak nevyjadřujeme o jeho bohu.

Ruce se mi sevřely v pěsti. Toho jména nebyl hoden.

„Co ti... Trápil tě Eurús?“ zeptala jsem se. „Kromě toho, co je zjevné, pochopitelně.“ Ta drobnost s únosem a vězněním. „Ve vidinách jsem viděla taky chvíli, kdy tě přivedli do cely.“ Zaváhala jsem. „Viděla jsem na tvém rameni... takovou značku.“

Prudce se nadechla, pevně sevřela rty a stiskla ruce. „On si mě ocejšoval, ten špinavý pes. Je horší než pes. Je... krysa. Je brouk. Je stonožka! Všichni jeho Služebníci tu značku nosí, tak mi ji věnoval taky. Bránila jsem se jako šílená, víc než kdy v životě, ale neunikla jsem tomu.“

Zlomil se jí hlas a zakryla si obličej. Zpoza jejích dlaní se ozývaly už jen rozrušené zvuky a přerývaný dech. Šokovaně jsem chvíli jen zírala a téměř jsem to nechápala. Marella vzlykala.

Pak jsem ze sebe strhla přikrývku, přisunula se k okraji postele a natáhla se, abych ji ukonejšila.

„Nesahej na mě!“ Vyskočila na nohy a ukázala mi uplakaný obličej a červené oči. „Já to nesnesu. Ne... ne, když v sobě nosíš tu věc!“

Couvla jsem a udělalo se mi zle z jejího znechuceného výrazu. „Promiň. Já se nezamyslela.“

Otřela si oči rozechvělými prsty. „Není to tvoje vina. Já to teď prostě jen nevydržím.“

„Chápu.“ Odsunula jsem se do nejvzdálenějšího rohu postele, objala si kolena pažemi a snažila se co nejvíc zmenšit.

Po minutě si povzdechla. „Přišla jsem ti nabídnout útěchu, a nakonec ji potřebuji já.“

„Ono to potvrzuje, možná i docela dlouho, ale jednou se zotavíš. Pošleme Euruse, kam patří, a pak budeme bojovat, dokud si nezískáme zpátky svoje životy.“

„Tomu opravdu věříš?“

Přikývla jsem a podívala jsem se jí do očí. „Opravdu ano.“

Věřila jsem tomu před ní. Ale kdybych to měla vysvětlit sama sobě, tak už jsem si tak jistá nebyla.

„Tak já tomu budu věřit taky,“ řekla.

Sevěřelo se mi srdce. Vypadala nejistě, jako by moje slova byla záchranné lano, kterého se zoufale držela. Ale proč jsem jí to lano házela zrovna já?

Já už se přece topila.

Dalšího dne se vítr uklidnil, rozprostřela se mlha a ztlumila všechny zvuky. Skrz ten hustý opar nepronikalo sluneční světlo.

Klouzali jsme po vodě jako přízraky do slabého protivětru. Po celé lodi se vystrašeně šeptalo slovo *bezvětrí*. Kdyby vítr zcela ustal, zasekli bychom se na místě uprostřed moře. Nejhorší nocí můra každého námořníka.

Po snídani jsem poprvé vyšla na palubu po své „epizodě“, jak to nazvala Marella. Na kůži mi se syčením dopadaly drobné kapčky mlhy.

Postavila jsem se k zábradlí na pravoboku a připojil se ke mně Jaro. Potěšilo mě, že se mě zjevně nebojí. „Tohle se mi nelíbí. Jsme

tak daleko na severu, že by na takovou mlhu měla být příliš velká zima.“

„Jsou to ledové krystalky.“ Otočila jsem ruku a sledovala, jak se rozpouští. „Zmrzlá mlha.“

„Zlé znamení,“ zamumlal, a když odcházel, potřásl hlavou.

Napětí se s postupujícím časem jen navyšovalo. Částečně to bylo proto, že viditelnost byla tak mizivá, že se nám předchozího večera ztratila z dohledu průzkumná loď. Aby uvolnili náladu nějakým užitečným způsobem, bratr Mléč a Seva – dva mistři, Mrazivý a Ohnivá – cvičili s posádkou, jak se dělá mrazivý oheň. Nepoužívali tu svoje dary, protože to by bylo příliš nebezpečné, ale učili se dosáhnout potřebné vysoké úrovně soustředění. Bylo legrační sledovat, jak se zavřenýma očima vraští obočí a natahují ruce směrem k neviditelnému cíli.

V průběhu dne jsem se pomalu začala cítit neviditelná. Zůstala jsem několik hodin na palubě a čekala, až se objeví Arcus. Kai se na mě ani jednou nepodíval a já se nemohla donutit, abych se k němu přiblížila.

Než nastoupila první noční hlídka, odvanul náhlý větřík pár obláčků mlhy a odhalil černou plachtu, která už byla téměř u nás.

Kai zařval: „Zvoňte na poplach! Připravit k boji!“

Námořníci se rozběhli po palubě, zajišťovali sudy, navíjeli lana a šplhali po lanoví, aby nastavili plachty. Proletěla okolo mě Seva, která mířila k zábradlí k ostatním Ohnivým mistrům. Mraziví se rozestavěli tak, aby mohli hasit případné ohně. V tom zmatku jsem nikde neviděla Arcuse.

Dvě lodi, jež pluly po našem boku, nebyly ani na jedné straně vidět.

Všechno se ve mně napnulo. Sledovali nás, nebo jsme jim vpluli přímo do pastí? To druhé mi dávalo větší smysl, proto-

že už jsme se nacházeli v blízkosti Ostrova noci. Muselo tu být mnoho členů Služebnictva. Naše lodi se na tu možnost připravovaly, ale vzhledem ke všemu, co se mezitím odehrálo, jsme nevnímali žádnou bezprostřední hrozbu.

V mlze se objevily dvě lodi a za nimi ještě jedna sotva viditelná plachta třetí, která se od nich oddělovala.

Připojila jsem se k Ohnivým mistrům u zábradlí a čekali jsme, až se nepřítel dostane do našeho dostřelu.

Na Kaiův pokyn jsme vyslali proudy plamenů a loď nám vrátila úder. Naši Mraziví jej odráželi mrazem, ale skrz naši obranu pronikla ohnivá kapička, která podpálila jeden ze sudů.

Na jedné nepřátelské lodi vzplanula hlavní plachta, potom ta přední a postupně se jí plameny šířily po celé palubě. Kapitán na ní rozdával rozkazy a posádka je horečně plnila, zatímco se hořící loď nakláněla a otáčela směrem od nás. Dál jsme vyvíjeli tlak a posádka hasila požáry vědrys s vodou. Tato loď tedy zjevně nevezla žádné Mrazivé.

mlha zhoustla.

Mezitím na nás zamířila i druhá nepřátelská loď. Její příď se vynořila po našem boku a zvedl se náhlý vítr, který ji poháněl přímo na náš levobok, až se to zdálo být záměrné. Naši mistři na ni vyslali proudy ohně, ale přestože jí podpálili plachty, už byla v pohybu a brzy do nás měla narazit a rozpůlit naši loď.

Kai točil kormidlem a posádka nastavovala plachty, abychom uhnuli z cesty. S Ohnivými mistry jsme uvolnili místo u zábradlí pro Mrazivé.

„Mrazit!“ volal Kai. „Teď!“

Napřáhli ruce a začali mrazit vodu mezi námi a útočící lodí. Na hladině se vrstvil led, až se u nás vztyčila několik stop vysoká překážka. Nepřátelská loď sice zpomalila, ale stále pokračovala vpřed, až příď prorazila ledovou zeď.

Uviděla jsem mezi nimi Arcuse. Jeho dar se ještě naplno neobnovil od našeho útěku z pevnosti Služebnictva. S obavami jsem ho sledovala.

„Nepřítel na pravoboku!“ ozvala se hlídka.

Z druhé strany se na nás vrstvami mlhy řítila třetí loď. Další Mraziví běželi zopakovat stejný obranný postup. Mrazili vodu, aby nepřítel zpomalili.

Kai přiskočil k zábradlí, kde se přidal k mistrům se svým vlastním ohněm. Za několik vteřin už oběma nepřátelským lodím hořely plachty. Od plachet se oheň dostal až na stěžně a ráhna, která padala na palubu. Stále se ale silou setrvačnosti blížily.

I kdyby je led dokázal zpomalit natolik, aby nás nerozmačkaly, brzy by nám na palubu naskákali nepřátelé. Ukradené lodě Služebnictva byly větší než *Potulná princezna* a jejich posádky možná i dvojnásobné. Jistě nás zajmou nebo pozabijí. Soudě podle toho, kolik lidí dosud přežilo útoky, neměli jsme velkou šanci odolat.

Z mezipaluby se ozývaly rozkazy a já to sledovala jakoby z dálky.

„Nikdy je nezastavíme,“ zašeptala jsem a snažila se nepodlehnout strachu.

Minax se krmil mojí hrůzou.

Bránit! Bojovat! Zabíjet!

Naskočila mi vzpomínka na mou ukázkou z arény, kdy jsem Minaxe použila, abych posedla a vyděsila Mrazivý dvůr.

Minax se v podstatě rozdělil na několik kousků, jež tvořily jeden velký celek.

Teď mě poháněl. *Válčit! Zabíjet!* Samotná skutečnost, že podporuje právě takový postup, byla podezřelá. Kdybych toho využila nadmíru, ovládl by mě úplně?

Snažila jsem se vyčistit si hlavu a přemýšlet. Nezbyvala už žádná jiná možnost. Musela jsem Služebnictvo zastavit jakýmkoli prostředky. Pokud bych ale roztříštila Minaxe na kousíčky, potřebovala bych je nějak *usměrňovat*. Nemohla jsem riskovat, že ztratím kontrolu tak, jak se to málem stalo v aréně, kde mě musel zastavit Kai, aby mě neovládla krvelačnost.

Dvě lodi. Nemožný úkol. Nedokázala bych rozdělit pozornost mezi dvě lodi. Kdyby jen dokázal někdo další ovládat Minaxe se mnou a navádět ho, až se jeho temná podstata rozprostře po takovém prostoru.

Marella.

Jakmile mi naskočilo její jméno, rozběhla jsem se ke schůdkům ke kajutám a za chvíli už jsem bušila na její dveře.

Přežila posednutí Minaxem déle než kdokoli jiný kromě mě. Vyrůstala s šeptáním z Forsova trůnu, takže si vůči němu patrně vytvořila určitou odolnost. Ona byla první, kdo prokázal, že Minaxe lze ovládat – přestože jej pak v Sudesii použila proti mně.

Mohla jsem jí věřit? Unese, že se jedno z těch stvoření opět dotkne jejích myšlenek?

Nebyl ale čas pochybovat.

Když jsem rozrazila její dveře, vylétla jí ruka ke krku.

„Co se děje?“ zeptala se a posadila se na posteli s očima otevřenými dokořán a plnými strachu. Byl to takový rozdíl oproti její dříve neohrožené osobnosti. „Pamatuješ si, jak jsem říkala, že pošleme Euruse, kam patří?“

„Ano,“ odpověděla váhavě.

Rázně jsem na ni mávala. „Teď se naskytla příležitost. Pojď se mnou!“

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Marella si kolem sebe přidržovala šedivý plášť, následovala mě nahoru po schodech, a když ji na palubě zasáhl náraz studeného větru, otřásla se.

„Jsme pod útokem,“ oznámila jsem jí a odvedla jsem ji k zábradlí na pravoboku. „Z obou stran. Potřebuji, abys mi pomohla použít Minaxe a ovládat jím nepřátelské námořníky. Já si nechám polovinu pro jednu loď a tobě svěřím druhou.“

„Nechápu, co mi říkáš,“ divila se podrážděně a vystrašeně zároveň.

„Minax dokáže ovládat víc než jednoho člověka najednou, ale já si nejsem jistá, že *já* dokážu ovládat jeho na tak rozlehlém prostoru.“ Mávla jsem rozčileně rukou, aby konečně porozuměla mému zběsilému slovnímu přívalu. „Potřebuju, aby ses spojila s jeho myslí a postarala se, že se nevymkne kontrole na jedné lodi, a já si vezmu druhou.“

„Ne!“ vykřikla a začala pěsti. „Nejsem dost silná! Pohltí mě!“

„Teď už jsi silnější.“

„Nejsem!“

Letmým pohledem jsem vyhodnotila polohu našich nepřátel. Obě lodi zpomalil led, ale stále se k nám postupně blížily.

Jejich Ohniví led rozpouštěli, ale ještě nebyli dost blízko na to, aby naše síly mohly udeřit.

Nedaleko byly pod útokem i naše dvě zbývající lodi. Vzduchem létal oheň a led a mlhou se strašidelně rozléhaly výkřiky.

Zahlédla jsem na palubě Lucinu. Stála se zavřenýma očima a tváří obrácenou k nebi a její rty se pohybovaly v modlitbě.

Když jsem ji oslovila, otevřela oči. Mávla jsem na ni, ať se přiblíží. Když spěchala za námi, vypadala rozrušeně a rozezleně.

„Nesvíti slunce! Bez slunečního světla nic nezmůžu.“

„Z toho si teď nic nedělej. Zbylo ti ještě nějaké světlo? V tobě?“

„Ano,“ odpověděla napjatě.

Stručně jsem jí popsala svůj nápad. Lucina se úkosem podívala na Marellu.

„Můžeš jí pomoci?“ zeptala jsem se.

Přikývla a natáhla ruce dlaněmi vzhůru. Setkala se s Marelliným pohledem. „Teď už mi věříte, madam?“ Marella zaváhala a pak přikývla. „Dala jste mi naději, když nás zavřeli do té cely. Použila jste sluneční světlo, abyste mě vyléčila.“

Lucina se usmála. „Přesně tak. Takže tenhle pocit už znáte. Držte se mě. Až budete mít dojem, že vás Minax přemáhá, vezměte si ode mě světlo, abyste ho odrazila. Zvládneme to spolu.“

Marella vypadala vyděšeně, ale přikývla a vzala Lucinu za ruku.

„Dovedeš to ovládat ty?“ ujišťovala se Lucina a probodávala mě spalujícím zlatým pohledem. „Nepouštěj se do toho, jestli máš pochyby.“

Až příliš jsem si uvědomovala, že jsem předchozího dne podlehl. Ale teď jsme bojovali o život. Byli tu lidé, na kterých mi záleželo, které jsem milovala a kteří by zemřeli, kdybych neudělala nic. Modlila jsem se, aby mi to pouto a láska dodaly kontrolu. Poslední, co jsem si přála, bylo někomu zase ublížit.

„Zvládnu to,“ odpověděla jsem.

Přikývla. „Tak jsme připraveny.“ Její výraz a hlas toho vyjadřovaly tolik zároveň. Jistotu. Víru. Klid.

Vzduch rozsekl jekot jedné z našich námořnic v lanová, již právě zasáhl oblak nepřátelského ohně. Provazy jí vyklouzly z prstů, zřítíla se na palubu a někdo jí běžel na pomoc. Její křik se rozléhal mlhou.

Znamenalo to, že nepřátelé už jsou tak blízko, že k nim dolétnou naše střely. A nás tím pádem také měli na dostřel.

Další zranění, další výkřiky. Nedovedla jsem se soustředit. Minax se už naplno probudil, aby si vychutnal bolest a strach.

„Marello,“ řekla jsem, „pomoz mi.“

Přítakala a zavřela oči. Věděla, jak se to dělá.

„Vrať se ke mně,“ zašeptala.

Představovala jsem si, jak se Minax štěpí na dvě části. V hrudníku jsem pocítila bodavou bolest, jako by mi něco rozštíplo srdce na dvě poloviny, když se stíny rozdělily.

Jeden ze stínů vystoupil z mojí kůže a vsákl se do Marelliny nastavené ruky. Když zmizel, zhluboka a rozechvěle se nadechla a chytila znovu Lucininu ruku.

„To je tvoje loď,“ ukázala jsem směrem k pravoboku. „Já si vezmu tu druhou. Udělej, co bude třeba, abys je zastavila, nebo jim tam alespoň vnesla chaos. Zaměř se na jejich kormidelníka, a když to půjde, zneškodni jejich Ohnivě.“

Běžela jsem k levoboku vedle Arcuse. Vyčerpaně popadal dech a přidával do vody další led. Naši nepřátelé hladově vyčkávali a drželi háky se síťovými mosty. Za pár vteřin už se přiblíží dost na to, aby k nám hodili sítě, vyrojili se nám na palubě a pobili nás.

Sevřela jsem studené zábradlí jednou rukou a druhou jsem namířila na jejich loď. Vystřelil z ní Minax jako šíp z velkého

luku a zanořil se do jednoho z námořníků. Povolil ruku sevřenou na síti. Pak stín přskočil do dalšího, který ihned udělal totéž. Jejich kapitán na ně začal rvát, zmatený a vzteky bez sebe.

„Rozprostři se,“ nařídila jsem mu a ukázala mu v duchu obraz toho, jak si to představuji.

Nános stínu se začal roztahovat, až pokrýval všechny na hlavní palubě. Jeho síla se sice rozměnila, ale působila na všechny zároveň. Nemohla jsem se sice soustředit dost na to, abych se hraně řídila jejich pohyby, ale dokázala jsem je zmást.

„Zamlž jim myšlenky.“

Začali přehlížet nebo špatně chápat rozkazy. Kormidlo se prudce stočilo k pravoboku a vystavili nám tak celý bok své lodi. Naši Ohniví mistři neztráceli čas a využili příležitosti zasáhnout snadný cíl. Když se loď otáčela, plachty se jen schlíple plácaly vzduchem a už je nenapínal vítr pod nejvhodnějším úhlem. Námořníci v lanoví jako by váhali a snažili se vzpomenout si, co se v tu chvíli dělá.

Kapitán druhé lodi se na mě zadíval s planoucíma očima. Nějak se dovtipil, že to způsobuji já.

„Mířte na tu černovlasou holku,“ zařval a ukázal na mě.

Jeden z jeho Ohnivých jej dokázal poslechnout. Řítily se na mě plameny. Moje druhá ruka se zvedla a vyslala plamen, který se setkal s tím, který se blížil, a přesměrovala to hořící peklo zpátky na nepřátelskou loď.

Jejich palubu pohltily plameny. Ozýval se strašný křik.

Minax si užíval hostinu strachu a bolesti všude kolem. Můj oheň hořel jasněji než kdy dřív. Ta čistá, horká rozkoš mi dodávala moc.

Pohybovala jsem se v souladu se stínem – rozkaz, poslušnost – a něco se najednou změnilo. Rozdíl mezi mnou a Minaxem se rozplynul. Byla jsem velitel i sluha a pohybovala jsem se myšlenkami námořníků, aniž bych potřebovala ten mezikrok.

Dokonce jsem i vnímala druhou půlku Minaxe, slyšela, jak

ji Marella poroučí, a cítila, jak ji poslouchá. Vplouvala jsem do vědomí všech našich obětí. Smrtné hračky, se kterými jsem si mohla pohrávat.

Pohybovala jsem se v jejich myslích jako lehoulinké hedvábí, nutila je skákat přes palubu, sledovala, jak se blíží k okraji, přelézají zábradlí a vrhají se dolů.

Padají. Křičí.

Taková blaženost.

Neodolatelné, opojné vítězství.

Neporazitelnost.

Nikdo už mi nikdy nemohl ublížit.

Zvedla jsem ruce, zaklonila hlavu a nechávala v sobě narůstat tu velkolepou moc. Byla jsem zářivá. Nezastavitelná.

Téměř... božská.

Tak teď to chápeš.

Mrkla jsem a potřásla hlavou. To ke mně nemluvil hlas Minaxe...

Znovu se tiše ozval Eurusův hlas. Zřetelněji. *Konečně to chápeš.*

Minaxova pozornost se vyostřila a začal naslouchat. Napnulo se mi celé tělo.

„Kde jsi?“ zeptala jsem se a prohledávala lodi od paluby k palubě, od vody až k nebi. „Kde jsi?“

Vzedmul se východní vítr a opřel se do plachet, až se lodě houpaly jako kolébky. *Všude.*

„Zabijím ti sluhy.“ Přiměla jsem další tři, aby přeskočili přes okraj. Omámená a bez mrkání jsem sledovala, jak padají. Jejich paže vířily jako větrníky a já se tomu usmála.

Eurus se vesele zasmál. „Doufám, že se dobře bavíš.“

To mě zarazilo. „Ty chceš, abych tohle dělala?“

„Mít moc nad smrtelnými stvořeními je tvoje přirozené právo. Tvoje dědictví. Věnoval jsem ti to darem.“

V hlavě se mi rozhostilo ticho. Objevil se obraz dvou cest, stej-

ně jako ve snu o tunelech. Mohla jsem si vybrat tu, po níž jsem chtěla jít původně, nebo se statečně vydat po nové, neprozkoumané cestě.

„Vezmi si temný trůn,“ vybídl mě Eurus hedvábným hlasem. „Vezmi si, co ti patří.“

Představila jsem si onyxový trůn plný ostrých hran a naleštěných ploch.

„Není krásný?“ pokračoval. „Podívej se, jak se leskne.“

Na trůně se objevila postava s dlouhými černými vlasy a jan-tarovými očima.

„Já?“ zeptala jsem se. „Jak?“

„Ještě nejsi úplně připravená. Ještě ne.“

„A jak se připravím?“

„Jsi dost statečná, abys udělala, co se musí stát?“ dotázal se.

„Jak?“

„*Všechny je zabij!*“

Vymrštila jsem ruce a vyslala na loď Služebnictva proudy ohně, které podpálily jejich trup. Donutila jsem další členy posádky, aby vyskočili ven.

Šerem se šířil řev.

„*Ruby!*“ V uších mi zněl Arcusův hlas, kolem pasu mě sevřely jeho ruce a táhly mě pryč. „*Dost!*“

Když se mě dotknul, otřásla jsem se, protože kontakt s ním byl příjemný a odporný zároveň. *Příliš mnoho světla!* Znamý, vítaný. *Nechutné!* Bezpečí.

Probrala jsem se, potřásla hlavou, abych si ji vyčistila, a vyslala Minaxovi poslední pokyn. „Vrať se ke mně.“

Stíny mi vletěly zpět do srdce jako šíp. Zalapala jsem po dechu, když jsem ucítila jeho palčivou přítomnost. Opřela jsem se o zábradlí a sledovala plameny na lodi Služebnictva. Posádka už byla mrtvá nebo právě umírala.

Hrozilo, že mě zaplaví hrůza jako bouře, již nedokážu přežít.

Zavrtěla jsem hlavou, abych to popřela. Nemohla jsem nad tím přemýšlet, ještě ne. Vytrhla jsem se z Arcusova sevření a běžela k Marelle. Když jsem k ní natáhla ruku, ihned ji přijala.

„Vrať se ke mně,“ zopakovala jsem a zbytek Minaxe se mi bez váhání přesunul do prstů. Hrudníkem mi projela bolest, když se dvě poloviny znovu spojily.

Předklonila jsem se a mnula si citlivé místo na srdci. Když ta křeč polevila, narovnála jsem se a dovolila si chvíli vychutnávat tu úlevu a uspokojení. Ovládly jsme to stvoření. Dokázaly jsme to!

Marella měla v očích horečné nadšení a na tváři drobný vítězo-slavný úsměv. Něco mi říkalo, že se tvářím hodně podobně jako ona.

„Potřebuje odpočívat,“ prohlásila Lucina úsečným a nesouhlasným tónem, což mi nepřipadalo spravedlivé vzhledem k tomu, že jsme právě zvítězily. Vzala Marellu pod loktem a vedla ji směrem ke kajutám, jako by spěchala, aby ji dostala daleko ode mě. Nebo se mi to jen zdálo? Promítal mi Minax před oči věci, které tam nebyly?

Jak se radost rozplývala, každý sval i kost v mém těle ovládalo vyčerpání a já se zakymácela.

Ale čekaly tam na mě chladné ruce, připravené mě zachytit a sevřit mi ramena, aby mě ochránily.

Bála jsem se na Arcuse podívat, protože kdo ví, co by mohl zahlédnout v mém obličejí, a tak jsem se o něj jen opřela.

Stala jsem se Minaxem. Eurús promluvil a řekl mi, co mám dělat, abych se připravila na jeho trůn. Následovala jsem jeho rozkazy bez váhání. Bez jediné otázky.

Otrásla jsem se a Arcus sevřel ruku okolo mé paže.

Ale já nad tím měla vládu, opakovala jsem si zoufale. *Já to ovládala.*

Zpoza dveří se tlumeně ozýval Lucinin hlas. „Nepočká to!“

Stála jsem u kajuty bratra Mléče s uchem přitisknutým na dveře. Bratr Mléč s Lucinou zmizeli uvnitř, zatímco Kai dohlížel na opravy lodi. Mě k tomu nepřizvali. Proto jsem byla o to odhodlanější zjistit, o čem se tam baví.

„Neodvažujeme se jet na Ostrov noci, než se k nám připojí tempesijské námořnictvo,“ říkal bratr Mléč. „Je klidně možné, že v okolních vodách pluje ještě spousta lodí se stovkami Služebníků a my je nezastavíme. Potřebujeme i sudesijskou flotilu. Mrazivé i Ohnivé v co největších počtech, aby vytvořili mrazivý oheň.“

„Mrazivý oheň je jenom přechodné řešení,“ namítala Lucina podrážděně. „Jen je omráčí.“

„Což může být nezbytné,“ doplnil bratr Mléč.

„Když omráčíme Minaxe, nic se tím nezmění, pokud se jim předtím otevrou dveře od cely!“ opáčila. „Bránu musíme opravit a Ruby je jediná, kdo se může postarat, aby se už nikdy znovu neotevřela. Musíme se rychle dostat k Bráně, než se ztratí doce-la. Viděl jste ji dnes?“

„Viděl,“ přitakal bratr Mléč a zněl... skoro smutně. Nebo zklamaneč? Chtěla jsem vrazit do dveří a ječet na něj. *Jak se mě odvažujete soudit? Všechny jsem nás zachránila!*

Oklepala jsem ze sebe tyhle rozptylující myšlenky a napínala uši. Lucina teď říkala něco o Eurusovi. „Možná vede její kroky i teď. Nemáte představu o jeho moci!“ Pak dodala ještě něco tišším hlasem. Nerozuměla jsem jedinému slovu.

„To ani zdaleka,“ ozval se bratr Mléč. „Já ji znám. I se všemi nedostatky. Neobráti se tak snadno, jak si myslíte.“

Lucina zněla smutně, ale v jejím hlase byla i ostrá hrana, když mu odpověděla. „On udělá cokoli, aby ji podrobil svojí vůli. Nepodceňujte ho, je to nebezpečné.“

Odpověď bratra Mléče zněla příliš slabě. Přitiskla jsem nastřvaně ucho blíž ke dveřím. Proč nemohli mluvit víc nahlas?

„Ona má pravdu, mimochodem.“

Vyskočila jsem a otočila se. O stěnu se opírala Marella se zkříženýma rukama. „Nejsi sama, kdo poslouchá u klíčových dírek.“

„Plete se, když říká, že jsem slabá,“ šeptala jsem důrazně. „Zachránila jsem nás. My obě. Já i ty.“

„A já se stále sbírám z následků, Ruby.“ Polkla a pevně stiskla oči. „Já ale vím, že jsi příliš silná. Nemůžu ti Minaxe sebrat a jsem za to vděčná.“

„Ty by ses pokusila mi ukrást Minaxe, kdybys mohla? I po té době?“

„I teď.“

Oprěla jsem se rukou o zeď a otočila se, abych to vstřebala. Minax nasával její touhu a zoufalství. Cítila jsem to v kostech.

Narovnala jsem se. „Stejně se ale pletou. Já se v tom neztrácím. Poprvé jsem dnes cítila, že ho opravdu ovládám.“

„Tak ses *cítí*la,“ podotkla. „Ale opravdu jsi řídila Minaxe, nebo řídil on tebe?“

Strach se trefil do černého a zrychlil se mi tep. Hrála jsem Eurusovi přímo do karet? Přál si, abych zabíjela jeho stoupence. Chtěl, aby mi ještě více zčernala krev? Nedávalo mi to smysl, pokud to nebylo součástí nějakého většího záměru.

Třeba vyslal ty lodě právě s tím úmyslem, abych bránila a zabíjela a propadla se ještě hlouběji do jámy, kterou mi vyhloubil. Otrásla jsem se. Možná, že vydat se na Ostrov noci byl ten nejhorší nápad, jaký jsme vůbec mohli mít.

Ale pokud bychom to neudělali, kdo jiný by opravil Bránu? Mohla jsem to udělat já, nebo nikdo. Museli jsme tam.

V nějakém tajném koutku svého srdce jsem věděla, že teď už mě nic neudrží stranou od ostrova. Něco mě tam táhlo a těši-

la jsem se tam stejně jako Minax. Strach nebyl nic víc než jen nenápadný pohyb vzadu v hlavě. Opatrnost byla jen mlhavou vzpomínkou.

Marelliny maceškové oči se zasmušily. „Ztrácíš se, Ruby. Zabloudila jsi mnohem dál, než se to kdy stalo mně. Pamatuješ si vůbec, kým jsi byla předtím?“

Pokynula k mým zápěstím. Otočila jsem dlaně vzhůru a podívala jsem se.

Na obou stranách proudila krev černá jako saze.

Pátrala jsem ve svých myšlenkách a vzpomínala jsem na to, jakým člověkem jsem bývala, jak jsem se cítila a jak jsem uvažovala, než přišel Minax. Snažila jsem se myslet na Arcuse, na svou matku, na všechny ty, které jsem chtěla ochránit, jako byla Anda a její dcera.

Nedařilo se mi vybavit si žádnou vzácnou vzpomínku.

Panikou se mi zrychlil tep a vyvalila jsem oči, když jsem si to uvědomila. Pohlédla jsem na Marellu a chvíli se cítila nešťastně, než mě Minax toho pocitu zbavil.

Smutně se na mě usmála. „To jsem si myslela.“

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

O tři dny později jsme dojeli na Ostrov noci. Západ slunce barvil odpolední nebe – dny byly tak daleko na severu krátké. Když se stmívalo, po obzoru oslnivě tančily barevné proužky.

Nebo jsem o tom alespoň slyšela mluvit námořníky.

„Takových barev,“ vydechl Jaro ohromeně a ukázal masitou rukou k obzoru. „Bohové vytvořili pro sever hotové představení.“ Otočil se ke mně. „To je podívaná, co?“

„Nádhera,“ zalhala jsem. Pro mě tam žádné barvy nebyly, já viděla jen šedé pruhy.

Kai držel kormidlo a očima o mě ani nezavadil, ani jednou za celé dny. Jeho nedůvěra ke mně byla z toho ticha jasně patrná a mě to mrzelo, ale nevěděla jsem, jak tu propast mezi námi překonat. Naváděl loď okolo kamenů špičatých jako přerostlé stalagmity, které vyčnívaly z vody, a posádka vyhlížela jakékoli známky, že je nepřítel nablízku. Očekávali jsme, že až dorazíme na ostrov, potkáme další lodě Služebnictva. Neviděli jsme nic.

„Kde jsou?“ zeptala jsem se Luciny, k níž jsem se přidala u zábradlí. Kdokoli, koho nezaměstnávaly přípravy, se přišel na palubu podívat na ten pověstný ostrov.

„Čekají na nás,“ zamračila se. „Už tu byli a znovu se vrátí.“

Pobřeží lemovala dlouhá pláž, na které stále dokola vznikaly a mizely krajkové ozdoby z mořské pěny, které se střídaly a vzájemně se nahrazovaly, když na jemný černý písek narážely vlny. Černé útesy pokrýval na vrcholcích jemný sněhový poprašek.

Zakotvili jsme a dopravili se ke břehu v malých pramicích a zvuk vesel se podobal nepravidelnému srdečnímu tepu. Nálada byla ponurá, a tak většina námořníků veslovala mlčky, jen občas se ozval šeptaný pokyn.

Když se lodě zadrhly o dno, vykročila jsem do mělké vody.

Vojáci a námořníci se seřadili podél pláže směrem ke stezce pod útesem a každý z nich si nesl svůj příděl jídla, vody, příkrývek, zbraní a dalších zásob. Stále jsem se otáčela, abych si prohlédla horizont, a toužila na něm uvidět bílé plachty sudesijských nebo tempesijských lodí, jež nám plují na pomoc, jenže moře zůstávalo prázdné. Lucina trvala na tom, že už nemůžeme čekat, a tak nám nezbylo než doufat, že námořnictvo dorazí, až ho budeme potřebovat. Nebo že ho vůbec potřebovat nebudeme.

Když jsme došli na rovnou plochu na vrcholku útesu, na chvíli jsem se rozhlédla, jak vypadá krajina – ploché lávové pole pokryté sněhem, které vedlo až ke vzdáleným sopkám. Tvrdý, skalnatý ostrov změkčený třpytivou bělobou.

Když jsme se krčili před ledovým větrem, bojovala jsem s posledními zbytky svědomí. Konečně jsme dosáhli svého cíle, ale já stále nevyzradila Arcusovi podrobnosti o Lucinině plánu. Řekla mu to ona? Nemyslela jsem si to. Kdyby to věděl, pokusil by se mi to rozmluvit. Ne, to by vlastně bylo příliš mírné. Rovnou by mi to zakázal a nikdy by mě tam nepustil.

Sužovaly mě pochybnosti a neměla jsem se s nimi komu svěřit. Lucina si myslela, že už jsem skoro ztracená. Bratr Mlěč se mnou nepromluvil už celé dny. Kaie jsem odstrašila a Arcuse

jsem nejspíš vyděsila svým násilným, vražedným chováním během bitvy se Služebnictvem. Zdálo se mi, že si ode mě udržuje odstup, a neměla jsem mu to za zlé. Na jeho místě bych mi také nevěřila.

Přesto mě však hluboce zraňovalo pomyslení, že už mi nechce být nablízku.

Vyšel měsíc jako šišatá stříbrná mince zavěšená nízko na obloze. Zimou už jsem necítila ani ruce, ani nohy, když jsme došli ke sklaní stěně ve tvaru podkovy dobře chráněné před větrem. Několik jeskyní poskytovalo dodatečný úkryt, a tak jsme se tu utábořili, pojedli sušené maso a upijeli vodu z kožených měšců.

Vlněné přikrývky nezastavily zimu, ale zahřívala jsem se vlastním žárem. Nemohla jsem usnout, a tak jsem poslouchala chrápání svých společníků a snažila se moc nemyslet na to, co přijde ráno.

Otočila jsem se, když jsem zaslechla tiché kroky. Přiblížila se ke mně vysoká postava a ve tmě se dotkla mého ramene. Arcus se ke mně naklonil. „Pojď se mnou.“

Překvapeně jsem se posadila a ovinula si deku kolem ramen.

Váhala jsem jen chvíli a pak jsem následovala jeho obrys v bleďomodrém měsíčním světle.

Když jsme došli k ústí jeskyně, oslovil mě: „Pojď, paní Plamenná. Projdeme se.“

„Vážně?“ Rozhlédla jsem se po holé krajině, kterou se proháněl krutý vítr, a pak se zadívala zpátky na něj a snažila se porozumět náhlé změně v jeho náladě.

Jeho hlas zněl, jako by se nic nedělo, ačkoli jsme spolu v podstatě nepromluvili od té doby, co mě musel odtáhnout, když jsem zabíjela loď plnou nepřátel.

„Lucina mi vyprávěla o něčem, co bys podle mě měla vidět.“

Otočil se ke stezce a už se za mnou ani neohlédl, jako by si byl jistý, že půjdu za ním.

Což se pochopitelně i stalo. Hodila jsem svoje zmatení za hlavu a následovala ho spletitým, kamenitým terénem mezi skálami, přes kopce a zamrzlé řeky, až jsem si byla jistá, že jsme zabloudili. Naši zvědi už tuto oblast pročesali a prohlásili ji za bezpečnou, takže jsem si nedělala starosti, že narazíme na nepřátele, ale přesto mě ta podivná, prázdná krajina zneklidňovala. Dlouho nezaznělo ani slovo, ale Arcus mi často podával ruku, aby mi pomohl přes některé překážky a náročné úseky stezky. V měsíčním světle vypadal klidně.

„Co mi chceš ukázat?“ zeptala jsem se nakonec. Rozhodla jsem se, že chci znít jako on, jako by bylo všechno při starém. „Jak vypadá omrzlina?“

„Brzy se zahřeješ.“

To určitě. Leda by mě chtěl hodit do sopky. Zastavila jsem se. „Vedeš mě k sopce?“

„Skoro.“

Vystoupali jsme na nízký kopec a sestoupili z něj na plošinu.

„Tak, tady,“ oznámil a vykročil ke hromádce kamení, nad nímž visel drobný obláček bílé páry.

Svlékl si plášť, pak odložil meč a začal si zouvat i boty.

Založila jsem si ruce v bok a sledovala, jak sundává jednu botu a pak druhou. „Co to děláš?“

„Koupu se. Nebo se spíš chystám namáčet v nepříjemně horké vodě, abych potěšil svou dámu.“ Slova *moje dáma* mě příjemně roztřásla. Neznělo to, že mě nenávidí nebo mi nemůže odpustit, což mi přinášelo úlevu. Přiblížila jsem se a uviděla, že pára stoupá z kulatého jezírka obklopeného rozměrnými kameny.

„Co to je?“ Odhodila jsem příkrývku a rozeplula si plášť. Už teď jsem cítila, jak z vody stoupá horko.

„Horký pramen. Ohřívá se podzemní lávou. Lucina mi řekla, kudy se sem jde.“

„Je to osvěcená žena,“ pochválila jsem ji. „Už jsem se nena-
močila v horké vodě od doby, co... co jsme byli v hlavním měs-
tě!“ Příliš dlouho. Na koupele na lodi se používala ohřátá voda
z moře v nějakém lavoru s žínkou.

Zula jsem si boty a začala si svlékat punčochy. Zhlédla jsem
kousek holé kůže, jak si Arcus svlékal halenu a lněnou košili
pod ní a...

Uf. Jeho nahá hrud' byla krásně tvarovaná a svalnatá a k plo-
chému břichu vedly křivky vyklenuté dovnitř i ven.

Zazubil se na mě a natáhl se, aby mi zavřel otevřenou pus-
prstem pod bradou. „Pospěš si.“

„Hmm?“ Nebylo od něj vůbec čestné, že měl tak široká rame-
na a svalnaté paže. Nemohla jsem z něj spustit oči.

Jeho úsměv se ještě rozšířil a u očí se mu udělaly vrásky. „Ne-
styď se.“

Otočil se zády, stáhl si kalhoty a vkročil do vody.

Effušš. Z plíc mi jedním rázem odešel veškerý vzduch. Po-
hled na tohle pozadí si budu pamatovat až do konce života.

Oklepala jsem se, stáhla si jednu punčochu a pak druhou.
„Stydlivá? Já?“

No, možná pokud jde o *tohle*. Ale když to mohla být naše po-
sední společná noc, byla jsem odhodlaná z ní vytěžit co možná
nejvíc. Arcus to zjevně cítil stejně vzhledem k tomu, že si mě
odvedl k jezírku na tak odlehlém místě a právě teď byl nahý. Nej-
spíš jsem si přece jen nemusela dělat starosti, jestli mi odpustí.

Zasyčel, když se nořil do kouřící vody až po ramena. Pak se na
mě otočil, opřel se zády o kámen a nedočkavě mě sledoval.

„No dobře, možná se trochu stydím,“ připustila jsem s ruka-
ma na lemu haleny. „Otoč se.“

Odvrátil ode mě hlavu a já ze sebe co nejrychleji stáhla halenu, kamaše a spodní prádlo a rychle se ponořila do horké vody.

„To je nádhera!“ vydechla jsem, jakmile mi voda s párou bezpečně zakrývaly všechno od ramenou dolů.

Arcus se ke mně znovu otočil čelem, ale už se nekřenil, jen přivíral oči.

„Že ty ses podíval?“ zeptala jsem se podezřívavě.

„Ne!“ Očima se zarazil na místě, kde mi voda zakrývala prsa. „Možná malinko.“

Plácla jsem rukou do hladiny a postříkala mu obličej. Zasmál se a šplouchl zpátky na mě.

„Mrazivý nemravo,“ hudrovala jsem.

„Ohnivá nemravo! Jako by ses nedívala ty na mě.“

„Pf. Jenže ty ses mi ani neotočil, abych měla výhled. To bylo dost sobecké.“

Od srdce se zasmál. „Jsi hrozná, abys věděla.“

Znovu jsem ho ošplouchla vodou. „Tobě se to líbí, jen neříkej.“

Zjemnily se mu oči a úsměv měl teď lehce nakřivo. „Máš pravdu.“

Potopila jsem hlavu pod vodu, promasírovala si pokožku prsty a pak se vynořila.

Myslela jsem si, že se na mě zlobíš, chtěla jsem mu říct, když jsem ho viděla, jak se opírá o kámen se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Bála jsem se, že mi nikdy neodpustíš, jak jsem se proměnila. Byla jsem si jistá, že už se mě hrozíš.

Jenže tyhle věty by rozbily křehkou bublinu klidu, která se vytvořila nad naším malým rájem. Namísto toho jsem tedy zašeptala tu nejméně významnou věc, jaká mě zrovna napadla: „Kdybychom tak měli mýdlo.“

„Aha.“ Natáhl se ke své hromádce oblečení a vytáhl kousek mýdla. Ihned jsem si ho vzala a rozemnula si ho ve dlaních.

„Levandule a máta,“ podotkla jsem potěšeně i překvapeně.
„Je to mýdlo bratra Gamuta?“

Přikývl a sledoval mě se spokojeným výrazem. „Vím, jak moc ho máš ráda.“

Zhluboka jsem nasála tu vůni do plic a cítila se volně poprvé za... ani jsem už nevěděla jak dlouho. Moje nitro blikotalo radostí jako tisíce zářivých hvězd. Byli jsme tady, Arcus a já, a byli jsme tu spolu. Jeho pohled byl stejně horoucí jako voda, jeho hlas zněl jako něžná hudba a přinesl mi moje oblíbené mýdlo.

„Úplně se otoč,“ nařídila jsem s potlačovaným úsměvem.
„A ne že budeš vykukovat.“

Ušklíbl se, ale otočil se ke mně zády a já si namydčila vlasy i tělo, opláchla se a doplávala k němu.

Škubl sebou, když jsem se namydlenýma rukama dotkla jeho zad.

„Nevrť se,“ pokárala jsem ho.

Jeho kůže se ohřála vodou. Nikam jsem s tím nespěchala, jen jsem si namydčila dlaně, odložila mýdlo na okraj jezírka a pak natáhla ruce na jeho ramena. Sklouzla jsem po nich dolů a vychutnávala jsem si sílu v jeho pažích a pak zpátky ke krku, kde jsem zkoumala jeho svaly špičkami prstů a chvíli ho masírovala. Pak jsem sjela dlaněmi po stranách kolem jeho páteře a nahmatala tam hladkou kůži i svaly jako pevné provazy. Jeho síla a moc mi tak pečlivě zabalené připadaly ještě přitažlivější, protože byl za všech okolností jedinečně něžný, leda by ho donutili k boji.

Byl ochránce, uvědomila jsem si. Taková byla jeho povaha. Choval se jemně k těm, kdo mu nechtěli ublížit, a nenechal se omezovat těmi, kdo by ohrožovali jeho nebo kohokoli pod jeho ochranou.

Nepřipadala jsem si jinak, nebo jsem si alespoň přála taková být. Proto jsem byla připravená udělat, co bude nezbytné, až se dostaví svítání.

Ale na to jsem teď myslet nechtěla. Teď jsem si musela vychutnat svých posledních pár hodin s Arcusem.

Vyschlo mi v krku, srdce mi bušilo a kůže ožila z toho, co mi ruce sdělovaly o jeho tvaru a o tom, jaký je na dotek. Zdál se mi tak svůdný a dokonalý, že jsem měla co dělat, abych se mu nepřitiskla k záduům a nezulíbala ho do bezvědomí. Ale nechtěla jsem udělat nic, co by měl potřebu zastavovat, odhánět mě od sebe nebo mi to rozmlouvat, jako to obvykle dělal.

A tak jsem se krotila. Vzala jsem znovu do ruky mýdlo a pak mu položila ruce na žebra a přitom přišla na to, že je lechtivý v podpaží, protože se začal ošívát. Usmála jsem se a sklouzla mu rukama okolo pasu.

„Už jsi někdy přemýšlela...“ začal mírně bez dechu a pak se odmlčel a polknul, „jak bude náš život vypadat, až to skončí?“

Stáhla se mi hrud'. S tím nemluvením o budoucnosti to vypadalo nahnutě.

„Samozřejmě,“ přitakala jsem jemně.

„A co tam vidíš?“ zeptal se a mírně ke mně otočil hlavu.

Zavřela jsem oči a bádala, co mu mám říct. Něco optimistického. Něco vřelého a veselého o tom, jaké to bude skvělé.

Namísto toho jsem ale zablekotala: „Tvůj dvůr mě nikdy nepřijme.“

„Ale ano.“

Už zase ten jeho tón. Král něco vyhlásil, takže to tak bude. Obrátila jsem oči v sloup. „Jak to víš?“

„Protože jsou věci, bez kterých se v životě obejdu, ale ty k nim nepatříš.“

Sevřel se mi krk a pálily mě oči. Srdce se mi naplnilo něčím sladkým, tak sladkým, že jsem ani necítila tu temnotu, která v něm spala.

„Jsi tak krásný,“ řekla jsem ohromeně a sledovala, jak se jeho

silueta rýsuje ve stříbrném měsíčním světle na pozadí černé oblohy. Byl tak dokonalý, že to nešlo popsat slovy.

„Ty taky, Ruby.“ Cítem v jeho slovech se mi sevřelo nitro. „Jsi pro mě ta nejkrásnější věc na světě.“

Ne, to je moc. Zavřela jsem oči a potlačovala slzy. Nechtěla jsem ten okamžik vyplýtvat pláčem. Na to bude čas až později.

I přesto mi jedna slza unikla na tvář. V tu chvíli se Arcus otočil a prudce nasál vzduch. „Ty pláčeš, lásko?“

„Ne.“ Usmála jsem se na něj skrz slzy. „Možná trochu.“

Vzal mi z ruky mýdlo a odložil je na zem. Když mě znovu chytil za ruce, cítila jsem, že se ty jeho třesou.

„Už dlouho ti chci něco říct. A byl bych to i udělal.“ Polknul. „Chtěl jsem.“

Zněl, jako by se nemohl ani nadechnout, jak se bál. Zaškobrtlo se mi srdce.

„Tak ven s tím,“ stiskla jsem mu ruce a povzbudivě jsem se na něj podívala. Taky jsem musela polknout. „Nebo to můžeme říct oba zároveň.“ Zvedla jsem jedno obočí.

Roztřeseně se zasmál. „Ne, takový zbábělec já nejsem.“ Ještě jednou se přerývaně nadechl.

„Chceš snad říct, že já ano?“ Přivřela jsem oči a doufala, že ho to laškování trochu zbaví strachu. „Protože jsem to taky ještě neřekla?“

„Ticho, ženská jedna. Nech mě mluvit.“ Moje snahy zabraly, protože teď už se usmíval.

Vyčkávala jsem.

„Miluji tě,“ řekl jedním dechem a díval se mi do očí. „Ruby.“ Zvedl moje ruce a přitiskl si klouby svých prstů ke rtům. Vtiskl mi vášnivý, prudký polibek na každý z nich.

Jako by se mi kolem hrudníku svírala ocelová lana. Nemohla jsem dýchat a po tvářích mi tekly slzy.

„Taky tě miluju, Arcusi.“

Mezi obočím se mu objevila vráska a oči mu naplňovalo něco neoblomného i zranitelného. Byl to horečný, téměř bolestný výraz, který mi ukazoval, že toho teď cítí mnohem víc, než dokáže zpracovat. Ještě jednou jsem mu stiskla ruce a milovala tuhle jeho vlastnost. To, jak odevzdával celé svoje srdce, jak hluboce všechno prožíval, jakou snahu vyvíjí, aby to nikdy nevyšlo na povrch.

Ten okamžik byl tak palčivý, jako by snad věděl, že se zítra budeme muset rozloučit.

Ne. Tu myšlenku jsem v sobě umlčela.

Stále ještě neklidné ruce mi položil kolem obličeje. Jemně mi zavadil rty o tvář, o oční víčka, o čelo, až je nakonec položil na moje čekající rty a příjemně se o ně chvíli otíral a napínal mě, než se nakonec pevně přitiskl. Otevřela jsem ústa, rozechvěle zavzdychala a vracela mu všechno, co mi dával. Ten polibek v sobě nesl všechnu jeho lásku. Všechnu moji. Nesnesitelně sladký. Téměř bolestivý.

„Potřebuji tě,“ zašeptala jsem a cítila, jak moje srdce bije na jeho hrudi.

Během chvilinky se probudil Minax. Pocity, jež mi ještě před několika okamžiky připadaly tak na místě, se mi najednou začaly vymykat a proměnily se v něco jiného, něco děsivého.

Ale ne. Ted' ne. Zvedl se mi žaludek odporem. Proč se musí to stvoření vtírat právě teď? Ta myšlenka byla hrozná.

Pustila jsem Arcuse, spadla pozadu do vody a odstrčila se nohama od jeho stehén. Zastavila jsem se až u protějšího břehu, kde jsem se zachytila o balvan a dívala se na Arcuse z dálky, která mi najednou připadala mnohem větší než pouhých pár stop.

„Promiň, Ruby.“ Zněl tak zarmouceně, až mě z toho rozbolelo srdce. „Bylo ode mě sobecké tě sem vodit.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, já to potřebovala. Mít tě nablízku.

A bála jsem se, že po tom, co jsem řekla a udělala na lodi, tě odpuzuji.“

„Nikdy.“

„Nedivila bych se ti. Byla to ta moje stránka, kterou nesnášíš.“

„Já bych tě nikdy nemohl nesnášet.“ Vyvracel mi to tak přesvědčivě, že jsem mu to musela věřit. „Nikdy jsem to neměl ani vyslovit. Nebylas to ty, koho nemůžu milovat. Miluju všechny tvoje části, dokonce i ty, které mě rozptylují. Příčí se mi to, co s tebou provádí ta nestvůra. Co nám způsobuje.“

Odvrátila jsem oči, plná žalu nad tím, že spolu nebudeme tak, jak bych si přála. „Mně taky.“

Po minutě jsem se na něj podívala a on mě sledoval s touhou, která se jistě odrážela i v mých očích. Poskočil mu ohryzek. „Tak moc se tě chci dotknout. Chtěl bych ti ukázat, co pro mě znamená.“

Také jsem si přála, aby se mě dotýkal, jenže Minax nám tu příležitost úplně pokazil. Pokusil se využít krásného okamžiku důvěry a získat nade mnou moc skrze moje vlastní pocity. To jsem mu nemohla dovolit. Nenechám ho, aby mi zničil tuhle vzpomínku.

„Dal jsi mi srdce.“ Otočila jsem se k němu čelem. „Všechno ostatní... bude muset počkat, než tohle skončí. A zítra už to přijde. Pak budeš jen můj a já ti slibuji, že tě nikdy neopustím.“

Na tváři se mu rozprostřel pomalý úsměv. „Až to skončí, nic mi nezabrání si tě k sobě přivázat, jakkoli to jen půjde. Chci z tebe tolik, kolik mi dáš, ať už to bude cokoli.“

„To je jednoduché, Arcusi. Všechno.“

TŘICÁTÁ KAPITOLA

Rozbřesk nám odhalil náš cíl: dva špičaté obrysy stoupající k oblakům.

Moje tělo nasávalo žár a hrudník se mi rozpínal nadšením, když jsem se z plných plic nadechla vzduchu vonícího popelem. Minax už byl nabuzený, broukal si a divoce se proháněl mými žilami jako lesní požár.

Přestože ještě nedorazily Ohnivé ani Mrazivé lodi a my stále sledovali každý kopec i zatačku, jestli se neobjeví Služebnictvo, Minax narostl a dodával mi pocit neporazitelnosti. To zvládnou. Vejdu do Obscura, zachráním uvězněné duše, opravím Bránu a bezpečně zase vyjdu ven a neztratím se u toho.

Dokážu cokoli.

Když jsme zdolali poslední kopec, zůstali jsme oněměle stát a jen zírali na ten neuvěřitelný výjev. Na první pohled na Cirrusinu bránu mě nemohlo nic připravit.

Nízký útes se tyčil okolo půlkruhové pláně z hladkého černého kamene. Po stranách stály dva obrovské kulaté sloupy vybroušené větrem a vodou do křivolakých tvarů. Na obvod jednoho z nich by sotva stačil tucet mužů s rozpaženými rukama.

Mezi sloupy jiskřila a šustila obdélníková tabule zlatého svět-

la, na které se objevovaly a zase mizely drobné zlaté flíčky jako světlušky zavřené v jantaru. Vysoko nad tím světlo přetínal vodorovný trám z černého lávového kamene. Ten kontrast mezi tvrdou černou skálou a teplým, bublajícím zlatem mě oslňoval a ten obraz se mi vypaloval do hlavy.

Lucina se vydala po schodech vysekaných do útesu a my ostatní jsme ji následovali.

Když jsem došla až dolů, málem mě srazila na zem vlna energie. Roztáhla jsem ruce, abych udržela rovnováhu. Kdokoli vstoupil na tu pláň o velikosti arény, vypadal lehce rozkolísaně, jako bychom se nacházeli na palubě lodi zmítané bouří.

„Ruby!“ zavolala Lucina. „Už je čas.“

Spustila jsem ruce a vykročila vpřed. Když jsem se přiblížila, viděla jsem, že Bránu narušuje svislá tmavá čára, kterou drží dohromady tenká membrána světla – to byla moje cesta do Obscura. Vypadalo to jako štěrbina mezi dvěma křídly dveří, kterou proniká dovnitř světlo, akorát s otočeným směrem. V tomto případě utíkala tma ze světla.

Minax pojídal můj strach, který tak postupně mizel.

Otočila jsem se čelem k Arcusovi. Následoval mě, když jsem šla vpřed, a teď stál několik kroků za mnou a svou pozornost upíral k Bráně. Zběžným pohledem jsem se ujistila, že Kai a bratr Mléč stojí o několik kroků dál a blíží se k nám, jak jsme se domluvili.

Trápení mě rvalo na kusy a Minax hodoval na mých pocitech. Udělala jsem něco strašného, když jsem mu to až doposud tajila. Proč jsem mu to neřekla dřív?

Otočila jsem se k němu a vzala ho za ruce. Přelétl ke mně očima a usmál se na mě.

„Vypadá to, že jsme to stihli dřív než Eurus,“ poznamenal spokojeně.

„Arcusi.“

Můj tón si získal jeho pozornost a on mi stiskl dlaně.

„Já teď musím odejít.“

„Odejít?“ Podivil se tomu, jako by to bylo něco podivného, jako vtip vyprávěný v nevhodnou chvíli.

Oplatila jsem mu stisk a vysvětlila mu to. „Vidíš, že v Bráně se utvořila prasklina. Jediný způsob, jak ji jednou provždy opravit, je osvobodit duše, které se snaží uniknout zevnitř. A taky tam musím nechat ohnivého Minaxe. Nikdo jiný to nedokáže.“

Dál se na mě jen díval. „O čem to mluvíš?“

„Jako Temná jsem jediná, kdo tam může vstoupit. Minaxové by kohokoli jiného zabili, jakmile by tam vešel.“

Svraštil obočí a zavrtěl hlavou. „Náš úkol je ohlídat Bránu a opravit ji. Ne chodit *za ni*.“

„Zavřená zůstane, jen když půjdu dovnitř. Lucina ti to vysvětlí, až odejdu.“

„Až *odejdeš*? Co to...“ Otočil hlavu, když se k němu zleva přiblížil bratr Mléc. „Vy dva jste si vymysleli nějaký absurdní plán?“ Obrátil se a uviděl, že po jeho pravici stojí podobně blízko i Kai. „Nech mě hádat, kníže se do toho taky zapojil.“

Kai neodpověděl, jen se na něj díval a škubal mu sval na čelisti.

Arcus se otočil zpátky ke mně a zhluboka oddechoval, jako by bojoval s vlastním vztekem a snažil se udržet v klidu. „Mluvili jsme o tom. Dohodli jsme se. Já přestanu být tak ochranný a ty mi nebudeš tajit svoje plány.“

„Promiň. S tímhle bys ale nikdy v životě nesouhlasil.“

„Tak jsi mi to radši skryla? Lhala jsi mi?“

„Já... jsem nelhala, ale pravdu jsem si nechala pro sebe. Mrzí mě to.“

Stiskl mi ruce ještě pevněji. „Myslel jsem, že ti můžu věřit.“

„Slibuju ti, že to je naposledy, co nasadím život, aniž bych ti to napřed řekla. Příště, až se budu chystat k něčemu šilenému, můžeš mi to zakazovat, jak jen se ti zlíbí.“

„Příště?“ zopakoval rozzuřeně. „Můžeš mi zaručit, že bude nějaké příště?“

Polkla jsem, když jsem na sobě ucítila pohledy vojáků a všech okolo. Vadilo mi, že se to odehrává před tolika svědky. „Nemůžu. Lucina si není jistá, že se budu schopná dostat ven.“

V očích se mu vystříдалo překvapení, strach, výčitky a utrpený výraz, který mi spaloval duši. Nakonec mu na tváři zamrzla jen zasmušilá maska.

„Prosím, odpusť mi to.“ Prosila jsem ho očima a slyšela i ten úpěnlivý tón ve svém hlase. Takhle jsme se přece rozloučit nemohli. „*Nepustím tě tam!*“ zaburácel.

Lucina ho jemně oslovila: „Ona tam musí jít. Je jediná, kdo to dokáže.“

Obořil se na ni: „Ruby měla pravdu, když mi říkala, ať ti nevěřím. Tys mi řekla...“

„Ne, Arcusi,“ vykřikla jsem, než si na ní mohl vybit vztek. „Tu nedůvěru k ní ve mně vyvolával Minax.“ Vyprostila jsem ruce z jeho sevření a natáhla se k jeho obličejí. „Poslouchej mě. Bud mě teď obejměš, rozloučíš se se mnou a necháš mě jít...“

„*Rozloučit se s tebou!*“ Čirý vztek. „*Nechat tě jít!*“ Trásl se mu hlas. „Jen včera večer jsi mi říkala, že mě nikdy neopustíš.“

„... nebo tě zadrží oni dva a já stejně půjdu.“

Jeho ledová maska praskla a na obličejí se mu rozpoutala zuřivá bouře. „Tak si myslím, že víš, jak to bude.“ Otočil se a zvedl ruce pokryté ledem na bratra Mléče a Kaie. „A varuju vás, ani jednomu z vás nikdy neodpustím, jestli se mě pokusíte zastavit.“

Bratr Mlěč se na něj podíval smutně, ale zároveň odhodlaně. Kai ho ostražitě sledoval, když ke mně poprvé za celé dny pro-

mluvil. „Souhlasil bych s ním, kdybych nechápal, že naše jediná naděje leží v tom, že půjdeš. Radil bych ti ale, abys zase vylezla ven.“ Na zlomek okamžiku ke mně přeskočil pohledem. „Jestli to nezvládneš, bude nepřičetný a já taky nebudu úplně spokojený.“

Usmála jsem se a v očích se mi začaly sbírat slzy. Byla jsem mu vděčná za to odpuštění a za lehkovážnost, s níž ke mně mluvil, ačkoli Arcus to zjevně viděl jinak. Stále měl výhruzně zdvižené ruce a vypadal, že je připravený se poprat s celým světem.

Třásla jsem se po celém těle. Bylo to o mnoho těžší, než jsem očekávala, a to jsem věděla, že mě to roztrhá na kousičky. „Nedělej to, Arcusi,“ oslovila jsem ho rozechvělým hlasem. Byl to můj poslední pokus. „Nenuť mě odcházet s tím, že mě nesnášíš.“

„Nikdy bych tě nemohl nesnášet,“ odpověděl mi důrazně, „ale teď zrovna jsem vzteky bez sebe, Ruby.“ V ledových očích mu hořela zrada. „Nevím, jestli ti to někdy odpustím.“

Musela jsem dvakrát polknout, než se mi povedlo odpovědět. „Doufám, že to dokážeš. Miluju tě.“

Nadechl se a jeho hlas zněl zlomeně. „Taky tě miluju, a proto se postarám, že *tam nepůjdeš*.“

Znal mě a věděl, jak jsem odhodlaná. Muselo mu být jasné, že nemá šanci.

„Už jsi někdy zažil, abych prohrála bitvu?“ zeptala jsem se a snažila se ho uklidnit. „Já *vím*, že to zvládnou.“

Když jsme se setkali pohledem – moje oči ho prosily, aby to pochopil a přijal, jeho byly rozčilené, zrazené a odhodlané –, ozval se zpoza kopců za námi křik.

Z místa, kde naše hlídka střežila cestu mezi lávovým polem a Bránou, vystřelily k nebi dva plameny.

Znamení.

Přijelo Služebnictvo.

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Naši vojáci se nahrnuli do boje a spěchali od Brány do bitvy.

Arcus sledoval, jak po klikaté skalnaté cestě mizí ostatní velitelé, a pak se otočil zpátky ke mně. „Musím jít s nimi.“ Díval se na mě s prudkým citem v očích, popadl mě za ramena a vtiskl mi vášnivý polibek na rty. Na chvíli mě sevřel v pevném objetí a pak mě něžně postavil na zem. Otevřel ústa, jako by se chystal něco dodat, ale pak stiskl rty, věnoval mi poslední, všeríkající pohled a odkráčel pryč.

Nerozhodnost mě přimrazila na místě a já se dívala od Brány ke skalám, které tvořily hradbu nad průsmykem. Stoupaly až do výšky asi dvaceti stop nad lávové pole, kde se rozpoutala bitva. Aniž bych o tom uvažovala, vydala jsem se tím směrem.

„Ruby!“ zavolala za mnou Lucina.

Otočila jsem se k Bráně, kde na mě čekala.

„V Obscuru jim pomůžeš víc než v bitvě,“ řekla.

Měla pravdu. Když svůj úkol úspěšně splním, zastavíme Euruse na místě. Jenže Arcus riskoval život a mně nepřípadalo vhodné ho teď opouštět. Zdálo se mi, že je správné, abych v tuto chvíli hájila průsmyk společně s Ohnivými mistry.

Otočila jsem se na Lucinu se zoufalstvím v očích.

Poraženě si povzdechla. „Bude se ti asi hůře čelit temnotě, když si budeš dělat starosti o svého krále. Udělej, co musíš.“

„Jen se musím podívat, že je na správném místě.“

„Pospěš si!“

Přikývla jsem, rozběhla se k hradbě a vyšplhala po skalnatém svahu, který sloužil trochu jako přírodní schodiště. Tucet mistrů se rozprostřelo od útesu po pravé straně ke druhému kamenitému kopečku, který stál nalevo jako hrazení. Průsmyk pod námi byl jako brána, která se otevírala jen necelých dvacet stop na šířku, ačkoli hradba byla více než dvojnásobně široká. Mraziví vojáci v noci narychlo postavili ledové zátarasy na pěti různých místech, aby nepřítel zpomalili.

Bitva pod námi zuřila jako pohyblivá tapiserie pod nízkým, zamračeným nebem. Kai stál nahoře na hradbě a křičel rozkazy na Ohnivě, jimž tu velel. Stál ode mě asi deset stop a mezi námi bylo ještě několik mistrů.

Arcuse jsem viděla s jeho vojevůdci v podstatě přímo pod sebou společně s bratrem Mlěčem. Dole bojovali Mraziví a nahoře Ohniví jako poslední linie obrany průsmyku. Vzduchem se nesla směsice různých povelů a pohyb, jak se naše síly stavěly na svá místa.

Na pláni pod námi čelily asi tři stovky našich bojovníků více než dvojnásobné převaze Služebnictva. Nepřátelé se blížili k bitevnímu poli od pláže s kopiníky v první řadě a lučištníky vzadu. Už teď jsme byli v menšině a stále mohli přijít další. Naše jediná naděje byla, že je udržíme, dokud se nedostaví tempesijské námořnictvo.

Neměli jsme však žádnou záruku, že se k nám blíží posily. Plná beznaděje jsem sledovala Arcuse. Prála jsem si mu zůstat nablízku a v případě potřeby ho krýt shora. Musela jsem ale zpátky k Bráně.

Náhle se vojáci s kopími střetli s našimi prvními liniemi jako přílivová vlna. Náš uzavřený štítový val, tedy oblé štíty v rukou

Mrazivých semknutých pevně v první linii, vydržel první úder, pak i druhý, ale při třetím padli naši vojáci na dvou místech k zemi. Dvě mezery ve zdi zaplnili noví bojovníci a vydrželi tak ještě jeden útok. Služebnictvo s vraždou v očích však neúnavně útočilo dál. Vrhali se na nás s kopím, bodali do mezer a nakonec jen čirou početní převahou vytvořili mezeru v naší obraně a nahrnuli se do ní. Výkřiky a řev se odrážely od skal i okolních kopců.

Naše přední linie se stáhly k prvnímu ústupovému bodu u druhé nejvzdálenější ledové barikády. Tím se nepřítel dostal na dostřel mně i těm nejsilnějším Ohnivým mistrům.

Z boje bych se teď mohla stáhnout zhruba tak, jako bych mohla létat. Musela jsem přispět.

Na Kaiův pokyn jsem vyslala oheň.

S Kaiem jsme soustředili střely do prvních linií Služebnictva a nejprve jsme zneškodnili ty nejsilnější, ačkoli náš útok oslabovala vzdálenost. Cíle jsme si vybírali pečlivě tak, abychom nerozpustili barikády. Stáli tu s námi lučištníci a sesílali dolů děšť šípů podpálených od mistrů.

Služebnictvo doráželo na naši ledovou stěnu převážně meči a sekerami, ačkoli jejich Mraziví na ni útočili vlastními ledovými střelami. Měli na své straně i několik Ohnivých, ale jejich dar byl nesrovnatelný s našimi Ohnivými mistry.

Přesto však během několika minut téměř padla první barikáda. Znovu za ní vznikl štítový val a druhý ústupový bod byl připraven. Jak dlouho to mohlo trvat, než naše vojáky zaženou do průsmyku? Na místo přijeli další Služebníci s lesklými zbraněmi v černočerných šatech a vyhrnuli se na pláň. Znovu jsem zaváhala, když jsem si vzpomněla, že mám za úkol jít k Bráně. Ale sledovala jsem, jak Arcus rozdává rozkazy, a napadlo mě: *Nemůžu ho tu nechat. Ještě ne.*

Kai mluvil dost hlasitě na to, abych ho zaslechla i v té vřavě. „Teď by se nám opravdu hodilo, aby se ukázala Mrazivá armáda!“ Zapálil lukostřelcům po obou stranách šípy a vyslal na nepřátelského vojáka sloupec ohně.

„Brala bych i flotilu královny Nalani,“ odpověděla jsem, a když jsem zahlédla, že slábne obrana u druhého bodu, vyslala jsem tam ohnivý blesk. Přímým zásahem jsem proměnila jednoho ze Služebníků v lidskou pochodeň. Jeho řev ke mně doléhal skrze všechen hluk z bitvy. Obrátil se mi žaludek a na chvíli mi bylo na zvracení.

Nevolnosti mě zbavila až otupělost. Minax se tím vším krmil. S každým výkřikem bolesti se mi o něco silněji rozproudila krev. S každou smrtí jsem získala nový náboj síly, hlavně pokud dotyčný padl mou vlastní rukou.

V jednom okamžiku prozření jsem pochopila, proč byl Malak tak posedlý arénou. Ten vztek a beznaděj. Bolest, strach a žal. Hotová hostina pro Minaxe. Kmitala ve mně síla, až jsem se roztřásla i já.

Zmizelo i poslední pomýšlení na Bránu.

Zvažovala jsem, že bych použila Minaxe tak, jako jsem to udělala při námořní bitvě, kdy jsem Služebnictvo poštvala proti sobě, zatemnila jim myšlenky a vyřazovala ze hry jednoho po druhém. Bylo to veliké pokušení a Minax mě ještě povzbuzoval. *Ano! Svoboda! Zabíjení!*

Nebyla jsem si ale jistá, zda bych ho dokázala řídit, když okolo bylo tolik různých rozptylujících a povzbudivých vlivů. Naše síly držely pevně pohromadě. Kdyby se mi Minax utrhнул ze řetězu, mohl by zabíjet všechny bez rozdílu a bez otázky, zda jsou jeho oběti přátelé či nepřátelé.

Používala jsem tedy raději jen svůj oheň a posílala Minaxovi energii z bitvy, již mi pak vracel a posiloval mě, přestože můj dar

už měl dávno vyschnout. Minuty plynuly a mě jako by obklopile mlžný opar. Opojení bez úvah.

Lukostřelci pouštěli tětivy s rytmickým brnkáním. Mraziví zasypávali protivníky kroupami, zmrzlým deštěm a ledovými čepelemi. Ocel se třpytila jako rybí šupinky na mělčině zalité sluncem. Vojáci v kovových přilbách, kožených hrudních plátech a drátěných košilích mávali meči, halapartnami, sekerami a tyčemi. Mráz a oheň se stáčely do zářivých oblouků, odrážely se od štítů, prorážely brnění a braly si životy. Vzduch naplnil pach krve a spáleného masa.

Ne všichni Služebníci byli vhodně vyzbrojeni, někteří měli sekery, jež by se lépe hodily na sekání dřeva. Jiní mávali rybářskými oštěpy naprosto nepoužitelnými na boj zblízka. Sedláci a rybáři, ne válečníci.

Co jim asi Eurus slíbil? Bohatství? Moc?

Uctívali ho vůbec, nebo jim vyhrožoval a donutil je spolupracovat?

Po chvíli jsem o tom přestala uvažovat. Už mě bolely svaly a pálily mě ruce. Vyprázdnila se mi mysl, až jsem se snažila už jen zapříčinit další a další výkřiky. Přestala jsem potlačovat svoje nadšení a nechala jsem se jím pohltit. Bylo to jednodušší než uvažovat nad tím, jak je to strašné a jaké je to plýtvání životy.

Bez Minaxe už by mi z toho bylo zle. Byla bych zničená.

S ním jsem cítila jen vzdálený záchvěv lítosti, který snadno přehlušily všechny ostatní vjemy v mé mysli i těle. Bitva se slila do jednoho velkého moře pohybu a vytratil se z ní význam.

Vnímala jsem jen jakousi zvrhlou krásu pravidelného přílivu a odlivu těl, horečného pohybu, duhových odlesků od brnění a vášnivého, krví nasáklého boje o přežití.

„Je to nádhra, že?“

Škubla jsem sebou a hledala původce toho známého hedváb-

ného hlasu. V tu chvíli mě jako vlna zalilo Minaxovo štěstí ze shledání.

Eurus postával na vysokém výčnělku na skále nad mými zády a hltal ten výjev jasně zelenýma očima. Nikdo jiný ho patrně neviděl, protože jejich pozornost pohlcoval boj dole na zemi.

Ve své současné podobě nevítaného hosta v těle knížete Eika působil tak, jak jsem si ho pamatovala: mimořádně vysoký a štíhlý s černými vlasy posetými stříbrem, s ostře řezanými tvářemi a listově zelenýma očima. Na sobě měl dlouhý černý kabát, který už na něm nevisel tak volně, jako když jsme se naposled setkali v Sudesii, a stejně tak měl o něco plnější tvář. V ukradeném smrtelném těle se mu zjevně vedlo dobře.

Moje otupělost na okamžik polevila. Samotné pomyšlení, že bychom si mohli být něčím podobní, jako dva bezcitní pozorovatelé, kteří se kochají krásou bitvy, mi zvedalo žaludek.

Sváděla jsem boj sama se sebou. Musela jsem se bít, a hlavně jsem potřebovala zabít Euruse. Minax ve mně se tomu ale bránil a přál si jen dostat se k němu blíž a poslouchat svého pána.

„Přemýšlej, Ruby,“ oslovil mě Eurus a upřel na mě pohled. Povýšený. Bohorovný. „Tohle smrtelné tělo zabiješ, ale boha v něm jen tak nezničíš.“

S potupným pocitem zmaru jsem uhasila oheň ve svých dlaních. Měl pravdu a já to věděla. Mohla jsem jedinečně zabít tělo knížete Eika a zároveň tak zhatit jakoukoli naději na záchranu smrtelného muže, o němž jsem doufala, že se ještě skrývá někde uvnitř. Ničemu by to neprospělo.

„Co chceš?“ obořila jsem se na něj a srdce mi bušilo do žeber, jak se snažilo zadržet rozbouřeného Minaxe. „Přišel ses chvástat? Slaviš trochu předčasně. Nebo se hodláš vzdát?“

Rty se mu zkroutily ve výsměšném úšklebku. „Říkal jsem ti, že dostaneš ještě jednu šanci. Když se mnou teď odejdeš, stáhnu

svoje Služebnictvo, a ukončím tak všechny ztráty na životech. Nikomu, koho máš ráda, nebude nic hrozit.“

Významně se zadíval na Kaie a pak na bratra Mléče a na Arcuse. Tím náznakem výhružky ve mně rozdmýchal vztek.

„Ty si myslíš, že bych se radši ochotně posadila na tvůj trůn, abych ti pomohla zotročit lidstvo, než abych bojovala?“ Znechuceně jsem se na něj podívala. „Proč se s tou otázkou vůbec obtěžuješ?“

„Připadá ti to tak nepochopitelné?“ Tvářil se pobaveně. „Jsi můj potomek, můj nejlepší výtvar.“

„Možná jsi mi pošpinil krev, ale pořád nejsem tvoje dcera.“

„Raději zvolíš svého pokrevního otce než boha?“ Nevěřicně se na mě zahleděl a pak mávl rukou. „Tvůj otec byl chudý, prostý námořník bez sebemenšího nadání. Tvé matce by nikdy nedovolili, aby si ho vzala. Jejich *láska*, kterou vy smrtelní tak uctíváte, byla stejně odsouzená k zániku.“

Zadržela jsem dech a čekala, co přijde dál. Teď nebylo na místě ukájet svou zvědavost, ale nemohla jsem odolat. Právě mi toho o mém otci řekl víc než kdokoli před ním. „Jak se jmenoval?“

Eurus se zasmál. „Mně záleželo jen na tom, aby se jeho loď roztříštila o skálu a on zemřel, dokud jsi byla jen drobeček v lůně své matky.“

„To jsi způsobil ty?“ Jeho samolibý výraz mi to potvrdil a mně se zaťaly ruce v pěst. „Tys ho zabil.“

„Východní vítr dokáže být tak nepředvídatelný,“ poznamenal a vypadal ještě více pobavený mou zlostí. „Žal tvé matky byl opravdu hluboký. Pro Minaxe to byla veliká návnada.“

„Tys to udělal, aby ti snáze podlehla.“ Vytřeštila jsem na něj oči. „Tys zasáhl do světa smrtelníků!“

Položil si prst na rty. „Tiše. Byla to jen nehoda, nešťastný vítr. Nezasáhl jsem a určitě ne přímo. Dané okolnosti jen dodaly Minaxovi důvod, proč opustit Ohnivého krále a místo něj si vybrat

princeznu Rotu.“ Rozhodil bezmocně rukama. „Tohle všechno je mimo mou vládu.“

Odfrkla jsem si. „Použil jsi vítr k vraždě mého otce, rozerval od sebe dva lidi, kteří se milovali, jen abys ze mě vytvořil Temnou.“

„Tahle tvá posedlost ctností mě trápí.“ Stiskl si kořen nosu palcem a ukazováčkem. „Už mě unavuje, jak natvrdlí vy smrtelníci umíte být.“

„Tak proč bys to tedy jinak dělal?“

„Není to taková záhada, Ruby. Už jsem ti říkal, že bys měla usednout na Temný trůn a vládnout za mě. Nemůžu porušit Nebin zákon, ale našel jsem způsob, jak jej obejít. To jsem snad řekl dost jasně.“

„Ta nejasná část je, proč sis myslel, že bych *kdy v životě* spolupracovala. Moje krev neurčuje můj osud. Na tvou nabídku nepřistoupím. Radši bych zemřela.“

„Dobře si to promysli. Když tvoje smrtelné tělo zemře, zatímco jsi propojená s Minaxem, tvoje duše zůstane navždy uvězněná v Obscuru.“

Polkla jsem a svíral se mi žaludek. Než jsem dokázala říct, že mi na tom nezáleží, zvedl se vítr a rozvířil dým z bitvy.

„Před několika minutami ses opájela Minaxovou mocí. Viděl jsem v tvých očích hlad i uspokojení. Chtěla jsi ještě víc. Syrovou sílu bitvy a smrti. Byla to jen malá ochutnávka toho, co bys mohla prožívat. Jen zrníčko soli v nekonečných hodech. Proč si to upírat?“

„Není to taková záhada,“ vrátila jsem mu jeho vlastní slova. „Ty chceš ze smrtelníků vytvářet jen bezduché loutky. Já bojuji za volnost a svobodnou vůli.“

„To jsou jen otřepané fráze o dobrých mravech. Já ti tu nabízím božskou moc a ty mi vracíš jen nějaké směšné poučky.“

Kroutil nade mnou hlavou a v očích mu narůstal chlad. „Znechucuješ mě.“

„Je to vzájemné,“ odvětila jsem mu zřetelně.

Mávl rukou k bitvě pod námi. „Prohráváte.“

Prohlédla jsem si, jak se věci vyvinuly. Naši bojovníci už ustoupili až k poslední ledové překážce před průsmykem.

„Ještě jsme neskončili.“

„Ach tak, vy čekáte na další lodě,“ usmál se Eurus znovu. „To sis vážně myslela, že jim sem dovolím připlout?“

Mou sebejistotu narušil strach. „Co tím myslíš?“

„Východní vítr je nepředvídatelný, holčičko. Je docela možné, že jsou na cestě ke Korálovým ostrovům.“

„Ne!“ Proč jsme to jen nevzali v úvahu? Stačilo mu odklonit lodě z kurzu, aby se postaral, že *nikdy* nedoplují k nám. Předpokládali jsme, že nebude zneužívat svou božskou moc, ale Nebin zákon porušil už dřív a nikdo ho u toho nepřistihl.

Nic se mu nestalo, když mi zabil otce, a teď pozabíjí nás všechny a otevře Bránu.

Zachvátila mě bezmoc. Bez tempesijské a sudesijské flotily jsme byli ztraceni. Odolávat jsme mohli jen po omezenou dobu a naše síly postupně řídly. Každou hodinou a minutou víc a víc.

Srdce mi naplnil oheň a strach se ve mně proměnil v žár. Minax ty plameny přižívoval a ztrácel se v té životadárné směsici agrese, odhodlání, nenávisti a tvrdohlavosti.

Zavřela jsem oči, ukotvila svou mysl a namířila myšlenky k lávě pod zemí. Proudila pod celým ostrovem, kde také ohřívala horký pramen, kam mě předešlé noci zavedl Arcus. Svou schopnost lávu ovládat jsem ještě plně nevytříbila, ale věděla jsem o ní. Jen čekala, až ji spoutám.

A teď mi s tím mohl pomoci i Minax.

Za pár vteřin už jsem ji cítila. Proudila a bublala v pramíncích

horkého magmatu, které vyčkávaly, až je vytáhnu na povrch.

Usměřňovala jsem ten žár a poroučela roztavenému kameni, jako by to byl oheň. Vytáhla jsem ho na povrch uprostřed lávového pole.

Země se otrásla. Kamení se zachvělo a pak zasypalo vojáky pod skálou, kteří se ihned rozutekli. V černém lávovém poli se objevila puklina a hladký tmavý kámen se zvedal, lámal a tříštil nad stoupající lávou.

Magma vytvořilo tlustý proud jako kanál, který odřízl první linii Služebnictva od jeho lučištníků a nových vojáků, kteří přicházeli od pláže.

Uplynul okamžik naprostého ticha, než si naši velitelé uvědomili, co se stalo. Když se rozkoukali, ozval se jen jásot. Arcus ke mně zvedl tvář se širokým úsměvem a oči mu svítily majetnickou hrdostí.

Byla jsem tak unavená, že jsem se nemohla ani usmát. Jen jsem mu ten pohled oplácela a snažila se mu očima posílat lásku.

Naše jednotky se opíraly do Služebnictva s nově získanou silou a tlačily je k příkopu naplněnému lávou, kde čekala smrt.

Otočila jsem se na Euruse se srdcem plným štěstí. Vítězoslavně.

„Možná ty lodě nepotřebujeme,“ poznamenala jsem bez dechu.

Potrásl hlavou a zhluboka dýchal. V očích měl jen mstu. „Vyčerpala jsi mou trpělivost, holčičko. Dal jsem ti spoustu příležitostí vzít rozum do hrsti. Ale ty sis vybrala tohle. Pamatuj si to, až budeš vládnout v Obscuru. Osamělá. Navždy.“

Jeho tělo se najednou sesypalo, jako by ho zasáhl neviditelný úder, a dopadlo na kámen, kde před chvílí stál, s posledním záškubem končetin. A pak už se ani nepohnulo.

Co se stalo? Zmateně jsem pátrala po hradbách. Uvědomil si někdo, kým doopravdy byl, a zabil ho neviděným šípem? Všichni byli ale zaneprázdnění v bitvě, kde nepřestávaly létat šípy,

plameny a mráz tam a zpět.

Chvíli mi to nedávalo žádný smysl.

Pak se ale Minax zatetelil radostí, když se začal soustředit na bitvu namísto nehybné postavy knížete Eika.

S nevýslovným strachem jsem se podívala, co mu přináší takové vzrušení a nadšení. Mezi veliteli se na mě jeden z Mrazivých generálů nízkého vzrůstu s prošedivělými vlasy ohlížel s pohledem plným očekávání. Minax poskočil, když ho poznal. Generálovi se vítězoslavně leskly oči hladem po krvi a na obličej se mu rozprostíral pomalý úsměv. V tu chvíli jsem pochopila, že jeho tělo obsadil Eurus. Na tváři měl šplíchanec krve a měl stále vytažený meč. Jeho stříbřité ostří zabořil do...

Celá jsem sebou trhla.

Ne. On ne. Ne, tohle se nestalo!

Mezi veliteli se začaly ozývat výkřiky. Zastavilo se mi srdce. Zastavil se i čas. Vznášela jsem se v okamžiku naprosté otupělosti, úplně oddělená od vlastního těla. Všechno se mi rozmazalo a dech se mi zadrhl v hrdle.

Od té chvíle jsem už jen sledovala, jako bych byla uvězněná v noční můře.

Mysl i tělo mi zachvátila ostrá bolest, přicházely jen vlny a vlny utrpení a narážely na zdi mého zdravého rozumu.

Dávala jsem se, jak ostatní generálové zatýkají vraha a činí spravedlnosti zadost tím, že mu podřízli krk. Jeho tělo se sesunulo k zemi, ale spravedlnosti se nedosáhlo. Generál byl pouhá skořápka. Eurus do něj vstoupil, donutil ho zvednout ruku s mečem a...

Neděje se to neděje se to neděje se to

Vytáhli z něj meč a rukama podepřeli tu silnou, neporazitelnou postavu a položili ji na zem. Dávala jsem se jako zamrzlá a moje mysl si pořád stavěla ochranné hradby.

Ne ne ne ne neděje se to neděje se to neděje se to

Rozepnuli mu kožené brnění a pod ním byla vidět jeho kreví zmáčená košile. Takové krve. Když jsem si prohlížela jeho milovanou tvář, jednotlivé podrobnosti mi nezapadaly do sebe. Jeho krásné ledově modré oči jen zíraly do nebe, ale nic neviděly.

Ne ne on ne neděje se to ON NE

Od útesů se odrážel hrozný zvuk jako kvílení zvířete a pak dusivé vzlyky.

Trásla jsem se, křičela a vypouštěla nekonečný proud slov, která mi možná ani nepatřila.

ČÁST III

TŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Beznaděj. Minax si ji vzal pro sebe. Žal. To je na mě moc!

Stulila jsem se do klubíčka a kývala se tam a zpátky. Spadla jsem na kamenné hradbě tam, kde jsem stála, a modlila se za zapomnění. Dole zuřila bitva, ale nebyla pro mě skutečná. Nic už nebylo skutečné.

„Nesahejte na ni!“ okřikl Kai lučištníky, kteří ke mně přispěchali, když mě slyšeli křičet. „Já se o ni postarám.“

Už na tom nesejde nesejde na tom neděje se to neděje se to

„Ruby?“ ozval se sotva slyšitelně Kaiův hlas. Podával mi ruku. Chtěla jsem ho přes ni akorát plácnout, jenže to bych musela rozmotat ruce kolem svého trupu a pak bych se rozletěla na milion kousíčků a už by mě nikdy nikdo znovu neposkládal.

Neděje se to neděje se to neděje se to

„Ruby? Dovedu tě za ním.“ Zavrtěla jsem hlavou, celé to popřela.

„Nesou teď jeho tělo do bezpečí.“

Jeho tělo? Ne! Dál jsem důrazně vrtěla hlavou. Neděje se to neděje se to neděje se to

„... a poslali jsme někoho pro Lucinu.“

Lucina! To jméno proniklo skrz všechen ten chaos. Lucina byla přece léčitelka!

Zvedla jsem hlavu a podívala se mu do očí se zoufalou nadějí. Vypadal ale tak zničeně, že jsem musela uhnout pohledem.

„Tak pojď,“ vyzval mě jemně a sehnul se ke mně, aby mě vzal za ruku a pomohl mi na nohy.

„Lucina,“ zopakovala jsem ochraptěle a dál mnou prostupovala bolest rozžhavená doběla.

„Ano, půjdeme spolu za ní,“ ujistil mě. „Pojď se mnou.“

Nějak jsme došli od hradby až k plácku před Bránou. Arcuse položili přímo k ní a zalévalo ho její světlo. Vypadal stejně krásně jako obvykle, ale ležel se zavřenýma očima a strnulým hrudníkem.

Když jsem se přiblížila, lidé, kteří se okolo něj seskupili, se odklidili z cesty a udělali mi místo. Mezi nimi klečel i bratr Mléč, ale na tom mi teď nezáleželo. Padla jsem na kolena, sklonila se nad Arcusem a vzala mu obličej do dlaní. Měl studenou kůži, ale to on měl vždycky. Halenu měl zmáčenou modrou krví, ale tam jsem se dívat nechtěla. *Neděje se to.*

„Arcusi?“ zašeptala jsem. „Probud' se, láska.“

Kai vydal tiché, útrpné zakvílení a komusi něco pošeptal. Dívaly se na mě známé tváře, členové naší posádky na lodi.

Ale na nich nezáleželo. Na nikom jiném nezáleželo. Upřela jsem pohled na jeho oční víčka a usilovně je přesvědčovala, aby se otevřela. „Vzbuď se vzbuď se vzbuď se.“

Slyšela jsem sama sebe jako z dálky. Rozkazovala jsem mu a prosila ho, aby otevřel oči. Po několika minutách se dostavila prostá a ošklivá myšlenka, která se mi usadila v hlavě jako mrchožravý pták.

Je mrtvý.

NE!

Na nejistých nohou jsem se odbelhala k Lucině a sevřela jí paži. „Uzdrav ho.“

Její zlaté oči pohasly hlubokým zármutkem.

„Uzdrav ho!“ Můj ochraptělý výkřik se odrážel od útesů a ta slova se znovu ozývala několikrát zároveň. „Podle příběhů... vyléčíš... jakoukoli ránu.“ Teď už jsem jen lapala po dechu. „Uzdrav ho.“

„Tělo mu uzdravit umím,“ vysvětlila mi zastřeným hlasem. „Ale duše z něj odchází krátce po smrti. I kdybych mu zacelila rány, tak... tvůj Arcus už odešel do zásvětí...“

„To teda *neodešel!*“ zachraptěla jsem zuřivě. „On by mě nikdy neopustil.“

Nasála vzduch a oči se jí rozšířily při pohledu na něco v těch mých. „Zkusím to.“

Zvedla ruce k nebi a naplnila si je slunečním světlem, až znovu vypadala zlatá. Potom je namířila k zemi a vypustila světlo do Arcusovy rány. Zasyčela jsem strachy, že mu ublíží. Stále jsem nechápala to, že necítí bolest.

Všichni tiše stáli okolo těla, které zářilo světlem, a vyčkávali. Sevřelo mě nesnesitelné napětí, jako bych se teď mohla rozletět nebo se naopak zřítit k zemi a rozpadnout se na kousíčky.

„A je to,“ pronesla nakonec a těžce popadala dech. Nadzvedla mu halenu, aby se podívala, otřela mu krev okrajem košile a přikývla. „Zahojila se mu rána.“ Položila mu ruku na krk a ucho k ústům. Pomalu se na mě podívala. A zakroutila hlavou.

Teprve teď jsem to skutečně pochopila. Odešel.

Bolestí jsem se musela předklonit a spadla jsem znovu na zem k Arcusovi, kterého jsem skoro neviděla skrz slzy. Položila jsem mu ruku na tvář. Na můj dotek měl odjakživa nějakou odezvu. I ve spánku se mu vždy zachvěly řasy. Nebo si k sobě přitiskl mou ruku a snažil se ke mně přiblížit.

„Vrať se mi,“ prosila jsem ho, šeptala mu tichá slova a snažila se ho nalákat na svůj hlas. Minuty plynuly a já pořád jen něco

žvatlala – prosila ho, vábila a vyhrožovala. „Já tě neopustím. Nikdy se tě nevzdám.“ Přitiskla jsem mu rty na tvář a sledovala, jak mu po tváři stékají moje slané slzy a mění se na led, než mu dotekly k uchu.

Hrudník se mi otrásal pláčem. Neovladatelně jsem se klepala a do trupu mě bodala bolest, jako by se mi mezi žebra zapíchla dýka. Teplota mi přeskočila z horké na studenou, jako by se mi spolu se srdcem rozpadal i ohnivý dar. Položila jsem si ruce na srdce, jako bych ze sebe to utrpení mohla vyškrábat nehty.

Nesnesitelné. Otevírala se moje stará, hnisající rána z doby, kdy zabili mou matku.

Tahle ztráta mě zlomí.

Zevnitř už mě šířalo černé zoufalství.

„Cirrus, prosím!“ žadonila jsem s hlavou obrácenou k nebi. „Sud! Forsi! Vraťte mi ho.“

Nic.

Volala jsem k Tempusovi i k Neb.

Nic.

Ne ne ne to nemůže být pravda!

Ale věděla jsem, že je. Někdy během posledních minut se zhroutila moje zeď postavená ze lží sobě samé. A já se zhroutila s ní.

Po několika vteřinách vystřídala mou bolest otupělost.

Minax! Ještě nikdy jsem za něj nebyla tak vděčná. Úleva se mi šířila celým tělem kousíček po mučivém kousíčku.

Vstoupila jsem do jeho vědomí. Šeptal mi sladká slova útěchy a tiše mi předkládal různé nabídky. Vyléčí mě. Zbaví mě té neúnosné bolesti.

Mohla jsem se rozhodnout, že už nikdy nebudu nic cítit.

Stvoření pozorně vyčkávalo, připravené okamžitě jednat. Stálo jediné moje slovo.

Z jedné vteřiny váhání se staly dvě.

Svět plný nekonečného utrpení? Nebo požehnaná otupělost?

To byla snadná volba.

Ano, odpověděla jsem. Ano, zbav mě toho všeho.

Hranice mezi mnou a netvorem se rozpadla na popel. Minax se vedral na své místo tak rychle a násilně jako nikdy předtím a zaplnil mi srdce i mysl až po okraj.

Žal se rozplynul na mlhavou břečku bez citu a z bolesti se stalo jen vzdálené popíchnutí. Myšlenkami se mi proháněly různé pocity a pohnutky, ale ty zmizely a nahradily je potřeby a přání netvora, který ten zmatek jen rozostřoval.

Zvedla jsem hlavu a poprvé za dlouhé minuty jsem se rozhlédla po svém okolí. Z lávového pole se ozývalo řinčení zbraní a křik, nikterak daleko od nás. Nasála jsem vůni kouře a krve, bolesti a ztracených životů. Opojně aroma.

Ano, my – já a Minax jako jediná bytost – tuhle ztrátu překonáme.

„Ruby?“ ozvala se Lucina nejistě.

Zvedla jsem se a otočila se k ní zády. Teď už byla bezvýznamná.

Brána přede mnou pulsovala a slyšitelně bzučela. Její medově zlatý povrch se vzdouval a chvěl, jako by do něj zevnitř naráželo beranidlo.

Bezpočet stínů bojovalo o svobodu. Duše lidí zabitých Minaxy se draly ven. Vrhaly se proti prasklině, zoufalé, divoké a šílené touhou po volnosti.

Teď už to bylo jasné. Dnes jsem zabíjela, když mi Minax ovládl srdce. Pokud byla Lucinina teorie o blízkosti k Minaxovi v okamžiku smrti správná, navýšila jsem počet duší, které se teď opíraly o Bránu a snažily se uniknout. Možná jsem hrála Euruovi přímo do karet a nevědomky mu pomohla.

Kdybych si to uvědomila dřív, ta myšlenka by mě znepokojila.

Teď jsem jen čekala a oslňovalo mě tepající světlo.

Lucina zakřičela. Hrozbu postřehla příliš pozdě. Vystřelila pruh ze světla na Bránu a rozdávala rozkazy, aby jí ostatní pomohli. Potřebovala mrazivý oheň.

Nespouštěla jsem oči z Brány. Povrch se okolo praskliny prohnul, jednou, dvakrát, jako když se vytrvale tlačí tupým nožem do tkaniny. Nůž nakonec prorazil ven. Prasklina se roztrhla, rozšířila se a ven se hrnuly stíny, přízraky tančící na větru, všechny se draly za svobodu.

Kai s bratrem Mléčem přispěchali k nim se zvednutýma rukama a jejich oheň a mráz se setkaly a slily se do narychlo vytvořené základní podoby mrazivého ohně. Třpytivý sloupec pak namířili na díru a snažili se zabránit škodám. Stíny se v modrobílém světle třásly, ale dál pokračovaly v útoku, až jeden z nich vyklouznul úplně.

Minaxové jásalí, když získali svou svobodu. Díky svému spojení s nimi všemi jsem prožívala jejich surovou radost a slyšela jejich nadšené myšlenky.

Dost bylo vězení! Dost bylo hladu! Svět je naší hostinou a my po něm lačníme.

Smrtelné utrpení bude naším životem.

Začala dlouhá temná noc.

TŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Bitevní pole už ve mně nevzbuzovalo strach ani odpor. Byly to hody.

Natáhla jsem krk, podívala se ke svému místu na hradbách a zase ho zavrhlá. Bylo to příliš odlehlé, moc daleko.

Přála jsem si, aby mi řev bolesti propichoval bubínky. Chtěla jsem šplíchance krve na tváři, vdechovat pach potu a strachu a na jazyku cítit chuť kouře. Chtěla jsem to všechno nasát a sama se stát bitvou.

Když jsem překročila mrtvé tělo muže přibližně mého vzrůstu, sklonila jsem se k němu, vytáhla jeho krátký meč a zatočila s ním kolem zápěstí. Dokonale splňoval moje požadavky. Chtěla jsem být přímo u obličejů svých nepřátel a sledovat, jak jim z očí vyprchává život, až padnou. Vzala jsem si i jeho štít. Byl tak malý a lehký, jako by mi ho vyrobili na míru.

Prošla jsem skrze naši poslední obrannou linii – vojevůdci měli moc práce na to, aby mě postrehli – a došla až ke kluzké, krví promáčené zemi, kde jsme čelili svým protivníkům. Přesunula jsem se až dopředu, různě jsem se proplétala, otáčela, uskakovala a v každou chvíli jsem přesně věděla, kam se hnout a odkud uhnout.

V hlavě se mi promítaly záblesky různých pohledů na svět stovkou očí zároveň. Uniklí Minaxové posedlí bojovníky po celém bitevním poli nehledě na to, za koho bojovali a na čí straně stáli. Přeskakovali mezi jednotlivými lidmi, plnili jim hlavu, pili z jejich srdcí cit, posilovali jejich krvelačnost a nasávali bolest a smrt.

Uvědomila jsem si, že tímhle způsobem si Minaxové mohli určit výsledek bitev. Když si vybrali, kdo se jim líbí, byl díky nim neporazitelný.

Nevěděla jsem, zda bych dovedla přimět Minaxe, aby se obrátil proti svému stvořiteli, kdyby jim to on zakázal. Ale mohla jsem je využít pro svoje vlastní záměry: pomsta provedená mou vlastní rukou.

Kdokoli následoval Euruse, byl mým nepřítelem.

Napůl jsem se smála a napůl ječela, když jsem divoce a radostně běžela dopředu. Točila jsem od nepřítele k nepříтели – krok, bod, úskok, kryt, úder, švih –, zabíjela jsem je všechny. Za několik minut jsem byla celá od krve a ani kapka z ní nebyla moje. Nasávala jsem znalosti vojáků posedlých Minaxem, takže jsem věděla přesně, jak umístit svoje tělo, meč a štít. Mí protivníci se pohybovali tak pomalu, jako by snad čekali, až je zasáhnu. Jako by mě k tomu vyzývali, prosili mě o to.

Skrze Minaxe jsem pak věděla, kde se v jakoukoli chvíli nachází Eurus. Přeskakoval z hostitele k hostiteli stejně jako jeho stíny a snažil se nás pozabíjet a posílit své stoupence. Chtěl zničit naši stranu.

Jako by mi četl myšlenky, vydal rozkaz svým stínům, aby nás zničily, poštvaly nás proti sobě vzájemně.

Ihned jsem vyslala opačný povel. *Bojujte proti Služebnictvu!*

Minaxy to zmátlo, a tak váhali.

Zavrčela jsem a udeřila mečem proti zbrani protivníka tak sil-

ně, až se mi zlomil. Odhodila jsem ho stranou, uhýbala a uska-
kovala, až jsem doběhla k příkopu s lávou. Služebnictvo do ní
naházelo kamení a balvany, až vznikl most, přes nějž pak mohlo
na druhou stranu.

Zuřila jsem. Upnula jsem svou pozornost na lávu a vytáhla jí
velkou vlnu zdviženýma rukama.

Sice tě nemůžu zabít, promlouvala jsem k Eurusovi skrze Mi-
naxe a věděla, že mě dobře slyší. *Ale můžu pobít tvoje stoupence*
do jednoho.

Ale beze všeho, zkus to, poslal mi Eurus myšlenku zpátky po-
baveným tónem.

Náhle mě zasáhla vlna trýznivé bolesti. Nehybně jsem se ská-
cela k zemi a láva s velikým šplouchnutím spadla zpátky do své
beztvaré podoby a vystříkly z ní kapky, jež poranily naše vojáky
i Služebnictvo bez rozdílu. Vyškrábala jsem se na nohy a hleda-
la, kdo nebo co mi zasadilo tak ničivý úder.

U boku se mi objevila koule světla...

Prásk!

Zřítíla jsem se na všechny čtyři a v hrudníku mi hořel doběla
rozžhavený oheň i spalující mráz. Minax se svíjel a ječel a snažil
se mi uniknout ze srdce. Pevně jsem ho držela v sobě.

Co mě to praštilo? Prohlížela jsem si bitevní pole široko daleko.
Odshora až dolů.

Támhle! Z hradby, kde jsem předtím stála já, se na mě dívala
Lucina. Zvedla ruce, nabrala do nich slunce a vytvořila si tak
světelnou zbraň.

PRÁSK!

„Uf!“ Povedl se jí přímý zásah.

„Já bojuju na tvé straně!“ zařvala jsem, ačkoli stála příliš dale-
ko z doslechu.

Už si tvořila další kouli a mě náhle zachvátil strach. Lapala

jsem po dechu, uhýbala a kroutila se, schovávala se v největší bitovní vřavě, proplétala se skrze zápolící bojovníky a ze všech sil se snažila vyhnout další střele.

PRÁÁÁSK!

Dopadla jsem na zem. Jasný záblesk světla vyděsil i vojáky tak, že křičeli. Před očima se mi udělalo bílo a chvíli trvalo, než se mi vrátil zrak.

Co to *dělá*? Nejistě jsem se postavila a motala se jako opilec. V hlavě mi zvonilo a na hrudníku jako by mě pálila otevřená, tepající rána.

„Za tohle tě zabiju!“ Propletla jsem se bitvou zpátky k průsmyku. Zradila mě Šalfija! Měla jsem pravdu, když jsem jí nevěřila. Celou tu dobu pracovala proti mně!

Když jsem se dostala až k průsmyku, vyškrábala jsem se po strmém svahu k hradbě a připravila si v dlaních oheň.

Než jsem ale dosáhla vrcholu, Lucina mě oslovila. „Nevzdoruj mi, Ruby!“ Byla blíž, než jsem čekala. Věděla, že k ní jdu.

Vypustila jsem svůj oheň.

Znovu mě srazilo její světlo a vyrazilo mi dech. Lapala jsem po vzduchu, šílená bolestí a potřebou jí to oplatit.

„Proč?“ zasípala jsem.

„Nechala jsi to stvoření, aby tě ovládlo,“ opáčila a přiblížila se ke mně. Bezmocně jsem se zmítala s rukama přitisknutýma na hrudník. „To ti nemůžu dovolit.“

„Zabiju tě!“ vydechla jsem a vysílala k ní záštiplný pohled.

„Začni. Se. Ovládat!“ poručila mi. Skláněla se nade mnou s vyceněnými zuby a z očí jí sršely zlaté plameny jako příslib dalšího útoku. Takový pohled bych si u ní nikdy v životě nedovedla ani představit.

„Já ti neustoupím,“ zavrčela jsem a skrývala jsem před ní dlaně plné ohně.

Prásk! Další světlo. Do krku se mi dral výkřik. Hrozně to bolelo. Nadávala jsem jí do různých věcí ve dvou jazycích.

Znovu výhruzně pozvedla další zářivou kouli a čekala. „Tohle není žádná hra, Ruby. *Poslouchej mě!*“

Dokázala jsem se na ni už jen mračit a popadat dech, jak jsem byla oslabená.

„Vím, že jsi právě utrpěla strašnou ztrátu,“ pokračovala o něco jemněji, „ale stále tě potřebujeme. Brána je otevřená, trhlina se rozrůstá a Minaxové utíkají ven. Noc se šíří světem a až ho pokryje, už nedokážu udělat nic, abych to zastavila! Chápeš to? Potřebuju tě, Ruby! Potřebuju, abys udělala to, za čím jsi sem přišla!“

„Už je pozdě,“ otrásla jsem se a promnula si hrudník. „Odevzdala jsem se Minaxovi. Nemůžu zpátky.“

„Jistě že můžeš! Najdi v sobě světlo a vyhrabej se ven! Neblázni, ty přece nejsi tak hloupá.“

„Přestaň mě urážet!“ okřikla jsem ji ochraptělým hlasem.

Zabij ji, naváděl mě Minax.

Kdyby to jen šlo! Byla neporazitelná!

Lucina kroutila hlavou nad tou marností. „Pokud v sobě to světlo nenajdeš teď, Ruby, tak už nikdy! A všichni budeme ztraceni.“

„Já se k té bolesti nevrátím,“ oznámila jsem jí. „Nemůžu se Minaxe pustit.“

„Potom tvůj Arcus zemřel nadarmo,“ udeřila na mě a ta slova se nějak prodrala skrze moje umrtvené city a zabořila se mi do srdce jako nůž. „Akorát popliveš jeho památku.“

„Ani se neodvažuj vyslovit jeho jméno!“

„Viš, že mám pravdu. Stejně tak, jako já vím, že se zachováš správně.“

Sebrala jsem trochu síly, abych se vydrápala na kolena, a upře-

la na ni vzdorovitý pohled. „Stačí mi jen počkat, až se setmí. Viděla jsem tě ve tmě. Jsi bezmocná!“

„To je pravda,“ přikývla. „Jsem. A pokud si to rozmyslíš až v tu chvíli, už bude pozdě. Pro tebe. Pro mě. Pro nás všechny.“

Skryla jsem si obličej v dlaních a cítila se zmatenější a rozpolcenější než kdy v životě. „Nemám dost síly,“ přiznala jsem a spustila ruce. „Ty si myslíš, že jsem silnější, než ve skutečnosti jsem.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Já... nejsem taková, jako mě vidíš. A nedokážu udělat to, co po mně žádáš.“

„Ale ano. Vstoupíš do Obscura a osvobodíš smrtelné duše. A pak si k sobě zavoláš všechny Minaxe a přiměješ je zůstat uvnitř, zatímco já opravím Bránu. Musí to být teď, dokud je ještě světlo.“ Podívala se na slunce, které už se sklánělo ke špičkám sopek. „Zbývá nám nanejvýš hodina, Ruby. *Není čas váhat!*“

„Musím se za něj pomstít,“ naléhala jsem, aby mě pochopila.

„To uděláš. Tím, že jednou provždy zastavíš Euruse. Tak získáš svou pomstu.“

Polkla jsem a nadechla se. „Možná už nikdy nevyjdu ven.“

„Věřím tomu, že ano, Ruby. Věřím, že dokážeš cokoli.“ Trhaně se nadechla. „A pokud budeš muset přinést tu nejvyšší oběť, celý svět ti bude vděčit za svou svobodu. Nestačí ti to k tomu, aby ses alespoň pokusila?“

Zavřela jsem oči. Co by si ode mě přála moje máma? Co by si ode mě přál Arcus?

„Dobře,“ rozhodla jsem se a postavila se na nohy.

„Jsem na tebe nesmírně pyšná,“ odpověděla.

Když jsem klopýtla, podepřela mi rameno. Zašklebila jsem se při dotyku světla pod její kůží, ale zatnula jsem zuby a znovu našla rovnováhu. Přikývla a pustila mě.

Zasmušila se. „Nerada to říkám, když už toho obětuješ tolik, ale čeká na tebe ještě jedna věc, než budeš moci projít Bránou.“

Vzduch okolo nás jiskřil a skrz všudypřítomná oblaka se prodral proužek světla, vstoupil Lucině přímo do rukou a pokryl jí celé tělo. Jako krystal, který láme sluneční paprsky a soustředí je do jednoho bodu, si naplnila ruce a zasáhla mě přímo do hrudníku mocným svíticím bleskem. Svezla jsem se na kolena a samy od sebe mi vylétly ruce vzhůru, abych se ochránila, ale světlo do mě vstoupilo i přesto.

Teď už jsem věděla, čím si moje matka prošla, když se vzdala svého daru. Naše ohnivé povahy dávaly Minaxovi převahu, a tak jsme se obě rozhodly se dobrovolně vzdát ohně. V tu chvíli jsem ale měla pocit, jako by mi vysekávala srdce kosou z těla. Bolelo to tolik, že jsem ani nemohla křičet. Klečela jsem a jen sebou šubala, zatímco mi nelítostné světlo vyvrtávalo cestičku do středu hrudi.

Ze špiček prstů mi odcházel žár, z mých žil do jejích rukou. Otevřela jsem oči a musela je přimhouřit před zapadajícím sluncem. Nebe pokrývaly barvy ohně a krve.

Lucina mlčky padla na kolena vedle mě.

Klepala jsem se, popadala dech a srdce mi nepravdělně a divoce bušilo, když si zvykalo na novou skutečnost. Teď už jsem nebyla ohnivá. Žádné žhavé emoce, kvůli kterým bych byla zranitelná vůči Minaxům. Žádná vašeň, která by mi zamlžila mysl.

Žádný dar.

Žádná já.

Setřásla jsem ze sebe sebelítost i žal.

Mým jediným cílem teď bylo porazit Euruse. Žila jsem jen pro to. Ať už to mělo znamenat cokoli.

Byla jsem připravená projít Bránou světla.

TŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Brána stále jiskřila a zářila, ale tenká tmavá linka na jejím povrchu se rozšířila.

Několik dvojic Mrazivých a Ohnivých mistrů tu vytvářelo svou verzi mrazivého ohně, aby zatarasili východ. Navzdory všemu tak zpomalili pohyb stínů natolik, že stály v podstatě na místě. Lucina odrážela unikající stíny paprsky slunce, aby nemohly posednout mistry při práci.

Když jsem se přibližovala, viděla jsem, jak bratr Mlěč klečí u Arcusova nehybného těla. Obrátil se mi žaludek, ten pohled mi trhal srdce na kusy. Na chvíli jsem zatoužila se znovu odevzat Minaxovi.

Namísto toho jsem se přiblížila k Arcusovi a roztřásla mě nová vlna žalu, která mi naplnila hrudník. Rozmazalo se mi vidění a měla jsem co dělat, abych se udržela na nohou.

„Byl pro mě jako syn,“ pípł bratr Mlěč hláskem, který vůbec nepřipomínal ten jeho. Otřela jsem si oči, abych lépe viděla, jak se sklání nad nehybnou postavou a ramena má tak ohnutá, jako by mu někdo bičoval záda. Jako by jeho zármutku nedokázaly ulevit ani slzy. Počkala jsem, než se znovu posadí na paty, a několikrát se zhluboka nadechla, než jsem k němu promluvila.

„Jdu teď do Obscura,“ oznámila jsem mu hlasem plným neprolitých slz. „Chtěla jsem vám jenom říct...“ Polkla jsem, hledala správná slova a pak jsem to vzdala. Žádná vhodná slova neexistovala.

„Věřím ve vás, slečno Ruby Otrerová.“ Když ke mně otočil hlavu, viděla jsem v jeho modrých očích pokrývku mlhy, ačkoli se snažil donutit svoje rozechvělé rty k úsměvu. „Věřil jsem ve vás odjakživa. Běžte. Ať jsem na vás hrdý. Ať je na vás hrdá vaše bohyně. A zachraňte nás všechny.“

Objala jsem ho a byla mu vděčná, když mi položil jednu ruku na záda, aby mi to gesto vrátil. „Děkuji vám za to, co jste mě naučil. Za všechno.“

„Udělal bych to znovu,“ odpověděl zlomeným hlasem, „stokrát dokola, a ještě bych děkoval Forsovi, že mi k tomu dal příležitost.“

Pokusila jsem se o úsměv a téměř se mi to povedlo.

„Bohové s tebou, Ruby.“

Kai moje jméno vyslovil tiše ale zřetelně. Hluk z bitvy zněl tlumeně na tomto místě plném důstojného ticha. Kývl na mě, když s jedním z Mrazivých bojovníků právě přestali vytvářet mrazivý oheň. Kůži měl lesklou od potu a oči se mu leskly vyčerpáním. Narovnal se a usmál se na mě, jako bychom se právě potkali na procházce. Polkla jsem a kývla na něj, nic víc už bych nedokázala.

Věděla jsem, že přišel čas. Dával mi teď několik okamžiků, abych mohla vstoupit do Brány.

Naše oči se setkaly. Chvilí se na mě usmíval, ale pak jeho obličej znovu posmutněl.

„Dávej na sebe pozor, ptáče,“ zavolal na mě přiškrceným hlasem. „Vrať se nám. Pamatuj si, že jsi výjimka ze všech pravidel.“

Promnula jsem si oči. Od této chvíle už žádné další slzy, slí-

bila jsem si. Záleželo na mně příliš mnoho, abych se poddávala pocitům, jež by mě mohly rozptýlit.

„Doufám, že tě brzy zase uvidím, Kaii,“ řekla jsem. Přikývl a pak se mu znovu zkrivil obličej a otočil se ode mě pryč.

Sklonila jsem se k Arcusovi, vtiskla mu polibek na studenou tvář a odhrnula mu vlasy z čela.

„Sbohem, láska,“ zašeptala jsem.

Snažila jsem se od něj odejít, vyškrábat se na nohy, ale odmítaly mě poslouchat vlastní svaly a všechno ve mně chtělo zůstat na místě. Teď, když přišla správná chvíle, jsem ho nemohla opustit. Uvědomila jsem si, že bylo bláhové si myslet, že ho opustit dokážu. Nemohla jsem jít!

„Já ho pohlídám, Ruby,“ oznámila mi Lucina soucitně. „Musíš zachránit ty, kdo přežili.“

Zavřela jsem oči, přitiskla k Arcusovi naposledy čelo a donutila se postavit. Ztuhle jsem došla k Bráně, jako kdybych se tlačila proti proudu.

Lucina stála se zdviženýma rukama a otevřenými dlaněmi a chránila mistry proti utíkajícím Minaxům.

Než jsem vkročila dovnitř, jednou rukou si z krku sundala řetízek s přívěskem. Mezi prsty jí zářilo světlo, když mi podávala svůj náhrdelník.

„Cirrusin krystal,“ vysvětlila. „Ukáže ti cestu tmou – ale taky ti odhalí tvoje vlastní světlo, když ho budeš potřebovat. Kdyby tě na tom místě přemohla bezmoc, chci, abys měla něco, čím ji překonáš.“

„Ty ho nepotřebuješ?“

„Je můj a můžu ho dát, komu chci.“

Stiskla jsem jej v dlani. „Děkuji.“

„Napřed osvobod' duše mrtvých. Zůstávají v pasti, protože se drží temnoty. Když se jí vzdají, budou moci projít Bránou jako

světlo a přesunout se do zászvětí. Teprve až všechny odejdou, bude jisté, že Brána vydrží.“

Přikývla jsem, aniž bych si byla jistá, že to dokážu, nebo že je to vůbec možné.

„Potom si k sobě zavolej Minaxy, kteří unikli ven,“ pokračovala. „Mělo by je to k tobě táhnout. Až vstoupí do Obscura skrze prasklinu, zavřu Bránu.“

Bez jediného dalšího slova jsem vstoupila dovnitř.

Jakmile jsem prošla skrze vrstvu světla, v uších mi začal zvonit jekot duší.

Kvílíci, zběsilé duše vířily vzduchem jako netopýři, poletovaly tam a zpátky, svištěly a narážely do Brány. Cítila jsem je, jako mávání supích křídel za svými zády, jako palčivé kousání větru na obličej a drásání pařátů na krku.

„Zastavte se! Přišla jsem vám pomoci!“ Můj křik se utopil v okolním rámusu. Snažila jsem se napojit na jejich myšlenky, jen se k nim natáhnout a dotknout se jejich myslí, jako jsem to dělala s Minaxem, ale tady panoval jen zmatek. Duchové se urputně vrhali proti Bráně a snažili se ji prolomit. Výsledné burácení bořilo veškerý rozum a všechny myšlenky měnilo v chaos.

Sklonila jsem hlavu a probíjávala se vpřed, klopýtala jsem a hledala alespoň kapičku ticha. Vzteklych a trpících duší však byla nesmírná spousta a křičely příliš nahlas. Nakonec jsem byla tak zahlcená, až jsem se stočila na studenou kamennou zem, zacpala si uši pěstmi a přála si zahrabat se do země, abych se odsud dostala pryč.

Ucho mi rozsekl pařát, až jsem zasyčela bolestí a zvedla ruku, abych zastavila krvácení. Něco se mi vykulilo z dlaně a vytrysklo z toho světlo. Jekot sice zesílil, ale ozýval se z větší dálky. Když se mi vyjasnil zrak, viděla jsem, co jsem to upustila.

Cirrusin krystal. Leskl se, pulzoval bílým ohněm a ozařoval okruh asi dvacet stop okolo sebe. Okřídlené přízraky s ostrými pařáty se držely těsně u jeho okrajů, jako by se toužily přiblížit, ale buď se bály, nebo nemohly.

Zvedla jsem řetízek na krystalu a postavila se. Zkusmo jsem ho rozhoupala, a když se světlo pohybovalo tam a zpátky, duchové ječeli a pohybovali se také, aby se dostali od jeho záře.

Díky, Šalfíjo.

Minax v mém srdci vyslal záchvěv radosti, že poznává některé ze smrtelných duší, a spokojeně si sestavoval jejich seznam. Řadě z nich způsobil smrt za tisíciletí, která strávil v Sudině trůnu. Některé z nich už v Obscuru věznili celá staletí. Přemýšlela jsem, jestli mi vůbec budou rozumět.

„Už nejste vězni,“ oznámila jsem pomalu. „Chci vás osvobodit.“

Jejich řev mírně utichl, duše se vznášely ve tmě, jako by mi naslouchaly.

„Pojďte blíž,“ vyzvala jsem je, ačkoli se mi strachy trásly ruce i nohy. Kdybych si mohla promluvit s jednou po druhé, možná bych jim mohla pomoci mi porozumět.

Zdálo se, že se bojí světla a nemůžou nebo nechtějí vstoupit do jeho záře. Sevřela jsem ruku okolo krystalu a nechala z něj čouhat jen špičku, kterou jsem namířila dolů a nakreslila tak světelný kruh kolem svého těla. Duchové se ke mně okamžitě nahrnuli a zastavili se těsně u světla.

„Pomůžu vám,“ oznámila jsem jim. „Ale musíte mi za to něco dát. Potřebuji od vás vaši temnotu.“ Ucouvli přede mnou. Cítila jsem jejich strach a jejich zuřivý, hluboce zakořeněný odpor k tomu, co po nich žádám.

Zašeptala jsem: „Jenom trošku.“ Nastavila jsem dlaň jako misťičku. „Naplni mi dlaň stínem. Nebude to skoro nic. Ani ti to nebude chybět.“

Ani jsem nedýchala.

Přiblížila se ke mně jedna duše. Když přišla ke světlu, začala se měnit. Ze stínu s křídly se stala žena v černých šatech posí-
tých perlami. Hlavu jí zdobila zlatá páska. Vylekaně jsem couv-
la, když jsem v ní poznala korunu královny Nalani.

O chvíli později jsem pochopila. Tak tahle duše vypadala za
života. Byla to Ohnivá královna z minulosti. Nejspíš byla moje
příbuzná, možná i moje babička z matčiny strany! Kéž by jen
mohla mluvit, abych se jí mohla na něco zeptat a zjistit toho
o ní víc.

Ale nezáleželo na tom, teď už ne. Šlo jen o to, abych osvo-
bodila její duši, aby Lucina mohla uzavřít Bránu. Docházel mi
čas.

„Naplň mi ruku temnotou,“ oslovila jsem ji a sledovala, jak
se jí na tváři střídá strach a úzkost. Čím déle ji ozařovalo měkké
světlo z krystalu, tím více vypadala jednolitě.

Položila mi přízračnou ruku dlaní na dlaň. Mrazilo mě to
a pak páliło, když do mě vstupovaly hedvábné paprsky stínů,
jež se přelývaly z jejího těla do mého. Nasála jsem vzduch, když
mi žilami do srdce vstupovala drsná vášň jejích nejtemnějších
pocitů.

Strach. Zlost. Bezmoc. Rozervané a zvrhlé tužby, jež se nikdy
neměly naplnit. Její vzpomínky sice dávno zemřely a zanikly vli-
vem času a věznění, ale pocity z nich jí zůstaly. Všechny do mě
vstoupily naráz a naplnily mě trýzní.

Třásla jsem se jako osika, když jsem vstřebávala její stíny a na-
sávala je kůží, tahala je do sebe rychleji, než mi je dávala, aby
nikdy nenaplnila mou prohnutou dlaň. S každou uplynulou
vteřinou její duše svítila jasněji a jasněji. V myšlenkách jsem ji
jemně postrkovala, aby se mi poddala víc a ještě víc, přestože
moje vlastní duše se svíjela bolestí z toho, co přijímá.

Temný proud se zpomalil a pak úplně ustal. Podívala se mi do očí a najednou ji tvořilo jen čisté, zlaté světlo. Byla průsvitná, ale měla jasný tvar a každá vráska na její tváři se ukazovala v jasných obrysech, jako když se vyčistí a obnoví starý zašpiněný obraz.

„Teď můžeš odejít,“ řekla jsem jí a potlačovala nechuť, která mi obracela žaludek, a tíhu ve své hrudi. „Teď jsi bytostí světla a můžeš projít ven na svobodu.“

Pokynula jsem jí k Bráně roztřeseným prstem.

Obličej duše se rozsvítil štěstím, úlevou a vděkem. Nadějí. *Osvobodíš všechny vězně? Propustíš nás?*

Šokovaně jsem zamrkala; nemyslela jsem si totiž, že může mluvit. Tu otázku mi ale položila v hlavě.

„Osvobodím všechny smrtelné duše,“ odpověděla jsem jí. „Ale Minaxové tu budou muset zůstat.“

Svraстила obočí a na tváři měla znepokojený výraz. Její obrys se rozmlžoval a oči jí zatemnil náznak zoufalství.

Taková jako já jsme všichni. Duše znetvořené temnotou.

Zmateně jsem zavrtěla hlavou. Možná jen nevěděla, co dalšího tohle vězení drží.

„Bůh Eurús vytvořil stíny jménem Minaxové,“ vysvětlila jsem jí. „Také jsou tu zavření a musí tady zůstat.“

Ne! kroutila hlavou. Tady jsou jen duše. Tyhle všechny. Duše.

Rozhlédla jsem se a povolila přitom sevření krystalu, aby místnost naplnilo více světla. Zachytila jsem pohledy na duše, které utíkaly do tmy a kvílely. Každá z nich vypadala přesně jako Minax, měla jasné obrysy a okolo ní se stáčely pramínky stínů.

„Tohle všechno jsou duše smrtelníků?“ zeptala jsem se s narůstající hrůzou.

Přikývla a znovu se rozsvítila nadějí.

„Takže Minaxové nejsou?“ naléhala jsem, abych se ujistila.

Jedno a to samé, přikývla. Duše. Minaxové. Totéž.

„Bohové,“ vydechla jsem. Ta zpráva mnou otrásla. „On ty svoje bytosti nevytvořil ze tmy. Použil duše smrtelných a přetavil je na Minaxe.“

Královna přikývla a vypadala spokojeně s tím, že to chápu.

Podlomila se mi kolena. Tolik různých bytostí. Tisíce. Bezpočet. Měla jsem co dělat, abych ustála tíhu těch nejhorších emocí jediné z nich. Jak jsem jen měla vydržet všechny?

Trpíme. Nepatříme sem. Osvobodíš nás všechny?

„Slibuji, že je všechny vypustím,“ slyšela jsem vlastní hlas. Setrásla jsem ze sebe beznaděj, že to nikdy nedokážu. I kdyby to trvalo věčnost, ukončím to. Ve smrtelném světě na mě už nic nečekalo. Možná jsem k tomu byla předurčená. Bratr Mléč odjakživa věřil, že jsem dítě světla, ale já byla ve skutečnosti dítě temnoty. Budu sice žít ve tmě, ale svět bude v bezpečí.

Královna se rozsvítila radostí z mého slibu. *Děkuji*. Pak se otočila, proměnila se v paprsek světla a zmizela skrz Bránu.

Zhluboka jsem se nadechla a postavila se čelem k zástupům stínů, které se tlačily u okrajů ozářeného okruhu.

Bylo jich tolik.

„Kdo další?“ zeptala jsem se a popírala vlnu beznaděje. „Já to dokážu.“

„Opravdu?“ zeptal se hedvábný hlas odkudsi ze šera.

Zavřela oči, když jsem ho poznala.

„Ale no tak, Ruby.“ Eurusův hlas byl vábivý a okouzlující. „Jednu jsi osvobodila. Jsou tu další desítky tisíc. Když budeš pokračovat, brzy se staneš jednou z nich.“

TŘICÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

„Osvobodím je,“ přísahala jsem víc sama sobě než jemu.

Jeho smích se odrážel od neviditelných stěn. Ve stínech se pohybovaly přízraky, které mu uhýbaly z cesty. Zastavil se hned u okraje světla.

Eurus teď už neobýval tělo knížete Eika. Proměnil se v někoho vyššího, urostlejšího, s tvrdými a nemilosrdně souměrnými rysy. Měl odhalené svalnaté ruce a hrud' pokrytou brněním, které vypadalo jako šupiny, a na nohou kůži a ocel. Působil jako ztělesněná válka, jako neporazitelný násilník. Stejně jako ostatní bohové vypadal téměř příliš dokonale, obtížně se na něj dívalo přímo, jako by nebyl určený smrtelným očím. Moje pudy mi říkaly, že toto je jeho skutečná podoba. Končetiny mi ochromil hluboký, živočišný strach.

Nadechla jsem se a začala ruce, abych zastavila ten divoký třas a zamaskovala svůj strach. „Co chceš?“

„Ty už to víš.“

„Já si tvůj trůn nevezmu.“ Otevřela jsem jednu dlaň a vypustila záblesk světla z krystalu, abych podtrhla, co jsem mu právě oznámila. Duše se hned s kvílením hnaly stranou.

„Měla by ses přede mnou plazit po zemi vděčností,“ prohlásil

Eurus, když jakot utichl. Jeho vztek otupoval náznak upřímného zmatení. „Jmenuji tě svou regentkou ve smrtelném světě. Měla bys chápat, že nepovedeš jen jedno ubohé království. Ovládneš všechny panovníky. Takovou čest jsem ještě nikomu jinému neprokázal.“

Sevěřela jsem krystal, aby mi dal sílu. Teď když jsem vstoupila do Obscura, jsem cítila volání trůnu a všeobjímající potřebu se s ním spojit. Příslib moci, vidinu, že už nikdy nebudu slabá ani zranitelná. Ale odmítala jsem se vzdát.

„Odmítám tvůj nárok a vzdávám se tvé takzvané pocty.“

„Já v tobě ale stále cítím trápení.“ Hlas měl medový falešným soucitem. „Vnímám tvou beznaděj. Tvoje naprosté zoufalství. Opravdu mi hodláš vzdorovat? Odmítneš tu radost, kterou ti nabízím?“ Zněl upřímně zvědavě, skoro až překvapeně.

„Říkám ti ne.“

Duše úpěly a syčely, když pocítily Eurusovo narůstající rozčilení. Ale když pak promluvil, v jeho hlase nezaznívala ani špetka vzteku, jen klid a trpělivost. „Možná bych měl ozkoušet tvoje odhodlání, aby sis v tom udělala jasno. Osvobod' tuhle duši a uvidíme, jak se budeš cítit pak.“

Ze stínů vyplul další duch. Zdálo se, že má na hlavě ostnatou korunu a na ramenou drobné trny jako černý led.

„Pojď ke mně,“ vyzvala jsem jej odhodlaně. Neměla jsem v úmyslu ustoupit. „Pomůžu ti a... osvobodím... tě.“

Můj hlas se vytratil, když se stín proměnil v obrys člověka, jeho koruna se postupně zmenšila a zhmotnil se jeho dokonalý mladý obličej, štíhlá postava a světlé vlasy. Vysoké lícní kosti a krásně řezané rty, jaké měl i jeho bratr. Oči připomínaly temné jámy. Za života byly tmavě modré.

Ohnivko, pronesla duše v mojí hlavě jako temné polaskání.

Malak. Někdejší ledový král a Arcusův bratr, který zemřel,

když jsme společně s Arcusem zničili prokletý ledový trůn. Malak se raději nechal zabít Minaxem, než aby žil bez něj.

„Mám za to, že se znáte,“ prohodil Eurus spokojeně.

Ustoupila jsem a duše šla za mnou. Očima probodávala moje se stejnou hlubokou touhou, jako když se na mě díval zaživa.

Do krku mi vystoupala žluč. Přece bych *nemohla* vypustit duši netvora, který zodpovídal za smrt mé matky, za vraždy všech Ohnivých v Tempesii. Odmítala jsem mu pomoci najít světlo, po němž toužil. Zasloužil si navždy trpět v temnotě.

„Tak, Ruby?“ vyzval mě Eurus. „Ty snad nechceš vykonat dobrý skutek?“ Jeho hlas zesílil a byl naléhavější. „Propuť tuhle duši do světla! Zbav ji veškeré nenávisti a násilí a převezmi je. Poznej jeho samotu a bolest, jako by ti patřila. A pak s ní žij už navždy.“

„Já...“ zakoktala jsem se a nemohla najít jediné slovo. Sevřela jsem pěst okolo krystalu a světlo se prodíralo mezerami mezi mými prsty. Eurus mě zatlačil do kouta a dobře to věděl. Cirrusina Brána už jednou praskla. Když ponechám jen jedinou duši uvnitř, rozbije se znovu.

Ale přesto... osvobodit právě *tuhle*...

„Zamysli se, než se rozhodneš,“ varoval mě bůh. „Protože tady budeš žít už navždy, Ruby. Obscurum tvoří hranici mezi světem smrtelných a zászvětím. Vládne tu bezčasí a nic tady nezáníká. Budeš žít dál a dál, navždy, a nikdy tě nezachrání smrt.“

Z plic mi odešel vzduch. „Můžu se rozhodnout, že zemřu?“

„Nikdy.“

Pevně jsem stiskla víčka. Mohla bych kvílet tím, jak jsem se cítila ztracená, vystrašená a opuštěná. Zařála jsem pěsti. A v tu chvíli mi do kůže vstoupila trocha Cirrusina světla a dodala mi malou kapičku míru. Právě akorát.

Postavila jsem se proti Malakově duši a zadívala se jí do očí.

Ten pohled mi oplatil se zvláštní silou. Natáhla jsem k němu ruku dlaní nahoru. „Dej mi svou temnotu.“

Přiblížil se, ale nepodal mi ruku.

Přeju si tady zůstat, odpověděl a v očích mu hořela jakási ha-mižnost. *S tebou*.

„To nesmíš,“ řekla jsem rozhodně. Nechtěla jsem tu jeho duši, aby mě celou věčnost trýznila. „Musíš odejít. Odevzdej mi temnotu. Jdi za světlem. Duše tvého...“ Polkla jsem. „Duše tvého bratra na tebe čeká.“

Oči se mi zaplnily slzami a hrudník mi pukal bolestí.

Malak vypadal na chvíli skutečně žalostně. Pak natáhl ruku k mojí dlaní dolů.

Bude to bolet, varoval mě.

„Já to vydržím.“

Nalil mi svoje stíny do ruky a do srdce. Ta síla mnou otřásla. Málem jsem upadla, ale propnula jsem kolena a udržela jsem se na nohou.

Mám ještě víc, zaváhal Malak.

„Dej mi všechno,“ zašeptala jsem a dusila se úzkostí.

Pak do mě vstoupil všechnen jeho dávný strach, vztek, žárlivost a zášť a zasáhl mě přímo do srdce zraňující silou. Zoufalství svádělo bitvu s nutkáním k násilí a slily se do hrůzy.

To je vše, oznámil mi v hlavě jeho hlas.

Donutila jsem se otevřít oči a všechno před nimi se mi zamlžilo. Byl teď celý z jasného, čistého světla.

„Běž,“ vypravila jsem ze sebe slabě. „Běž.“

S posledním dotykem mé ruky se proměnil v paprsek světla a zmizel.

A teď mi měla navždy patřit všechna jeho zkaženost, smutek a nenávist. Kolena se mi roztekla jako voda a já se složila k zemi. Chtěla jsem se jen vsáknout do studeného kamene. Pohlédla

jsem na krystal a pevně ho stiskla. Vyšla z něj troška energie, ale světlo v něm už zesláblo.

Moje odhodlání podlamoval pocit marnosti.

Každá z duší mě oslabí a já budu potřebovat krystal, abych nepolevila, jenže jeho světlo se brzy vyčerpá.

Nedokážu to už ani desetkrát, natož tisíckrát nebo ještě desetkrát tolik.

Hledala jsem mezi pohyblivými stíny Euruse. Vypustila jsem z krystalu ještě trošku světla, abych mu viděla do očí a připomněla si, kdo jsem a proti čemu bojuji.

Budu ti vzdorovat už napořád, chtěla jsem mu říct. *Nikdy se nevzdám.*

Pohled do jeho pronikavých očí mě vylekal, až jsem málem upustila svůj krystal. V zelených očích mu hořela surová, spalující zlost.

„Tak,“ začal a vstoupil do kruhu světla. „Tys opravdu osvobodila tuhle duši. Duši vraha své matky.“ Kývl směrem, kde před chvílí stál Malak. „Pokud sis myslela, že to na mě udělá dojem, měla bys vědět, že jsem jenom znechucený tvou slabostí.“

„Budu v tom pokračovat stále dokola, dokud nepropustím všechny duše,“ přísahala jsem a nutila se u toho dívat do jeho očí, ačkoli jsem se třásla. „Budu bojovat navždy, pokud budu muset.“

„To tedy nebudeš.“ Zkroutil se mu ret. „Tvoje odmítání pro mě napřed bylo výzvou, ale teď už mě to nudí. Stačilo.“

Natáhl se ke mně a stiskl mi zápěstí tak silně až mi je téměř rozdrtil. Objevil se oslepující záblesk, a když jsem znovu viděla, stála jsem v jeskyni plné vysokých černých sloupů osvětlené pochodněmi. Černý kámen se leskl a odrážel světlo a strop tu sahal až do nedohledna.

Zmátlo mě, že stojím ve stejné místnosti, kterou jsem znala ze snů, a tak jsem musela chvíli hledat svůj hlas. „Ať uděláš

cokoli...“ Než jsem to dokončila, strčil mě do ramenou, až jsem pozadu odletěla a dosedla na něco tvrdého. Nohama jsem narážila na nepoddajný povrch. Byl to obrovský placatý kámen s vysokou opěrkou na záda a opěradly na ruce příliš daleko od sebe, abych na ně dosáhla.

Snažila jsem se vstát, ale kámen jako by se mnou srostl, nebo možná já s ním. Nemohla jsem se postavit. „Co...“

„Konečně jsi tam, kam patříš.“ Odhalil bezchybné bílé zuby v divokém úsměvu. „Jápak se ti pozdává trůn noci?“

TŘICÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Postupně jsem vstřebávala, co se stalo. Eurús mě hodil na trůn bez jediného varování, a ačkoli jsem ho odmítala a vzdorovala mu, ten okamžik stejně nastal. Jak jsem byla bláhová, když jsem se domnívala, že mám na vybranou. Byl bůh v Obscure a já byla stále jenom smrtelnice. Měla jsem jen krátkou chvilinku na to, abych si uvědomila tu marnost, než se rozpoutal chaos.

Zaútočilo na mě asi tisíc obrazů najednou. Slyšela jsem ohlušující hluk z bitvy, cítila štiplavou chuť kouře a pach spáleného masa. Stovka uniklých stínů se míhala nad lávovým polem, přeskakovala z hostitele na hostitele, vezla se na vlně krvežíznivé radosti a posílala mi ji do posledního krvavého kousíčku. Moje spojení s trůnem se prohloubilo víc než kdy předtím a já prožívala do nejmenších podrobností vše, co si stíny myslely, co cítily, co vnímaly.

Všechny duše v Obscure se přímo vetkaly do mé mysli, v uších mi znělo jejich kvílení a každý nerv se mi chvěl jejich touhou utéct. Byla to tapiserie s tisíci nitkami, jež vedly k mým prstům.

Bylo toho příliš! Na mou mysl útočily mučivě barvitě podněty a výjevy. Zaklonila jsem hlavu a šlachy v mém krku se napjaly.

Byla jsem uvězněná ve studeném kameni a strašily mě výkřiky umírajících. V duchu jsem křičela s nimi.

„Předpokládám, že si na to budeš muset chvíli zvykat,“ prohodil Eurus poklidně. „Ale nepochybuji, že to zvládneš.“

Proudily mnou vlny čiré energie jako blesky. Končetiny mi zaplnila síla a moje mysl se vyostřila, až v ní bylo brutální jasno, tak rychle, jako se před chvílí přeplnila vjemy. Najednou se mlha rozplynula a já už necítila únavu ani smutek, jen bzučící sílu.

Zkusmo jsem poručila stínům na bitevním poli, aby opustily svoje hostitele. Okamžitě mě uposlechly. Když jsem je propustila, vrátily se do boje.

Vyzkoušela jsem ještě několik povelů a stíny je plnily dokonale a zcela bez váhání. Mohla jsem je ovládat všechny najednou pouhou myšlenkou jako loutkař. Za pár vteřin už jsem si přivykla a všechna spojení se mi usadila v mysli, v srdci i v krvi.

„Tak už to chápeš?“ oslovil mě Eurus s lehkým úsměvem. „Patříš sem.“

Ačkoli se jeho rysy nezměnily, jeho podoba nyní nabyla božských rozměrů. Tyčil se nade mnou se založenýma rukama a shlížel na mě, přestože jsem seděla na obrovském trůnu.

„Vrátil ses do své skutečné podoby, že?“

„Přesně tak,“ přitakal. „Nebina pravidla neplatí mimo smrtelný svět a mě už to ubohé tělíčko unavovalo. Bránila ses tomu a bojovala se mnou úplně bezdůvodně,“ pokračoval a jeho smaragdové oči zářily zlomyslnou radostí. „Narodila ses pro Temnou korunu.“

Mávl rukou a mně se na hlavě zhmotnila koruna. Natáhla jsem se k ní a ucítila pevný a hladký povrch. Tvořily ji zahnuté parohy nebo zkroucené kosti a její špičatý vršek se natahoval k nebi. Můj krk si na tu přidanou zátěž musel přivyknout, na-

přímila se mi ramena a moje tělo to přijalo jako něco, co mu náleží.

Eurusova slova zněla pravdivě. Měla jsem pocit, že tak to má být. Hladce to do sebe zapadalo, byla jsem k tomu předurčená. Temný dar, kterého se nikdy nevzdám a nebudu po tom ani toužit. Žal a zármutek, jež mě ještě před chvílí málem rozmačkaly, ode mě odletěly pryč. Cítila jsem se svěží, jako bych se znovu narodila.

„Začínáš tomu rozumět,“ řekl mi Eurus a vyvěralo z něj divoké vzrušení. „Tohle je tvůj smysl a osud.“

Věnovala jsem mu jen část své pozornosti. Byla jsem venku v bitvě a bez námahy prosazovala svou vůli mezi stíny. Jejich myšlenky se okamžitě posunuly a přízraky se obrátily proti Služebnictvu. Jejich vojáci se postavili proti sobě vzájemně a začali se krutě zabíjet. Jeden po druhém se sráželi k zemi a okolo stříkala krev.

Přesně jak jsem očekávala, stíny byly neporazitelná síla. Za několik minut mohlo být po všem.

„Opravdu chceš dělat právě tohle?“ zeptal se mě Eurus melodickým a vábivým hlasem. „Čerpáš sílu ze smrti, krvelačnosti a bolesti. Pokud si Minaxové vyberou jednu stranu, bitva rychle skončí.“

Zarazila jsem se a zamyslela se nad tím. Měl pravdu. Bude lepší boj prodloužit, aby mi nějaké utrpení ještě vydrželo.

„Každá další smrt tě posiluje víc a víc,“ pobízel mě Eurus. „Přivítej svůj dar a zbavíme svět Ohnivých i Mrazivých.“ Díval se zasněně před sebe, jako by si představoval různé výjevy. „A pak jen sklídíme jejich duše. Z hrdých Mrazivých bojovníků a Ohnivých mistrů se stanou naši poddaní.“

Na jeho slovech mě něco zarazilo. „Mraziví a Ohniví? Proč zrovna oni?“

„Proč ne oni?“ namítl, hlas se mu vyostřil vzteky a oči mu bleskly k mým. „Krváci stejně jako ostatní smrtelníci. Umírají. A přesto se jim dostává větší úcty než těm, kdo žádný dar nemají. To je ohavnost, kterou musíme vymýtit.“

Zadávala jsem se na něj. „Proto tě následuje tvoje Služebnictvo?“

„Vnímají nerovnováhu a nespravedlnost světa. Silné nadání se odměňuje bohatstvím, mocí a vysokým postavením. Kdo žádný dar nemá, ať si shnije.“

Svraštila jsem zmateně obočí. „Tvrdil jsi, že bych si neměla vybírat strany, protože mě posilují všechny smrti. Teď to ale zní, že chceš, abych si vybrala.“

„V nějakou chvíli si přece každý musí vybrat nějakou stranu. Proč ničit moje Služebnictvo? Bude tě věrně následovat, zatímco Mraziví a Ohniví jsou věrní jen svým vlastním lidem.“

„Máš na své straně i Ohnivě a Mrazivé bojovníky.“

Mávl nad tím rukou. „Nešťastná nutnost. Můžeme se o ně postarat, až vyhladíme všechny ostatní.“

Bitva zuřila stále dál, ale já už necítila tu rozkoš. Do hlavy se mi vkrádala myšlenka. „Mně se je asi nechce všechny pozabíjet,“ prohlásila jsem nejistě.

„Proč?“ utrl se na mě. „Ani tvůj vlastní lid tě neochránil.“

Udiveně jsem ho sledovala. „Myslíš před tvým prokletím?“

„Před Mrazivými! Nemůžeš jim přece stranit po tom, co udělali tvé matce. Tvému lidu. Tobě.“

Matka.

Probudila se ve mně nejistota. Co by si asi pomyslela o mých činech, o tom, jak jsem používala stíny, abych zabíjela a mržala lidi? Ona byla léčitelka, a kdyby mě teď viděla, byla by zdrcená.

„Nestranila bych těm, kteří ničili vesnice a zabíjeli Ohnivě,“ řekla jsem pomalu. „Ale ne všichni jsou takoví.“

„Například ten tvůj milovaný Arcus? Je mrtvý.“

Smřtí moci, která mě obklopovala, pronikl šíp ostré bolesti. Nahrnulý se mi do hlavy vzpomínky na minulost s Arcusem a já najednou trpěla tou ztrátou. Společně s bolestí se dostavil nepříjemný pocit zmatení, jako bych bloudila temnými tune-ly v jednom ze svých snů a někde špatně odbočila. Stíny skryly mou bolest, ale také mi zakryly pravdu.

Byla to volba mezi otupělostí a jasným pohledem na věc. Bolestivé vzpomínky, nebo ploché, prázdné bezpečí.

Kdybych si měla vybrat, nechala bych si vzpomínky, přestože mi přinášely bolest. Vzít si otupělost bylo jednodušší, ale to znamenalo, že je to lepší.

Otevřela jsem dlaň, abych se podívala na svůj krystal. Průhledný šperk byl teď tmavý a v jeho úplném středu zbývalo už jenom zrníčko světla. Zavřela jsem okolo něj dlaň a do mých temných myšlenek vstoupila jemná záře.

V hlavě se mi zrodila otázka, která si žádala odpověď. „Pokud svou moc použiji k zabíjení, jak můžu být lepší než vrahové mojí matky?“

Eurus znechuceně odpověděl: „Omezuješ se na hodnoty smrtelníků. Teď už jsi mnohem výš než oni.“ V očích se mu objevil horečnatý lesk. „Společně můžeme rozhodovat o tom, co je správné a špatné. Kdo přežije a kdo zemře. Zvítězil jsem ve hře o nejlepší stvoření. Ostatní bohové se budou jen dívat a vdechovat popel z toho, co ztratili. A ty budeš sdílet moje vítězství.“

Dávala jsem se na něj a připadal mi v tu chvíli průhledný. Jako by světlo, které mi vstoupilo do krve z krystalu, osvětlilo pravdu.

„To je tvoje ostudné tajemství, že ano? Tys nestvořil Minaxe, jsou to jen oživlé stíny. Ztracené duše. Pokřivils je a nacpal je do srdce živých.“

Přiblížil se a jeho kroky roztřásl sloupy. „Moji sourozenci jen

přimíchali svůj dar do krve smrtelníků. To, co jsem udělal já, se tolik neliší.“

„Liší se to naprosto!“ Cítila jsem, jak se celá má bytost přeskupuje a moje srdce vztekla buší. „Tvoji sourozenci něco přidali, tys jen bral. Ohnivým a Mrazivým zůstala svobodná vůle, tys stvořil jen obludy.“

„Tak o sobě uvažuješ?“ zasmál se ostře. „Jako o obludě? Tak to bych tě možná měl rovnou zničit.“

„Pak bys mě ale nemohl použít pro svou pomstu.“

Dýchal, jako když se zvedne vítr, a popocházel po místnosti. „Teď když vím, jak vytvořit Temného, mohu stvořit ještě další.“

Čelila jsem jeho bojovnému pohledu a odmítala uhnout, i kdyby jen mrknutím. Pochybovala jsem, že by mě tak snadno odhodil. Přestože se tak chvástal, neměl žádnou záruku, že jeho pokus uspěje i podruhé. Odhalila jsem jeho slabinu. „Kdybys mě chtěl zničit, nemohla bych ti v tom nijak zabránit.“

Napětí by se dalo krájet. Sevřel se mi hrudník a vítr mi sebral vzduch z plic. Položila jsem si ruku na krk, otevřela ústa, ale neuhnula od něj očima.

Konečně vztekla mávnul rukou a mně se vrátil vzduch do plic. „Dost! Přijmi, co je. Jsi připoutaná k trůnu. Neutečeš ani smrtí. Budeš plnit moje přání, protože nemáš na výběr a musíš poslouchat.“

Místností se proháněla vichřice, která hasila pochodně, šlehala mě vlasy do obličej a uzavírala nás v rozlehlém prázdnu, kde se zvuk odrážel od zdí. Tohle šero bylo mou poslední nadějí na útěk.

Tepaly mi spánky, když jsem se snažila postavit. Končetiny mi svírala křeč a v tu chvíli jsem věděla, že nemám naději na únik. Nemohla jsem odejít, nemohla jsem zemřít a neměla jsem žádný způsob, jak zničit boha.

Dokázala jsem jen ovládat Minaxe.

Zavřela jsem oči a snažila se nevšímat si větru, bitevní vřavy a bušení svého tepu.

Zavolala jsem si k sobě ty neklidné, hladové duše.

Minaxové – nebo vlastně trpící duchové – ke mně okamžitě přispěchali. Zavolala jsem si je z bitvy, zevnitř Brány, z každého koutku Obscura, a cítila jsem každý z těch stínů jako součást své mysli.

Proudili chodbami i skrze zdi do trůnní síně, kvíleli a skučeli.

Mlhavě jsem vnímala, že Eurús něco křičí. Nevšímala jsem si ho a obrátila svoje myšlenky k duchům. Lucina říkala, že budou muset odejít z vlastní vůle, a tak jsem jim přednesla nabídku místo rozkazu.

„Eurús vás nikdy nepustí,“ oznámila jsem jim. „Ale já si odeberu vaši temnotu, abyste mohli pokračovat do zászvetí, kam patříte!“

Tu nabídku jsem zopakovala a ujišťovala se, že ji všechny duše přijímají. Do srdce se mi zabodla prudká smršť stínů jako šípy. Bolel mě celý hrudní koš, nebylo v něm místo, skoro už praskal, asi jako když se můj oheň vymknul kontrole. Namísto žáru se do mě ale zvenčí zařezávala černá beznaděj a krájela mě na kusy.

Bolelo to tolik, že jsem nemohla ani křičet, jen jsem vrávorala na okraji propasti a čekala, až mě ta muka a ta pustota spolknou zaživa. Zadržoval mě jen tenký provázek ze vzpomínek, krátké záblesky nahodilých okamžiků z mé minulosti.

Viděla jsem mámu, jak se na mě usmívá a z copu se jí uvolňují tmavé vlasy, drtí bylinky ve hmoždíři a z vřelých hnědých očí jí vybíhají vrásky smíchu.

Lucina v době, kdy jsem ji znala jako svou babičku, sedí u krbu a její žilnaté ruce se pohybují, zatímco vypráví příběh bohů.

Arcus se na mě něžně a láskyplně dívá na našem tréninkovém poli u opatství, na tváři má svůj křivý úsměv, kvůli kterému jsem ho chtěla zlíbat do bezvědomí.

Bratr Mléč mi říká, jak ve mě věří, krátce před tím, než jsem vstoupila do Obscura, a vyzařuje důvěru, že překonám všechny překážky.

Duše se ve mně proháněly a moje Temné srdce nasávalo všechny stíny a na druhé straně vycházelo ven světlo. Zářící duše odlétaly na svobodu a já cítila jejich úlevu a radost, když svištěly zpátky k Bráně, kam je volaly jejich pudy po celou dobu jejich uvěznění. Tentokrát do ní však nenarazily, jen jí prošly jako stvoření z čistého, zlatého světla. Pocítila jsem každý okamžik, kdy jedna z nich odešla z Obscura, protože se moje spojení s nimi navždy přetrhlo.

Trvalo to několik minut, kdy jsem prožívala šílenou vlnu bezútesné temnoty, jež se proměnila v radostnou, zářící naději, která se zvětšovala a zaplňovala tu místnost, až se mi před očima udělalo bílo. Pak jen prázdnota.

Konečně zbývala jen jediná duše. Ohnivý Minax v mém srdci, který žil uvězněný v Sudině trůnu po celá tisíciletí.

„Ty už musíš taky jít,“ pošeptala jsem mu a poprvé ucítila, že je zranitelný. „Můžeš mi tu nechat svou temnotu a pak navždycky odletět.“

Polkla jsem a sevřela ruce v pěst. Tolik jsem si zvykla na jeho přítomnost, ačkoli mi vadilo být jím posedlá a nechat se jím vláčet. Na chvíli jsem cítila, že mě opouští jen neochotně. Pak tiše přijal mou nabídku, já se nadechla a přerušila pouto mezi námi.

Objevil se přede mnou jako zlatá, jasné svítící postava ženy oděné jako sudesijská vesničanka.

Můj společník na mě čeká, řekla mi v myšlenkách.

„Ledový Minax byl zničen,“ sdělila jsem jí něžně. Donutila

jsem svého Minaxe, aby zničil svoje dvojče, když jsem si jej v Sudesii poprvé vpustila do srdce.

Nezničila jsem, odpověděla duše. Vzala jsem si jeho temnotu. Jeho světlo odplulo. A já teď následuji.

Zavřela jsem oči, když se duše ženy rozplývala, a vytryskla ve mně radost. Měla jsem pocit zadostiučinění, jako by se vrátil pořádek a všechno se napravilo. Naplňovalo mě to takovou nadějí, že jsem dokázala vydržet i s tou noční můrou, která ve mně zůstala.

V dlani mi jasně zářil krystal jako jediné světlo v celé rozlehlé jeskyni.

Zvedla jsem hlavu a vítězoslavně se usmála.

A setkala jsem se s pohledem rozzuřeného boha.

TŘICÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

Eurusův obličej se zkroutil černým hněvem do hrubé zvířecí masky. Propletla jsem prsty, abych skryla, že se třesu strachy od hlavy až k patě. Dívali jsme se na sebe, vteřiny plynuly a jediný zvuk bylo skučení větru a můj prudký dech.

Očekávala jsem, že jeho hlas otřese celou jeskyní, ale když promluvil, bylo to šepem, který mi vařil krev v žilách. „Pochopitelně bych tě mohl zabít, ale ne.“ Jeho oči se rozsvítily ještě jasnější zelenou barvou a na obličej se mu rozprostřel zlomyslný úšklebek. „Strávíš svou věčnost *tady!*“

Sotva jsem mrkla a ocitla jsem se na křivé šedivé kamenné podlaze pokryté špínou. Slabé světlo ukázalo olezlý slavník, kýbl a mříže až ke slizkému stropu. Nadechla jsem se. Zápach plísňe, potu, strachu a špíny mi zvedl žaludek. Náhle jsem věděla přesně, kde se to nacházím.

Ve své bývalé cele ve vězení Blackcreek.

„Ne!“ zařvala jsem a popadla mříže. Připadaly mi studené na dotek a úplně skutečné. „Ne, ne! Pusť mě ven!“

„Věčnost je hodně dlouhá doba, Ruby,“ ozval se Eurus zřetelně, ačkoli nebyl nikde na dohled. „Měla sis na to vzpomenout, než ses mi postavila.“

„Ne! Pust' mě ven!“ Tohle jsem nemohla vydržet, nemohla jsem se ovládat. Ze všech možných konců, které jsem si představovala, mě tenhle ani nenapadl. „Prosím!“

Jeho uštěpačný smích se vinul celým vězením a ostatní vězňové bručeli a neklidně se vrtěli ve svých celách.

„Věčnost.“ Jeho šepot se valil jako hrom, než utichl.

Padla jsem na kolena. V srdci jsem měla tolik zoufalství a teď tohle. Cítila jsem, jak se mi láme a rozpadá mysl a vlákna mého zdravého rozumu se pomalu rozplétají. Opřela jsem se čelem o mříže, připravená se vzdát.

„Ruby.“

Nemohla jsem tomu uvěřit, vyrazilo mi to dech. To už jsem se zbláznila?

„To není možné,“ zašeptala jsem.

Pomalu jsem se otočila. V mé cele stála bytost ze světla, stejně zlatá jako ty, jež jsem osvobodila.

Jenže tohle byl Arcus.

Po tvářích mi stékaly slzy a dech přicházel jen po malých doušcích. Byl oblečený stejně, jako když zemřel, ale teď to všechno vypadalo průsvitně zlaté.

Vzlykla jsem a vyškrábala se na nohy, napřáhla se k němu a zaváhala. Natáhl prst a dotkl se mého. Přeskočila mezi námi jiskřička, trochu jako náboj při bouři, ze kterého člověku naskakuje husí kůže za krkem.

„Jak?“ zeptala jsem se zlomeným hlasem.

„Chvíli mi trvalo tě najít.“ Jeho známý nesouměrný úsměv mu rozsvítil oči. Vlasy mu padaly do očí, jako by byl z masa a kostí, a já si tolik přála je odhrnout.

„Byl jsi v Obscuru. Protože kdokoli je poblíž Minaxe, když...“ Stáhl se mi krk. Nemohla jsem říct „když zemře“. Jednoduše to nešlo.

Jeho úsměv se vytratil a měl vážné oči. „Po tom, co mě Eurus...“ Zašklebil se a tu myšlenku nedokončil. „Najednou jsem se vznášel nad vlastním tělem, ale nikdo mě neviděl. Sledoval jsem, jak mi Lucina hojí rány. Slyšel jsem, jak pláčeš.“ Jeho obraz pohasl a pak se rozhořel, jako by ho naplňovaly silné emoce. „Ničilo mě, že tě nedokážu utěšit. Ale až jsem se snažil jakkoli, nemohl jsem se vrátit do svého těla.“

Trápil se tím tak zjevně, až jsem trpěla s ním. „To je v pořádku,“ zašeptala jsem, aby se necítil provinile za něco, na čem nemohl nic změnit.

„S postupem času se mi začalo rozpadat vědomí. Těžko se to popisuje. Lákalo mě k sobě sluneční světlo, ale stejně jsem měl pocit, že mě něco kotví tady. Nevybavuji si nic moc jasného, dokud se neozval silný pocit, že ti musím jít na pomoc. Vstoupil jsem prasklinou do Obscura, ale napřed jsem jen bloudil tmavými chodbami. Když sis k sobě zavolala duchy, přitáhla sis mě.“

„Jsem ráda, žeš...“ musela jsem se odmlčet a polknout knedlík, který se mi udělal v krku, „... mě našel.“

„Ty mě vždycky dovedeš přivolat, Ruby.“

Zavřela jsem oči, jak mě dojímala něha v jeho hlase. „Ale... tys neodešel s ostatními.“ Těžko se mi to říkalo, ale musela jsem. „Měl jsi jít. Měl bys jít i teď. Projdi Bránou a pokračuj do zásvětí.“ Skoro jsem nemohla mluvit, jak se mi škubal hrudník potlačovanými vzlyky. Hlas mi zeslábl až na šepot. „Přijdu za tebou, až budu moci.“

Pokud to vůbec někdy půjde. *Věčnost je dlouhá doba...*

Jemně se mu prohnuly rty. „Na to ještě nepřišel čas a ještě dlouho nepřijde. Máme před sebou práci.“

„Co mám udělat?“ zeptala jsem se a otřela si tváře. „Ty víš, kudy se odsud dostanu?“

„Zavři oči, Ruby. Nadechni se.“

Poslechla jsem, ačkoli jsem potřebovala několik pokusů k tomu, abych se nadechla naplno.

„Kde teď právě jsi?“ zeptal se a zavrtěl hlavou, když jsem otevřela oči. „Drž je zavřené. Co ti říkají ostatní smysly?“

Přikývla jsem, že chápu. Připomnělo mi to lekce, kdy mě Arcus učil, jak vnímat chlad Mrazivého poblíž sebe – tehdy to byl on – ještě tehdy v opatství.

Úpění a mumlání ostatních trestanců utichlo. Vzduch tu páchl zatuchle s trochou kouře z pochodní, ale nesmrđěl. „Ne... ne ve vězení Blackcreek.“

Otevřela jsem oči, ale stále jsem kolem sebe viděla celu. „Ne! Pořád jsem tady!“

„Ruby.“ Arcus se ke mně přiblížil. „Je to bůh lští a lží. Zavři ještě oči.“

Když jsem znovu zavřela víčka, Arcus pokračoval, „Vnímej věci tak, jak jsou. Dívej se za tu tmou.“

Znovu jsem otevřela oči a viděla jen celu. Zklidnila jsem se hlubokým nádechem a zadívala se na Arcuse. Přestala jsem ostrít a nechala jsem si zaplnit zorné pole jeho zlatým třpytem. Okraje cely zmizely.

Byli jsme zpátky v trůnní síni. Seděla jsem na trůnu noci a Arcus stál na pódiu vedle mě. Vydechla jsem úlevou.

„Výborně,“ usmál se na mě. „Už vidíš, co je skutečné.“

„Na tebe ty přeludy nezabírají?“ Podívala jsem se na jeho ruku vedle mojí a přála si, abych se mohla chytit.

„Ne. A taky si myslím, že mě nevidí ani neslyší.“

„Jak? Jak to děláš?“

„Až potom. Teď tě musíme dostat ven.“

Znovu jsem se pokusila postavit, rozhořely se mi svaly bolesti, drželo mě neviditelné pouto. „Nemůžu se zvednout z trůnu.“

„Další z jeho lží.“

Prala jsem se s tím, zápolila jsem, tlačila proti chladnému kameni. „Nejde to!“

Najednou se přede mnou objevil Eurus. „To už jsi venku? Myslel jsem si, že ti potrvá aspoň sto let, než se z toho dostaneš.“ Zahleděl se na mě s přimhouřenýma očima. „Možná něco víc... pohlcujícího.“

Zamrkala jsem a ocitla se v zasněžené vesnici pod temným nebem. Okolo hořely domy, stoupaly z nich obláčky jisker a palčivého kouře. Nocí se ozývaly výkřiky a jásot vojáků, kteří dusali po sněhu.

„Ale ne!“ vykřikla jsem a zavřela oči. Oranžové světlo loučí a hořících domů mi ale stejně pronikalo i skrz víčka. Nemohla jsem pryč. „Ne!“

Když jsem otevřela oči, stála přede mnou moje matka zády ke mně, celá se trásla a snažila se mě krýt před vojáky. Kapitán vykročil a vytasil meč.

„Ne! Ne!“ ječela jsem a snažila se vyběhnout vpřed, ale tělo jsem měla ochromené strachem. „Ty jsi mrtvý!“ zakřičela jsem na kapitána Drakea. „Já tě zabila!“

Světlovlasý voják se na mě usmál a zdvihl meč nad mou matku. Sžírala mě beznaděj, rozkládala mi myšlenky a rozbíjela mě na kousky.

„Vezmi si radši mě!“ vykřikla jsem.

„Ruby.“ Arcusův hlas se prodral skrz chaos. „Podívej se na mě.“

Otočila jsem se a uviděla ho vedle sebe.

„Dívej se jen na mě,“ zopakoval.

„Ale co máma!“

„Tohle není skutečnost. Není. Stalo se to už dávno.“

Vojáci se blížili a já cítila dým, vnímala chladný sníh na lýtkách nad nízkými botami, které jsem si ten den obula. Natáhla

jsem se a dotkla se matčina ramene. Zoufale jsem se snažila si ji k sobě přitáhnout a ochránit ji.“

„Ale ne, bohové, tohle se děje, je to skutečné,“ naléhala jsem. „Mami! Mami!“

„Není. To. Pravda,“ ujistil mě Arcus. „Dívej se jen na mě.“

Donutila jsem se na něj podívat. Byl jako ostrov míru uprostřed hrůzy a šílenství okolo.

„Zhluboka dýchej. Dívej se jen na mě.“

Můj výhled se zúžil jen na něj, vytlačila jsem z mysli plameny a výkřiky. Okraje vesnice se začaly rozplývat. Zhluboka jsem se nadechla a dým i oheň zmizely.

Po několika dalších vteřinách jsem seděla v trůnní síni a vedle mě stála Arcusova duše.

Vzlykala jsem do dlaní a ztěžka a přerývaně dýchala. Z té vzpomínky mě všechno rozbolelo, zjitřila teprve napůl zhojené rány. Cítila jsem se malá, zranitelná a zraněná.

Byla jsem ráda, že jsem to tentokrát nemusela prožívat sama. A ani teď jsem nebyla opuštěná. Ucítila jsem jiskření na vlasech, na rameni a na prstech.

„Je to v pořádku, lásko,“ zašeptal Arcus a dál mě uklidňoval něžnými slovy. „Nespěchej.“

Nakonec jsem si otřela obličej rukama a povzdechla si. Napřímila jsem ramena a přikývla jsem.

„Až budeš připravená,“ pokračoval jemně, „postav se.“

„Dobře.“ Znovu jsem kývla. Napnula jsem všechny svaly a snažila se vyskočit na nohy. Trůn mě ale stahoval dolů, ať jsem se mu bránila jakkoli. Po chvíli hekání a škubání jsem do něj praštila dlaněmi a rozezleně zavrčela.

Znovu se objevil Eurys. V jednu chvíli tam nebyl a v další tu stál s nakloněnou hlavou a přivřenýma očima.

„Měla by sis ujasnit jednu věc, Ruby,“ oslovil mě netrpělivě

hlasem, který se rozléhal po celé místnosti a odrazil se od kamenných stěn. „Jsem bůh. Ty jsi smrtelnice. Tvoje práce je doprošovat se a poslouchat. Já mám za úkol odpírat a trestat. Když jsi osvobodila moje Minaxe, přestala jsi být užitečná. Teď už nemáš žádný účel, jen trpět, což mi dělá radost, takže zůstaneš na dalším místě, kam tě pošlu, nebo zemřeš. Jakmile odtamtud odejdeš, zabiju tě. Je ti to jasné?“

„Ruby, poslouvej mě,“ mluvil na mě Arcus rychle. Záměrně jsem se na něj nedívala. „Jakmile se zbavíš jakéhokoli preludu, co ti teď pošle, musíš vstát z trůnu. Musíš. Dokážeš to. Věř tomu.“

„Já nevím,“ odpověděla jsem upřímně a zalykala se strachy.

„Zmiz,“ mávl na mě Eurus rukou.

Během okamžiku jsem stála s Ohnivými mistry na hradbě nad lávovým polem na Ostrově noci a pode mnou se odehrávala bitva. Na kamení leželo odhozené tělo knížete Eika jako hromádka, která se tam právě svalila, a jeden z Mrazivých generálů pod námi právě vytasil meč a napřáhl se.

Chystal se spáchat vraždu.

Věděla jsem sice, že to je jenom vzpomínka, ale byla stejně živá, jako by byla skutečná. Pachy, zvuky i nevolnost v mém břiše. „Ne, ne. Tohle už nemůžu vidět znova.“

„Dívej se,“ poručil mi Eurus odněkud z nedohledna. „Sleduj to, nebo zemřeš.“

Generál vystřelil ruku vpřed a mečem probodl Arcusovi břicho. Prohnula jsem se a stiskla si trup pažemi. Hrozilo, že mě pohltní zoufalství.

„Podívej se na mě, Ruby!“ nařídil mi Arcus přísně. „Sem! Ne tam, ale sem!“

Přinutila jsem se zvednout hlavu a následovat jeho hlas očima. Stál vedle mě a jeho zlaté světlo zalévalo skalnatý prostor.

Natáhl ruku. „Až tahle iluze pomine, musíš vstát z trů-

nu. Nejsi k němu přivázaná. Nijak tě nedrží. Samotné pouto k němu je jen prelud. Jsi svobodná. Jsi jako ty duše, které se snažily utéct, ale brzdilo je omezení jejich vlastního přesvědčení. Natáhni se mi k ruce.“

Napráhla jsem se k němu. Propínala jsem prsty a protahovala paži tak daleko, jak jsem jen dokázala. Ale byl jen o kousek z dosahu.

„Tak, správně,“ povzbuzoval mě. „Jsem opravdu blízko. Už jen kousek. Chyť se mě za ruku.“

„Nedosáhnu tam.“

„Ale ano. *Bojuj!* Bojuj se vším ohněm, který jsi kdy měla v srdci.“

Sotva jsem popadala dech a šílela potřebou se hýbat. „Já už ho nemám.“

„Pořád tam je, Ruby!“ zakřičel na mě. „Jsi to ty. Ty nejsi tvůj oheň. Nejsi ani tvoje temnota, ani světlo. Máš nepřemožitelnou duši, odhodlání i soucit. Přivádíš lidi dohromady. Jsi moje a já jsem tvůj a nijak to nesouvisí s ohněm ani s ledem. Ani smrt na tom nic nezmění.“

Vzlykala jsem a snažila se na něj dosáhnout s ještě větším zápallem.

„Natáhni se!“ volal na mě a mně už se trásly svaly a opouštěla mě síla. „Vrhni se na mě. U Tempuse, Ruby, ani se neopovažuj to vzdávat!“

Kopce se začaly třpytit a výjev z bitvy se rozplýval. Až tenhle prelud zmizí, Eurús mě zabije.

Bolely mě svaly, když se přede mnou zhmotnila Eurúsova obrovská postava. Ukázal se přede mnou opět trůnní sál a krystal v mé dlani stále pulsoval světlem.

Eurús sledoval, jak se natahuji, jak se zoufale snažím dosáhnout na něco... co on neviděl. Smál se mi. „Řekl jsem ti, že z trůnu neodejdeš, leda bys zemřela. A i potom bude tvoje duše prv-

ní semínko mé nové sklizně Minaxů. Příléhavý osud, vzhledem k tomu, co jsi provedla.“

Usmíval se ještě více zešíroka.

„Ach ano,“ cukroval na mě jedovatě. „Budeš semínko a z tebe vypěstuji další a další. Budeš první v mé nové rase, v mé nové armádě. Ta tvoje malicherná vzdorovitost nebyla k ničemu.“

Zvedl pěst, podržel mi ji nad hlavou a jeho zlobné zelené oči na mě shlížely a leskly se jako kočičí oči ve tmě. „Nikdy přede mnou neutečeš.“

Několik vteřin jsem cítila jen paniku. Trůn si mě držel. Nemohla jsem se ani pohnout, ani pohnout, ani pohnout. Tma mě brzy stáhne dolů a už nikdy neuteču.

Pak se ozval Arcusův hlas. „Teď!“

Eurus spustil pěst a na mě se řítíl vítr, který mi rozfoukal vlasy. Nepochybně to bude smrtící zásah.

Krátká chvílka váhání.

Tak kratičká, že netrvala ani jeden úder srdce.

Mohla jsem se dál držet temnoty, nebo následovat Arcusovo světlo.

Rozhodla jsem se.

TŘICÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Arcus se držel blízko u mě a spěchali jsme tunely k Bráně.

„Tohle vyjde,“ řekla jsem víc sama sobě než jemu.

Tenhle plán jsme upředli během útěku před rozhněvaným bohem, takže by se s úspěchem dalo pochybovat o správnosti našeho základního předpokladu – že budu schopná použít Eurusuovu temnotu k tomu, abych stvořila svou vlastní iluzi.

Ten nápad začal nabývat obrysů, když jsem seděla na trůně. Eurus nejspíš nalil do duši trochu své vlastní moci, když je proměnil v Minaxe. Když jsem je osvobodila, vzala jsem si jejich temnotu, ale také jsem vstřebala trošku síly z každé z nich – a byla to božská síla. Z každé duše zbyla jen kapička, ale nasčítalo se to. A teď jsem toho mohla využít.

Když jsem stála uprostřed rozlehlé jeskyně, použila jsem temnotu stejně, jako bych zacházela se svým ohněm, a určovala její tvar a směr. V hlavě jsem si vytvořila kulisu a soustředila se při tom na podrobnosti, až vznikly falešné zdi, které celou místnost zakryly, a to hlavně Bránu.

Zakryj Bránu temnotou, opakovala jsem si. Schovej ji, aby z ní nevykukoval ani kousíček.

„Už jsem zakryla všechno světlo?“ zeptala jsem se Arcu-

se a praskala mi hlava tím, jak jsem se na to snažila soustředit všechny myšlenky.

„Já žádné nevidím,“ ujistil mě. „Jen tam nech všechnu svou tmou a pak budeš schopná projít Bránou.“

„Jdi!“ zašeptala jsem v odpověď naléhavě a lámalo mi to srdce. „Miluju tě.“

„Tohle není sbohem,“ uklidňoval mě Arcus tichým, mírným hlasem. „Zase budeme spolu. Taky tě miluji, Ruby. Navždy. Dávej na sebe pozor.“

Odmlčel se a já cítila, jak mě touží ochránit a jak nerad ode mě odchází. Zavadil rukama o moje, takže mezi námi chvíli jemně jiskřil vzduch, a pak zmizel.

V tu chvíli se u vchodu do jeskyně objevil Eurus. „Jsi otravná náказa,“ vztekal se a rozběhl se ke mně. „Skoncuji s tebou jednou provždy a tvoje duše mi zaplatí!“

Vyřítel se od něj prudký vítr, který do mě narážel a odstrkoval mě dozadu.

Nechala jsem se natlačit až k hranici, kde jsem cítila bzučení Brány, a pak jsem zavřela oči.

Temnoto, vzdávám se tě. Vypouštím všechnu tmou, každou skvrnu, každou šmouhu a každý stín.

Ve chvíli, kdy jsem cítila, že mi z těla odchází poslední vlákna temnoty, odrazila jsem se, proskočila Bránou a svalila se na zem venku, kde mě ovanula osvěžující vlna studeného větru.

Vzduch stále protínal hluk bitvy na lávovém poli. Už přišla noc a u Brány byla tma.

O chvíli později mě následoval Eurus a jeho dusot otrásal zemí.

Polkla jsem a sebrala odvahu. Teď měla přijít ta nejhorší část.

Nebin zákon stanovil, že její děti nesmí zasahovat do světa smrtelníků v božské podobě nebo pomocí svých nadpřiroze-

ných schopností. Jen tím, že tady byl ve své skutečné formě, však pravděpodobně neporušoval pravidla do dostatečné míry.

A tak jsem mu musela dovolit „zasáhnout“, tedy nechat si od něj ublížit. Jediná rána by mě přitom mohla zabít.

Roztřeseně jsem se nadechla, když zvedal svou obří nohu. Nejspíš jsem uhnula na poslední chvíli, takže místo aby mě rozdrtil, nakopl mě do levé paže a ozvalo se křupnutí kosti. Roztočila jsem se ve vzduchu a tvrdě dopadla zpátky na zem, což odnesl můj obličej i tělo. Moje levá paže jako by hořela bolestí. Lehla jsem si na záda a rychle mrkala. Viděla jsem dvojmo a nad hlavou mi plavaly hvězdy v klikatých tvarech a lákaly mě, jako by si přály, abych se jim svěřila. Konečně se zastavily a už jen poblikávaly jako plamínky svíček, jako spolehlivé majáky ve tmě, které šeptají o nekonečných dálkách.

Já jsem ale neměla trpět donekonečna. Utekla jsem z trůnu, unikla jsem i před tím, co Eurús prohlašoval za můj osud. Ať už se teď stane cokoli, tohle jsem dokázala.

„Slovu *věčnost* rozumím zcela,“ řekla jsem a doufala, že uslyší můj udýchaný hlas plný bolesti. „Tak dlouho budeš žít ve vyhnanství.“

Eurús se rychle otočil, všiml si Brány – a toho, že stojí na špatné straně – a vzteky zavyl tak hlasitě, až se otřásl kopce i sopky a začala v nich bublat láva. Zemětřesení mi bolestivě projelo celým tělem, ale svoje utrpení jsem vnímala jen tak z dálky a dál jsem se jen dívala na nebe s tělem jako bez kostí, plným úlevy.

„Neb,“ zvolala jsem ke hvězdám. „Tvůj syn nás tady zlobí.“

TŘICÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

Následovalo hrozné ticho. Eurussy oči se svezly k místu, kde jsem bezmocně ležela na zemi. S námahou jsem se posadila, držela si při tom zpřelámanou paži druhou rukou a málem u toho omdlela. Vrhnu se ke mně.

Pak se vzduch zaplnil vůní kouře, jehličí, ibišku a sytého koření, jež jsem neuměla pojmenovat. Větrný vír sesbíral se země oblázky se štěrkem a roztočil je do prachového sloupce, který zakryl hvězdy. Z bitevního pole se ozvaly výkřiky a vítr svištěl a hlasitě pískal. Pak zem zasáhlo několik obrovských úderů, které roztráslý celý ostrov a neklidně z nich burácely i sopky.

Vítr se uklidnil, a když jsem si otřela písek z očí, úžasem se mi zastavil dech.

Stály tu před námi čtyři ohromné postavy.

Přišli k nám bohové.

Tyčili se do větší výšky než samotná Brána, až k vrcholům okolních útesů. Sud měla na sobě brnění ze zlata, na němž se vlnily tančící plameny. Fors se ustrojil podobně jako ona, jeho stříbrné brnění pokrývaly krystalky ledu a na ramenou se mu třpytily rampouchy. Cirrus byla oblečená v kožených chráničích na paže, vysokých botách a kousky kůže si svázala i dlouhé

copy. Bílé šaty jí sahaly těsně nad kolena a z očí jí zářilo světlo, které ozařovalo výjev okolo.

Eurus se rychle vzpamatoval a zvedl ruce. „Bratři, sestry, než začnete dělat ukvapené závěry...“

Cirrus k němu vykročila, napřáhla pěst plnou světla a vyslala ji nemilosrdně vpřed. Zasáhla Euruse do sanice s oslepujícím zábleskem a on přeletěl celou plošinu, narazil do útesu a přistál vedle něj.

„To bylo za to, že jsi mě oklamal, abych uvěznila duše!“ láteřila.

„Já ale neporušil zákon!“ zakřičel a držel si jednou rukou čelist, když vstával ze země. Svižně mávl rukou a vyrostla před ním stěna ze tmy. „Poslouchejte mě!“

„Nedělej to těžší,“ zaburácel Fors a otočil se na svoje dvojče. „Na druhou stranu už jsme si dlouho neužili pořádný souboj.“

„Souhlas, bratře,“ dodala Sud. „Jen směle do toho,“ zavolala na Euruse. „Udělej si to tak těžké, jak budeš chtít.“

Sundala si ze zad luk, natáhla do něj hořící šíp a povolila tětivu. Zpoza temné zdi se ozvalo zaskučení. Fors si odlomil ram-pouch z ramene a vrhnul ho do stínů jako kopí. Eurus znovu zařval.

Cirrus se podívala na Forse. „Pořád máš výbornou mušku, bratře.“

„Děkuji,“ přikývl bůh severního větru.

„Pokud se odmítáte chovat rozumně, zbavím vás zraku!“ zavolal na ně Eurus zpoza svého černého štítu, který se začal rozrůstat, až jako černá vlna pohltil úplně všechno.

Když se tma rozplynula, Eurus pěstí mlátil nejprve Forse a pak Cirrus, která odletěla a narazila do stěny útesu. Sud se po něm ohnala ohnivou rukou a podpálila mu černé šaty. Nakopl ji do břicha, a odhodil ji tak na Bránu.

Všichni se jen dívali, jak se světelná blána zachvěla a pak zůstala na místě.

„Tvoje Brána je zručně vyrobené dílo,“ poznamenal Fors obdivně.

„Děkuji,“ odvětila bohyně západního větru.

Cirrus vyskočila na nohy a splácla Eurusovi hlavu ze stran dvěma světelnými deskami. Vykřikl a vyrazil proti ní pěstí, ale ona ho nakopla, než ji stihl zasáhnout. Fors mezitím pokryl zem ledem, a tak Eurus uklouzl a narazil do dalšího útesu, který se otřásl a spustila se z něj burácející lavina. Sbíral z ní balvany a větrem je hnal proti svým sourozencům. Sud, Fors a Cirrus si vytvořili štíty, každý ze svého prvku – oheň, led, světlo –, a jeho útok odrazili.

Jeden balvan zasáhl Sud do tváře a vyvedl ji z rovnováhy. Spadla na kolena, přimhouřila oči a vytáhla ze země lávu, která se rozletěla vzduchem jako chapadla a dopadla na Euruse. Zařval a znovu všechno zakryl temnotou. Z černé nicoty se ozývalo hekání a výkřiky a pak se ve vzduchu rozprskla koule Cirrusi-na světla, které zahnilo tmu.

Souboj se táhl dál a já se po kousíčkách klidila z cesty a hledala, kam se ukrýt. Kamení přistálo nebezpečně blízko a Cirrusi-no světlo mě neustále oslepovalo. S každým úderem srdce mi zacukala zlomená ruka. Když se země zachvěla, protože upadl další z bohů, otřásl mi to celým tělem a pohnulo zlomenou kostí. Nedokázala jsem potlačit výkřik bolesti.

Držela jsem si ruku, vrávoravě se postavila a odbelhala se k hradbě, která dělila Bránu od bitevního pole. Vyškrábala jsem se nahoru a trásla se v ledovém větru. Z pohledu na ta jatka se mi zvedl žaludek a měla jsem co dělat, abych se nepozvracela. Tolik mrtvých. Kolik jsem jich asi zabila já, když jsem nechala Minaxovi volné pole působnosti nebo když jsem seděla na trůnu?

Padla jsem na kolena plná provinilosti a bolesti. Krev, mrtvolly, hotový hřbitov. Já sama jsem k tomu masakru přispěla i tím, že jsem duchům dovolila zabíjet ty, kdo bojovali na naší straně, ačkoli jsem je mohla zastavit.

Ještě horší bylo to, že zatímco jsem byla v Obscuru, boje pokračovaly, a i teď během utkání nesmrtelných bohů a bohyň se Služebnictvo dále probíjelo skrze naše řady.

Vypadalo to beznadějně. Naše hrstka bojovníků dokázala záznak, když se tak dlouho bránila nepřátelům. Už padla i poslední překážka a přímo pode mnou se odehrával tuhý boj o průsmyk. Pokud, nebo spíše až padne, Služebnictvo se mezi nás nahrne a pozabíjí nás.

Možná jsem zhatila Eurusův plán na využití Minaxů, ale pořád se mi nechtělo zemřít. Nechtěla jsem vidět, jak umírají všichni mí přátelé. Rozhlížela jsem se divoce okolo sebe, aniž bych přesně věděla, koho hledám, až jsem uviděla Kaie. Kosil okolo sebe nepřátele jasnými ohnivými střelami. Měl ohořelé oblečení, už ztratil svůj štít, ale přesto dál zuřivě bojoval.

„Díky Sud,“ zamumlala jsem a trochu se mi zatočila hlava, když jsem si uvědomila, že bohyně stojí u Brány kousek ode mě. Z toho směru se ozvala další rána a opět se spustila lavina kamení.

Zdravá ruka se mi u zraněného předloktí sevřela v pěst. Kdyby nám jen mohli pomoci! Ale místo toho si hráli na válku s Eurusem. Byli tři proti jednomu, už by ho dávno mohli dorazit.

Ne že by na tom ale záleželo. Budou dodržovat Nebin zákon, i kdybychom tu měli všichni padnout.

Mou pozornost upoutal křik, který vycházel z dalekého konce lávového pole směrem k pláži. Vyhrnul se odtamtud oblak plamenů a já nasála vzduch.

V té tmě jsem pořádne neviděla, ale výhled mi přece jen

umožňovaly záblesky ohně. Naše síly přece už dávno nebojovaly v takové dálce, nebo ano?

Noc prořízly další plameny. Oheň šlehal k nebi ve tvaru spirály, který mi byl povědomý, ale nevěděla jsem odkud. Co měl ten signál znamenat? Ten tvar se objevoval stále znovu, plameny se proplétaly a ozařovaly bitevní pole. Když jsem to konečně poznala, zavřela jsem oči úlevou.

Připojila se k nám Ohnivá královna.

Eurus nám lhal o tom, že odvál jejich lodě. *Bůh lstí a lži!* Jak jsem na to mohla zapomenout?

Sudesijská vlajka se blížila a hrdě plápolala ve větru. Do vzduchu stále šlehaly ohnivé jazyky a osvětlovaly další vojsko, jen v jiném brnění. Z rukou jim tryskaly modré proudy.

„Díky Forsovi,“ zašeptala jsem a usmála se sama pro sebe, že říkám něco tak divného.

Mrazivá armáda se blížila zezadu a zasypávala nepřátele zmrzlým deštěm, kroupami, ledem a mrazem, zatímco Ohniví vojáci osvětlovali nebe a vysílali plameny proti utíkajícím nepřítelům.

Když se ze země vyhrnul gejzír lávy přímo uprostřed nepřátelských sil jako tekutá smrt, přimhouřila jsem oči a viděla ji, jak vede Ohnivé vojsko. Jediný člověk, který by to kdy mohl dokázat.

Královna Nalani stála se zdviženýma rukama a její lesklé brnění odráželo světlo ohně.

Zapomněla jsem na bolest. V srdci už mi sice nezbýval oheň, ale přesto se rozezpívalo nadějí.

A byla to vážně...? Plameny vrhly světlo na Liddy a její piráty, kteří si šavlemi nemilosrdně kosili cestu skrz bitevní pole a jejich ohromné postavy se hrnuly proti nepřítelům s krvelačnou radostí a úsměvy, které se leskly ve světle ohně.

Za několik minut se probili řadami našich nepřátel. Služebníci se rozutekli do všech směrů a běželi se ukrýt v kopcích. Mrazivá armáda se za nimi vydala, aby jim zabránila v útěku.

Ta úleva mě ochromila. Mohla bych se svalit přímo na místě, ale musela jsem se vrátit k Bráně a podívat se, jak se vyvíjí bitva bohů.

„Ruby.”

Nadskočila jsem, jako by do mě uhořel blesk. Svět se pomalu naklání, když jsem zvedla pohled a viděla známou postavu s vysokými rameny, kterou bych poslala kdekoli i ve spánku nebo po smrti.

Stál vedle mě Arcus.

Další z Eurusových lží, aby mě mučil. Není to skutečné, není to skutečné...

„Bohové, ty vypadáš tak opravdově,” zašeptala jsem. Na obličeji se mu rozsvítil úsměv a mně vyskočilo srdce z hrudníku.

„Takže?” začal tiše a natáhl ke mně ruce. Nebyla jsem si jistá, dokud nedodal: „Tak pojď ke mně, paní Plamenná.” V tu chvíli to bylo jasné.

Už tu nebyla jeho zářící duše, ale on, vážně on. Vykřikla jsem a málem se mi podlomila kolena, když jsem k němu chtěla jít. Roztekly se mi nohy.

Zamrkala jsem, abych lépe viděla, a snažila jsem se nasát jeho tvář, jeho silnou postavu, svěží, zdravou, skutečnou a živou. Probudil se ve mně pláč, který už nešlo zastavit.

Rozesmál se a přiblížil se ke mně a já se mu vrhla do náručí. Necítla jsem vůbec žádnou bolest ze svých zranění.

Obklopił mě jeho silný, uklidňující chlad a v hrudníku mu stále rachotil smích. Prohlížel si mě a odhrnul mi vlasy z tváří něžným motýlím dotykem. Celá bez sebe jsem se na něj dívala a nemohla jsem ovládat svoje chvění ani to, že se zároveň usmívám i pláču.

Zdálo se, že se úplně uzdravil.

„Jak?“ vydechla jsem a polkla nové slzy, které se mi vyhrnuly z očí.

„Lucina mi zhojila rány,“ odpověděl tiše. „Pamatuješ si to?“

Klepala jsem se jako osika a nevěřícně se dotýkala jeho tváří, abych se ujistila, že je skutečný a v pořádku.

Ještě jsem nezažila tak dobrý pocit.

Už nikdy ho od sebe nepustím.

„A co tvoje duše?“ vyzvíдалa jsem.

„Lucina přesvědčila Cirrus, aby spojila mou duši s mým tělem. Podle ní se tím neporušuje Nebin zákon, jen se napravuje vměšování Euruse. A pak říkala, že si zasloužím odměnu, protože jsem dítě světla...“

„To jsi ty?“

„Lucina si to myslí. Už mi to naznačovala na lodi. Samozřejmě si nemohla být jistá, ale chtěla mě na to každopádně připravit. Přál bych si jen, aby mi řekla, že tě chce poslat do Obscura.“ Protáhl obličej.

Zapadalo to do sebe úplně dokonale, tak proč mě to nenapadlo dřív? Odjakživa odolával Minaxům. Jeho duše byla z čistého světla. Zachránil mě před temnotou Euruseových preludů. „Pokud si to myslí Lucina, proč tomu nevěříš?“

„Já nevím. Snad bych to nějak cítil, ne? Nepřipadám si ničím výjimečný.“

„To já taky ne!“

„A vidíš, přitom jsi.“ Vtiskl mi polibek na čelo. „Kromě toho bratr Mléč s Lucinou nesouhlasí.“ Zachechtal se.

„Jak se odvažuje odporovat Šalfije?“

„Stále se drží proroctví Dru. Ona předpověděla, že temnotu navždy zničí Ohnivý. A pak ještě něco o bouři, která přišla ze západu v den, kdy se zrodilo dítě světla. Bratr Mléč o tom něco

povídal docela dlouho, ale nikdo si ho už nevšímal. Žvatlal jako malé dítě od chvíle, kdy bohové porazili Euruse; hodili ho hlavou napřed do Brány a zamkli ji za ním. Byla to mimořádná povídáná. Bratr Mléč se nejspíš už nikdy neuklidní.“

„Jsem ráda, že vykázali Euruse.“ Zasloužil si ztrouchnivět na tom tmavém místě, kde se mě snažil uvěznit. Otřásla jsem se, když mí vítr nafoukal vlasy do obličeje. Odhrnula jsem si je a snažila se zahnat vzpomínky z Obscura. „Takže bratr Mléč si pořád myslí, že dítě světla jsem já?“

Usmál se a přikývl. „Já taky.“

Tentokrát jsem protáhla obličej já. „Ale já jsem přece očividně dítě temnoty.“

„Záleží na tom? Možná jsi obojí. Možná jsme všichni obojí. Sice jsi byla schopná v sobě nosit Minaxe, ale to neznamená, že máš zkaženější duši než já nebo kdokoli jiný. Použila jsi svoje spojení se stíny k tomu, abys osvobodila uvězněné duše. Všechny jsi nás zachránila.“

„A tys zachránil mě,“ zašeptala jsem. Přitáhl si mě k sobě a navzdory tomu ledovému chladu mi už vůbec nebyla zima. „Jen mimochodem si myslím, že Dru byla podvodnice bažící po pozornosti. Předpověděla asi tak milion věcí, takže se některé prostě musely splnit.“

„Prosím, neříkej to bratru Mléčovi. Je teď tak rozrušený, že tě za to vyzve na souboj.“

„Já bych ho porazila,“ ušklíbla jsem se, ale pak jsem si vzpomněla. „Aha. Já už vlastně nemám svůj oheň.“ Ta vzpomínka mě zaskočila. Dostavila se nečekaně a přinesla s sebou pocit nenahraditelné ztráty. Těžko se mi jen přemýšlelo o tom, jak budu žít bez svého daru. Jedna věc byla vzdát se ho, když byly všechny okolnosti nakloněné proti mně, že jsem ani nečekala, že přežiju. Druhá věc byla nést následky.

„Mrzí mě to, Ruby.“ Ztišil hlas na jemné šeptání. „Vycítil jsem to, hned jak jsem se tě dotknul. Vzdala ses ho stejně jako tvoje máma?“

Přikývla jsem a on si mě k sobě přivinul, aby mě utěšil beze slov.

„To překonáš. Já budu s tebou a spolu to nějak zvládneme.“

Pevně jsem ho stiskla, abych mu ukázala, jak mu věřím a jak jsem mu vděčná. Určitě to zvládnou, to jsem mu věřila. A věřila jsem i sama sobě. Prozkoumám svoje nové já a budu se soustředit víc na to, co jsem získala, než na to, co jsem ztratila.

„Cirrus se tedy nakonec rozhodla, že pomůže tvé duši?“ zeptala jsem se a trochu se zaklonila, abych na něj viděla.

„Ano. Budu jí muset postavit několik chrámů, abych jí poděkoval.“

„Postavíme je po celém království.“

Usmál se a políbil mi prsty. „Spolu?“

„Vždycky.“ Měla jsem nakřáplý hlas a přes vítězoslavné jásání našich bojovníků jsem nebyla skoro slyšet.

„Tak to koukej dodržet,“ uzavřel to.

Roztřeseně jsem se zasmála plná radosti. „Já jsem tak... tak...“ Nedokončila jsem větu a jen si nechala volně stékat slzy po tvářích a hladila mu obličej. „Tak ráda, že ses mi vrátil.“

Škádlivě zvedl obočí, ale také se mu leskly oči. Zamrkal a suše poznamenal: „Já jsem věděl, že máš ráda moje tělo, ale... že až tolik, to by mě nenapadlo.“

Z krku se mi vydral skřehotavý smích, sevřela jsem mu tvář a přitáhla si ho k sobě. „Ty máš takové štěstí, že teď nemám svůj oheň.“

Jemně mě políbil na rty.

„Miluji tě,“ řekla jsem. „Ani nevíš jak. Už mě nikdy neopouštěj.“

„Já tě taky miluji, Ruby. A nikdy neopouštěj ty mě.“

Sklonil ke mně hlavu a já si ji k sobě přivinula, abych cítila, jak je skutečný a jak povědomě voní. Naše slzy se slily dohromady a studily nás na tvářích.

Po nějaké době se ode mě odtrhnul a otřel si rukou obličej. Vesele mu svítily oči a oba jsme se na sebe dívali, jako bychom právě provedli ten největší převrat v dějinách. Ta zářivá radost mě plnila sluncem a v srdci se mi usídlila spokojenost. Bylo to jako oheň a led a světlo a tma a všechny barvy od červené po šedou a s nimi i naprostá jistota, že si můžu vystavět život, jaký si budu přát, jaký si vyberu, ačkoli nebude plně v mých rukou, co se stane. V budoucnosti na mě mohl čekat smutek i ztráty, ale s nimi i radost. A tím jsem si byla jistá bez sebemenší pochybnosti či strachu.

Nakonec se Arcus podíval na bitevní pole a zhodnotil situaci. „Vidím, že dorazily moje síly. Měl bych jim jít na pomoc.“

„Ne!“ Chňapla jsem po límci jeho haleny. „Nebudeš riskovat život ještě hodně, hodně dlouho. Možná už nikdy. To myslím vážně, Arcusi!“

Věnoval mi nesouměrný úsměv, který napnul jeho jizvu tak, že se mi z toho sevřelo srdce. „Jen pokud mi slíbiš totéž, paní Plamenná.“

ČTYŘICÁTÁ KAPITOLA

Během příštích několika dní nastoupili ti, kdo byli dostatečně zdraví, na palubu lodí a odjeli. Zajatce drželi v samostatném táboře, než stanou před soudem ve svých vlastních královstvích.

Zřídili jsme ve stanech pod převisem ošetřovny pro raněné, protože tohle místo se na celém ostrově nejvíc podobalo veliké jeskyni. Počasí bylo stále suché a vítr klidný, což mi vzhledem k okolnostem připadalo jako záměrná laskavost.

Jednou za čas se ale z východu přiřítíl vřešící vítr, který rozmetal prach a kamení a zase se vytratil jako vánek šeptající výhružky. Euruse neuměl prohrávat.

Lucina s bratrem Mléčem viděli celou bitvu bohů, která skončila tak, že ječícího a kopajícího Euruse jeho sourozenci prohodili Bránou světla. S trochou pomoci ji pak Cirrus upravila. Teď ji kromě světla pečtily i vrstvy lávy a ledu. Fors prohlásil, že se tak dobře nepobavil už nejméně tisíc let. Nebo možná dva.

Euruse odsoudili k tomu, aby usedl na trůn noci, který sám stvořil, a vládl prázdnému podzemnímu království. Jeho vyhnanství mělo trvat tak dlouho, dokud budou na nebi svítit hvězdy. Doufala jsem, že i po několika tisíci letech bude mít stále tak v oblibě slovo *věčnost*.

Bratr Mléč vyprávěl, že když se Cirrus zmenšila do rozměrů smrtelnice a pomohla Arcusově duši zpátky do těla, Lucina se proměnila v krásnou a mladou Šalfiju a poděkovala Cirrus polibkem. Dlouhým, poměrně vášnivým polibkem, který si pohrával s hranicí Nebina zákazu zasahovat do světa smrtelných. Ale nikdo by jí to neprozradil.

S bratrem Mléčem jsme se shodli, že Lucina má větší moc, než se kdy dozvíme. Předpokládal, že po tisíciletí života se přesune do zászvětí, když už zmizeli Minaxové, ale ona mu řekla, že si ještě musí vyřídít několik věcí.

Za úsvitu na slunovrat vyřídila jednu z nich: mou zlomenou ruku. Její sluneční světlo mě úplně vyléčilo.

Pomáhala také na ošetrovnách, kde za denního světla dokázala hotové zázraky. Já sama pracovala s léčiteli u menších zranění, natírala masti na rány, převazovala obvazy a nabízela útěchu.

Mnoho vojáků zahynulo a moje výčitky z toho, jakou jsem v tom sehrála roli, mě měly ničit už navždy. Čím hůř jsem se cítila, tím více jsem pracovala a nepohodlí i únavu jsem pokládala za svůj trest.

„Už to zase děláš,“ oznámil mi Arcus a vklouzl mi studenou rukou pod cop za krkem.

Dokončila jsem kontrolu obvazu jedné z bojovnic, ujistila ji, že se dobře hojí, a otočila se k němu.

„Co dělám?“ zeptala jsem se a promnula si bolavá záda.

„Přemítáš. Rozebíráš svoje činy a oddáváš se provinilosti.“

„Rozhodně bych neřekla, že se něčemu *oddávám*. Není to nijak příjemné,“ bránila jsem se lehce podrážděně. Snažil se mi říct, že by se nikdo nemohl zachovat jinak, a že jsem se s tou situací vyrovnala lépe, než by to zvládla většina lidí. Ale já nebyla připravená to přijmout.

Zastavila jsem se, otočila se k němu a na chvíli kolem sebe

nechala plynout spořádaný zmatek ošetřovny. „Jak ty vlastně vždycky poznáš, když mi není dobře?“

Očima jsem si vychutnávala pohled na něj, protože už jsem ho nikdy nechtěla pokládat za samozřejmost. Na sobě měl prostý, ale dobře ušitý šedivý kabátek, tmavé kalhoty a černé boty. Pochopitelně nemohl cítit zimu, která mě trápila každou chvíli každého dne.

Nikdy předtím jsem si neuvědomila, nakolik mě zahřívá můj dar. Teď jsem se musela obalit do několika vrstev vlny a kožešin, které jsem si vypůjčila ze všech možných míst, a přesto jsem se pořád trásla. Ode dne bitvy se Arcus učil zvyšovat teplotu svého těla, aby se mě mohl dál dotýkat a líbat mě. Tréninku a pokusům věnoval několik ukradených chvilék denně.

„Já nevím,“ zamyslel se. „Prostě to vím, vycítím to. I kdybych já pomáhal nakládat lodě na pláži, poznám přesně okamžik, kdy o sobě pochybuješ nebo se stydíš. A pak mi nezbývá než přijít za tebou a snažit se tě rozveselit.“ Sklonil se a přiblížil rty k těm mým, až mě zalily vlny radosti z jeho dotyku. Jeho rty byly zpočátku studené, ale během několika vteřin se ohřály na mou teplotu.

„Ty se v tom zlepšuješ,“ vydechla jsem mezi polibky.

„Chce to hlavně pořádně trénovat,“ odpověděl a přitáhl si mě blíž. „Rozsáhlý výzkum.“

„To ráda podpořím, ale jen když svůj výzkum omeziš na mě.“

Usmál se mi u rtů. „Důkladně tu možnost zvážím.“

Jemně jsem ho kousla a on se zasmál.

Od vchodu do stanu se ozvalo odkašlání. Oba jsme se ohlédli.

Kai se tvářil útrpně. „Vy jste tak předvídatelní. Vážně to ne-
můžete dělat někde v soukromí?“

„Tos nás přišel jen pokárat?“ zeptala jsem se.

„Ne, mám pro nás předvolání,“ odpověděl. „A když říkám *my*,
myslím tím sebe a vás dva.“

„Já jsem byl někam předvolán?“ pozvedl Arcus povýšeně obočí. Přece jen byl král.

Kai vypadal zcela nevzrušeně. „Ano, do stanu královny Nalani. Teď. Předpokládám, že buď dostaneme děkovný dar, že jsme jí vrátili manžela, nebo nás bude chtít donutit, abychom jí splnili nějaké jiné přání.“ Věnoval mi významný pohled, kterým mi říkal něco jako *příprav se na pořádnou hádku*.

Já ani Kai jsme se královně nesvěřili s tím, že se nehodláme brát. Nebo alespoň ne spolu. Liddy měla s Kaiem ještě úplně jiné záměry. Když mě zahlédla s Arcusem a zjistila tím, jak se věci mají, naléhala na něj až do chvíle, než musela odplout se svou flotilou. Její zlomené srdce vyléčily jen hromady mincí od vděčného Mrazivého krále a Ohnivé královny.

Arcusova ruka pevně stiskla moji. „Myslí tím to, co si myslím, že myslí?“

Konejšivě jsem mu stisk oplatila. „Určitě nám chce jenom poděkovat.“

Když ale přišlo na nepředvídatelnou královnu ohně, nebyla jsem si jistá ničím.

Stan královny Nalani byl bohatě vyzdobený spoustou barevných koberečků, jež zahřívaly podlahu, a barevnými závěsy, které bránily průvanu. Na kovovém stojanu se houpala mosazná lampa a vrhala teplé světlo na dřevěnou postel, komodu, skříň a prádelník, které si královna patrně přivezla ze Sudesie.

Můj pohled přitáhla štíhlá a vysoká postava knížete Eika, který spal na posteli přikrytý dekami. Když jsem posílala sudesijské léčitely na místo na skalnaté hradbě, kde Eurus zanechal jeho tělo, nebyla jsem si ani jistá, že ještě žije. Naštěstí pro něj i pro královnu, která jej milovala, přežil. Nezbyly mu v podstatě žádné vzpomínky na období, kdy jej posedl Eurus, ale těch několik, které měl, ho velice rozrušovalo. Většinu času

odpočíval a Lucina jej chodila každý den vyšetřit a věnovat mu dávku světla.

„Vaše Veličenstvo.“ Udělala jsem hluboké pukrle, což bylo v kalhotách pokaždé zvláštní gesto. Uvažovala jsem, zda ji někdy začnu vnímat jako svou tetu, stejně jako svou královnu. „Přála jste si nás vidět?“

„Správně,“ odvětila. Tmavé vlasy měla spletené do copu přehozeného přes jedno rameno. Na sobě měla tlustší, prošívanou verzi oděvu Ohnivých mistrů a šarlatová barva krásně doplňovala její sytou pleť. „Vstupte, prosím.“

Arcus se uklonil a vešel a za ním následoval Kai. Na místě stály dvě židle, a tak jsme se s Kaiem posadili každý na jednu. Arcus po mně šlehnul pobaveně vzteklým pohledem, že mu kníže neprokazuje žádnou úctu, a postavil se za mou židli. Ztuhla jsem a čekala, jestli se bude snažit něco vyjádřit tím, že mi položí ruce na ramena, ale neudělal to. Nebyla jsem si jistá, zda se mi ulevilo, nebo jsem zklamaná.

Královna spojila ruce na klíně a jiskřilo jí ve tmavých očích. „Jsem ráda, že jste všichni po bitvě v pořádku. A chci vám znovu poděkovat, že jste osvobodili mého manžela od toho...“ Došla jí slova. „Odmítám ho nazývat bohem. Toho podvodníka.“

Uklidnilo mě, že si nás zavolala kvůli poděkování, ale cítila jsem povinnost to uvést na pravou míru. „Ve skutečnosti na tom neuneseme žádnou zásluhu. Euris ho odhodil ve chvíli, kdy už pro něj neměl žádné využití.“

Královna se natáhla a dotkla se paže spícího knížete Eika, jako by se potřebovala ujistit, že je stále u ní.

„Jsi příliš skromná, Ruby. Jsem ti navěky zavázaná,“ pronesla tiše. „Proto mám také tak shovívavou náladu.“

„Shovívavou?“ zeptala jsem se.

Vypočítavě pohlédla napřed na mě a pak na Kaie. „Pokud se

pletu, není co odpouštět. Ale zdálo se mi, že jste oba porušili slib. Kníže Kaii, hodláš se oženit s mou neterí?“

Napřímil se na židli. „Bohužel musím přiznat, že ne, Vaše Veličenstvo.“

„Porušil jsi slib, který tvořil tvou třetí zkoušku Ohnivých. Podle sudesijského práva bych tě měla zbavit titulu Ohnivého mistra a opět bys tak ztratil i svůj znovunabytý ostrov.“

Kai nasál vzduch a zbělaly mu klouby na opěradle židle.

„A ty, Ruby,“ obrátila se na mě, „tys také porušila slib a oklamala jsi mě, což mě zraňuje. Měla jsi v úmyslu se provdat za knížete Kaie, když jsi mi skládala slib?“

Zhluboka jsem se nadechla a donutila se říct pravdu. „Ne, pokud jsem se tomu mohla nějak vyhnout.“

„Dík,“ zamumlal Kai podrážděně.

„Tak to nemyslím a ty to víš,“ pošeptala jsem mu.

Královna Nalani napřímila ramena. „Porušit přísahu královně se rovná velezradě. Mohla bych vás oba nechat popravit za vaše zločiny.“

„To tedy moment,“ ozval se Arcus a postavil se přede mě.

Královna zvedla ruku. „Nicméně, jak jsem říkala, mám shovívavou náladu. Velice.“ Zvedly se jí koutky, když mě sledovala, jak se snažím vykuknout zpoza Arcuse. „Můžeš se vrátit za mou neter... králi Arkanusi.“

Bylo to poprvé, co jsem od ní slyšela toto oslovení.

„Přátelé a příbuzní mi říkají Arcus,“ odpověděl a znovu se postavil za mě. „Rád bych tě počítal mezi ně, a tak mě prosím, oslovuj tím jménem.“

Usmála se a zatřpytily se jí oči. „Možná budu. Ale teď se musím věnovat otázce sudesijského trůnu. Měla jsem v úmyslu udělat královnu z Ruby a posadit Kaie po jejím boku, aby ji naučil sudesijským způsobům. Teď mám ale neter, která přišla

o svůj dar ohně, a knížete, který by sice výborně vládnul, ale nemá na trůn žádný nárok.“

Polkla jsem. „Mrzí mě, že vás ztráta mého daru zároveň připravila o dědice.“

Mávla nad tím rukou. „Za to nemůžeš, má milá, a bezesporu tu ztrátu pociťuješ citelněji než já.“

Naklonila jsem hlavu a cítila se jí vděčná za to pochopení.

„Bohužel podle sudesijského práva musí být panovník Ohnivý s nadáním srovnatelným s Ohnivým mistrem.“

Kai se k ní naklonil. „A taky to musí být někdo s královským darem, že? Ruby byla ve vaší linii poslední. Pokud můžu být tak smělý, Vaše Veličenstvo, jak za ni najdete náhradu?“

Měl tím na mysli královninu schopnost ovládat lávu, kterou já jsem ztratila společně se svým ohněm.

„Svou drahou neter samozřejmě nikdy nenahradím,“ přisvědčila pobaveně, „ale musím ti vyvrátit mylnou domněnku o pravidlech nástupnictví. Když si důkladně přečteš zákon, zjistíš, že ten dar se sice předával na další generace, ale nikdy netvořil nezbytnou součást mé vlády. Představoval jen výhodu. A jak víš, tak můžu udělovat a rušit tituly podle moci, schopností nebo jiných měřítek, jak uznám za vhodné.“

Slyšela jsem, jak za mnou Arcus přešlapuje. Nejspíš jí trochu záviděl. Tempesijský zákon nedával panovníkovi zdaleka tolik jednostranných pravomocí. On se na všem musel dohodnout se svým dvorem.

„Máte někoho na mysli?“ zeptala jsem se a trochu tušila, kam to směřuje.

„Ano,“ přitakala královna. „Jediná moje obava je, že mu příliš záleží na životě korzára, aby vyhověl mému požadavku.“

Arcus si odkašlal. „Královno Nalani, doufám, že už nebudeš vydávat povolení kapitánům, kteří napadají tempesijské lodi.“

Leží mi na srdci mírumilovný vztah mezi našimi dvěma královstvími.“

„To mně taky,“ odvětila a opřela se s úsměvem o židli. „Kníže Kaii, obávám se, že musím stáhnout vaše povolení k plavbě. Od této chvíle nesmíte útočit na tempesijské lodě bez následků.“

Kai jednoduše odpověděl: „Vzhledem k tomu, že jsem chtěl pirátství – chci říct nájemnou plavbu – opustit, protože mám zpátky svůj ostrov, této ztráty nelituji. Ale děkuji vám, že jste mi tu otázku objasnila, má královno.“

„Tím se to tedy řeší,“ uzavřela to a tleskla rukama. „Jsem tomu ráda a doufám, že vy taky.“

„Ano, jsem velice spokojená, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla jsem a naklonila se vpřed. „Mohla bych... mohla bych vás obejmout?“ Cítila jsem, jak mi růžoví tváře. Připadalo mi to trochu dětinské, ale vážně jsem ji za to chtěla obejmout.

„Ale jistě, dítě, pojď ke mně.“ Natáhla ke mně ruce a já se mezi ně stulila. Zavřela jsem oči a užívala jsem si ten pocit. Voněla trochu jako moje matka.

„Děkuji, královno,“ řekla jsem nejistě. Otočila jsem se k Arcusovi a Kaiovi, kteří vypadali podle mých očekávání zmateně.

„Co se tu právě stalo?“ zeptal se Arcus.

Vrátila jsem se a přiblížila se k němu. „Znamená to, že už nejsem nástupkyní sudesijského trůnu a můžu s tebou zůstat v Tempesii a dělat ti ze života dobrodružství, jak dlouho se nám bude chtít.“

Na tváři se mu objevil zářivý úsměv a ovinul kolem mě ruku. „Tak to jsou dobré zprávy.“ Vděčně kývl na královnu a pak se sklonil ke mně a podíval se mi do očí pohledem s několika odstíny hřejivého ledu. „Jen aby bylo jasno, to bude velice dlouho.“

„Ano, to nejspíš bude,“ usmála jsem se na něj.

Kai se na nás díval. „Něco mi tady uniklo.“

„Ano, Kaii,“ souhlasila jsem s ním, ale nespouštěla oči z Arcuse. „Nevšiml sis, že jsi teď dědicem sudesijského trůnu.“ Otočila jsem se a zazubila se na něj. „Vsadím se, že se těšíš, až ti budu muset říkat Vaše Veličenstvo Ohnivý králi.“

EPILOG

Nabídla jsem ruku ohni.

Z krbu se vyrojily jiskry a usadily mi na prstech, žár k žáru, a třpytily se na mojí kůži jako diamanty. Otáčela jsem zápěstím a sledovala, jak žhavé uhlíky blikají v rytmu mého srdce.

„Princezno Ruby?“

Ve dveřích se objevila škvíra a v ní dvě hnědé, vykulené sovi oči, které na mě mrkaly. Z chodby se dovnitř hrnulo světlo a ozařovalo prastarý, ošoupaný nábytek v místnosti pokrytý zhruba stejně starou vrstvou prachu. Vybrala jsem si odlehlý salonek v nejstarší části hradu, protože byl zanedbaný a skoro se na něj zapomnělo. A protože v něm byl krb.

„Pojď dovnitř a zavři dveře!“ zašeptala jsem a mávla na Doreenu, ať se přiblíží. Jiskry na mojí ruce se při tom pohybu rozsvítily a pak zhasly. „Vypadáš moc hezky,“ pochválila jsem ji, když jsem si všimla jejích korálových plesových šatů. „Tahle barva ti sluší.“

„Děkuji,“ začervenala se a svým zmateným pohledem si měřila moje zvednuté ruce. „Co to děláte?“

Zakřenila jsem se, oprášila si ruce jednu o druhou, abych uhasila všechny jiskry. „Provádím pokusy. Nevšímej si toho. Vypadáš trochu zoufale, co se děje?“

Netrpělivě pokynula ke dveřím. „Máte zpoždění! Celý dvůr se už shromáždil a všechny sedačky jsou obsazené. Král Arkanus ztrácí trpělivost, mírně řečeno.“

Zabručela jsem a vyskočila na nohy. „Trochu jsem se zapomněla. Jak moc se zlobí? Už mu cuká ten sval na čelisti?“

„Já se nedívala... ale myslím si to.“

Vyšla jsem vpřed a z vlásenky se mi uvolnil jeden pramínek vlasů a drze se mi rozpustil na tvář. Sakra! Varovali mě, abych se moc nehýbala, ale já je pochopitelně neposlouchala. Můj účes byl nesmírně složitý, nahoře uhlazený a vzadu zapletený a natočený. Z větší části držel pohromadě díky několika desítkám vlásenek. Okolo spánků a na šíji mě zdobily tmavé prstýnky vlasů. Chvilí jsem se snažila svou neposlušnou loknu usměrnit, ale hned ke mně přiskočila Doreena a odstrčila mi ruku.

„Jen to zhoršujete!“ hubovala mi.

Poslušně jsem držela, zatímco opravovala škody. Teď už nebyla mou služebnou, protože pracovala v hradní nemocnici, ale zjevně nemohla odolat příležitosti uplatnit svoje dovednosti, když jsem to tak očividně potřebovala.

„Takových sponek,“ zahudrovala jsem, když jich několik vracela na místo. „Jako by mi na hlavě hnízdil ježek.“

„Pokud ano, pod těmi vlasy ho nikdo neuvidí.“ Usmála se a uhladila mi po stranách ten kolos, aby se nestáčil k pravoboku ani k levoboku. Věnovala mi ještě jeden hodnotící pohled, couvla, ještě jednou mě zkontrolovala a zalapala po dechu, když si všimla mé sukně. „Co jste to dělala!“

Podívala jsem se a všimla si drobných ohořelých dírek v látce na mé slonovinové bílé hedvábné róbě. Zkrivila jsem obličej. Královská krejčová mě zavraždí, a to nejspíš nějak tvořivě pomocí špendlíků a nůžek. Plácala jsem do sukně, ale už to nešlo zachránit. „Mám čas na převlečení?“ zeptala jsem se zoufale.

Vykulila oči ještě víc. „Teď? Ne! Všichni už čekají!“

„Tak to se budu muset tvářit, že nic.“ Nebylo by to poprvé.

Nabrala jsem si sukni do pěstí a spěchala za ní ledovými chodbami. Hrad byl v podstatě prázdný, ale kdykoli jsme někoho potkaly, zpomalila jsem na důstojné tempo a věnovala mu jedno kývnutí a náznak úsměvu, jako bych se tu jen tak procházela a necválala pozdě na svou vlastní korunovaci.

Když jsme došly k venkovní bráně, skupina čekajících stráží se postavila do pozoru a doprovodila nás k aréně. Blížili jsme se tam závratnou rychlostí s ohledem na to, že mě zpomalovaly vrstvy lnu a hedvábí. Vzrušený bzukot obrovského davu se ještě zesílil, když jsme prošli postranními dveřmi do důvěrně známého výklenku. Zdi lemovali další strážci mého bezpečí, kteří by odrazili jakoukoli hrozbu. Z výklenku až k pódiu v aréně se táhl červený koberec. Po okrajích ležely rozeté sametové květy fuchsii dovezených ze Sudesie a vydávaly tropickou vůni.

Sama bych si tohle místo nevybrala, ale aréna byl jediný prostor, kam se vešlo takové množství diváků od dvořanů po vesničany. Všichni se těšili, až jim korunují novou královnu poprvé za více než dvacet let. Arcusova matka, urozená Mrazivá dáma ze staré a uznávané rodiny, byla poslední.

A teď jsem to měla být já.

Podle Arcuse je to vhodné místo, kde zahájit novou epochu – abychom podtrhli konec starých zvyklostí a zrod nových. V tuhle chvíli mi to připadalo jen jako vhodné místo, kde omdlít.

Zastavila jsem se ve dveřích. „Budu zvracet,“ pošeptala jsem Doreeně.

„Neblázněte!“ Naklonila se a nahlédla skrze vchod. „Všichni vás sem přišli podpořit.“

„Ach ano, to bezesporu.“ Můj tón byl stejně suchý, jako teď

najednou moje ústa. „Všichni mě milují k zbláznění a nemůžou se dočkat, až budu jejich královna.“

„Nevíte, že to tak není! A stejně je všechny prošacovali u vstupu, aby neměli zbraně.“

Stiskla jsem rty, abych zamaskovala úsměv nad tím, co považuje za pocit bezpečí. „Děkuji, Doreeno.“

Když zmínila zbraně, připomnělo mi to, že jsem právě tady v aréně čelila mečům, ledovým šípům, divoké zvěři a protivníkům, kteří mě chtěli zabít. Když jsem to přežila tehdy, vydržím i to, že mi položí na hlavu korunu – korunu, která mi dodá moc a bezpečí jako nic jiného za celý můj život. Nemluvě o tom, že mi to dávalo právo žít a pracovat po boku mé nejmilovanější osoby na celém světě. Moje úzkost se rozplynula a zbyla jen potřeba s tím být rychle hotová.

Ve výklenku se objevil bratr Mléč, mírně zadýchaný, jako by spěchal. Na sobě měl bílé sametové roucho lemované stříbrem. Podle jeho výrazu mu spadl kámen ze srdce, ale za chvíli už vypadal poklidně jako obvykle.

„Hledali vás po celém hradě,“ oznámil mi tiše, opíral se o hůlku a popadal dech.

„Pardon. Nebyla jsem moc na očích,“ přiznala jsem.

„Doufám, že jste se snad nebála o svou bezpečnost, slečno Otrerová – Vaše Výsosti. Nařídil jsem svým špehům, aby vyhledávali jakékoli zvěsti o Modré legii nebo Služebnictvu. Podle všech zpráv se rozpustili po popravě jejich vůdců. Můžu vás s úlevou ujistit, že už nepředstavují žádnou hrozbu.“

„Děkuji.“ Usmála jsem se na něj. „Ale nebála jsem se. Jen jsem měla něco na práci.“

„Něco důležitějšího než tohle?“ Zvedl huňatá obočí.

Odolala jsem pokušení zakrývat před ním propálené dírky na šatech. „Možná.“

Smířlivě a pobaveně zakroutil hlavou a nabídl mi rámě. „Jste připravená, Vaše Výsosti?“

„To bych si radila. Teď už je trochu pozdě na to, abych vycouvala, že?“

„Velice pozdě,“ ujistil mě s jiskrou v oku.

Když jsem se zhluboka nadechla a narovнала se, položila jsem mu ruku na předloktí. Vykročili jsme zpod oblouku a vydali se na pomalou cestu po nekonečném červeném koberci. Nedívala jsem se do davu, abych nezahlédla v náhle mlčícím shromáždění nikoho, kdo by se na mě šklebil nebo mračil, ačkoli ode mě byli příliš vzdálení na to, abych to poznala. Namísto toho jsem pohlížela přímo před sebe a dělala pomalé, rozvážné kroky. *Jeden, dva, tři. Snadné. Není se čeho bát. Tohle bych mohla dělat celý den.*

Pár kroků od pódia mi podklouzla noha na kousku ledu.

Bratr Mléč mě podepřel a pokračovali jsme v cestě. Doufala jsem, že jsem klopýtla dost nenápadně na to, aby to zakryla moje objemná sukně.

„Snaží se mě někdo zabít?“ prohodila jsem šeptem.

Tiše se zachechtal. „Vůbec ne. Tu námrazu způsobilo královo rozpoložení.“ Pokývl směrem k pódiu. „Zuřil, když vás nikdo nemohl najít.“

A jéje. Oči mi přeskočily na místo, kde nehybně stál Arcus vedle zdobného pozlaceného trůnu, který poslala královna Nalani jako projev náklonnosti a dobré vůle. Nebyla tu s námi, protože se musela po bitvě na Ostrově noci, která se odehrála před pěti měsíci, vrátit do Sery. Zastupoval ji tu její vyslanec, kníže Kai. Zběžně jsem se rozhlédla a uviděla ho, jak stojí před prostorem vymezeným pro významné hosty. Měl na sobě dokonale padnoucí, na míru ušitý karmínový kabátek a z jeho nárameníků splývala sametová pelerína. Vlasy zdobené zlatou korunou si zkrotl do hladka, ale v očích mu dovádělo něco mnohem méně

upraveného: nedočkavá podrážděnost, jako bych ho nechala čekat celé dny, a ne půl hodiny.

V poslední době působil stále znuděněji. Měla jsem pocit, že chce jen počkat na mou korunovaci, ale až bude po ní, najde si výmluvu, proč znovu odplout.

No konečně, naznačil mi.

Stálo mě přímo hrdinské úsilí na něj neobrátit oči v sloup.

Znovu jsem zaměřila pozornost k pódiu. Už jen několik kroků, kdyby to tu jen nebylo pokryté tak nebezpečnou vrstvou ledu – která nevypadala zdaleka tak hroživě jako kry v Arcusových očích. Krásně to ladilo s jeho sytě modrým kabátkem.

„Stýskalo se ti?“ zeptala jsem se, když mi podal ruku, aby mi pomohl nahoru po schodech.

„Rozhodl jsem se tě popravit,“ oznámil mi tiše a jeho ledová ruka se ještě více sevřela okolo mojí, když mě vedl k trůnu. „Jen se musím rozhodnout jak. Oběšení je příliš rychlé a milosrdné.“

„V můj první den v roli královny? Není to trochu uspěchané?“

Když jsem se chystala posadit, zadržely mě na místě jeho ruce. Sklonil ke mně hlavu a probodl mě pohledem. „Kde jsi byla? Bála jsem se, že jsi vzala roha.“

„Ty by ses mi divil? Podívej se na ty lidi. Někteří na mě dřív házeli věci.“

„Odpovíš mi na otázku?“

„Až potom. Teď musím vyhrát korunovaci.“

Zamračil se. „Korunovaci nejde vyhrát.“

„Tak sleduj.“ S nejvyšší možnou grácií jsem usedla na trůn.

„Co jsem komu udělal?“ zamumlal Arcus dotčeně.

Jeho oči ale pyšně svítily, když ustoupil a kývl na arcibiskupa Forsova řádu, který ke mně přikročil, aby mi přednesl přísahu. Poprvé jsem viděla arénu jako celek: stovky lidí mávaly červenomodrými prapory s erby Sudesie a Tempiesie na znamení

spojení dvou království a národů. Možná měla Doreena pravdu a vážně mi přáli štěstí.

I kdyby ne, tady mě měli.

Obřad byl zahájen.

Plesový sál byl útočným způsobem slavnostní. Každý kousek volného prostoru obsadilo něco barevného nebo třpytivého. Večerní slunce z vysokých oken se lámalo skrz ledové sochy a v rozích žlutohnědě svítily bronzové filigránové lampy. U každého okna s bílými závěsy stály květináče s rozkvetlými rostlinami a zelenými keři a prostředkem síně se táhl výrazný běhoun. Dvořané a hodnostáři upijeli víno a povídali si v malých skupinkách. Zdi zdobily sudesijské tapiserie s výjevy jako chrlicí sopky nebo bitvy se zuřícím ohněm. Šikovně provedeno.

Marella ke mně připlula jako labuť. Vlasy světlé jako sníh si vyčesala nahoru a zkontrolovala je do neskutečně upraveného uzlu na šíji. V ruce držela vějíř ze pštrosích pírek, který povlával tam a zpátky pod zářícíma fialkovýmá očima. Malinko jej snížila a odhalila úšklebek. „Pozdě na svou vlastní korunovací, za to ti připočtu body za drama.“

„Nesnažila jsem se nikoho napínat. A když jsme u dramatu, měla jsem za to, že se snažíš o decentní výzdobu.“ Mávla jsem rukou, abych opsala celou místnost. Jako královská dekorátérka svolala Marella k této příležitosti řemeslníky a umělce z celého království. Měla jsem vědět, že moje přání, aby to nepřeháněla, nevyslyší.

„Tohle je decentní,“ zvedla na mě obočí. „Dokonce jsem i odmítla pozlacenou sochu Sud.“ Naklonila se ke mně. „Na plesový sál byla příliš vysoká.“

„To nevypovídá o žádné zdrženlivosti. Stropy tu měří padesát stop.“

„Já jsem na sebe docela pyšná,“ namítla a zjevně nechápala, co se jí snažím naznačit. „Když pomineme kolosální sochy, pojď se podívat, co všechno jsem nechala přivést ze Sudesie. Pomohlo mi to Ohnivě knížátko.“ Odfrkla si. „Není zdaleka tak nemožný, jak se zdá.“ Stočila pohled k místu, kde si Kai povídal se saferským vyslancem. A už jím tam i setrvala.

Nechtěla jsem projevít svoje překvapení. Že by Marellu zajímalo to Ohnivě *knížátko*, jak ho tak přezíravě nazvala? Byl to jenom krátký pohled, ale stačilo mi to k zamyšlení.

Odtrhla od něj pozornost a pokynula mi, ať ji následuji. Než jsem ale stačila udělat krok, na předloktí se mě dotkla velká ruka. Byl to jemný dotek, ale také velice studený a zejména výmluvný.

Mávla jsem na Marellu, ať pokračuje beze mě. S vědoucím úsměvem se odebrala pryč.

„Už se ode mě ani nehneš, moje zbloudilá královno,“ ozval se neoblomný hlas krále. „Možná si k tě k sobě připoutám na řetěz.“

Otočila jsem se k němu a založila ruce. „To si můžeš zkusit.“

„Ráno by se mi tě lépe hledalo. Kde jsi byla?“ Zatáhl mě do jediného kouta, kde nestáli hosté ani výzdoba.

„Už se zase výhruzně tyčíš. Netyč se. Tohle není žádný výslech.“

„Jsem vyšší než ty, musím se tyčit. Mohla bys prosím mluvit k věci?“

„Hledáš v tom příliš. Jen jsem se zapomněla. Neutekla jsem. A teď mám na hlavě hrozně těžkou korunu, která mi nejspíš kazí držení těla.“

„Můžeš si ji sundat za pár hodin a pak už si ji musíš nasadit jen při oficiálních příležitostech a občas ve svátek.“

„No jupí. Mučicí nástroj na zvláštní příležitosti.“

Věnoval mi odměřený pohled. „Co se stalo? Řekl někdo něco, čím tě otrávil? Někdo z dvořanů?“

„Ne, jistěže ne. Těch, co mě nesnášeli, ses zbavil, pamatuješ?“

„Tak něco s tvou nemocnicí? Vím, že rozšíření budov trvá déle, než jsi chtěla, a schází i šikovní léčitelé.“

„Ne, nic takového. Bratr Gamut už vychovává nové. Prý budou připraveni nezávisle pracovat koncem jara. Mám z toho radost.“

„Jde o něco s,“ ztišil hlas, „s Modrou legií? S Eurusem? S Minaxem?“

„Ne, ne a ne. To bych před tebou netajila.“

„Tak co se děje?“ Chytil mě za ramena a sklonil ke mně hlavu, až měl oči v úrovni mých. Vyzařoval napětí. „Ruby, snad toho nelituješ? Pochybuješ o svém rozhodnutí se mnou být?“

„Jistěže ne!“ odpověděla jsem vylekaně. „To nikdy.“

Slib, který jsem složila v opatství Forwind, kde nás s Arcusem bratr Mléč oddal, jsem myslela zcela vážně. Slíbili jsme si, že se budeme milovat, ctít a ochraňovat navěky a každá slabika v tom slibu zněla naprosto správně. Nelitovala jsem toho ani na vteřinu.

Vydechl. „Tak co se děje?“

Povzdechla jsem si a snažila se zachovat trpělivost. „Mám pro tebe překvapení a ty mi ho kazíš.“

„Patří k tomu překvapení, že mě dovedeš k nepřičetnosti? Protože to se ti docela daří.“

„Nezlob se. Já... jsem ti chtěla ukázat, co dovedu.“

Ted' vypadal ještě ustaraněji. „Co tím myslíš?“

Zvažovala jsem, že mu dám pěstí do hrudníku. „Musíš se tvářit tak vyplašeně? Kdyby to bylo něco tak strašného, jako zjevně očekáváš, nejspíš bych se z toho neradovala.“

Naklonil hlavu ke straně a zamýšleně přimhouřil oči. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

Donutila jsem se uklidnit a cítila jsem, jak mi v žilách bublá

známý žár, o kterém jsem si myslela, že je navždy pryč. „Můžeš mi prostě věřit?“

„Můžu! Hned jak mi prozradíš, jaké tajné plány tě zdržely před vlastní korunovací.“

Z teple na horkou. Za chvíli se mi začne vařit krev. „Opravdu se chceš hádat právě tady? Teď? Tomu říkáš slušné chování?“

Zvedl jedno obočí. „Takže ty mi chceš vysvětlovat etiketu?“

Rozhodila jsem ruce. „Nikdo jiný to za mě neudělá!“ Začali se po nás ohlížet lidé. „Děláš scény.“

„Já?“ Měl tu drzost, že se tvářil pobaveně. „Nemyslíš, že s tím nějak souvisí to, že na mě křičíš?“

„Já nekřičím! Grr! Dobře. Tak se dívej, předvedu ti to.“

Mávla jsem rukou k nejbližšímu lustru.

Ffuúúš!

Chtěla jsem zažehnout jenom jednu svíčku, ale místo toho se plameny všech svící na lustru rozhořely do asi šesti- nebo sedmi-násobné výšky než dosud a jako hladové jazyky olizovaly ledové ukotvení. Na shromáždění dole padaly kapičky studené vody a začaly se ozývat výkřiky a překvapené vzdechy. V tu samou chvíli se z jedné lampy vyvalil oblak ohně, který s hlasitým syčením zasáhl strop. S hlasitým křupnutím se uvolnila ledová kra.

Střepy ledu se řítily ke skupince šlechticů ze severních provincií, kteří až do té chvíle vedli příjemnou konverzaci s vyslancem z Ariských plání.

Arcus s překvapivou rychlostí vystřelil proud ledu, aby zpomalil pád úlomku, a pak k němu přidal ještě více mrazu, aby jej upevnil u stropu. Teď už celý ten útvar vypadal zcela bezpečně, ale vyvolával zároveň dojem jako sekery, která se chystá roztnout kohokoli, kdo se pod ní postaví. Lidé na tom místě jen strnule stáli.

Arcus spustil ruku. Hosté chvíli tékali pohledem mezi mnou

a stropem, jako by čekali, co dalšího se stane. Jako kdyby to byl úvod spontánního představení a oni si nebyli jistí, zda mají tleskat nebo utíkat.

Arcus se otočil zpátky ke mně s očima vykulenýma o něco více než obvykle a zcela prázdným výrazem.

„Takže tohle,“ zašeptala jsem a šklebila se na něj, „jsem ti chtěla ukázat.“

Jen se to nepovedlo tak, jak jsem si to malovala. Ani zdaleka.

„Ach tak.“ Jeho hlas ani výraz ve tváři neprozrazovaly nic o tom, co si myslí. Čekala jsem, kdy se dostaví smrt, ale zdálo se, že ustrnul. Buď se zaseknul, nebo vymyslel lepší možnost, než mě pověsit, což podle něj bylo „příliš rychlé a milosrdné“, pokud jsem si to vybavovala správně.

Polkla jsem a nasadila nucený úsměv. „Už je moc pozdě vzít roha?“

Přiblížil se ke mně a sevřel mě v náručí. To bylo to poslední, co jsem od něj očekávala, a vyvolalo to ve mně nesmírný zmatek a dohady. Hlavou se mi proháněly stovky stále více nepravděpodobných scénářů. Umačká mě k smrti? Přehodí si mě přes rameno a odnese mě k nejbližšímu útesu? Možná mě jen předhodí ledním vlkům, kterým budu nepochybně moc chutnat.

Nejhorší na tom bylo, že shromáždění hostů se vrátilo ke svým rozhovorům a sklenkám vína, jako by se nic nestalo. Nikdo neprojevoval žádný zájem mě zachránit před královým hněvem.

Jeho paže mě stiskly ještě víc. „Ach, Ruby.“ Jeho hlas zněl přidušeně a roztrásl se mu celé tělo.

Vyplašeně jsem se od něj snažila odtlačit, abych mu viděla do tváře, ale jeho ruce odmítaly povolit. Třásl se tak, že jsem z toho šlela. Plakal? Zbláznil se? Zlomila jsem ho?

Konečně mě pustil. Na tváři měl široký úsměv a vrásky u očí

a jeho obličej vypadal tak krásně, až se mi zastavilo srdce. Zvedl ruku a otřel si oči, ale zjevně proto, že slzel smíchy.

Srdce se mi rozbušilo úlevou. Opatrně jsem se na něj usmála. „Takže se nezlobíš?“

„Ne, moje vznětlivá královno. Mám z tebe radost.“ Odhrnul mi pramínky vlasů, které mi napadaly do obličeje, a pak mi položil ruku na tvář. V očích mu stále poblikával smích, ačkoli zbytek jeho tváře se snažil být vážný. „Jedině ty bys oznámila návrat svého ohně tak... okázale.“ Nemilosrdně zadržel koutek, který se mu škubal do úsměvu. „Bylo by se mi líbilo, kdyby sis vybrala méně nebezpečný způsob, jak to předvést. Mohla jsi někomu ublížit.“

Zavřela jsem oči. „Já vím. Je mi to líto.“

„Umíš si představit, kdyby tvůj první královský počín spočíval v tom, že rozkrájíš skupinu hodnostářů?“

Zabručela jsem. Ta představa byla až příliš živá. Co jsem si vůbec myslela? Dnes ráno jsem ale málem nedokázala rozdmýchat ani jiskřičku. Jak jsem měla vědět, že se můj dar vrátí tak rychle? Na druhou stranu, když jsem se vztekala, choval se můj oheň vždy nepředvídatelně, a Arcusovi se povedlo mě pořádně vytočit.

„Bud' prosím opatrnější,“ dodal a přitiskl svoje studené rty na moje. Jeho kůže se rychle ohřála a připomnělo mi to, že se naučil ovládat svou teplotu. Teď po mně chtěl, abych v sobě obnovila sebeovládání, jež jsem si předtím osvojovala tak těžko. Přála jsem si to i já. Rozhodně jsem na své první královské slavnosti nechtěla zastrašovat hosty.

„Budu. Odpustíš mi?“

„Dobře.“

„Tak snadno?“

„Jsem Mrazivý král. Smím být rozmarný.“

Srdce mi rozkvetlo něhou, žářem a vděčností. „V tom případě máš tu nejlepší společnost. Můžeme spolu být bouřliví a nepředvídatelní.“ Znovu se mi okolo něj ovinuly ruce a vytáhla jsem se na špičky, abych ho znovu políbila. Vychutnávala jsem si jeho vůni, blízkost a dotyk. Začal pro mě být tak dobře známý a nezbytný. Rozlilo se ve mně teplo, které nijak nesouviselo s mým darem, jen s tím, že jsem v náručí držela člověka, kterého jsem milovala.

„Můžeš být čímkoli, čím si budeš přát, paní Plamenná.“ Vtis-kl mi další polibek. „Jen když budeme spolu.“

Zaklonila jsem se, abych na něj viděla. „Určitě nechceš do toho všeobecného povolení přidat nějaký ten háček?“

Znovu se zakřenil. „Už jsem ti jednou to říkal: když jde o tebe, rád se nechám spálit. Jen... si to prosím nevykládej moc doslovně, ano?“

„Pokusím se do nějaké míry ovládat.“

„Aspoň trošičku.“

„Možná dokonce trochu,“ opravila jsem ho. Vážně jsem se na něj zadívala.

„Arcusi, já bych ti nikdy neublížila, ani bych to nedovolila nikomu jinému. Ne pokud do toho budu mít co mluvit.“

„Já vím.“ Jeho hlas zhrubl a můj tep se rozhořel a v žilách mi bublala krev. „Svěřil jsem ti svoje zamrzlé srdce a tys ho nejen rozpustila, ale rovnou podpálila.“

V hrudníku se mi něco stáhlo příjemnou a jemnou bolestí. „To moje se díky tobě rozhořelo ještě víc.“ Věnovala jsem mu vyzývavý pohled. „Není divu, že se mi vrátil oheň.“

Zasmál se a přitáhl si mě blíž. „Ať se stane cokoli, miluju tebe. S darem i bez něj.“

„Já myslím, že *tohle* je můj dar,“ zašeptala jsem. „Skutečný dar je láska.“

„Mám moudrou královnu. A velké štěstí.“

Ale byla jsem to já, kdo měl pocit, že se na něj usmívají bohové.

Arcusova ruka byla skoro hřejivá, když mě líně hladil po tváři. Na chvíli jsem si přála, abych na sobě neměla těžkou korunu, která mi bránila ho obejmout tak, jak jsem chtěla. *Později*, slíbila jsem si. Vzpomněla jsem si na svoje povinnosti hostitelky a začala se od něj odtahovat, ale jeho paže mě stále svíraly a držely mě u něj.

Uvolnila jsem se. Stejně jsem se ještě nechtěla loučit.

Místnost byla sice stále plná lidí, ale já si připadala, jako bychom stáli sami ve své vlastní bublině plné klidu a lásky. Nesměle třpytivé hvězdy si držely svá věčná tajemství a teď se pomalu probouzely na fialovém večerním nebi a střídaly tak meruňkově oranžové slunce, které zapadalo za hory na západním obzoru. Jednu stranu plesového sálu barvily červenavé paprsky a z ledu stoupala pára.

Teď už jsem neměla z ledu strach. Jeho hladký povrch dovedl být krásný, zvlášť když zachytil a odrážel barevné světlo plamenů.

Poprvé za celou věčnost jsem ve svém neposedném, doutnajícím srdci věděla, že jsem v bezpečí.

Byla jsem doma.

PODĚKOVÁNÍ

Napsat tuto sérii je pro mě jako splněný sen. Nedostává se mi slov, abych vyjádřila svůj vděk za čas, energii, trpělivost a podporu tolika různých lidí, kteří mi pomohli.

Veliké díky patří Deirdre Jonesové, mé věrné a pozorné redaktorce v nakladatelství Little, Brown, která popadla můj rukopis děravý jako stará střecha a pomohla mi z něj poskládat knihy. Vděčná jsem i zbytku toho skvělého týmu: Hallie Tibbettsově, Sashe Illingworthové, Angele Taldoneové, Virginii Lawtherové, Erice Bregliové, Emilii Polsterové, Stefanie Hoffmanové, Elizabeth Rosenbaumové, Valerii Wongové, Kristině Pisciottové, Shawn Fosterové, Megan Tingleyové, Jackie Engelové a Alvině Lingové. Zvláště pak děkuji Annie McDonnellové, mimořádně schopné korektorce, za její smysl pro detail. Další poděkování si zaslouží také Dominique Delmasová z Hachette Canada, že uspořádala akce v Kanadě a na řadu z nich se i přišla podívat!

Jsem zavázaná Emily Kitchinové z Hodder & Stoughton za důvtipné redakční vedení a nekonečné nadšení, stejně jako skvělé Fleur Clarkeové, Becce Mundyové a Natalie Chenové!

Srdečně děkuji své agentce Suzie Townsendové, že se o mě tak starala a vždycky dokázala odhalit, jak říct přesně to, co potřebuji.

buji slyšet. Posílám velké objetí zbytku úžasného týmu z New Leaf Literary: Cassandre Bairnové, Kathleen Ortizové, Mie Romanové, Veronice Grijalvové a Hilary Pecheoneové.

Jako vždy, nekonečné díky za společné úvahy, poznámky, podporu a přátelství Alexe Donneové, Jennifer Hawkinsové, Heather Kaczynské, Mary Ann Marloweové, Nicki Pau Pretové, Nikki Robertiové, Maře Rutherfordové, Kelly Siskindové, Summer Spenceové, Ronovi Waltersovi a Kristin B. Wrightové. Srdečně zdravím také Lady Seals: Anabel, Brooke, Crystal, Guidu a Sarah. Díky i prvním čtenářkám Sabrině Chiassonové a Isabelle Hansonové.

Na dálku objímám i svou milující rodinu: Matta, Nancy, Dana, Erika, Marka, Freda, Donnu, Heather, Jill, Todda, Zoe a Quintona.

Nicklasi, Aleksandere a Lukasi, děkuji vám za bezpodmínečnou lásku a pochopení. Každý den mi dodáváte radost. Nejdražší Darrene, děkuji ti za to, co děláš, abys mi pomohl psát. Miluji tě.

Olbrímí a hlasité poděkování posílám svým čtenářům, a to zejména těm, kdo přispěli recenzemi a zprávami. Bez vás bych to nedokázala!

ELLY BLAKEOVÁ

Z anglického originálu *Nightblood* vydaného nakladatelstvím
Little, Brown and Company, New York 2018,
přeložila Tereza Frantová
Vydalo nakladatelství Cooboo v Praze roku 2020 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Odpovědný redaktor Michal Kolezsar
Technická redaktorka Viola Urbanová
Sazba Petra Jasovská
1. vydání

Copyright © 2018 by Elly Blake
Cover art copyright © 2018 by Sammy Yuen
Cover ornament © vectortwins/shutterstock.com
Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Tereza Frantová, 2020

ISBN e-knihy 978-80-7544-948-1 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/cooboo

ALBATROS MEDIA

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz